

РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН ВАЙСМАН СВИРЕПИЯ

Част 1 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, —

chitanka.info

*На стрелците,
които са били
и винаги ще бъдат*

За да се избегне компрометирането на специални операции, източници и методи, някои имена, местоположения и периоди от време са променени. Не са спазени и тактически подробности и хронологични последователности, за да не бъдат издадени начините за водене на най-съвременната война със специални методи.

„Не критикът е важен... Признанието принадлежи на човека, който е на арената; който се бори жестоко, който греши и който отново и отново се оказва неподготвен... който, ако победи, познава триумфа на високото постижение, но ако загуби, губи с благородно предизвикателство.“

Теодор Рузвелт

„Ако не бяхме луди, всички щяхме да сме откачени.“

Джими Бъфет

ПРЕДГОВОР

В историята на военноморските сили на САЩ никога не е имало толкова необичаен воин като Дик Марчинко.

Може би най-доброто доказателство за способностите му е фактът, че през месец август 1980 г. Марчинко, по онова време тридесет и девет годишен подполковник, е бил избран от командващия военноморските операции Томас Хейуърд да подготви, изгради, екипира, обучи и ръководи антитерористична формация „ТЮЛЕН-група 6“^[1], смятана от много хора за най-добрата в света.

Пътят му към командването на „Група 6“ е бил труден. Бунтар по природа, изключен от гимназията и израснал в разбит дом сред въгледобивните райони на Пенсилвания, Марчинко е направил Военноморския флот свое призвание, а войната със специални методи — своя страст. Като млад и запален офицер тюлен във Виетнам той е действал зад вражеските линии. Докато другите се окопавали зад бодлива тел и торби с пясък, Марчинко и неговият взвод, облечени в черни „пижами“ и боси, използвали пленено съветско оръжие и муниципии и преследвали виетконгците на собствената им територия.

Само за шест месеца тюлените на Марчинко са провели невероятния брой от 107 разузнавания с бой, в които са били потвърдени над 150 убити и 84 пленени виетконгци. По време на два от престойте си във Виетнам Марчинко е спечелил орден „Сребърна звезда“, четири медала „Бронзова звезда“ и орден „За бойни заслуги V“, два благодарствени медала за служба във ВМС и „Кръст за храброст във войната във Виетнам със Сребърна звезда“. Като военен аташе на ВМС в Камбоджа през 1973 и 1974 г. е извършил и друг подвиг — влачил се е по корем след патрулен кораб по река Меконг по време на засада, организирана от червените кхмери. В Камбоджа е прекарал двадесет и един дни в бой и е награден с орден „Доблестен легион“.

Военноморските сили са всичко в живота на Марчинко. Те са му дали образование — гимназиална диплома, свидетелство за бакалавър,

дори и магистрат по международни отношения. Ориентирали са го и към една смъртоносна професия: неконвенционален воин. Засади, капани, необичайни оръжия, скокове с парашут от големи височини, прониквания под вода — Марчинко е виртуоз на всички тези неща.

В деня, когато е приел командването на „ТЮЛЕН-група 6“, е получил кратки, почти резки заповеди от командващия военноморските операции Хейуърд. Наредено му било за по-малко от шест месеца да приведе в бойна готовност новата формация. Думите на Хейуърд били следните: „Дик, не се проваляй.“

За постигането на тази цел Марчинко е написал отново правилника за водене на бойни действия със специални методи и за обучение по тях. Заобикалял е някои инстанции. Пипал е изтънко, придумвал, ласкаел. Заплашвал е, а дори и тероризирал. Грехът му се е състоял в убеждението, че крайната цел оправдава средствата; пагубно е било високомерието, да мисли, че всичко това ще му бъде простено.

Разбира се, ако тук говорим за Дик Марчинко като за герой (а аз вярвам, че това е така), той е герой в класическия смисъл на думата. Войнското високомерие на Дик е било твърде голямо според някои богове олимпийци в Пентагона, затова няколко богове технократи от ВМС са го свалили от върховете за назидание.

Лоялността, едно от най-изисканите качества на Марчинко, се е оказала фаталната грешка, довела го до падение. Но тя при всички случаи е била насочена към подчинените му, а не към системата на ВМС, от която той е част.

Марчинко винаги е признавал това. Скоро след като се запознахме, го попитах дали ферманите, пълни с прегрешения, в които ВМС го обвиняват, са истина.

— Абсолютно — отговори той. — Признавам се за виновен. Виновен съм за това, че издигнах единството на групата си над другите ценности. Виновен съм за това, че поставях хората си над бюрократичната лайнарщина. Виновен съм за това, че харчих всички пари, до които можех да се добера, за да обуча екипа си както трябва. Виновен съм за това, че подготвих хората си за война, а не за мир. Разбира се, виновен съм за всички тези неща. *Mea culpa*^[2], *mea culpa*, мамицата му, *mea culpa*.

Историята на Дик Марчинко е вълнуваща като истински роман. Но е и нещо повече от това. Тя е предизвикателната хроника на един

американски герой — един воин, чиито завети все още живеят сред водените, обучавани и вдъхновявани от него мъже.

Джон Вайсман
Чеве Чейс

Министерство на отбраната

Октомври 1991 г.

[1] Съкратено от SEa-Air-Land (море-въздух-суша) — SEAL като самостоятелна дума означава тюлен. — Б. пр. ↑

[2] Виновен съм (лат.). — Б. пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ИДИОТ

ГЛАВА 1

ЯНУАРИ 1981

Беше доста добър отскок — пет хиляди седемстотин и деветдесет метра между подметките на обувките ми и проскубаната джунгла, — но нямах време да мисля за това. Зелената лампа светеше и инструкторът, който определяше реда за скачане, беше насочил разсеяно пръста си към мен. Изпратих му учтива въздушна целувка и излязох. Тръгнах на разходка надолу по мръсната рампа на транспортния Ц-130 и се гмурнах в нощното небе. Точно така, както го бях правил хиляди пъти преди това.

Леденостуденият въздушен поток ме удари и тъмният самолет изчезна. Погледнах надолу. Не се виждаше нищо. До земята оставаха почти четири мили — твърде далеч, за да се види каквото и да е или някой там долу да чуе самолета.

Огледах се. Отново не видях нищо. Но какво очаквах? Да видя моите хора ли? Разбира се, но това също беше невъзможно. Нямахме никакви светлини по себе си, а и нищо, което отразява светлина. Всички бяхме облечени в черни маскировъчни дрехи на тигрови ивици, които не можеха да се видят в тъмното над целта ни — остров Виекс, далеч надолу в Карибско море.

Стиснах юмрук и го ударих в свивката на лакътя си в знак на мълчалив триумф. Да! Всичко е по план! Първите осем секунди от операцията преминаха идеално. Засега изпреварвахме графика. Проверих висотомера на китката си и изтеглих въженцето. Усетих как парашутът излиза и се отделя от раницата.

Ремъците ме дръпнаха нагоре към небето така, както става при скоковете над вода с вързано за краката въже. Внезапно рязко се отклоних надясно и започнах диво, неконтролируемо, спираловидно спускане.

Дотук с прецизността. Погледнах нагоре. Една от клетките на небесносиния ми копринен парашут се беше свила от напречния вятър. Започнах да дърпам въжетата, за да я напълня с въздух, но без успех.

Не помогна и това, че носех по себе си почти петдесет килограма оборудване, окачено на специално направената бойна жилетка и на униформата ми. При скокове и отваряне на парашута от голяма височина теглото беше проблем. Повечето от нещата, които носех, бяха смъртоносни. В кобура на бедрото ми се намираше направеният по поръчка пистолет „Берета 92-СФ“ заедно с единадесет пачки патрони — общо 165 патрона с кух връх и хидроудар, които буквално могат да откъснат човешка глава. На рамото ми висеше специално модифициран автомат „Хеклър и Кох MP5“ и 600 патрона за него в пълнители по тридесет.

Следваха другите играчки: светлинни гранати и гърмящи ленти за дезориентиране на лоши хора, стробоскопна лампа, сигнални прожектори за насочване на хеликоптери към зоната за кацане, клещи за прерязване на огради. Носех и набор миниатюрно оборудване, разработено от нас — на кръста ми беше привързан радиотелефон „Моторола“ (комплектуван с наустник и наушник, така че можехме да разговаряме и да се чуваме в движение без тайнствени нашепвания).

В горния десен джоб на жилетката имах приемник-предавател за спътникова комуникация с размерите на портативен радиотелефон. По него можех да разговарям директно с шефа си, бригаден генерал Дик Шолтс, който командваше Съвместните специални операции в оперативния център във Форт Браг, Северна Каролина. Чуваше се така ясно, сякаш се намирах в съседната стая, а не на почти две хиляди мили разстояние.

Засмях се с глас. Може би трябва да звънна на Шолтс сега:

— Хей, генерале, обаждам се във връзка с възникналото малко затруднение. Дики скоро ще стане на пихтия.

Още две клетки на парашута се събраха и той се сви надве. Добре. Значи всичко се оплеска. Няма проблем. Репетирал съм следващото действие може би осемдесет или сто пъти по време на учебните скокове. Срязях въжетата и се освободих от парашута. Отново започнах свободно падане. Бях на четиристотин и шестдесет метра и се реех във въздуха.

Пет секунди по-късно издърпах и въжето на втория парашут. Той започна да се отваря много добре, но се скъса, сгъна се на две и се сви точно като първия. Шантавото въртене в спирала започна отново.

Нямах повече резерви.

Започнах да дърпам въжетата с двете си ръце, за да отворя парашута докрай, като изригнах псувни във въздуха.

Съвсем ясно си спомних, както човек на прага на смъртта, че бях тринадесетият човек, който скочи от самолета. Това беше лоша шега с Дики. Не трябваше така да протекат нещата. Долу, където щях да се размажа и да стана на ягодовочервена каша, се намираха според сведенията от тридесет до четиридесет въоръжени терористи, заложник и отвлечена ядрена бойна глава.

Това секретно въздушно нападение беше кулминацията на петмесечно напрегнато до крайност обучение и опъване на жили по осемнадесет часа дневно и седем дни седмично. Спусках се в безразборна спирала, защото Морската пехота на САЩ в безкрайната си мъдрост беше избрала мен да проектирам, изградя, екипирам, обуча и ръководя това, което считах за най-ефективната секретна антитерористична сила в света — „ТЮЛЕН-група 6“.

Не бяха минали и деветдесет дни от нашия катастрофално провалил се опит да измъкнем американските заложници в Техеран през 1980 година, когато самият адмирал Томас Хейуърд, командващ военноморските операции, ми заповяда да основа групата.

Това, което ми каза, беше недвусмислено: „Дик, не се проваляй.“

Взех присърце думите му. „ТЮЛЕН-група 6“ се обучаваше по-усилено от всички бойни единици досега, като чакаше удобен момент да покаже на скептичните бюрократи от флотата и тъпите лайнари в Белия дом, дето си клатят краката, че е възможно Морската пехота на САЩ да се бори ефективно с терористи. Бях срязал доста завои и изтрил доста обувки, за да изпълня заповедта на адмирал Хейуърд.

Изглежда, не се бях изложил — или поне досега. Така ли ще свършат нещата? Дики се пребива и изпуска най-интересното, а всички останали вилнеят и се сдобиват със звания.

Няма да стане. Бях едва на четиридесет — твърде млад, за да умирам. Задърпах отново въжетата. Мамка му, това няма да стане. Поне не така. Не и защото моят скандално скъп, лично избран, изобретателно променен, сгънат от собствените ми любещи ръце, проклет, шибан парашут не иска да се отвори.

Дърпах въжетата с всичката сила, която можех да събера. Най-после двете десни клетки се напълниха с въздух и изпотен и увиснал

на ремъците, започнах контролирано лениво спускане в кръгове, като се опитвах да проумея къде, по дяволите, се намирам.

Бях на около пет километра навътре над океана, защото скоростта и свободното падане ме бяха отнесли встрани от първоначалната ми траектория на спускане. Под себе си виждах някакъв плаж. Проверих компаса и висотомера, промених курса си и се насочих към предварително уточненото място за кацане от триста квадратни метра. Това беше малка писта, врязана в гората на около половин миля от мястото, където се криеха терористите. Избрахме я за сборен пункт от една свръхясна спътникова снимка на Агенцията за национална сигурност (АНС), която ни изпратиха по факса, докато летяхме насам от Норфолк.

Намирах се на височина три хиляди триста и петдесет метра и доколкото можех да преценя, имах около десет мили летене, преди да се приземя. На повече от две хиляди метра под краката ми вълните се разбиваха в брега и проблясващите им бели гребени образуваха успоредни къдрави линии. Зад морето се простираше джунглата. Както се виждаше от снимките, тя беше проскубана по начин, характерен за Карибския район и Латинска Америка. Слава богу, не беше екваториална гора с високи дървета, които правеха приземяването с парашут отвратително. Ако гората беше екваториална, щеше да се наложи да скачаме далеч от брега и да излезем на тясната плажна ивица. Можехме да се доберем до острова и с плуване от кораб-майка, изглеждащ като обикновен пътнически кораб, който минава далеч от брега, или пък с малки надуваеми лодки, спускани от кораби или нисколетящи самолети.

Погледнах нагоре — нямаше звезди. Нямаше и луна. Парашутът сега работеше идеално, а ако вятърът духаше така, знаех, че ще стигна с лекота до зоната за кацане. Предстоеше ми около двадесетминутно летене и реших да му се насладя.

Прецених, че имам време за това. Все още имахме шанс да ги изненадаме. Разузнавателните данни, които получихме, показваха, че лошите няма да ни очакват. Поне не толкова скоро. Наистина „ТЮЛЕН-група 6“ беше нещо по-особено. Ние бяхме уникални — малки, суперподвижни, бързореагиращи екипи, обучени за едно: да убиват терористи и да спасяват заложници, и то да го правят по-добре от всеки друг на света. Никой не можеше да се движи толкова бързо,

колкото нас. Никой не можеше да излезе от водата или да се спусне от небето с такава лекота.

Група „Делта“, армейската част за спасяване на заложници, която командваше старият ми колега и някогашен съперник полковник Чарли Бекуит, беше добра. Но беше голяма — над двеста души — и тромава като слон. Моята група наброяваше едва деветдесет човека и се движехме леко екипирани. Така трябваше, защото често ни се налагаше да плуваме до целта и да мъкнем багажа след себе си.

Тази нощ от рампите на два самолета Ц-130 скочиха петдесет и шест души. Самолетите бяха тръгнали от Норфолк, Вирджиния, шест часа и половина преди това. Ако само моят парашут беше отказал, вече всички би трябвало да приближават зоната за кацане, като се движат в кръгове по седем души и падат бързо на земята чрез рязко дръпване на управляващите въжета в момента, преди краката им да докоснат земята. Това предотвратяваше увличане от парашута и изораване на бразда с лицето.

Обикновено аз също съм част от някоя седморка, но в този случай бях вече отклонен и исках да се приземя бързо. Насочих се право към зоната за кацане. Когато се доближих, чух около себе си плющенето на парашути и разбрах, че екипът прави S-образен завой, за да убие скоростта, след което следваше спираловидно спускане и кацане точно както го бяхме учили. Що се отнася до мен, аз се приземих бързо и отвисоко. Трябваше да убия скоростта, но не го направих — не дръпнах рязко парашута и се фраснах в едно малко дърво на края на пистата. Дори не го видях. Намирах се на около четири метра и половина и изведнъж — бам — ударих лицето си в ствола му.

Заболя ме добре. Болката ме караше да се чувствам жив. Оставих парашута в клоните, станах и започнах да събирам групите.

Преброихме се бързо. Бях много доволен. Всички се бяха приземили със здраво оборудване. Обадих се до Командването на съвместните специални операции по спътниковия телефон и докладвах, че от петдесет и шест души на земята се намираха петдесет и шест и са готови за действие.

Заедно с Пол Хенли, моя заместник, когото наричах ПВ, тъй като прическата му беше като на принц Валиънт^[1], строихме четирите предварително определени щурмови отряда.

Бутнах Пол по ръката.

— Хайде да идем на лов.

Като следвахме картите на АНС, се отправихме тихо на югоизток в джунглата. Движехме се в колона по един със заредени оръжия. Работехме изцяло чрез сигнализиране с ръка, както бях правил десет години по-рано във Виетнам. Движенията бяха хореографирани в някакъв смъртоносен балет — *pas de mort*^[2], — бяхме го разработвали с месеци. Никой не говореше. Не трябваше. Сега ПВ и аз мислехме по един и същи начин. Първо него бях избрал за групите от шестима — умен, енергичен и способен млад офицер от „ТЮЛЕН“, който можеше да стреля, да скача с парашут и да раздава наказания наред с най-добрите.

Освен това, за разлика от мен той беше завършил академията, което придаваше известен престиж на „Група б“ пред онези, които си клатят краката. Кастовата система на флотата, както и всяка друга, се славеше с това, че е изключително скована. Първото нещо, което правят повечето офицери от флотата, е да погледнат ръцете ви, за да проверят дали носите пръстен от академията. Ако носите, ставате част от клуба им, ако не, сте вън от играта. аз бях вън от играта поначало. По ръцете си носех единствено белези. Но пък обичах работата си и бях необичайно вещь в нея, а в редки случаи, като моя, флотата награждава за способностите така добре, както и за дрънкулките на академията.

Проверих часовника си. Единадесет и седемнадесет. Бяхме закъснели с две минути според разписанието, което пазех в главата си.

Получихме заповедта за тръгване преди двадесет и седем часа. Дадох я от Командването на съвместните специални операции. Първоначалната информация беше доста схематична: група от пуерторикански терористи, нарекли се „Мачетерос“ („Размахващи мачете“), беше проникнала в летище на Националната гвардия до Сан Хуан и унищожила самолети и оборудване за четиридесет милиона долара. Само това от цялата история щеше да се появи във вестниците.

Според Командването на съвместните специални операции това, което няма да бъде докладвано, е, че мачетеросите — по радиото наричахме терористите с фонетичното Т или още танго — бяха взели

заложник и един палет с военно и както се смяташе, ядрено оборудване. Никой не беше сигурен. Не питайте как може човек да бъде сигурен дали липсва атомна бойна глава или не. В края на краищата това бяха Военновъздушните сили на Съединените щати — дом, където тоалетните чинии струваха по шестстотин долара, а клещите по двеста.

Както и да е. Информирани бях, че независимо от полицейските претърсвания, блокирането на пътищата и преследванията на групите със специално въоръжение и тактика мачетеросите се бяха измъкнали. Разузнаването на САЩ беше успяло да ги проследи единствено до Виекс — малък остров на изток от Пуерто Рико, където имаха лагер за обучение в подривна дейност. Сега се намираха там.

Познавах остров Виекс. Преди двадесет години се бях обучавал на този остров като член на Група за подводна диверсия. Изглеждаше някак си неестествено тълпа терористи да изберат за база за подривната си дейност остров, който обикновено гъмжеше от военен персонал на САЩ. Пък и бяхме имали толкова много фалшиви тревоги, та подозирах, че и това ще бъде само още една напразна операция или поредното упражнение, провеждано в „реално време“ и известно като „пълна програма на мисията“. Разбира се, Дик Шолтс ни беше вдигал по тревога и преди, а в самолета на път за целта разбрахме, че сме част от някаква военна игра, подготвена от Командването за съвместни специални операции и базирана на реален случай, за да ни карат да си мислим, че ще си играем завинаги.

Игра или не, на мен ми се искаше да я играя. Никога преди това не бяхме извършвали масиран нощен скок над враждебна цел. Също така никога не бяхме координирали толкова много елементи наведнъж — десант, поразяване на целта, вземане на заложника и ядрената глава, както и синхронизирано изтегляне от нагорещена зона за кацане. Такива сложни серии от задачи трябваше да изпълнява „ТЮЛЕН-група 6“ през краткото си съществуване.

Преброяването беше преминало точно според разписанието. През цялото време всеки човек от групите носеше сигнализатор. След включването му имаше на разположение четири часа, за да се яви на предварително уговорено място с цялото си оборудване.

През първите часове, докато екипажите се събираха, ПВ и аз бяхме извикали моя офицер по операционните въпроси Марко и

старши сержант Големия Мак и започнахме да разработваме стратегията си. Така се вършеха нещата в „Група 6“. Офицери, сержанти, а и редници — всички имаха право на глас по отношение на това, което ставаше, макар че за всичко аз вземах окончателното решение.

Още отначало знаехме, че за операция по море не можеше да става и дума, защото щеше да отиде много време за десант от кораб-майка. Това означаваше, че ще извършим въздушно нападение. Като се имаше предвид местоположението на лагера на терористите, за нас би било по-лесно да се спуснем право на острова, отколкото да ни хвърлят с лодки на десетина мили от брега.

Получихме и първите сведения от един, когото наричах Чушката, бивш подполковник от флотата. Работеше по специалните операции на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, в една стая на четири или пет етажа под земята. Около тази стая се въртяха всички тайни и нелегални операции по целия свят, а моят приятел Чушката седеше в нея като някакъв оплешивяващ Буда, който наблюдава и следи развитието на нещата.

Наричах го Чушката, защото отглеждаше собствени, невероятно люти тайландски чушки в градината на крайградския си дом в Мериленд. Това беше едно кулинарно наследство от бойните му дни зад фронтната линия в Югоизточна Азия. Чушката беше от онези чудесни бивши военни събирачи на боклуци, които могат да ти намерят всичко по всяко време. Вероятно във Виетнам е бил от хората, дето намират бутилка „Чивас Рийгал“^[3] или каса бира дори и ако е по средата на десетдневен патрул зад зеления пояс в Камбоджа. Сега работеше с шифри и секретна информация. Малко бяха нещата, които не би могъл да сподели, ако човек му е приятел или ако има съответните разрешителни за получаване на такава информация. Аз ги имах.

Той незабавно ни предостави цялата информация, която ни позволи да очертаем основната си стратегия: кратко обяснение за хората, при които отиваме, историята им, метода им на работа и основните им политически и военни цели. Не беше нужно много време, за да стигнем до крайния извод, че тези хора не са приятни.

Мачетеросите бяха започнали активни действия от 1978 г. Бяха малка, добре финансирана партизанска група със стегната

организация, състояща се от ултранационалисти. Целта им беше да водят терористична война срещу това, което наричаха „американски колониален империализъм“ по малоформатните „комюникета“, които пуснаха след дванадесетото си нападение. Обучени в Източна Европа със съгласието на КГБ, те бяха усвоили добре уроците си по смърт. Мачетеросите бяха провели няколко смъртоносни, много ефективни нападения, при които убили шест пуерторикански полицаи. През четиринадесетте месеца преди последното нападение при засади бяха унищожили двама американски моряци, а трима американски военни служители бяха ранени.

След като обсъждахме действията си в продължение на около час, се появи помощник-боцманът — моят инструктор по скокове, когото наричах Франк Насипното злато. Разказах му набързо какво става. Той и ПВ, който пък е бил член на парашутно-десантната група на флотата, започнаха да обсъждат сложните моменти при тайния скок на петдесет и шест души, дългия десет мили полет с парашута-крило, приблизителния товар, носен от всеки, топографските особености на остров Виекс и типът на зоната за кацане, на която щяхме да се спуснем.

Появиха се и други двама сержанти от „ТЮЛЕН-група 6“: Конското лице и Пръстите. Те бяха най-добрите ми експерти по разрушаване. Заеха се да събират експлозивни материали, необходими за разрушаване на охранявана инсталация. Неприятно беше, че на някои от въпросите им не можах да отговоря. Например: „Колко са дебели вратите? Дървени ли са или метални?“

— Аз да не съм ясновидец? — отговорих и набрах номера на мазето на АНС, където се намираще всезнаещият Чушката.

— Чушка? Тук е Дики. Ще ми дадеш ли малко информация за дебелината и материала на вратите?

— Това е винаги първият въпрос на група „Делта“, Марчинко. Какъв загубеняк си. Какво ти става? Не можеш ли да питаш нещо по-оригинално? — изсмя се високо той.

Обичах да ми говори така.

— Да ти го... лайнен мозък такъв!

Помолих го да ми изпрати по факса снимка на целта ни — лагера на терористите, — за да може Конското лице да определи приблизителното количество на заряда, който може да разбие вратата,

без да убие намиращия се вътре заложник. През това време Пръстите (така го наричахме, защото беше загубил два пръста по време на разрушителна операция) започна да събира останалите експлозивни заряди — тези, с които щяхме да взривим ядрената глава в случай, че не можем да я вземем с нас.

— Един самолет „Блекбърд“ е в действие, Дик — каза Чушката. Това беше добре. Искам да кажа, че той вече беше вдигнал един шпионски самолет СР-71 и камерите му снимаха от двадесет и четири хиляди метра. На такава височина не можеше да бъде видян с просто око, а дори не и с всякакъв бинокъл. Щяхме да имаме снимките най-много след два часа.

— Ще получим пълна картина след около седем-осем часа — завърши Чушката.

„Пълната картина“ беше това, което идваше от един от шпионските спътници КХ-11 (съкратено от Keyhole^[4]). Тези спътници работеха за Агенцията за национална сигурност съвместно с ЦРУ и военните.

— Звучи добре. Дръж ме в течение, смрадливоце — отвърнах и затворих, преди той да може да ми го върне. Нашият свързочен експерт — наричах го Амече, на името на Дон Амече, който играеше Александър Грѐм Бел в оня филм от тридесетте — докладва готовността си за действие. Той започна да настройва релетата за спътникова комуникация. Ние не обичаме да работим чрез оператора в „ТЮЛЕН-група 6“ — предпочитаме да се свързваме директно. Портативните ни телефони се наричаха ПСЦ-1, което на езика на флотата означаваше преносими терминали за спътникова комуникация.

ПВ и аз се обадохме по телефоните и поискахме от Военновъздушните сили да определят времето за прибирането ни, така че „Група 6“, заложникът и ядрената глава да бъдат откарани с хеликоптери ХХ-53, които да долетят от 20-а ескадрила за специални операции от летището в Хълбърт, на западния край на Еглин — базата на Военновъздушните сили във Флорида. Координацията беше важна: по време на полета четирите хеликоптера трябваше да бъдат презаредени с гориво от двойка самолети „Комбат Талън МЦ-130“. Не можеха да пристигнат толкова рано, че да не издадат местоположението ни. Ако закъснееха, щяха да ни направят уязвими, поставяйки ни в една враждебна, потенциално смъртоносна територия.

Вдигнеха ли ни във въздуха, щяха да ни откарат в приятелско летище на главния остров, който беше на около единадесет минути път оттук. Там трябваше да се срещнем с един самолет „Ц-141 Старлифтър“ от летище „Честъртън“ в Южна Каролина, който от своя страна да откара нас и багажа ни в CONUS — Континенталните съединени щати.

Екипът ни беше започнал да пристига вечерта. Идваха от целия район на Вирджиния Бийч. Приличахме на тълпа мърляви типове. Флотата наричаше това „променени стандарти за външния вид“. Аз му виках опашчици, обеци, бради и мустаци в китайски стил, рокерски якета, елечета и тениски.

Колите и пикапите на момчетата бяха претъпкани с оборудване и покрити с брезенти и платнища. Бях им купил най-доброто — от оборудване за алпинисти до безбутилкови апарати „Дрегер“ за подводно дишане. И докато успеем да комплектуваме лично оборудване за всеки човек, трябваше да си донесят всичко при повикване. Кой би могъл да знае къде ще ни пратят.

Излетяхме в 14,00 часа. Момчетата бяха готови, макар да изглеждаха уморени. Бяха се разположили колкото е възможно по-удобно в брезентовите седалки на самолета или по палетите за товар, разхвърляни върху мръсния под. Нашият психолог Майк Психото се разхождаше нагоре-надолу и проверяваше дали някой не е станал прекалено нетърпелив. От Група „Делта“ знаехме, че присъствието на един SOB^[5] беше добра идея. Не ни трябваше човек, който ще откачи при скачането от самолета. Майк познаваше тези хора. Бях го натоварил със задачата да ме уведоми незабавно, ако открие някакъв проблем.

След излитането оформих окончателния план въз основа на информацията и снимките, които започвах да идват по закодираните ни факсмашины. ПВ и аз бяхме на различни самолети, но можехме да разговаряме с телефони и да разменяме информация, да се консултираме с Дик Шолтс във Форт Браг или пък да се обаждаме на Чушката в мазето му в Мериленд за съвети, ако ни трябваша такива.

Изкачих стълбичката до кабината и погледнах към тъмнеещото небе през предното стъкло. Съвсем скоро ще зареждаме. Над нас се полюляваха тромаво два самолета-цистерни КЦ-135. Движеха се със скорост четиристотин мили в час, а зад тях се вееха фуниеобразните зарядни клапани. Пилотите доближиха самолета до тях, съединиха се и

започнаха да изсмукват гориво. Разсеяно извадих пачката с патроните от пистолета си и я изпразних в дланта си. Всъщност патроните, които тази вечер носеха тюлените, бяха от специален склад с муниции в базата ни. Бяха презаредени в пълнителите на беретите и автоматите ни. Пускането им в употреба беше разрешено от Командването на съвместните специални операции непосредствено преди излитането.

Нещо не беше както трябва. Тежаха по-малко от направените по поръчка патрони, при чиято разработка бях помагал. Прокарах нокътя си по матовото олово на куршума и оставих диря.

Това беше смесен куршум — бяха ни дали тренировъчни патрони. Изпращаха ни на поредното тъпо упражнение — „пълна схема на мисията“.

По дяволите! Мачетеросите бяха достатъчно реални. Защо, дявол да го вземе, не ни позволят да се заемем с тях? Бяхме подготвили добра операция, базирана на реални данни от разузнаването, и я провеждахме, съобразявайки се с броя на терористите. Защо не ни оставят да правим това, за което сме обучавани? Преди петнадесет години във Виетнам бях научил на място какво тюлените можеха най-добре: откриваха хора и ги убиваха. Но дори и във Виетнам системата ми пречеше да намирам и да убивам толкова врагове, колкото бих искал. След това никой не ми беше предоставял възможността да върша тази работа, докато не ми заповядаха да създам екип от мъже, чиято единствена цел, както ми беше обещано, ще бъде убиването на хора.

Сега бюрократичната система отново действаше. Бяхме готови. Способни. Смъртоносни. Защо, по дяволите, не ни използваха? Никога не съм считал „ТЮЛЕН“ за стратегическо оръжие — като ония скъпи системи, дето стоят в арсенала като плашила, но не се използват никога. „ТЮЛЕН“ е тактическо оръжие. Искахме да ни изпращат на мисии. Искахме да стреляме и да плякосваме, да скачаме с парашути — да вършим всичките чудесни и смъртоносни неща, които тюлените би трябвало да правят.

Започнах да вярвам, че най-накрая и ние имаме възможност да се проявим. Но куршумът в дланта ми казваше друго.

Разярен тръгнах към кодираното радио, за да се обадя на Пол и да му кажа, че това беше поредната игра от серията, която командването играеше с нас. Но по средата на стълбичката се спрях.

Дики имаше по-хубава идея. Ще проведе тази операция така, сякаш не знам нищо, и ще я превърна в моя собствена военна игра.

Трябваше да разрешавам повече въпроси, отколкото Обединеното командване на съвместните операции. Например — как ще действат хората ми по време на такива сложни серии от задачи? Всички бяха добри, но кои ще бъдат страхотни под напрежението на строгото бойно разписание? Дали някой от тях ще разбере, че не го правим наистина? И ако разберат, какви ще бъдат реакциите им?

Исках да знам на кои от тях мога да разчитам, кои биха свършили работа, въпреки че тя би могла да означава и смъртта им. Част от задачата ни беше да сме пушечно месо. Всеки, който идваше доброволно в „ТЮЛЕН-група 6“, знаеше, че е отписан — от мен чак до най-младото хлапе в групата. Това беше възможност да изпитам тяхната готовност — да видя кои могат да играят непрекъснато и кои ще се отдръпнат в последния момент.

Това беше „ТЮЛЕН-група 6“ — игра без прекъсване. О, разбира се. Проклетите военни технологии бяха почти неразбираеми — не става дума само за зареждане във въздуха или супермодерни спътници, а също и за микропредаватели и самолети „Стелт“, за стотици милиони долари, вложени в технологии — ракети, изстрелвани от рамото и управлявани с лазерен лъч, противотанкови оръдия с компютри, „умни“ бомби и цял набор оръжия, за които задниците в Пентагона бързаха да кажат, че могат да мислят сами.

Днес човек може да си седи в изстребител, да натисне бутон за изстрелване на ракета и да порази врага на двадесет-тридесет мили отвъд хоризонта, като наблюдава избухването на самолета на телевизионен екран точно така, както е при видеоигрите на децата ми.

И все пак след всичките глупости, компютрите и видеото, нещата се свеждаха до един основен въпрос, поставен от куршума в ръката ми. Ще може ли някой от хората ми да погледне друг човек в очите, да натисне спусъка и да го убие, без да се колебае нито за миг?

Във Виетнам бях разбрал кой може да убива в двубой и кой не. Но това беше преди двадесет години и по-малко от половината хора от групата бяха участвали в битки. Ето защо имаше само един начин да разбере кой ще натисне спусъка и кой ще се гипсира. Начинът беше да изиграя всичко и да видя кой си е свършил работата и кой не. В края на

краищата войната не е Нинтендо^[6]. Във войната не става дума за технологии или играчки. Във войната се убива.

[1] Равно подстригана коса до над раменете. — Б.пр. ↑

[2] Pas de mort (фр.) — стъпката на смъртта. — Б.пр. ↑

[3] Марка шотландско уиски. — Б.пр. ↑

[4] Ключалка. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи от изразите Son of a bitch (кучи син) и Shrink on board (психоаналитик на борда). — Б.пр. ↑

[6] Компютърна игра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Мичман Джу^[1] Индианеца, нашият сигналист, махна с ръка. Той беше наполовина индианец от племето якима и наполовина бруклинец. Оттук идваше и прякорът му. Обичах да се майтапя с него. Подигравах го, че е израснал с копието, с което е набождал и опушвал съомга по течението на река Колумбия, но никога не е можел да нацели геврека на някое маце.

Взирах се в тъмното и едва го забелязвах сред зеленината, тъй като беше в шарени дрехи на тигрови линии и имаше камуфлажна боя по лицето. Но видях, като вдигна ръката си. Дланта му беше изправена. После сви юмрук. Пред нас имаше враг. Движех се бавно и с лекота. Автоматът беше в ръцете ми. Бяхме изминали около петстотин и петдесет метра и вдигахме много повече шум, отколкото ми се искаше. Ако лошите имаха постове или са разположили електронни сензори, те вече със сигурност знаеха за нас. Движехме се в голяма група, а това беше нещо, което досега не бяхме правили. Обикновено тюлените действаха на групи от седем души или взводове от четиринадесет. Честно казано, чувствах се неудобно, че трябваше да придвижвам толкова много хора, заради шума, който вдигаха. Но не можеше нищо да се направи. Все пак бях доволен, че не са ни забелязали досега.

Спрях се при Джу и клекнах до него. Той беше един от най-опитните ми хора — бивш редник, който притежаваше безгранични способности да се учи. Джу олицетворяваше бъдещето на войната със специални методи, или ВСМ на жаргона на Военноморските сили. Той беше едър, умен и прекалено красив, за да може да е полезен на себе си. Беше изобретателен и бърз, когато ставаше дума за изкуствата на смъртта.

Извадих очилата си за нощно виждане. Огледах се. Тъмнината около мен стана зелена като на осцилоскоп, листата на дърветата потъмняха на яркия фон. На около шестдесетина метра пред себе си видях ограда от вериги, висока около два метра и половина, а на върха ѝ имаше към метър навита бодлива тел. Зад оградата се виждаха два склада, а също и три ниски сгради, които приличаха на бараки.

Нямаше светлини. Още по-добре. Дворът беше разхвърлян и ни предоставяше достатъчно прикрития. Мястото изглеждаше точно както на спътниковата снимка, която носех сгъната в джоба си.

Трябваше да разбера има ли часови. Обърнах се към Джу и с жест изобразих въоръжен човек.

Той поклати отрицателно глава.

Вдигнах палец. Посочих Джу с показалец. Имитирах ножица с показалеца и средния си пръст. Направих се, че се оглеждам.

Той отново поклати глава. Трябваше да пререже оградата, да се огледа набързо, а ние да го чакаме.

Джу се плъзна напред е бавен, тренирай кроул и се изгуби в храсталака. Както повечето от моите момчета, той се чувстваше в джунглата съвсем като у дома си. Твърде млад, за да е служил във Виетнам, той се беше приспособил добре към обучението за тюлени в Панама и Флорида и се бе наложил като един от най-добрите патрулни разузнавачи на взвода.

Това, че беше мичман, нямаше никакво значение. В „ТЮЛЕН“ офицерите и хората бяха взаимозаменяеми. При нас нямаше кастова система.

Върнах се назад и направих знак на хората да залегнат. Те изчезнаха в тъмнината. Обърнах се по гръб и загледах небето, като се заслушах. Не долових нищо. Тишината беше добре дошла. Носеха се естествените звуци на джунглата — на насекоми, птици и какво ли не още. Премазах нещо малко, крилато и остро, което беше решило да се засели в ухото ми. Секундите се точеха.

Джу се върна.

— Няма нищо, полковник — прошепна той. — До онези бараки има втора ограда от тел. — Посочи на югозапад. — А складовете на изток са точно както на снимката. Дочух някакъв шум. Може би пият студена биричка.

Ръгнах го с лакът.

— Добре! — Извадих от джоба си една разузнавателна снимка. Махнах на ПВ и на един лейтенант, когото наричах Бузестия, защото лицето му изглеждаше съвсем като на катеричка, която крие жълъди в устата си. Тримата се надвесихме над снимката и аз я осветих с тънкото като молив фенерче с червена лупа. Показах им какво исках да свършим. Те кимнаха и вдигнаха палци.

Изобразих с ръце въртящи се колела — „Да се хващаме на работа“.

Бяхме сформирани в четири взвода, всеки по четиринадесет човека. ПВ щеше да тръгне с два от тях, да заобиколи около оградата и да я среже възможно най-близо до бараките. Щеше да поведе един от взводовете си, за да нападнат складовата зона, където вярвахме, че се намира заложникът. Другият — Бузестия — щеше да неутрализира бараките.

Аз и моят взвод трябваше да се заемем със склада, в който се намиреше ядрената глава. Последният взвод, разделен на две групи по седем души в лодки, щеше да образува фланговете ни. Щяха да пречукват всеки от лошите, който попадне между нас и вратата. След оттеглянето ни те трябваше да се присъединят към взвода на Бузестия, прикривайки измъкването ни на изток към зоната за приземяване.

Поставих слушалките на главата си, като ги закрепих с леката плетена шапка. След това нагласих слушалката удобно в лявото си ухо, наместих микрофона на брадата точно под долната устна, спуснах кабела по тила, прокарах го през един процеп в ризата си и го включих в телефона. За момент натиснах бутона за излъчване и произнесох в микрофона „тц-тц“ два пъти, което на радиоезик означаваше потвърждаване. Чух, че ПВ направи същото, а след него и Бузестия, и Джу. Всички бяхме на линия, готови за тръгване. И ако лошите имаха включени скенери, ние не им бяхме предоставили много материал за сканиране. Или поне досега.

Махнах с ръка наляво, а след това надясно. Тюлените се скриха в сенките. Аз се придвижих напред по пътеката, направена от Джу, докато стигнах оградата от вериги. Намерих направения от него отвор, извадих моите резачки, разширих го леко и се промъкнах.

След като преминах на другата страна, се скрих зад някакъв храст, извадих очилата си за нощно виждане и стегнах ремъка здраво зад главата си. Не ги носех през цялото време, защото стесняват полезрението при движение. Освен това ми тежаха, но сега, когато исках да погледна в тъмната сграда, ми даваха страхотно предимство.

Огледах се. Чисто. Тръгнах напред. Автоматът лежеше в ръцете ми, докато пълзах напред, а пясъкът под мен скърцаше. Придвижвах се тихо сред дърветата, като се стараех да извлека максимална полза от естественото прикритие. Огледах периметъра. Чисто. Нищо не се

виждаше. Никакви цеви, стърчащи от покривите. Никакви признаци на живот. Това ми харесваше.

На петнадесетина метра от склада преместих предпазителя на автомата надолу в положение за автоматична стрелба, приповдигнах се и полуприклекнал изтичах до шлакобетонната стена.

Сградата беше около четиридесет и пет на двадесет метра с покрив от гофрирана ламарина, който лежеше върху открити подпорни греди — в жегата на тропиците това позволяваше движение на въздуха. Предният и задният изход бяха затворени с тежки, плъзгащи се, направени от отделни парчета метални врати, които бяха широки четири метра и половина. Отстрани имаше портичка с две стъпала и навес, а зад нея — врата с прозорец, която водеше към някаква канцелария. Вътре беше светло. От двете страни на вратата имаше прозорци. На левия беше монтиран ръждив климатик, от който капеше бавно вода в една доста голяма локва. Това показваше, че климатикът е бил включен от доста време.

Проправих си път край задната стена на склада и се огледах. Беше чисто. Огледах се на 360 градуса. Нищо. Чувствах се като крадец — не, това беше по-добре от кражба. Опрял гръб до стената, бавно се добрах до голямата врата на релси. Пристъпвах по няколко сантиметра, за да не вдигам шум. На вратата имаше процеп и движейки се бавно като охлюв, се доближих и погледнах. Доколкото ми беше известно, онези вътре имаха очила за нощно виждане и не исках да ме прецакат.

Изчаках, докато очите ми привикнат със светлината. Изглеждаше спокойно. Мястото беше празно, ако изключим няколко двесталитрови варела, натрупани до стената вляво от мен, и нещо като четирифонен военен камион, паркиран близо до вратите в другия край. Около външната стена имаше строително скеле, което беше високо може би три метра и се намираше на около два метра от вентилационния отвор на покрива.

До една врата, изпод която проникваше малко светлина, се намираше дървен сандък върху палет с размери като на опаковките на деветстотинкилограмовите бомби. Това трябваше да е атомната бомба.

Нещо не беше... както трябва. Беше много тихо. Забих лицето си в твърдата земя, за да виждам по-добре. Невъзможно е да оставят бижутата неохранявани, освен ако не знаят какво са взели.

Не. Това е капан. Не можеше да не е. Аз чаках. Планирах. Замислях. Присмивах се мислено на тези задници. Взаимно си лазехме по нервите: аз ли щях да се раздвижа първи или те.

Знаех, че са вътре. Усещах ги. Почти ги надушвах. Контролирах дишането си, задържах целия въздух така, както когато по време на обучението си по подводна диверсия установих, че мога да изкарвам до три минути и половина на дъното на пристанището в Норфолк.

О, проклетите инструктори ме обичаха много, когато им правех този номер.

По времето, когато усвоявахме методите за предотвратяване хващането в плен и за бягане от плен, ни караха да играем на криеница. Хвърляха ни във водата и пускаха след нас лодки да ни търсят. Също както да ловиш риба в буре. Дори и да плуваш достатъчно бързо, за да избягаш от лодките с фарове, трябва да се показваш на повърхността, за да дишаш. За да стане по-интересно (а и за да имаме по-големи стимули), когато ни хванеха, инструкторите обикновено ни съсипваха от бой, а тези кучи синове бяха яки.

Затова аз ги мамех. Пък и бягането от плен беше точно това. Измъквах се от тях с бясно плуване, докато стигнех до откъснатата страна на хелинга на ферибота от Норфолк до Киптопийк, така че фериботът оставаше между тях и мен. Всичко беше въпрос на синхрон. Изчаквах фериботът да дойде съвсем близо и започвах да вдигам много шум във водата. Когато попадех в светлините на фаровете, аз се гмурвах. Плувах под вода около десет метра до хелинга и гълтах тиня, докато фериботът влизаше в дока. Сediaх на дъното и се държах за мазните и мръсни пилони, а голямото витло се въртеше на два метра над главата ми: „Чук-чук-чук“. След това излизах от водата и се оглеждах за инструкторите. Нямах ги наблизо. Захвърлях очилата и плавниците си, качвах се от дясната страна на кърмата във ферибота, открадвах работните дрехи на някой механик и излизах през пристанището. Никой не забелязваше босите ми крака.

В продължение на половин час гледах инструкторите, които кръстосваха пристанището, за да ме търсят. След това се отдалечавах от хелинга, купувах си половинка бира с дребните пари, които намирах в дрехите, връщах се и я изпивах почти всичката. Когато се чувствах готов, им свирвах и размахвах ръка. Изпивах пред погледите им остатъка от бирата и хвърлях бутилката във водата. О, как ме обичаха

заради всичко това. Не зная какво ги вбесяваше повече — това, че се измъквах, или че си купувах бира и не я разделях с тях.

Долових раздвижване зад варелите. Там имаше нещо. Изчаках. Погледнах към камиона. И там имаше нещо. Един или двама души в каросерията, а над задния капак се подаваха цеви. Вероятно това бяха автомати М-16. Дали имаха снайпери за стрелба от близко разстояние? Може би. От вътрешната страна на вратата дочух стържене. Изглежда, преместване на крак или на приклад по земята. Замръзнах. Спрях да дишам. „Чук-чук-чук.“ Ще изчакам кучите синове да излязат.

След няколко минути се върнах по пътя, по който бях дошъл. Тихо, сантиметър по сантиметър, като внимавах да не оставям следи. Заобиколих склада и отново се огледах на всички страни. Все още беше чисто. Пропълзях покрай стената до прозореца с климатика, минах под него, заобиколих портата с двете стъпала, свалих очилата си и изчаках очите ми отново да свикнат с тъмнината. След това погледнах в стаята.

Един мъж на средна възраст, с тъмна кожа, облечен в широка блуза с къси ръкави и мърляв панталон в цвят каки, седеше зад бюрото с лице към мен. Носеше пластмасови защитни очила за стрелба — ясно беше, че всичко е като на игра — и с усилие пишеше с малък молив в някакъв бележник. Устните му се мърдаха, когато изписваше думите. До лявата му ръка стоеше запотена бутилка бира „Будвайзер“, а до нея — автоматичен пистолет от синя стомана 45-и калибър. Вдигна поглед от страницата и прокара пръсти през оредяващата си, къдрава, прошарена коса. Лицето му беше широко, а носът — чупен твърде много. Имаше присвити, пожълтели очи. Изглеждаше на петдесет и пет или малко повече. Силните му работнически ръце не бяха много ловки с молива.

Клекнах и се оттеглих до хресталака, където се криеше взводът. Инструктирах командирите за засадата. Всички имаха уреди за нощно виждане. Трябваше да нападнат вратите едновременно, като обстрелват срещуположни огневи полета, за да не се изпозастрелят. Едната от групите щеше да стреля вляво и нагоре, като се цели по камиона и пътеката, а другата — вляво и ниско. Аз щях да се заема с оня в канцеларията и да изляза до бомбата.

Натиснах бутона за далечно излъчване на телефона „Моторола“, който беше закачен на жилетката ми. Радиото можеше да се използва в

режим „включено-изключено“ или „постоянно излъчване“.

— „Едно“ готов — прошепнах.

Дочух гласа на ПВ:

— „Две“ готов.

Групата за измъкването на заложника беше готова.

— „Три“ готов — обади се и Бузестия. Чистачите на бараките бяха готови.

— „Четири“ готов. — Блокиращата команда на Джу е на линия.

Погледнах часовника си. Бяхме на земята от четиридесет и седем минути. Операцията трябваше да трае деветдесет, което означаваше, че нашите хеликоптери са вече във въздуха, дозареждат се с гориво и остават петнадесет минути до кацането. Това ни осигуряваше малък, но все пак приемлив резерв от време, ако допуснем някоя грешка. Включих „Моторола“.

— Шест минути. След това тръгвайте. — Имахме много време да се разгърнем.

Подавах сигнали с ръце и гледах как групите се отдалечават. Знаеха си работата. Всички бяха превъзходни стрелци. През последните пет месеца те бяха подготвяни за това, но не на мишените, както е според правилника на „ТЮЛЕН-група 6“, а на картотечни картони с размери десет на петнадесет сантиметра, залепени на силуети. Картонът трябваше да бъде улучен с двоен удар — два бързи изстрела — независимо дали излизаш от вода с неръждаем пистолет „Смит и Уесън 357 Магнум“, или скачаш през люка на отвлечен самолет с „Берета“.

С дясна или лява ръка, с една или две ръце — стреляхме по всевъзможни начини. Всъщност не ме беше грижа как стрелят хората ми, стига да поразяват закоравели банди убийци при всеки изстрел. Не трябваше да се концентрират или да застават под специални ъгли, или пък да стрелят с пистолет, поставен на нивото на главата. Това става във филмите, не и в „Група 6“. Използвахме тежки куршуми, които да събарят терористите независимо къде са улучени. Глава, гърди, ръка или крак — това нямаше значение. При снайперската стрелба — в диапазони от петстотин и петдесет до седемстотин и тридесет метра — все още бяхме малко по-назад от графика. Но, общо взето, моите стрелци бяха по-добри от всички други по света, включително и от много рекламираните пищолджии от група „Делта“.

Знаех, че ПВ е на позиция. Шестима от стрелците му щяха да очистят терористите, които пазят заложника, а другите ще се справят с останалите. С него имаше двама лекари в случай, че заложникът бъде ранен. Двете групи на Бузестия щяха да прочистят бараките, ако тангата вътре станат неспокойни. Моите момчета имаха малко по-трудна задача. Трябваше да поставят експлозиви и да взривят вратите, а след това да ударят типовете, които ни чакаха от засада в тъмното, докато аз се занимавам с оня в канцеларията. След това трябваше да измислим начин да пренесем бомбата до зоната за кацане или да я приведем в състояние на неизползваемост.

Дигиталният хронометър на часовника ми се движеше. Според него бяха изминали една минута и четиридесет секунди. Намирах се точно под климатика. Хладката вода капеше на рамото ми. Усещането беше приятно. Представях си тангото до бюрото и как ще го прострелям в гърдите. Беретата беше в ръцете ми — готова. По отворената линия в ушите си чувах дишането на ПВ, Бузестия и Джу Индианеца. Вероятно и те ме чуваха.

Минута и петдесет секунди. До контакта оставаха четири минути и десет секунди.

Изведнъж на югозапад избухна автоматична стрелба. В същото време дочух гласа на ПВ:

— Мамицата му! Ранен контакт — всички напред!

Нямаше време за губене. Изправих се, засилих се и ритнах вратата под дръжката.

Влетях вътре. Тъмнокожият, по риза с къси ръкави, вече се беше изправил и грабнал пистолета си. Аз, наведен ниско, държах беретата си с две ръце. Преди онзи да може да реагира, изстрелях шест куршума в гърдите му, и то така бързо, че пистолетът звучеше като автомат.

От силния удар той отхвъркна назад към стената. Пистолетът излетя от ръката му. На гърдите му се появи тъмнорвено петно. Изхвърлих празния пълнител и пъхнах в обвитата с гума дръжка нов, който взех от калъфа, закачен на лявата ми китка.

Вдигнах поглед, защото зад канцеларията се чува една след друга две експлозии. Другите две групи бяха започнали.

Грабнах бележника и го огледах набързо — търсех документи. В едно от чекмеджетата имаше три жълти плика. Взех ги, навих ги на

руло и ги натъпках в специалния джоб на униформата си. Стрелях в крушката на канцеларията, за да привикнат очите ми с тъмнината и с очилата за нощно виждане. Взех спътниковия телефон и се обадох до Командването на съвместните специални операции, за да предам, че сме осъществили контакта по-рано и трябва да ускорят извозването ни оттук. Четири минути може да не са чак толкова много, но в една гореща зона за кацане са цяла вечност.

Сложих си очилата за нощно виждане и се промъкнах през вратата за склада. Носех пистолета си в ръка. В слушалката се чу шум от силна автоматична стрелба, а след това дрезгавият глас на Бузестия:

— Избийте тези копелета!

Предната и задна врата на склада бяха взривени и вътрешността се изпълваше с непрогледен бял пушек от димни гранати. Чувах как момчетата обстрелват склада. Чуваше се и обратната бърза стрелба на автоматите М-16, наподобяваща шума на трион за рязане на дърва — „бзззз“.

Лесно можеха да бъдат различени двете страни. Тюлените стреляха със своите МП-5 в контролирани кратки серии от три куршума. Лошите изстрелваха по цял магазин наведнъж.

Изпълзях до палета и бръкнах с лявата си ръка в жилетката, за да взема устройството за откриване на радиация. Зад себе си усетих някакво движение, явно човек, но не от моите хора. Обърнах се и стрелях в една сянка сред пушека, а след това се претърколих до сандъка. Индикаторът показа, че каквото и да имаше вътре, то беше ядрено.

Обади се гласът на Бузестия:

— Заложникът е освободен. Жив и здрав.

— Добре ли си, Бузест?

— Ще се обадя по-късно.

— Джу?

— Окей.

От лявата си страна дочух командира на отряд „Алфа“, Пръстите, който извика:

— Откъм „Алфа“ е чисто.

От далечния край на склада се дочу още една дълга поредица от изстрели на автомат М-16, а след него още шест от „Берета“,

изстреляни бързо един след друг. Настъпи тишина. Лари Насипното злато, командирът на група „Браво“, се обади:

— Откъм „Браво“ е чисто.

Снех очилата за нощно виждане и ги прибрах.

— Има ли убити?

— При нас не, шефе.

— ПВ?

— Не.

— Бузест?

— Никой.

— Джу?

— Аз още не съм влизал в действие, капитане.

— Няма да бъдеш разочарован. — Погледнах часовника си. Седем минути и десет секунди. Извадих телефона за спътникова комуникация от жилетката си.

— Шест, всички участъци чисти. Заложникът и пакетът са под контрол. Няма убити, освен лошите.

Така беше, защото стреляхме с халосни патрони, но въпреки това момчетата ми бяха свършили дяволски добра работа. Станах, поставих пистолета си в кобура и размахвах ръце в непрогледния бял дим, който все още скриваше част от склада.

— Намерете вентилатор, за да разкарате този дим. Хайде! — Плеснах с ръка върху дървения сандък и извиках на Лари Насипното злато: — Някой да запали камиона. Хайде да натоварим това проклето нещо и да тръгваме.

— Дадено, капитане.

— ПВ?

— Кажете, шефе.

— След колко време ще стигнеш до зоната за приземяване?

— Заложникът е доста зле. Ще трябва да го изнесем оттук. Когато дойдохме, тангата го обработваха — нищо сериозно, само го тормозеха, но не е свикнал. Ще съм готов да тръгна след шест-седем минути.

— Ясно. Бузест?

— При мен има малко враждебни действия. Ще се оттегля след четири-пет минути. Сдобихме се с една лайнарка с информация, капитане.

— Това искам да чуя. — Долових задоволителния рев на двигателя, когато Лари Насипното злато запали камиона. — Трябва да тръгвам. Ще се видим в зоната за приземяване.

Най-после димът се разсейваше.

— Някой да намери две греди или тръби! Хайде да разкараме това нещо.

Погледнах часовника отново: шестдесет и три минути. Двадесет и седем минути, докато хеликоптерите кацнат.

Господи! Как лети времето, когато човек се забавлява.

Пъхнахме четири греди под сандъка и на всяка от тях застанахме по четирима души и двама пазачи. Показах им брояча на атомните частици. Гледаха как индикаторът се мести в червената зона.

— Тия лайна вътре са радиоактивни. Ако някой тъпанар го изпусне, ще си изпати. На три вдигаме.

Беше като уреда с тежестите. Средното тегло на гимнастическата преса за „Група 6“ беше малко под 180 килограма. Не бяха необходими дванадесет души от нас, за да повдигнем сандъка, но исках всички да участват.

Гледах ги как товарят и изучавах една снимка от разузнавателния самолет. Бях отбелязал с червен молив маршрута за оттегляне. Това беше тъпо. Ами ако бях глътнал някой куршум и лошите бяха извадили снимката от джоба ми? Започнах да търкам снимката в дрехите си, докато изтрих червената линия. По дяволите! Много добре знаех къде отиваме.

Лари Насипното злато спусна плетената си шапка зад врата си и на мустакатото му лице цъфна разкривена, куражлийска усмивка. Подкара камиона. Скочих на стъпалото откъм страната на пътника и започнах да давам напътствия. Когато стигнахме до вратата, видях Конското лице, който тъкмо беше срязал катинарите. Той ни махна с ръка, за да преминем, и в същото време се чу стрелба откъм бараките.

— Не спирай.

Необходими ни бяха малко повече от десет минути, за да стигнем до зоната за приземяване, където бяхме кацнали. Паркирахме камиона встрани от старата писта, разположихме постове и зачакахме. След около пет минути дойде взводът на ПВ. Той и един сержант подкрепяха слаб мъж с посивяла коса, който беше доста над средна възраст и носеше мръсна бяла риза, изцапан сив панталон и очила с

тежка рамка, прикрепени с ластик към главата му. Отидох до него и се ръкувах.

— Добре ли сте, сър?

— Чувствам се малко слаб, командире.

Акцентът му беше определено датски. Чудех се откъде са го намерили. Нямахше значение. Играех си ролята, сякаш не знаех, че всичко е един нагласен сценарий.

— Германец ли сте?

— Да. Благодаря, че дойдохте за мен.

Направих един преувеличен поклон в стил „Тримата мускетари“.

— Командир Ото фон Пифъл на вашите услуги — казах с акцент като на Ото Премингер^[2]. — Са мен беше удофолстфие дойде да фи спаси, сащто те могат да фи накарат та прогофорите.

Очите на заложника се разшириха.

ПВ избълва залп от бърз немски. Беше научил езика по време на двадесет и шест месечния си престой с *Kampfschwimmerkompanie* — плувците, които бяха западногерманският еквивалент на тюлените. Заложникът се засмя.

— Какво му каза?

— Казах му: „Командирът искаше да изрази радостта си, че сте добре.“ След това добавих, че не си така глупав и грозен, както изглеждаш на пръв поглед.

Двете групи на ПВ усилиха охраната. Часовникът показваше девет минути до пристигането на хеликоптерите. Бузестия и хората му се появиха, като се движеха в тръс. Четири или пет от тях носеха на раменете си кутии.

— Разни сведения — каза Бузестия. — Всякакви работи — планове, карти, квитанции. И схеми — бази в Пуерто Рико и на континента. Лайнарите от разузнаването ще им се радват.

Отдадох чест на Бузестия и казах:

— Обичам да правиш лайнарите щастливи, лейтенант. Тогава те не ми досаждат.

— За теб винаги, сладур — върна жеста Бузестия.

В тила ни се дочу стрелба от автомат.

— Я внимавайте там! — извиках. — Не му е времето да губим хора.

Тъкмо мислех да запаля сигналните ракети, но реших, че няма смисъл да показвам местоположението ни на този, който стреляше.

От храсталаците в далечния край на пистата се появи Джу. Магнах му с ръка да се приближи.

— Джу, какво има?

— Трябва да са имали повече хора, отколкото си мислехме. Или някои от тези, които застреляхме, са станали отново. Обстрелват ни.

Хлапакът беше добър. И с право предполагаше, че е така. Изгледах го загрижено.

— Има ли ранени?

Джу кимна с глава.

— Двама — нищо сериозно. Единият си е навехнал глезена, а другият се натъкна на трън в тъмното.

— Дръж тангата настрана, докато дойдат хеликоптерите.

— Дадено, капитане. — Джу изчезна обратно в джунглата.

Време беше да осветя зоната за приземяване. Разположихме шест бели и три червени строблампи. Имахме неоновозелени фенерчета с формата на пръчки, за да направляваме хеликоптерите при кацането.

Стрелбата идваше от по-близо. Започнах да гледам небето нетърпеливо. Проклетите Военновъздушни сили вероятно си бяха дали почивка за кафе. Така работеха през по-голямата част от времето си — като шофьори, членове на профсъюзите. Шест-седем часа полет (разбира се, без да надвишават определена надморска височина) и след това довиждане — време е за смяна на пелените, за сън и чаша какао.

А ние можехме да изкараме една седмица, без да спим, след това да направим учение по скачане с парашут от десет хиляди и петстотин метра, да си опаковаме багажа и да повторим всичко. Не бяхме пилотчета. Проверих часовника си. Закъснявах.

— Къде са ни хеликоптерите, дяволите да ги вземат? — обадох се до Командването на специалните съвместни операции.

— На път са. Успокой се.

— Успокой се? — Кой ли бяха тези идиоти? Набутах германеца под камиона и клекнах заедно с ПВ. Измина цяла вечност, докато дочухме звук от перки. Бяха ни накарали да чакаме осемнадесет минути. За осемнадесет минути човек може да загуби цялата си група.

Четири хеликоптера с дълги дюзи за зареждане във въздуха, стърчащи като рицарски копия, започнаха мързеливо да обикалят над зоната за приземяване, за да си изберат място за кацане. Невероятно! Снишаваха се, сякаш това беше легално кацане^[3], сякаш се намираха на пистата на някоя военна база. За тях това беше просто учение. Защо да се изсилват? Задници такива — щях да избия тези кучи синове, след като се измъкнем оттук.

Подканих ги с фенера да кацат по-бързо. Предполагаше се, че зоната за приземяване е „гореща“. Трябваше да летят така, сякаш долу се стреля. Задачата им беше да дойдат, да спуснат рампите, да ни натоварят и да си вдигат чукалата. Махах с ръце като луд. Пилотите не ми обръщаха внимание. Кацаха, все едно че са на ливадата пред Белия дом — започнаха да гасят двигателите си.

— Не, не, не! Давайте газ! Бързо! — изревах, размахвайки фенера. Посочих на ПВ най-близкия хеликоптер, който свалеше рампата в задната си част. — Качвайте заложенника на борда!

Наблюдавах как ПВ и екипът му набутах заложенника в хеликоптера. Четиринадесет души плюс един. Завъртях фенера в кръг: „Изчезвайте оттук.“

Пилотът вдигна палец. Шестте витла се надигнаха отново, реактивните турбини достигнаха пълна мощност и хеликоптерът се отдели от земята. Оставаха още три. Бузестия товареше материала за разузнаването в сандъците на един хеликоптер, докато моите хора вкарвах бомбата във втория. Веднага след като го вързаха с колани, магнах с ръка на група „Алфа“ да се качва и хеликоптерът замина. Втори хеликоптер. Двадесет и един тюлени са във въздуха.

Наврях главата си в предния люк на третия хеликоптер и ревах на пилота:

— Давай газ! Ще ти кажа кога да излетиш! — Изтичах до Бузестия и посочих хеликоптера.

— Събери строблампите и парашутите, вземи моя взвод „Браво“ и се махайте оттук! Аз ще бъда с Джу.

— Дадено! — Той раздвижи хората си. Една от групите прибра лампите и ги нахвърля в хеликоптера. Другата събра парашутите от храсталаците, където ги бяхме скрили, и ги натовари на рампата, където с насочен към небето автомат стоеше Бузестия, броеше и викаше:

— Размърдайте се!

Когато видях, че всички са се качили в хеликоптера, дадох знак на пилота:

— Тръгвай!

Още двадесет тюлени излетяха. Останахме аз и четиринадесетте човека на Джу.

Извиках Джу по микрофона на „Моторола“. Никакъв отговор.

— Джу! Дявол да... — Установих, че съм издърпал щепсела от гнездото му. Оправих го и отново извиках.

— Идвам, Дики.

Изчаках, докато хората на Джу се появиха от тъмнината. Тичаха с жабешки подскоци и очертаваха маршрута си с кратки залпове на автоматите. Грабнах двама от тях за жилетките и ги избутах към хеликоптера. Аз и Джу се качихме последни. Докато рампата се затваряше, обстреляхме добре зоната за кацане.

— Тръгвай! — извиках на командира на екипажа.

Излетяхме. Мисията беше протекла отлично. Репетиция или не, ние бяхме великолепна „фирма“ „ТЮЛЕН“. Погледнах часовника си. Фраснах с длан ПВ и го съборих по задник пред погледа на стреснатия старши сержант от ВВС. Огледах хората си.

— Момчета, вие сте чудесни!

Видях голямото, черно тяло на транспортния самолет „Ц-141 Старлифтър“, когато се наклонихме и завихме към базата на главния остров. Първият хеликоптер вече се намираше на земята и от него излязоха тюлените и заложникът. Вторият и третият тъкмо кацаха. Почувствах се така добре, че забравих за заканата си да пратя пилотите в болницата заради осемнадесетминутното им закъснение и мързеливото кацане на остров Виекс.

Кацнахме. Излязох пръв и скочих на земята, преди рампата да беше стигнала до нея. Изтичах до „Старлифтъра“. Да, имаха бира. Страхотно. Щяхме да се веселим по пътя към дома. Изтичах обратно до ПВ и Бузестия и ги потупах по гърба. Събрах войската си.

— Страхотно! Супер! Да ви го... на всички, смрадливи задници такива с лайнени мозъци.

О, бях се опиянил от себе си! Но с право, дявол да го вземе! С право. Учение или не, това, което бяхме направили днес, не е правено никога досега от военна част. Прелетяхме три хиляди проклети мили,

включихме четири взвода в таен, нощен скок от голяма височина с високо отваряне и парашутирахме десет мили до целта си. Кацнахме в единна група на зона, не по-голяма от две футболни игрища, събрахме се, очистихме тълпа лоши хора, спасихме заложника, измъкнахме ядрената бомба. И при всичко това не бяхме загубили нито един тюлен.

Ето за това се подготвихме и си съдирахме задниците. Бяхме практикували поотделно всеки рисков елемент — стрелба, скачане, летене с парашута, тайно навлизане, освобождаване на заложника, тръгване. Но никога преди не ги бяхме правили заедно. До тази вечер не бяхме провеждали фалшива военна игра на пълни обороти и в реално време.

Германецът се приближи към мен.

— Вие и хората ви се справихте много добре.

— Благодаря — отговорих. — Аз се гордея с тях.

— Би трябвало.

Понечих да кажа още нещо, но един полковник в колосана униформа и очила с дебели лупи, който приличаше на Швейк, измарширува по асфалта.

— Подполковник Марчинко?

— Да, сър.

— Имам съобщение за вас. Трябва да се обадите в Командването на специалните съвместни операции.

— Ясно. — Извадих телефона от жилетката си и набрах номера.

— Марчинко се обажда. — Изчаках. Обади се познат глас:

— Справи се чудесно, по-добре, отколкото очаквахме. Съвместното командване е впечатлено.

Това ми хареса. Наистина бяха скептично настроени към готовността ни за мисии. За разлика от група „Делта“, която по подобие на английските SAS^[4] преминаваше през процес на административно одобряване, аз не позволявах моите хора да бъдат оценявани от външни лица.

Аргументите ми бяха прости. Това, за което се обучавахме, не беше правено досега. Така че как може един тъп книжен плъх от Пентагона с четири звезди на рамото си да знае дали ни бива или не?

Стигнах до заключението, че не може да знае. Бях казал достатъчно твърдо и категорично на веригата командващи: „Благодаря

ви много, господа, но ще оценявам «ТЮЛЕН–6» сам.“

Но не стана. Командващата структура можеше и беше наложила волята си над нас, независимо от това, какво чувствах аз. Учението на остров Виекс беше достатъчно доказателство за това. Гласът отсреща продължи:

— Дик, това беше първокласно учение. Мисля, че ти и бойците ти имате нужда от два дни почивка, докато ние анализираме и оценяваме.

Анализираме и оценяваме. Тези бюрократични срички ме караха да изтръпвам. След Виетнам речникът в армията се беше променил от военен към делови. Дявол да го вземе, на нас не ни трябват мениджъри, а водачи, воители, ловци. Вместо това разполагахме със счетоводители. Струваше ми се, че всеки път, когато започнех да се ослушвам и да ръмжа, някой задник с три звезди ще слага нашияник на врата ми и ще го подръпва, за да ми покаже, че може да ме накара да подвия опашка. Е, този път в отговор трябваше да изръмжа. Да се разяря. Да сдъвча килима и да се направя на побеснял. Длъжен бях заради хората си. Маmicата му, дължен бях и заради самия себе си. Повиших глас, за да могат момчетата да чуват:

— Упражнение? Да анализирате? Да оценявате? За чий хуй, генерале? Край.

Той също си играеше ролята добре.

— Досега не можех да кажа нищо, Дик. Наложено ми беше от Съвместното командване. — Замълча. — Но ти се справи отлично. „ТЮЛЕН–6“ е одобрена. От този момент си в действие.

— Е, благодаря за ценната информация, сър. Сигурен съм, че хората ми ще оценят високо мнението ви. — Питам се дали е доловил иронията в гласа ми. Скришом от другите изключих бутона за предаване и го покрих с ръка. След това продължих „разговора“. ПВ, Бузестия и Джу се приближиха, когато гласът ми започна да се засилва и да звучи по-разтревожено:

— Вие какво? Подменихте мунициите ни в оръжейната? — Изревах в слушалката: — Значи това беше просто шибано прецакване? По дяволите, не можеш да ми затвориш слушалката...

Полковник Швейк надзърташе във вътрешността на моя самолет Ц–141. Обърна се към мен:

— Подполковник, имате бира в самолета. Това е в разрез с правилника.

— А бе, полковник, а да ти разширя дупката на задника не искаш ли? — тръгнах към него аз.

ПВ ме хвана за жилетката с две ръце и ме закотви. Той беше по-нисък от мен с десетина сантиметра, но в академията е бил боксьор — як малък побойник.

— Леко, Дик — каза той. После се обърна към полковника: — Мисля, че е по-добре да не ни закачате сега, сър. В момента всички сме малко агресивни и може да бъде... ъ-ъ... опасно, ако стоите тук.

Подметките на Пол дращеха по асфалта. Полковникът прочете в погледа ми обещание за тежка телесна повреда, докато дърпах заместника си към него, и побърза да се отдалечи.

Пол ме пусна.

— Не си струва да се хабиш заради него, Дик.

— Майната ти!

Бузестия и Джу ме тупнаха по гърба.

— Хей, полковник — каза Джу. — За Съвместното командване и всичко това, спокойно. Нещата са наред. Ние знаехме.

— Какво знаехте?

— Че това е пълна схема — отговори ПВ.

— Трябваше да е упражнение — обади се Бузестия. — Никакви жертви, много стрелба и нито дракотина. А и всички танга носеха очила за стрелба.

Дълбоко в себе си се усмихвах. Бях избрал тези мъже, защото мислех, че са умни. По дяволите, наистина бяха умни!

— И защо никой от вас, тъпанари такива, не каза нищо?

— Спомням си лозунга, който един тюлен вижда всеки ден, когато започне обучението си — каза ПВ. — Оня, на който пише: „Повече пот в учението, по-малко кръв в боя.“ Пък и досега не бяхме правили всичко наведнъж, шефе — изглежда, беше много добра идея да го изиграем и да видим дали става.

Разбира се, беше прав. Тръгнах към самолета и казах:

— Хайде да се махаме!

ПВ ме удари по ръката достатъчно силно, за да ме заболи.

— Да, сър. — Вдигна показалеца си във въздуха и очерта кръг с него.

— Хайде, момчета! Товарете! Да идем да се напием.

Прав беше. Майната им на всички! Беше време да се напием и да се прибираме вкъщи.

[1] Игра на думи. Джо Индианеца е герой от „Том Сойер“, а Джу (Jew) означава евреин. — Б.пр. ↑

[2] Американски кинорежисьор. — Б.пр. ↑

[3] Кацане за отвеждане на десантни войски, когато няма отпор от страна на противника. — Б.пр. ↑

[4] Елитен десантен полк за специални задачи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Прибирането вкъщи е нещо, по което не си падам много. И като младеж не го правех често. Роден съм в Деня на благодарността през 1940 година в къщата на баба ми, Джъстин Павлик, в Лансфорд, Пенсилвания — един малък миньорски град в областта Карбон^[1] — съвсем подходящо, нали? Градчето беше на изток от Коулдейл и Хоумтаун. За незнаещите, това е на около половин час западно от Алънтаун и на безкрайно голямо разстояние от Филадельфия. Баща ми, Джордж, и майка ми, Емили Тереза Павлик Марчинко, така и не успели да стигнат до акушерската стая в болницата. Типично за тях.

Аз съм чех по произход по линия и на двамата ми родители. Майка ми е ниска и със славянски черти. Баща ми беше едър — малко под метър осемдесет и пет, — мургав, кисел, с отвратителен характер. Всички мъже в семейството — както и почти всички мъже в Лансфорд — бяха миньори. Раждаха се, работеха в мините, умираха. Животът беше прост и труден. Предполагам, че дори някои от тях да са искали да се пооправят със собствени сили, бяха нужни такива усилия, както ако човек се опитва да се вдигне във въздуха, теглейки връзките на обувките си.

Живеехме на върха на хълма, точно зад магазина на Кануш, от който си купувахме бакалските стоки. Старият Кануш лизваше молива, преди да запише в тейфтера си това, което вземахме. Водеше сметка и събираше парите на заплата. Може би щеше да бъде по-евтино, ако пазарувахме в „А и П“ — шест преки по-надолу, — но почти никой не го правеше. Хората ходеха там, където ги познаваха.

Ако аз съм кофти човек, както смятат някои, вероятно това качество е наследено от дядо ми по майчина линия. Джо Павлик беше раздражителен, нисък, с гърди като варел. Наливаше се с бира и играеше на стрелички. Един яко пиещ кучи син с квадратно лице и вежди като на Леонид Брежнев. През целия си живот беше работил в мините, но не си спомням да съм го чул да се оплаква за нещо. Дядо ми беше истински размирник — един от онези първични яки типове,

които се срещат по работническите кръчми, с големи ръце, създадени сякаш, за да обхващат старомодните бирени халби.

Винаги съм бил независим. На петгодишна възраст си бях извоювал собствен маршрут за продаване на вестници. На седем години се измъквах от къщи за по цял ден, тичах през железопътния тунел на Лихай, дълъг около миля, и плувах в язовир „Хауто“. Дотам се стигаше през стария воден тунел в Лансфорд, но в него живееха огромни плъхове, пък и беше много нагоре в планината. Затова предпочитах късия път, макар и рискован заради влаковете. На няколко пъти ме сварваха вътре. Първия път, когато парният локомотив се нахвърли срещу мен, помислих, че ще умра. Спрях да дишам и стиснах очи, като прегръщах влажната студена стена на тунела, а вагоните преминаваха един след друг на около тридесет сантиметра от носа ми. Баща ми ме съсипа от бой, след като му казах какво съм направил. Ето защо, когато правех това, държах езика си зад зъбите.

Родителите ми не бяха много образовани. Баща ми вероятно е спрял да учи някъде около осми клас, а майка ми може да е стигнала до девети или десети. Те не наблягаха на ученето и може би затова и за мен училището беше нещо, на което не гледах сериозно. Много повече се интересувах от развлеченията и от правенето на пари.

Развлеченията, преди да открия жените, се състояха в плуване в „Хауто“ и летни ваканции в Катсхил Маунтин, Еврейските Алпи, където чичо ми Франк и леля ми Хелън имаха пансион. Но парите винаги бяха проблем. Когато бях в седми клас, мините бяха затворени и след няколко месеца, прекарани едва-едва, баща ми най-после си намери работа като заварчик в Ню Брунсуик, Ню Джърси. Преместихме се в Ню Брунсуик през 1952 година. Преживях истински културен шок. Лансфорд беше град с може би четири хиляди жители — повечето чехи. В Ню Брунсуик имаше поляци, унгарци, ирландци, евреи, чернокожи и латиноамериканци. Трябваше ми известно време, за да привикна с всичко това. Резултатът беше, че по пътя между училището и малкия приземен апартамент, който можехме да си позволим, давах и получавах повече от полагащия ми се дял бой и белези.

Животът въщи не беше приятен. Братът на майка ми се премести да живее при нас — трима възрастни и две деца (по това време имах брат), натъпкани в апартамент с три стаи. Когато

родителите ми се биеха, а това се случваше често, братът на майка ми вземаше нейната страна. Затова баща ми започна да прекарва все по-малко време у дома. По-малкият ми брат, Джоуи, който тогава беше на девет или десет години, се навърташе около майка ми и стоеше в къщата с нея. А аз не можех да понасям това място. Обикновено излизах и се връщах само за да спя или да си напиша домашните, колкото и малко да бяха те.

Избягах от къщи и започнах работа в една зала за боулинг — нареждах кеглите, вършех всякаква обща работа — дори участвах в седем предобедни неделни служби като помощник на свещеника. В дните, когато решавах да ида на училище, ходех в унгарското католическо училище „Св. Владислав“. Там, както и много други преди мен, често си патех от монахините, които ме удряха през ръцете с гадни линии за чертане. Не успях да свикна с училището. Преминах през него транзит — интересувах се много повече от изкарването на джобни пари вместо от „а“ и „б“.

През втората година в колежа работех по шестдесет часа седмично в една закувалня, наречена „Гъсис“, до двора на колежа „Рутгърс“. През лятната ваканция бачках там по сто и двадесет часа седмично — от пет сутринта до десет вечерта, седем дни в седмицата. Работното време беше продължително, но парите бяха много добри: долар на час, без да се записва в счетоводните книги. За един петнадесетгодишен през 1955 година това беше дар божи.

Освен това Гъси — името му беше Салваторе Пулейо Аугустино, но не помня някой да го е използвал — се отнасяше с мен така, сякаш бях от собственото му семейство. Водеше ме на втория етаж, където живееше баща му, старият Сал, и ме тъпчеше със сос, наденици, пиле и огромни чинии със зеленчуци, препържени в маслиново олио и чесън, вместо да ме кара да ям руло или стек на еднокраките маси в закувалнята. Старият Сал ми позволяваше да гледам как прави вино в мазето и така развих истински вкус за вино кианти. Дори научих достатъчно италиански, за да мога да се оправям на масата, което бащата на Сал обожаваше. Гъси ме направи истинско чешко италианче.

Тъй като за тийнейджър аз имах много пари в джоба си, щом станах достатъчно голям за шофьорска книжка, си купих и кола —

един хромово жълт „Меркурий“, модел 1954 година с гюрук. Книжката си получих веднага след седемнадесетия си рожден ден.

Нещата станаха още по-интересни, защото заведението на Гъси беше свърталище на много момчета от колежа „Рутгърс“. Някои от тях ме приеха за свой талисман. Прекарвах много време в именуваните с гръцки букви клубове на колежа, което в края на краищата беше за мен огромен и поучителен опит. Явяването ми пред хората там ми помогна да одялам някои от треските си. За разлика от повечето хлапета с произход като моя, които се обличаха в дънки с капси и кожени мотоциклетни якета и правеха косата си като на Елвис или Дион, аз се обличах в ризи, панталони от чино^[2] и спортни сака от „Харис“. Научих се да пия бира в ранна възраст и което е по-важно, как да нося. Приятелите ми от колежа ме обучаваха и за по-тънките моменти при постоянното търсене на женска компания.

Всички тези неща покълнаха у мен и резултатът не закъсня. През лятото между първи и втори курс — тогава бях на петнадесет години — на една забава се запознах с красива и изтънчена млада учителка по френски език. Казваше се Люсет. Веднага си допаднахме. Тя говореше френски, аз — на своя лош италиански и се разбирахме. Бях едър за годините си и винаги имах пари в джоба си, обличах се и говорех така, сякаш учех в „Рутгърс“, и се държах по такъв начин, като че притежавах целия клуб, та тя не разбра, че съм гимназистче.

Научи го по доста неприятен начин. На това мистериозните ориенталци му викат лоша карма. Тя беше назначена да преподава френски език в гимназията през септември и видя грейналото ми лице на третия ред. Zut alors!^[3]

Когато станах на седемнадесет години, бях преминал през куп промени. Родителите ми се разделиха. Майка ми започна работа в „Сиърс“ и аз и по-малкият ми брат се преместихме заедно с нея в общинско жилище. Баща ми нае мебелирана стая над един бар, наречен „При Юско“, надолу по улицата на няколко врати от закусвалнята, където работех. В този бар той прекарваше доста време и аз често се отбивах да го видя. Мястото сякаш беше пренесено направо от Лансфорд — с маринованите свински крачета в големи буркани и твърдо сварени яйца в паници, а трима или четирима души, наподобяващи Джо Павлик, седяха на столовете пред бара от десет сутринта до затваряне, пиеха и пушеха цигара след цигара. Баща ми се

чувстваше щастлив там, защото му напомняше неговия дом. Джордж Марчинко така и не можа да свикне с Ню Брунсуик.

В същото време аз прекарвах все по-малко време в училище — бягах редовно от часовете — и все повече в компанията на една млада италианка. Тя беше омъжена за човек с двадесет и седем години по-възрастен от нея и изпитваше силна нужда от енергично чукане и друсане, а пък аз ѝ ги давах с охота. Напуснах Гъси и отидох да работя като барман в едно гръцко заведение в сърцето на Ню Брунсуик. Парите бяха добри, около двеста долара седмично плюс бакшишите, а работното ми време беше наполовина по-малко от това при Гъси. Освен това готвачите имаха желание да ме учат на някои основни готварски и пекарски умения, та възприемах работата си и като начин да науча занаят. За мен това беше прекрасно. До този момент не се бях замислял какво ще правя с живота си.

Накрая съвсем зарязах училището. Както след години казвах изискано, „напуснах по своя воля“ през месец февруари 1958 година. Просто нямаше смисъл да продължавам. Пък и всички уроци ми изглеждаха пълен боклук. А и за какво ми беше гимназиална диплома? Имаше пари за изкарване и жени за сваляне. Човек можеше да отиде с колата до плажа и да се излежава по два дни — за никое от тези неща не ми трябваше образование. Затова се чупих.

Опитах се да постъпя в армията. Когато президентът Айзенхауер изпрати морската пехота в Ливан, аз се записах доброволно. Харесвах сините дрехи и сабите им. Та затова отидох до бюрото за набиране на войници за морската пехота, влязох вътре и вероятно съм казал нещо глупаво от сорта: „Е, приятел, май ми се иска да ида и да застрелям няколко от лошите. Къде ми е пушката, къде са ми патроните и кога мога да тръгна?“

Сержантът най-вероятно е потиснал желанието си да ме сравни със земята и каза: „Виж какво, синко. Трябва да идеш на тренировъчен лагер, преди да ти позволим да станеш войник, освен това си много млад и не си завършил гимназия. Защо най-напред не си вземеш дипломата, а после да разговаряме?“

Повече от ясно беше, че докато направя всичко това, морската пехота ще е решила проблема в Ливан и без моята помощ. Ето защо излязох и изкарах едно прекрасно лято на плажа — работех върху хубавия си първокласен тен като на сърфист и чуках доста. Голяма

част от времето ми премина в опити да хвърлям едно готино момиче от моя квартал, Катрин Ан Блек, от триметровия трамплин на басейна на „Ливингстън авеню“. Срецахме се почти през цялото лято, разбира се, когато не се натисках на други жени, и установихме, че се харесваме. Така трябва да е било, защото въпреки голямата ми странична продуктивност, все се връщах при нея. Имаше нещо необикновено в тая връзка.

През септември, след като се бях налудувал, а Кати се върна на училище, аз влязох в една служба за набиране на войници за Военноморските сили, записах се и след като издържах огромен брой тестове, бях приет на служба. О, ако знаеха само!

На 15 октомври 1958 година докладвах за явяването си в основен лагер „Грейт Лейкс“, Илинойс. Съвсем необяснимо беше за мен, но когато влязох през вратите на този лагер, се почувствах по-добре, отколкото където и да е преди това.

Аз бях идеалният моряк от типа „ЕДНО, НУЛА“, което на военен жаргон означава най-базов модел. За натегачи ли да говорим — та аз лъсках дори и *подметките* на обувките си. Бях единственият задник, който наистина вярваше на старшините, когато ни казваха, че „който лъска половин обувка, е половин човек“.

В Ню Брунсуик се бях запознал с един шофьор на такси — някой си Джо. Бил е моряк и ми даде стария си „Наръчник за сините куртки“, който прочетох — тогава бях шестнадесетгодишен. От него се бях научил как да връзвам моряшка яка, а също и някои други неща, така че когато отидох в подготвителния лагер, бях напред в обучението. Записвах се доброволно за всичко — от футболния отбор до групата за строева подготовка — и дори за две седмици бях действащ подофицер-атлет. В обучението ни имаше доста глупости, но, общо взето, беше добре: работех за Военноморските сили на пълно работно време и те ми плащаха пълна заплата. Дори ми беше приятно. Харесвах плуването, стрелбите и маршировките. Книгите обаче оставях за другите.

След Коледа се класирах за обучение за радиооператор. В училището обаче нямаше свободни места. Затова се записах временно в „Куонсет Пойнт“, Роуд Айлънд, където помагах в курса по плуване за пилоти от морската авиация — това беше част от обучението им по оцеляване.

Една вечер в Роуд Айлънд отидох на кино и гледах един страхотен филм — „Водолазът“, с Ричард Уидмарк и Дана Андрюс. Разказваше се за групите за подводна диверсия (ГПД) на Военноморските сили. Действието се развиваше в Тихия океан по време на Втората световна война. Много динамика. Много героизъм. Много песни. Като „Химна на моряка“ с нови думи:

*От хълмовете на Монтесума
до бреговете на Триполи
ще се бием за родината
заедно с ГПД!*

След филма, докато се разхождах, си мислех, че бих могъл да правя точно това. Искам да кажа, че бях сравнително агресивна личност; затова се записах във Военноморските сили. Идеята да бъда „Дик Диверсанта, якото копеле, човекът акула от Военноморския флот“ беше много по-примамлива, отколкото да си остана „Смотания Марчинко, операторът на телетайпа и молива“.

Личностната криза, предизвикана от противопоставянето Дик Диверсанта — Смотания Марчинко, достигна апогея си няколко седмици по-късно, когато бях прехвърлен в училище за радиооператори в Норфолк, Вирджиния. Оказа се, че Норфолк е само на хвърлей камък от групите за подводна диверсия, които бяха разположени в Литъл Крийк в една база на Военноморските сили отвъд пристанището. Виждах отблизо радиооператори. Виждах отблизо и водолази десантници. Не можеше да става и дума за сравнение.

Изходът беше прост: трябва да зарежа тези радиооператорски глупости и да ида при водолазите. Ето защо отидох при командването на диверсантите и им обясних какво искам да правя. Казаха ми същото, което и в бюрото за набиране на войници за флота. Не можех да стана водолаз-десантник, докато не получа постоянно назначение. Не приемаха молби от временните поделения. Училището за радиооператори беше временно. Довиждане на Дик Диверсанта! Здравей, смотаняк Марчинко!

Щяха да ми трябва още почти две години, за да се върна в Литъл Крик. Одисеята ми преминаваше през Далгрин, Вирджиния, където Военноморските сили имаха център за наблюдаване на Космоса, от който следяха руските спътници; и през Неапол, Италия, където работех като телетипен оператор в станцията за подsigуряване на дейността на Военноморските сили.

След пет месеца, прекарани в Далгрин, подадох молба за обучение по подводнодиверсионна дейност. Преминах през първото изпитание — изпратиха ме във Вашингтон, където ме сложиха в един от онези старомодни брезентови водолазни костюми с твърд шлем и дебели шлангове за въздух и ме спуснаха в река Анакостия, за да проверят дали имам клаустрофобия.

Издържах теста за клаустрофобия и бях на път да замина за обучение по подводна диверсия, когато си счупих ръката при удар в нещо твърдо — главата на един много тъп моряк. Вината не беше моя. Той трябваше да се наведе. Сбогом, обучение по подводна диверсия, здравей, Неапол!

Неапол се оказа по-интересен, отколкото очаквах, въпреки че работата ми беше скапана. Разбрах, че не съм създаден за телетипен оператор. Тази работа ме ограничаваше. Не се изискваше въображение или изобретателност. А и на всичко отгоре, колегата ми по смяна ме влудяваше. Той беше истински сополанко. Чипоносо мамино синче с пъпки. Казваше с Харолд, по цял ден си чистеше ушите и се оплакваше от всичко. Наричах го Мърморкото. Инструкторът на Харолд беше един старши сержант, който ръководеше Командния център — чернокож човек със самочувствие. Казваше се Уайт, беше около четиридесет и пет годишен и се държеше като кралска особа. Когато се намирах сред тях, ми минаваха мисли за убийство. Сигурен съм, че дори и да го извършех, никой съд не би ме счел за виновен.

От друга страна, Неапол беше страхотен. Работех и живеях в един блок в центъра на града, а не в морската база. И така, за разлика от много войници в Италия аз общувах с местното население. Италианският, който бях научил от стария на Гъси, ми помагаше да се оправям. И докато ръката ми заздравяваше, аз тичах по хълмовете на Неапол, вдигах тежести, играех гимнастика и плувах.

Но все още бях брегови оператор на телетайп. А онова гласче вътре в мен ми казваше все по-ясно: „ГПД, ГПД“. Въпросът беше как

да се добера дотам.

Оставаше да преодолее един голям проблем — моя командир. Колко голям ли? Деветдесет кила. Тя беше най-грозната женска, на която е попадал погледът ми през целия ми живот. Наричах я Тлъста, Ръбеста Тъпа Лайнарка от Армията, или ТРЪТЛА за по-кратко. Трътлата беше същество, което се ръководеше от уставите, а и нямаше достатъчно хора — комбинация, която правеше напускането ми невъзможно. (Бях направил грешката да подпиша за още една година престоя си в Неапол — надявах се, че ще мога да се прехвърля за обучение по подводна диверсия колкото е възможно по-бързо.) За Трътлата годината значеше 365 дни. Думата *прехвърляне* не присъстваше в речника ѝ.

Но най-накрая успях да я принудя. Един път, когато Мърморкото ме ядоса, изхвърлих пишещата машина през прозореца. Щях да спра дотук, но малкият кучи син просто не млъкваше:

— Ще докладвам на командира колко си лош.

Падна ми пердето и му разбих муцуната. Стоя в болницата цял месец. Това вбеси командира. Той беше от супертежката категория — висок към метър и деветдесет и тежък около деветдесет килограма — горе-долу колкото баща ми. Грабна ме за колана и врата и ме повлече към банята. Захвърли ме към плочките.

— Би трябвало да те бия, докато се посереш.

В този момент имах настроение за всякакви неща.

— Хей, командире, ако ти се ще да се биеш, хайде.

Той ме хвана с големите си ръце. Пристъпих помежду им и го ритнах с коляно в топките. Свлече се като торба цимент. Вдигна се на крака и отново се нахвърли към мен. Ударих го отново, този път в корема. Бях си научил урока за тупаник на моряци по кофти начин. Хванах го в близък клинч, за да не шава много, и започнах да го удриям с коляно в слабините така, че при всеки ритник го повдигах във въздуха около десет сантиметра. Когато очите му се изцъклиха нагоре, го пуснах на пода.

Лежа така известно време, като дишаше през притворените си устни. След това се завъртя на колене и тръгна на четири крака към тоалетната. Повърна.

— Ще ми паднеш — изсъска той. — Ще изхвъркнеш оттук.

О, моля ти се, плаши куче със салам.

На следващия ден, когато се беше изчистил, ме изправи пред Трътлата. Представете си кръстоска между Джаба^[4] и Розеан Бар^[5], натъпкана немарливо в тясна бяла униформа. Трътлата ми прочете конско. То беше пълно с изрази като „Командирът иска да се махнеш оттук“ и „Би трябвало да те пратя в ареста“. Но това бяха напразни заплахи. Тя не можеше да предяви обвинение срещу мен, защото командирът ми беше посегнал първи, а това можеше да му струва работата. Можеше и да ме понижат или да ми впишат няколко лоши характеристики в досието, но какво от това?

Както и да е, аз изпреварих кучката. Имах в себе си два номера от деловодството на молби за преместването ми. Дадох ѝ първия.

— Слушай, командирке, ето ти искане за прехвърляне на първия проклет кораб, който дойде в пристанището. Хич не ми пука, ако ще да се казва „Захарно петле“. — След това ѝ подадох другия. — Това е за обучение по подводна диверсия. Не ме интересува кое от двете ще избереш.

Тя ме извика след два дни.

— Моряшката служба ще бъде твърде лесна за тебе, Марчинко. Ще те пратя на място, където ще те накарат да забравиш тази агресивност. — Трътлата приближи дебелиите си бузи и шестте си гуши до лицето ми и допълни саркастично: — Отиваш в Щатите за обучение по подводна диверсия — незабавно!

А казват, че нямало Бог.

[1] Carbon (англ.) — въглерод, въглен, сажди. — Б.пр. ↑

[2] Здрав памучен плат. — Б.пр. ↑

[3] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Слuzесто дебело същество от филма „Междувъзвездни войни“. — Б.пр. ↑

[5] Дебела американска комедийна актриса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

ЛИТЪЛ КРИЙК, ВИРДЖИНИЯ, Е МЕЧТА ЗА ВСЕКИ МАЗОХИСТ. Това е мястото, където Военноморските сили водеха големи групи долни, агресивни, самоуверени, щури, отворени моряци доброволци и ги превръщаха в малки групи долни, агресивни, самоуверени, щури, отворени зверове специалисти по подводна диверсия. Всичко това в продължение на шестнадесет славни седмици на мъчения, безумия и тежки телесни повреди. Влязох през портала на Литъл Крийк на 21 юни 1961 година заедно с един кльощав, дребен кучи син на име Кен Макдоналд. Той беше жилав, шестдесеткилограмов сержант с лек британски акцент и дълга права коса, закачена с фиба. Погледна ме, поклати глава мрачно и каза:

— Приятелче, няма да издържиш.

Дори не се спрях. Само му се усмигнах сладко и отговорих:

— Да ти го... дребен педераст такъв.

Разбира се, след като докладвахме пристигането си заедно, определиха Макдоналд да плува в двойка с мен. Практически бяхме неразделни през целия цикъл на обучение по подводна диверсия, а и след това си останахме много добри приятели.

А колко забавен и развлекателен цикъл беше този! Започнахме сто двадесет и един души като членове на Клас 26 по подводна диверсия. Оцеляха двадесет и четири — двадесет процента. Много от отпадналите бяха от така наречените експерти по войната с използване на специални методи — зелени барети и командоси, — които искаха да получат известно морско обучение. Загубихме и много от офицерите — просто не можаха да издържат на всичко това.

Що се отнася до мен, аз намирах обучението в по-голямата му част за перверзно приятно. Днес обучението на тюлени (обучението по подводна диверсия беше прекратено през 1983 г.) трае пет месеца. Нарича се ОУПДТ (Основно обучение по подводна диверсия/ТЮЛЕН) и включва парашутизъм, диверсия и подводно плуване, на което тогава по време на шестнадесетседмичните ни сесии не ни учеха.

През първите четири седмици преминах през всичко с лекота. Бях тренирал редовно в Неапол и затова ФО (физическото обучение — гимнастика и бягане) и плуването ми бяха лесни, въпреки че моряците, които бяха дошли от флотата, се скапаха още в края на първата седмица, защото не бяха във форма. Караха ни да бягаме до скапване. Всеки ден покривахме пет-шесткилометрово трасе, което включваше поредица от стари десантни катери на плажа. Прескачахме планширите — скокът беше два метра и половина, — скачахме два метра надолу, преминавахме през катерите, изкатеривахме се, преминавахме над тях, слизахме долу и продължавахме.

Зад стрелбището имаше голяма пясъчна дюна, която инструкторите наричаха планината Сурибачи^[1]. Караха ни да тичаме нагоре-надолу по дванадесет пъти. Когато валеше, трябваше да тичаме през калта. Когато беше сухо, тичахме през морето. Помните ли как изглеждаха онези олимпийски бегачи по плажа в началните кадри на „Огнени колесници“^[2] — чисти, бели и блестящи. Ние изобщо не приличахме на тях. Носехме зелени униформи, тежки „селски“ обувки, стоманени каски, боядисани в червено, и спасителни жилетки, напълнени с растителни влакна, които тежаха три килограма сухи и тринадесет мокри, а инструкторите винаги успяваха да ги поддържат мокри.

За чест на инструкторите трябва да кажа, че и те тичаха с нас. Повечето от тях бяха като Матусаил^[3] — стари типове на по тридесет и пет, четиридесет години. Спомням си един от тях, беше категория „перо“, казваше се Джон Париш. Пушеше лула, докато тичаше по плажовете или пък нагоре-надолу по планината Сурибачи. Когато изпушеше лулата си, я изсипваше и започваше да дъвче дръжката ѝ, като никога не изоставаше. Човек започва да мрази такива хора.

Отначало нямахме подводно плуване, ако не се смята гмуркането в плиткото с плавници и очила. Свиквахме да действаме във вода, учехме методи за спасяване на удавници, за основните действия при разузнаване по плажовете и почистването им преди военно нападение. Плувахме доста. Не, това е неточно. Плувахме до съсипване. Плувахме денем и нощем, в топло и студено време без значение.

Ако човек иска да бъде водолаз десантник, той не може да проверява водата с пръстите на краката си, преди да се гмурне.

Една вечер аз и Мак бяхме на учение по нощно разузнаване. Изтърколиха ни във водата от един ДКП — Десантен кораб за превозване на персонал — в залива Чесапийк, на около хиляда метра от Литъл Крийк. Методът на десант е интересен. От страната, която не се вижда от брега, е вързана НЛМ — надуваема лодка малка. Прехвърляте се през перилата на кораба и падате в НЛМ, отскачате, гмурвате се и плувате под вода. Врагът вижда от брега нещо, приличащо на патрулен кораб, който е на почти километър от него. Водолазите, на които този сценарий е добре познат с цялата му ирония, знаят какво става.

Целта ни през онази вечер беше да разпознаем точния плаж, да проникнем в него, да го маркираме, след това да плуваме хиляда метра назад, откъдето десантният кораб щеше да ни прибере отново. (Още един интересен метод. Изплуваш на повърхността, където ще мине корабът, и чакаш. Той минава край теб с десет възела. В НЛМ седят водолази десантници, снабдени с примки — устройства, подобни на конски хамут, с помощта на които една бързодвижеща се лодка може да изтегля хора от водата. Протягаш ръка и прас — намираш се в лодката. Ако водолазът, който извършва операцията, не те харесва, може да закачи примката около врата ти вместо около ръката ти, а това причинява болка. Болка е слабо казано.)

Знаех, че Мак е кибритлия, но точно колко, разбрах едва тази нощ. Водата гъмжеше от медузи и Макдоналд закачи доста от тях на очилата си. Опарванията им го накараха да излиза на повърхността на няколко пъти. Когато стигнахме до плажа, Мак определено се чувстваше зле — по лицето и врата му се виждаха следи от опарвания.

Преди да тръгнем от плажа, извиках на един от инструкторите:

— Край! — Мак изпитваше силна болка и мислех, че се нуждаем от помощ.

— Върви на майната си, проклет поляк!

— Хайде стига. Имаш следи по цялото лице, все едно си бит с бич. Ужилен си лошо.

— Разкарай се, Марчинко!

Макдоналд се върна с олюляване във водата и отново преплувахме хиляда метра с медузите. Когато надуваемата лодка ни изтегли, той беше в леко шоково състояние. Но не се предаваше. Не спря да плува. Точно такъв инат търсеха инструкторите. Целта им

беше да изградят издръжливост, сила и желание за действие в плувни двойки — най-основните „групови“ части на подводните диверсанти. Както П — подводното плуване, така и Д — диверсията, щяха да дойдат по-късно, ако успеехме да издържим първите няколко седмици.

За моряци ми се струва, че използвахме много дърва по време на обучението. „Дърва ли?“ — питате. Дънери. Големи дънери. Дълги дънери. Тежки дънери. Тичахме по плажовете и ги носехме над главите си. Прескачахме купища от тях. Използваха ги за построяването на особено неприятния полигон с препятствия на базата на Военноморските сили в Литъл Крийк, който с любов наричахме Мръсната дума.

Мръсната дума се състоеше от различни по височина и диаметър дънери, забити в земята. Целта беше да се придвижваме по тях, без да падаме и без да докосваме земята. Дънерите бяха раздалечени по доста изобретателен начин, така че дори човек да може да скочи достатъчно високо до следващия, ще установи, че не може да скочи достатъчно далече. Или ако може да скочи достатъчно далече, изглеждаше невъзможно да скочи на нужната височина. За инструкторите това беше начин да открият кой от нас има достатъчен стимул, позволяващ му да покачи количеството адреналин, което да му помогне да издържи докрай. За нас стимулт се състоеше в опита да достигнем следващия дънер, без да си счупим вратовете или краката или пък да не скочим твърде далеч и да се разпорим на грубия край на дънерите.

Освен това инструкторите поощряваха и съревнованието между екипажите на лодките. Състезавахме се в плуване, надбягване с лодки и бягане по суша. За разлика от взводовете на тюлените, които се състоят от четиринадесет души, в групите за подводна диверсия всеки взвод беше съставен от двадесет души. Това беше броят на хората, необходими за провеждане на разузнаване във верига с дължина 1000 метра на плаж с размерите на батальон морски пехотинци. Взводът от двадесет души е бил измислен при създаването на първите групи за подводна диверсия във Форт Пиърс, Флорида, през лятото на 1943 година. Продължиха да съществуват до 1983 година, когато водолазите, а и всички други бяха превърнати в тюлени.

Тюлените са по-тънички. Взводовете им се състоят от два седемчленни екипажа на лодки — във всеки има по шест редници и един офицер. Седем са, защото това е бройката на едно от най-

основните средства за транспорт на тюлените. Надуваемата лодка поема седем души и бойното им оборудване. Могат да бъдат хвърляни от самолети като гумени патети или пускани от подводници и затова са удобни за подмолни или тайни операции. Тюлените използват ЛТНТ, или лодка за тактическо нападение тип „ТЮЛЕН“, която е с дължина осем метра и половина, от фибростъкло, задвижва се от двигатели „Меркурий“ с мощност 110 конски сили и е въоръжена с картечници 50-и калибър, както и други смъртоносни неща. Китоловните кораби от тип „Бостън“ бяха четириметрови съдове, които сметохме полезни за „ТЮЛЕН-група 6“. На последно място са КДС, или четиринадесетметров кораб за десант, средноголям, който можеше да бъде въоръжен с минохвъргачка и беше от голяма полза във Виетнам.

Независимо от всичко минималният брой на транспортните средства, надуваемите лодки и основният екипаж тюлени на лодките — седем души — са останали непроменени от създаването на тюлените през 1961 година. Тези неща все още се използват в „ТЮЛЕН-група 6“. Запомнете тези цифри. Ще ги срещнете отново.

Неделята, когато започна петата ни седмица, донесе видима промяна в настроенята из бараките. Обикновено аз и Макдоналд прекарвахме съботите си в излежаване на плажа и в пиене на бира. Но този ден беше различен. Останахме в бараките и гледахме как двама, които бяха карали курса и преди, но не бяха се „дипломирали“ по една или друга причина, си бръснеха главите и след това ги боядисваха в червено.

— Чудя се какво е това, което не знаем, а те го знаят — казах на Кен.

Разбрахме малко след полунощ. Инструкторите ни изхвърлиха от леглата, свиреха със свирки и ни налагаха с весла. През следващите шест дни не можахме да спим повече от два часа нощем. Добре дошли в адската седмица.

Аз имах проблем през адската седмица: бях се продрискал. Вероятно в днешните Военноморски сили това ще бъде достатъчно, за да ме освободят. През 1961 година не беше така. Не спираха за нищо. Решението беше в скоростта. Когато ме юркаха нагоре-надолу по плажа, открих, че ако тичам достатъчно бързо, миризмата на това, което се стичаше надолу по краката ми и влизаше в обувките, оставаше назад, за да ѝ се наслаждава следващата група.

Инструкторите ни дадоха по един подарък по случай адската седмица. Всеки екипаж беше дарен с една НЛГ — надуваема лодка/голяма. Използвахме ги при ежедневните си „околосветски пътувания“. О, колко приятни бяха те! Почвахме с носене на лодките на главите си — по-ниските от нас слагаха тенекиени кутии на каските си, за да поемат и те малко от тежестта — докато инструкторите седяха в тях и ни налагаха с веслата за стимул. Тичахме, спускахме лодките в серия отводнителни канали, които минаваха през огромната база, преплавахме до другия бряг, вдигахме лодките и тичахме още — от портал 5 през главния портал и към калните равнини на два километра, пускахме лодките в пристанището и гребяхме в канала за ферибота по трасе, което беше успоредно на плажовете по залива Чесапийк. Гребяхме известно време, нахвърляхме се срещу течението и отивахме към брега, излизахме на сушата, вдигахме любимите си НЛГ с инструкторите и бягахме покрай зяпнали туристи, докато стигнехме до Литъл Крик — разстоянието беше около двадесет и една мили по права водолазна линия, състояща се от плуване, тичане, накуцване и лазене. Имаше смисъл да бъдат спечелени тези състезания. Екипажът, който излезеше пръв, можеше да си почива до следващото бягане. Последните трябваше да участват в уникално развлечение и игри, наречени цирк. Циркът се състоеше във физически упражнения, докато някой не се откаже. Отказване можеше да се направи чрез връщане на каската, припадане или умиране. Най-лесно беше да се умре — само в този случай инструкторите престават да те тормозят.

А тормозът беше постоянен. Ако заспиш, поливат те със студена вода. В редките случаи, когато отивахме да кльопаме в столовата, трябваше да оставяме хора да пазят лодките, защото инструкторите ги изпускаха (трябваше да ги надуваме ръчно). Нахълтвахме в стола — разхвърляна, шумна, отвратителна група от мърляви, окъсани, вонящи моряци, ядяхме, без да си помагаме с прибори — може би оттук идва изразът „да тъпча човката си“ — и сменяхме пазачите на лодките, за да може и те да се наплюскат и да починат няколко минути, преди целият болезнен цикъл да започне отново.

Инструкторите се грижеха винаги да бъдем мокри, измръзнали, уморени или потиснати. На третия ден краката ми бяха станали на каша: напукани нокти, мазоли, които гноясваха от пясъка и от морската вода. Ръцете ми бяха пълни с трески от вдигането на дънери. Дори и

главата ме болеше (от нас се искаше да носим непрекъснато стоманените каски — към втория ден разбрах защо онези си бяха боядисали главите в червено). Пълзяхме в тиня, заобиколени от истински мини, които експлодираха на метри от нас. Обстрелваха ни с истински куршуми, когато бягахме по трасетата с препятствия. И всеки път, когато смятахме, че тичаме последните пет, десет или петнадесет мили, се оказваше, че трябва да вземем надуваемите лодки и да правим всичко отначало. Никой не умря и никой не отиде в болница, макар че имаше доста навяхвания и наранени колене, лакти, вратове и рамене.

Най-лошият ден беше последният, петък. Наричахме го „Извинявай!“, както в песента „Извинявай, моряко“. През него продължаваха околосветските обиколки, бягането, трасето с препятствия, оживено от най-големите експлозивни заряди досега, яко плуване и накрая тичане по плажа с пълно бойно снаряжение, стоманена каска и мокра спасителна жилетка от растителни влакна. Имам и снимка от този ден — изглежда, добре съм си бил научил урока, защото съм най-отпред на групата, редом с инструктора.

В събота командващият, Джон С. Маккейн от Командването на Морските десантни сили, дойде, за да окуражи оцелелите през адската седмица петдесет души. Взехме думите му присърце. (И вкъщи трябва да е умеел да вдъхновява. Синът му Джон, сега сенатор от Аризона, беше военнопленник от 1967 до 1973 година в Ханой, където доказва жилавостта и твърдостта си в условия, много по-тежки от тези, в които бяхме ние.)

Тези, които успяхме да издържим докрай, бяхме интересна група. Закалени от трудностите, вярвахме, че не съществува никакво физическо изпитание, което да не можем да преодолеем. Парещата болка от раните ни премина в сгряваща гордост, че не се бяхме отказали. Бяхме видели седем или десет души да се отказват, а ние останахме. Чувствах се така, сякаш изведнъж са ме допуснали в някакъв недостъпен клуб със собствен таен знак и декодиращ пръстен^[4]. Сега, след като бях преминал и ритуалите по терора и посвещаване, трябваше да отида в Пуерто Рико и Сейнт Томас, където щях да науча тайните на храма — дълбочинно плуване и методи за диверсия — и да стана истински водолаз десантник.

Докато оглеждах останалите от групата на издържалите, осъзнах нещо, което ще нося в себе си за цял живот. Това беше една проста, но ценна истина: никога да не шаблонизирам хората. Не би трябвало по външния вид да се съди за това, дали някой е подходящ за нещо. Например няма физически прототип за водолаз десантник — или тюлен, — въпреки че вероятно се смята, че трябва да е едър, мускулист мъж по калъпа на Арнолд Шварценегер.

Аз имах телосложение като на футболист. Но Кен Макдоналд, с когото плувахме в една двойка, приличаше на клечка за зъби. Всичко, валидно за групите за подводна диверсия преди двадесет години, сега се отнасяше и за най-елитната група на Военноморския флот. Близнаците от „ТЮЛЕН-група 6“ — Лари Насипното злато и Франк — бяха само около един и седемдесет, Змията беше към един и шестдесет, Джу Индианеца метър и осемдесет, а Мик Австралиеца и Конското лице изглеждаха като големи гардероби. Приличаха си по големите гръдни кошове и ръце, развити след дълги тренировки на уредите с тежести, за да постигнат огромната сила, позволяваща им да се катерят по въжета за тайни нападения в морето. Но като цяло тюлените, които не са от „Група 6“, са с най-различно телосложение. В бойни условия обаче всичките са еднакво смъртоносни.

В Клас 26 за обучение по подводна диверсия също бяхме хора с всякакви размери и фигури. Като личности бяхме също толкова различни. От време на време някои от нас, като моя милост, бяха твърде шумни — би могло да се каже отвратително шумни. Ако имаше отворен бар, аз отивах там след работно време и се веселях до затварянето му. Други бяха тихи, вгълбени в себе си, замислени хора и прекарваха свободното си време в четене на книги.

Ако трябва да определям що за хора бяха онези от нас, които преминаха през обучението по подводна диверсия, бих казал, че единственото нещо, което ни свързваше, е, че бяхме аутсайдери в сравнение с онези, мързеливците, които ходеха на работа, за да си клатят краката. Някой може да ни обвини в негодност да се приспособим към обществото, но не бих искал да засягам сега тази тема. Наистина ние бяхме скандалджии. Бяхме агресивни и обичахме да го показваме. Господ да е на помощ на морския пехотинец или моряк, който реши да покаже на някой морски десантник колко е силен, защото, преди да ни набият, трябваше да ни убият. Но освен

агресивността, гъзарията и тежкарлъка всички ние имахме стимули, които ни тикаха по-далеч, отколкото другите смееха да отидат. Задачата ни беше да изпълняваме мисии и правехме необходимото, за да ги осъществим. Инструкторите бяха успели да ни убедят или ние сами бяхме убедили себе си, че за нас няма нищо невъзможно. Принципите, които бях усвоил по време на адската седмица, щях да използвам отново и отново през следващите две десетилетия и половина, за да показвам на водените от мен мъже, че за тях няма нищо невъзможно. Не беше необходимо да харесват всичко, което вършат — просто трябваше да го вършат докрай.

Всички ние, които издържахме през адската седмица, бяхме една истински дива тълпа. Гадни, долни и самоуверени като скъпи проститутки, предлагащи се за по петстотин долара — точно типът млади и игриви попови лъжички, за които американският данъкоплатец би трябвало да харчи стотиците хиляди свои долари, за да се научат как да взривяват почти всичко. Така и стана по-късно.

Представете си място с неограничен брой жени, непресъхващ поток от отлежало къркане, пресни раци и всякакви смъртоносни играчки, с които човек може да си играе.

Рай, нали? Не. Това място съществува. Нарича се Сейнт Томас и там отиваха на обучение издържалите адската седмица, което траеше десет великолепни седмици.

Това наистина беше обучение. Учиха ни как да се ориентираме под вода с помощта само на компас, отвее и дълбокомер. Необходима е концентрация, защото под водата човек лесно може да загуби ориентация. Веднъж аз и Майк се направихме на много умни и се загубихме — извадихме късмет, че не се удавихме. Брахме твърде много ядове, но получихме и един ценен урок: ако се шматкаш, може и да умреш. Наистина дотогава тази мисъл не ми беше минавала през ума.

Изпращаха ни да плуваме от Рузвелт Роудс в Пуерто Рико до остров Виекс, седем мили на изток. (Наричахме Рузвелт Роудс Руузи Роудс^[5], като Роудс беше съкращение от „Моряци, пенсионирани от армията“, в чест на онези, които бяха успели да се уредят на постоянна служба там.) Изразът „*Ти ли разклати земята?*“^[6] придоби нов

смисъл по време на престоя ни в Сейнт Томас, Пуерто Рико. Изучавахме финото изкуство на поставянето на бангалорски торпеда^[7]. Слагахме ги така, че да пробиват зеещи дупки в периметри, защитени с телени заграждения. Практикувахме взривяване на бетонни блокове с разрушителни заряди в торбички. Развивахме и уменията с помощта на взрив да правим канали в рифовете за десантните кораби. Открих радостите на динамита, нитроглицерина и пластичните взривове, като успях да запазя десетте си пръста непокътнати. Усвоихме основните неща за плуване с акваланг и използвахме за първи път германските безбутилки автономни апарати „Дрегер“.

И плувахме. О, как плувахме! Един от любезните ни инструктори, добродушен лейтенант акълия от Ню Ингленд на име Алиоти, ни принуждаваше да плуваме допълнително в съботните дни, за да ни предпазва от демоничното влияние на рома и развратните жени. Но далеч по-неприятно беше това, че ни караше да мъкнем една морска котва с форма на весло, докато той и някое маце, излетната на сал, ни гледаха как се мъчим. Когато се оплаквахме, той отговаряше, че това ще ни направи по-силни и по-мъжествени.

Не след дълго започнахме да се чувстваме съвсем сигурни във водата. Бяхме се научили да се справяме с неочакваното. (Кофти е например, когато поради спукани синуси от носа ти потече кръв, а се намиращ на четири метра дълбочина. Вътрешността на очилата се напълва с кръв и се чудиш дали да ги изхвърлиш, защото наоколо има баракуди, змиорки и акули. И все пак ги изхвърляш. И оцеляваш.) Взривявахме разни неща и плувахме, стреляхме с 45-калиброви пушки и 38-калиброви пистолети — това бяха оръжията за подводна диверсия в онези дни — и получавахме загар от слънцето.

Но най-вече правехме терени. Перчехме се с телата си, като носехме сандали, шорти и тесни ризи винаги когато ходехме в Шарлот Амали, столицата на Сейнт Томас — което практически ставаше всяка вечер. Мак се запозна с една дама от Ню Йорк, която правеше бижута; аз проучих нещата около една учителка от Ню Джърси. Четиримата се юрвахме по заведенията към девет часа, танцувахме, пиехме ром и кока-кола докъм един, след това отивахме на плажа или в бунгалата на момичетата, за да правим уникални хетеросексуални физически упражнения, които Мак наричаше „насочени хоризонтални тласкания с бедрата“ и които извършвахме бързо едно след друго. Към пет часа се

събуждахме и тичахме обратно до базата накрая на Шарлот Амали, поемахме няколко глътки чист въздух за енергия и отивахме направо на гимнастика. Трябваше. Ако изпуснехме сутрешните занимания, нямаше да бъдем свободни вечерта. А опазил Бог да изпуснем някой нощен набег.

Изпитали вкуса на тропическото блаженство, се върнахме в реалния свят — Литъл Крик, — където участвахме в така наречените учения „Зулу 5 Оскар“. Това бяха занимания по бягство от плен. Учехме се да плуваме до кораби, да залепяме магнитни мини на дъната им и незабелязано да се измъкваме. По време на тези обучения тренирах и плуване под фериботи. Ролята на моряците в тези учения беше да ни залавят, когато слагаме мините. Почти никога не им се удаваше.

През октомври 1961, вече пълноправен водолаз десантник, бях назначен към Групата за подводна диверсия 21, базирана в Литъл Крик. Честно казано, тогава бях само младши водолаз без никакви реални десантни специалности. Все още не бях квалифициран водолаз и не бях обучаван в скокове с парашут. Но за мен това нямаше значение. Живеех като в мечта. Военноморските сили ме обличаха, даваха ми чудесни играчки, а когато не плувах и не взривявах разни неща, можех да излизам с приятелите си, да пия и да скапвам от бой хората по баровете. Ние не започвахме, но ставаше така, че най-големият морски пехотинец или моряк започваше да се заяжда с нас. Може би причината се криеше в униформите ни, които се стесняваха в кръста и на ръкавите — от вътрешната страна на маншетите на ръкавите имаше защити неверни емблеми. Ние бяхме много агресивно настроени. Това е слабо казано. Какъвто и да беше случаят, винаги се биехме. Но хубавото беше това, че винаги в тези боеве печелехме. Това се отразява на самочувствието много добре.

Най-напред трябваше да получа квалификация за водолаз. Върнах се в Сейнт Томас за още шест месеца плюскане на раци и пиене, топла вода, страстни жени и ром. В края на обучението бях в отлична форма — загорял, отпочинал. Носех часовник „Тюдор“ от неръждаема стомана, който даваха след получаването на квалификацията и го наричаха „голям часовник — малка пишка“.

След това дойде ред на скачането с парашут. Разпределиха ме във форт Бенинг, Джорджия, за обучение във въздуха. Отидох като

член на зоологическия взвод. Наричаха го така, защото в него имаше имена като Рабит^[8], Бърд^[9] и Фокс^[10] и всички ние се впускахме в търсене на бобри^[11] и мацета.

Когато получих квалификация, установих, че страхотно харесвам скачането, и започнах да го правя и през почивните дни, като експериментирах с новите за онова време „плоски“ парашути. По време на обучението по подводна диверсия извършвахме само скокове с фиксирано въже — използвахме старомодни, уставни, параболични парашути с размер десет метра и половина. Викахме му скачане с въже. А аз винаги съм го наричал „метода на майmunата с въжето“.

Бях очарован от новите осемметрови плоски парашути. По онова време ги използваха само пилотите, но аз вярвах, че имат реални възможности в бойни ситуации. Формата им ги правеше по-лесно контролируеми, отколкото десетметровите парашути с въжета за отваряне. Станаха още по-маневрени, след като пробихме нови отвори и добавихме нови въжета за управление, с които на практика можехме да се насочваме във въздуха като с кормило.

Харесваше ми също и идеята да дърпам собственото си въже за отваряне, вместо да скачам със статично въже, което вършеше всичката работа. Това означаваше, че ще мога да падам свободно. Мисълта за това беше чудесна. Самото падане беше още по-добро. Свободата при полета, тишината и свистенето на вятъра покрай ушите — това бяха неща, които не бях правил никога преди. Усещането за свобода ми напомняше плуването под водата, но във въздуха, на хиляда и петстотин или две хиляди и петстотин метра височина, беше още по-приятно: можех да дишам и да виждам всичко на километри разстояние. Качвах се в самолета колкото се може по-често и скачах от все по-високо, като си позволявах да отварям парашута си все по-близо до земята. Инструкторите ми мърмореха, но аз смятах, че по време на бой човек е по-трудна за улучване мишена, когато пада свободно, отколкото ако се рее мързеливо. Защо да отваряш парашута на хиляда и петстотин метра и да позволиш на противника да те направи на решето, когато можеш да го отвориш на сто и петдесет и да останеш жив?

Научих се как да сгъвам парашути. Взех си един спортен плосък парашут и го промених, за да стане по-маневрен. Купувах всякакви книги за скокове с парашут и изучавах тънкостите на подготовката им,

за да мога да се приземя там, където желая независимо от топлите и вертикалните въздушни течения, градиента на вятъра по височина и хилядите други малки променливи величини, които стават причина за някоя пукната кост или счупен череп.

Независимо от това, че трябваше да се квалифицирам като парашутист, през петдесетте и шестдесетте години нямаше интензивни програми за групите по подводна диверсия. Обучението по парашутизъм се извършваше само от армейците. На практика пътуването напред-назад заради един скапан скок можеше да отнеме цял ден. Нямаше средства за парашутизъм около Литъл Крийк и трябваше да убеждаваме някой пилот от въздушната база в Лангли — отвъд залива на Норфолк — да ни кара от Форт Лий на сто мили западно от Питърсбърг, Вирджиния. Понякога трябваше да ни карат същото разстояние на североизток към Форт А. П. Хил, където имаше одобрени зони за скокове. Не беше трудно да се намерят летци, защото всички „автобусни шофьори“ — пилотите на транспортни самолети — трябваше да получават редовни квалификации по КПСО — полет с Компютъризирано Пускане на въздушен десант от Самолет в Определена точка.

При КПСО, ако пилотите го правеха както трябва, 82 въздушнодесантен полк скача право върху предварително определената му цел. Но ако го объркаха, се стигаше до положение „Гренада“, при което зоните за скачане се пропускаха, не се вместиха в определените срокове и парашутистите изпадаха в опасност. При повечето от опитите пилотите грешаха.

Както и да е, отивахме до Форт Лий или Форт А. П. Хил, скачахме по веднъж, след това както Извънземното,^[12] се обаждахме до поделението и чакахме автобуса от Литъл Крийк да дойде да ни вземе. Повечето време, докато чакахме, прекарвахме в някое заведение, където се продават освежаващи напитки. Понякога имахме и гости, джентълмени в армейски униформи в цвят каки, които — след размяната на съответните любезности — размазвахме на пюре.

През първата година като водолаз десантник преживях две уникални събития. Първото беше, че се ожених. Щастливата дама беше Кати Блек, която така усърдно се бях опитвал да хвърля в басейна

на „Ливингстън Авеню“ в Ню Брунсуик през лятото на 1958 година. Оттогава бях с нея. Виждахме се винаги когато се прибирах у ома и по онова време идеята за брак ми се струваше добра. В началото на шестдесетте не беше прието съжителство без брак — особено ако двамата произлизаха от добри католически семейства (или дори от лошо като моето). Ето защо придадохме на връзката си официален вид.

Тя казваше, че ще се примирява с дългите периоди, през които отсъствах от дома; аз наистина я харесвах и двамата бяхме една добра двойка. Макар и не пищна, церемонията беше хубава. След това прекарахме кратък меден месец, Кати забременя, а аз заминах на шестмесечно плаване из Средиземноморието. Типичен моряшки брак.

Второто нещо, което ми се случи, беше, че се превърнах в опитно животно. Заслужено отмъщение. Какво има в научните лаборатории? Плъхове, маймуни и жаби, нали? В такъв случай при изпитание на нова система за спасяване във въздуха има ли по-подходящо животно от водолаза-жабок-десантник?

Наричаха я системата за евакуация „Фултън Скайхук“ и аз доброволно се кандидатирах за морско свинче на ВДД — Временна Допълнителна Длъжност. (Винаги съм смятал това за съкращение от Вдървен от пиене Десантник-Доброволец). Заминах от Сейнт Томас за Панама Сити, Флорида. Системата „Скайхук“ беше създадена да спасява хора от Специалните войски или агенти на ЦРУ от тила на врага, да отвлича тайно важни личности или да отвежда (дори и упоени) вражески пленници, заловени от наши войски.

Принципът беше прост. Спасяваният нахлузва трико от здрава материя за скокове с парашут, на което има и качулка. В него са вплетени найлонови въжета, радиокабел и микрофон в качулката. Ремъците са закачени на въже с дължина от около двеста и петдесет метра, което от своя страна е прикрепено за балон, напълнен с хелий и теглен от друго въже.

Един нисколетящ самолет с рамки и прибиращи се пръти се приближава със скорост около двеста километра в час и закача въжето под балона. С помощта на експлозивен заряд въжето се заключва автоматично към макара. След това, в зависимост от типа на самолета, спасяваният човек трябва да бъде вкаран в самолета или през люк в корема, или по рампа в задната му част и следва: aloha^[13], bon voyage^[14] и sayonara^[15].

Системата беше изпитвана най-вече върху торби с пясък, въпреки че бяха участвали и двадесет и два лабораторни плъха — представители на фирмата и бойци от Специалните сили на армията. Аз бях първият доброволец от Военноморските сили и освен това за първи път щяха да вдигат човек без парашут за в случай на нужда. Явих се на летището в Панама Сити, облякох трикото, закопчах се, приклеках и се загледах в приближаващия се самолет — „Груман С-2 Тракър“, — който зави и тръгна право към мен на около сто и петдесет метра височина. Мина под балона и закачи въжето, закрепено за него. Почувствах как въжето се опъва, направих крачка и половина и изведнъж... мамицата му! Какъв летящ старт направих!

Чувствах се, сякаш яздох края на огромен ластик със скорост двеста километра в час. Трябва да съм поел към шест „g“^[16] — изхвъркнах във въздуха като същество от рисуван филм, чиито стометрови ръце не могат да се задържат за перваза на прозореца или за клона на някое дърво.

Земята изчезна нанякъде. Въжето ме изхвърли над самолета — отидох доста над хоризонталата — и започнах да падам.

В този момент ми мина през ума, че може би трябваше да нося парашут. Искам да кажа, че през мозъка на лабораторната маймуна преминава нещо такова: „Добре, дръпнаха ме. Значи ето ме тук сега, падам по гръб и се движа със сто и осемдесет километра в час. Движа се, защото ме *дърпат*. Но дали въжето не се е скъсало и не се движа по инерция, преди да се размажа?“

Единственият начин да разбере какво става, беше да проверя с очите си. Направих „ножица“ като футболист и се обърнах по корем.

Страхотно! Като наклоних врата си срещу вятъра, видях самолета и въжето и разбрах, че всичко е наред. Опитах се да се обадя на екипажа, но при завъртането ми кабелът се беше скъсал и микрофонът не можеше да се използва. Затова реших да се позабавлявам.

Направих гърбица — свих раменете си напред и опънах ръце край тялото си — това се прави при свободното падане с цел изместване настрани, — изравних тялото си с горната част на самолета. Раздвижих ръцете си като кормила и открих, че мога да се местя наляво и надясно.

Започнах да правя фигури зад самолета, сякаш се намирах на водни ски, и пресичах струята на витлото отляво и отдясно. Открих, а по-късно го написах и в доклада си, че твърде драматичното активиране на крайниците ми води до турбулентни въздействия, което на нормален език ще рече, че ако се движех твърде много, започвах да се въртя, а усещането не беше особено приятно.

Ето защо прекарах следващите петнадесет минути в мързеливо местене наляво и надясно, докато екипажът се чудеше какво, по дяволите, става там отвън.

Когато се доближих до самолета, се обърнах по гръб отново, хванах се за глезените и се свих на топка. От това движение паднах надолу и започнах да се люлея като махало. Така можеха да ме издърпат в корема на самолета по-лесно.

Главата ми се изравни с люка. Хванах се с ръце и се набрах нагоре през него. Усмихнах се на явно ядосания старшина на екипажа, който работеше с макарата, и поздравих:

— Добро утро, старшина!

— Какво, по дяволите, стана отвън, моряк? Проклетото въже се мяташе по пода като лудо. Помислихме, че си в безсъзнание или че си ранен и ти се е случило нещо.

— Просто карах водни ски, старшина.

— Не се будалкай с мен, лайномозъчен тъп задник такъв!

— Окей. Прав си, старшина. Не карах водни ски.

Той се усмихна триумфиращо.

— Върви на майната си! Аз правех сърф без ски.

Когато кацнахме, разказах на тълпа офицери и представители на фирмата какво се беше случило и какво мисля за системата. Не им разказах за това как карах водни ски във въздуха, макар че споменах, че ако спасяваният няма квалификация на парашутист, то по-добре е ръцете му да бъдат вързани към тялото, за да не страда от турбулентните въздействия.

Един от офицерите — капитан — ме дръпна встрани и ми каза, че съм направил професионален доклад. Поздрави ме за това, че говоря добре, и добави, че очевидно съм доста инициативен.

— Защо не се кандидатираш в офицерската школа, Марчинко? — попита той. Обясни ми, че обикновено Военноморските сили приемат по петдесет редници и сержанти във връзка с някаква програма,

наречена ПИО — Програма за интеграция на офицерите. Каза ми също, че аз съм точно такъв човек, какъвто търсят. — С удоволствие ще напиша препоръка за теб.

— Е, сър — отговорих, — не съм сигурен, че ПИО е за мен. Точно сега бих предпочел да съм старшина в групите за диверсия, отколкото командващ морските операции на цялата проклетата флота.

— Защо?

— Ами знаете какви са старшините, сър. Те могат да действат така, че нещата да вървят. Те държат истинската власт във флотата. Нищо не може да се помръдне, дори и адмиралите, ако старшината не нареди.

— Можете да правите това и като офицер.

— Не съм много сигурен, капитане.

— Защо, Марчинко?

— По дяволите, сър, най-напред аз не съм завършил гимназия, пък ще трябва да се съревновавам с всичките тези офицери от академиите. Още от самото начало ще съм в неизгодна позиция. И на какво да се надявам? Вероятно да стана младши офицер на някой кораб. А, да си призная честно, да бъда младши лайнар от флотата — моля да ме извините, сър, — който ръководи някакви моряци с окъсани задници, не, по-добре съм си при диверсантите. Скачаме с парашути, плуваме — правим нещо.

Известно време той мълчеше и дъвчеше лулата си, а после поклати глава така, както го правят офицерите, след като изключат напълно, и каза:

— Е, ако някога промениш решението си, обади ми се.

[1] Планина на остров Иво Джима, където САЩ побеждават японците през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Филм за Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Старозаветен родоначалник, който е живял 969 години (Битие 5:21–27) и името му е символ на дълголетие. — Б.пр. ↑

[4] Пръстен-играчка, който декодира тайни сигнали и е обект на голяма гордост. — Б.пр. ↑

[5] Руузи Роудс на английски означава розови пътища. — Б.пр. ↑

[6] Идиом, означаващ преживяване на силен оргазъм. — Б.пр. ↑

[7] Торпеда с удължен взривен заряд. — Б.пр. ↑

[8] Заек (англ.). — Б.пр. ↑

[9] Птица (англ.). — Б.пр. ↑

[10] Лисица (англ.). — Б.пр. ↑

[11] Шеговито наименование на женските полови органи. —
Б.пр. ↑

[12] Извънземното същество от едноименния филм. — Б.пр. ↑

[13] Здравейте (хавайски). — Б.пр. ↑

[14] Приятно пътуване (фр.). — Б.пр. ↑

[15] Сбогом (яп. език). — Б.пр. ↑

[16] Мярка за претоварване при ускорение, равна на силата на
земното притегляне. Тренираните пилоти издържат максимални
натоварвания до 4–5g. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Накрая промених решението си за офицерската школа. Но това се дължеше не толкова на капитана, който ми написа препоръката, колкото на един старшина на име Евърет Е. Барет. Той беше специалист сапър и помощник на мичмана при оръдията, който тъкмо беше станал командир по време на назначаването ми във втория взвод на Група за подводна диверсия 21. Наричахме го взвода, който не отстъпва на никого.

Ако някога съм имал наставник, то това е бил Ев Барет. Питате що за тип е това? Барет беше идеален прототип за старшина от някой филм — него би го играл актьор като Уорд Бонд^[1], ако Уилям Холдън^[2] вече не е грабнал ролята.

Възприемах го като възрастен, макар че когато го срещнах, той приближаваше четиридесетте. Беше жилест, сивоок мъж с остри черти, висок към един и осемдесет, с бяла, късо подстригана коса — много късо, — а на лявата си ръка нямаше безименен пръст, тъй като беше играл с експлозивни устройства повече от необходимото. Имаше стържец, жабешки глас, който го изпреварваше с около петнадесет секунди (човек винаги чуваше Барет, преди да го види), и ръмжеше трудноразчленими цинизми в безкрайни поредици и изкусни комбинации — всичко това с еднообразните гласни звуци на човек от Нова Англия. Лафът „Псува като хамалин“ вероятно е бил измислен за Евърет Е. Барет.

Той не беше образован — или поне не специално образован. Четеше с налягане и пишеше фонетично. Неведнъж го хващах, когато ни четеше новия устав, да го държи обратно. Но независимо от това, той го оглеждаше и след това се навираше в лицето на някой беден младши лейтенант и му рецитираше куп параграфи с официален тон. При тези изпълнения на Барет повечето офицери обикновено се сгъваха леко в коленете и отговаряха: „Да, прав сте, както кажете“, и толкова. Барет знаеше как да изкарва акъла на офицерите.

Биваше си го. Изкарваше акъла не само на офицерите, а и на всички останали, включително и на мен. По времето на първото ми

плаване из Карибско море с Групата за подводни диверсии 21 радиото на един от корабите ни се повреди точно преди да започнем маневри. Наистина аз съм бил радиооператор, но не и специалист по електроника. За Барет обаче това нямаше значение.

— Марчинко, блеещо копеле толкова, размърдай си скапания, мършав, шибан задник и ела тук! — изръмжа той.

Размърдах си скапания, мършав, шибан задник. Не можеш да не се подчиниш, когато Барет ти нареди.

— Скапанияк, да оправиш това скапано, шибано радио до утре, когато трябва да се качим на скапания кораб, или така ще те заритам в скапания задник, че ще ти мине чак след една седмица!

— Слушам, старшина! — Не можех да различа транзистор от резистор или филтър от лампа, но разтворих схемата и работих цяла нощ. И досега не зная как, но на следващата сутрин проклетото радио работеше.

Не че се притеснявах от Барет, който щеше така да ме рита по задника, че да ми мине чак след една седмица — а той беше напълно способен да го направи. Работата беше там, че той можеше да предизвика хората и да ги кара да вършат повече от това, което са смятали, че могат.

Когато някой кажеше на Барет: „Старшина, това не е възможно“, той го оглеждаше внимателно отгоре надолу и отдолу нагоре, след което казваше: „Затвори си шибаната човка и го направи!“

Барет ме беше награбил както куче, обучено да захвапва крадеца за топките, и не ме пускаше. Всеки път ми казваше: „Марчинко, смотан, скапан боклук, направи това!“; или: „Марчинко, смотан, скапан загубеняк, стегни шибания си задник!“ Когато бяхме разпределени на остров Виекс за маневри и спяхме на палатки по плажа, той ни караше да претърсваме района и да ровим из пясъка по два пъти на ден. Взводовете за подводна диверсия отиваха на остров Виекс като на ваканция. Гмуркахме се за раковини и раци, пиехме бира и се излежавахме на плажа.

Но не и при Ев Барет. Караше ни да събираме празните бирени кутии, да ги пълним с пясък и да строим малки стени около палатките. Той проектираше, а ние изпълнявахме. Над тези стени и комини от бирени бутилки трябваше да правим малки покриви от палмови листа.

Веднъж ни накара да сгъваме шапки от палмови листа, защото смяташе, че не сме достатъчно заети.

Водолази десантници, които правят шапки? Да, но за Барет да се правят тези скапани, шибани шапки означаваше да се катерим по най-високите скапани, шибани палми и да се доберем до най-нежните, най-зелените, най-сочните скапани палмови листа на целия скапан остров. Ев Барет не допускаше да се работи с лоши материали. А ако не сте го правили, знайте, че катеренето по петнадесетметрова палма си е *истински труд*.

Всъщност аз не се притеснявах от юркането, крещенето и от непрекъснатото внимание. Бях разбрал, че колкото повече Барет тормози някого, толкова повече мисли за него. Той ме ритва по задника, докато не издържах приравнителния си изпит в гимназията. Не миряса и когато преминавах обучението по скокове с парашут за напреднали. Усъвършенстваше административните ми умения, като ме караше да пиша на машина смотаните му доклади. И накрая с уговорки, убеждения, заплахи, деспотизъм и насилие ме накара да се явя на квалификационния изпит в кандидатофицерското училище и да го издържа.

Когато се върнахме в Литъл Крийк, той ме канеше в дома си на вечеря. Прекарвах с него и жена му по цяла вечер, пиех бира и слушах разказите му за военния флот по негово време. И до днес не зная защо реши да ми стане наставник, но си беше точно така. Не бях нито първият моряк, нито последният, когото той приютява под крилото си. Но се радвам, че го направи, защото той ми отдели много повече време, отколкото собственият ми баща. Бяхме заедно от 1961 до 1965 година в Групите за подводна диверсия 21 и 26 (нова група, създадена през 1963 г., в която беше прехвърлен целият взвод на Ев Барет). И, честно казано, ако си буен младок на двадесетина години (а аз бях такъв), и ако търсиш положителен модел за мъжко подражание (аз може би търсех), няма да намериш по-добър от Ев Барет в групите по подводна диверсия, сред сапърите и оръжейниците.

Аз бях буен. Когато вторият взвод отплаваше, на мен и един приятел се падаше да разчистим войнишката столова.

Налага се малко разяснение. На борда съществува твърда кастова система. Офицерите живеят в „Страната на офицерите“, където смотаните редници не ходят без сериозна причина. Командирите

обикновено си имат собствени бърлоги — своя столова и палуба, — а останалият състав на кораба се храни във войнишката столова. За нас и онези от морската пехота оставаше трюмът. Третираха ни като войници, а не като част от екипажа на кораба и за нас оставаше това, което другите не искаха. Хранехме се последни, къпехме се последни, серяхме последни. А в критичен момент трябваше да умрем първи.

Но взводовете за подводна диверсия са малки, жилави банди. Спяхме заедно, делеяхме дежурства, плувахме по двойки и искахме да се храним групово, без да трябва да влизаме в столовата и да се примъкваме един по един между непознати моряци или, още по-лошо, морски пехотинци.

По онова време бях известен като Идиота. Идиот, защото бях достатъчно видиотен, че да лъскам до блясък дори и подметките на обувките си. Заедно с приятеля ми Дан Змуда, истинското му име беше Змудаделински, а прякорът Мъд^[3], измислихме начин да разкараме достатъчно войници от столовата, за да може нашият взвод да се храни заедно на една и съща маса.

Методът ни беше прост и ефективен. Първо влизахме в столовата и отрупвахме таблите си до краен предел. Слагахме всичко — от супата до ядките — на една и съща табла. После сядах сред група чисти, спретнати моряци с изискани маниери и ги поздравявах.

— Добър ден, господа — казвах и учтиво кимвах с глава.

След това Мъд се изсипваше шумно на стола до мен.

— Здравейте, другари по маса — добавяше той, вежлив като воин от армията на нейно кралско величество.

Сърдечният поздрав не се връзваше с външния вид на Мъд. Телосложението му наподобяваше противопожарен кран, беше и точно толкова як, а и някак си постоянно наперен. Облата му като на булдог челюст стърчеше предизвикателно, големият му славянски нос (чупен в незнаен брой побоища) беше наклонен леко встрани. Останалата част от лицето му на поляк изглеждаше, сякаш е изгладена с шкурка. Дори когато се усмихваше, очите му запазваха онова чудесно изражение на лудост. Усмивката му сякаш казваше: „Гледайте внимателно, хора, сега става интересно.“ Беше същата като на Хълк Хоган^[4], преди да забие Андре Гиганта^[5] в земята.

Групите за подводна диверсия имат свой талисман — един злюбен жабок на име Фреди, с моряшка шапка, килната тарикатски и

приличаща на тенджерата. Един фас от евтина цигара е забит в ъгъла на устата му, в едната си ръка държи запалена пръчка динамит, а в очите му играе пламъчето на лудостта. Мъд имаше същия поглед и повечето моряци го намираха за доста обезпокоителен. Беше съвсем подходящ, за да прави номерата на Хънтс Хол^[6] едновременно с тези на Лио Горси^[7], които бяха по моята част.

След това Мъд, който обикновено ядеше десерта си преди предястието, вземаше нож от нечия табла, намазваше дебел слой сладолед — видът нямаше значение — върху стека си, добавяше половин бутилка първокласен сос и започваше да се храни. Мъд ядеше много бързо и не ползваше прибори. Повтаряхме това, което правехме в столовата по време на адската седмица, с тази разлика, че от присъстващите на масата през нея бяхме преминали само Мъд и аз.

Аз винаги започвах да се храня с грах. Ядях го, като го всмуквах през носа си. След първите няколко смръквания се оглеждах и млясвах с устни:

— М-м, страхотно е!

Когато нямаше грах, обикновено давах спагети. И тях всмуквах през носа си, но установих, че ако сосът е твърде лютив, очите ми започват да сълзят.

Понякога изтънчеността не помагаше и тогава ставахме по-груби.

— Кафе, мистър Мъд? — питах аз.

— Непременно, мистър Идиот.

— Крем?

— Не, благодаря ви, мистър Идиот.

— Захар?

— Мисля, че не желая.

— Сопол? — Изсеквах се в чашката му.

— Прекрасно! — казваше той и я изпиваше наведнъж.

Открихме, че сме се прочули, след като три дни правихме подобни циркове. Към края на първата седмица в морето аз и Мъд трябваше само да влезем в столовата, да напълним таблите си и да се насочим към някоя маса. Тя се опразваше още преди да успеем да седнем.

Когато Барет разбра какво правим, пощуря.

— По дяволите, Марчинко! — ръмжеше той. — Не мога да те оставя сам за някакви си скапани пет минути, без да натикаш скапания си шибан задник в някоя скапана каша.

Освен болка от издърпаните уши получихме и допълнителни дежурства. По такъв оригинален начин Барет изрази благодарността си за изпълненията, които позволиха на взвода да се храни заедно. Аз и Мъд страдахме мълчаливо. Знаехме защо Барет го е направил. Ако не ни беше наказал, щеше да си има неприятности в бърлогата на шефовете и в името на спокойствието той ни пръсна задниците.

Дочух, че са ме приели в офицерската школа малко след като тръгнахме на едно шестмесечно плаване из Средиземноморието с „Ръшмор“ — десантен кораб от Втората световна война, построен първоначално за Военноморските сили. Беше голямо прощално пътуване. Вършех всичката нормална работа във взвода: разузнаване по плажове преди ученията със слизане на сушата, сапъорска дейност по деактивирането на ненужни муниципалности и участие в ученията „Зулу 5 Оскар“ по бягство от плен, които бяха част от обучението ни по това време. Следваха специални дейности: писане на машина докладите и протоколите на Барет, обслужване на оборудването и поддържането на квалификациите ми по парашутизъм и плуване под вода.

На всичко отгоре започнах да прекарвам все повече време в „Страната на офицерите“, като ги гледах какво правят, как вършат работата си, как живеят. От време на време се качвах на мостика, където нашият капитан, Б. Б. Уитъм, ми разреши един или два пъти да карам кораба, тъй като Барет разказа навсякъде, че съм приет в Омазване до Шията, както е известна във Военноморския флот офицерската школа. Уитъм, който беше от Нова Англия и пушеше цигара след цигара, ме инструктираше подробно за елементарните принципи на офицерството. Той знаеше вече твърде много за мен и много точно ме наричаше моряк Идиот.

Разбира се, сега, когато щях да ставам офицер и джентълмен, аз и мистър Мъд се отказахме от изпълненията в столовата. Беше велико шоу, но дори едно велико шоу има край. Пък и кой би искал да го наричат мичман втори ранг Идиот?

Това не означава, че облякох плаща на пълната порядъчност. Например, когато слизахме в Неапол за припаси, поемах кормилото на камиона. Логиката ми беше проста: щях да ставам шофьор на кораб — шофирането си е шофиране и защо да не практикувам, когато мога? Неапол е хълмист град и има дълги тунели с тесни тротоари за пешеходците (само глупаците ходеха по тях, защото в този град шофьорите са като диваците от Бейрут).

Тъй като имахме превоз, си позволявахме да отделяме време за приятелска напитка, което обикновено водеше до изоставане от разписанието. Често пъти, за да наваксам загубеното време и да изпреварвам бавните коли, качвах две от колелата на камиона на тротоара и почти докосвах стената на тунела. Този метод не ощастливяваше нито командира, нито осемте водолази диверсанти в каросерията, нито автомобилния парк на града.

Барет се опитваше да промени начина ми на каране с характерния си приятелски маниер, като ми обясняваше педантично, че тези смотани, шибани камиони не са направени за шибано каране по шибаните тротоари.

— Ясно, шефе! — кимвах с глава и продължавах.

Естествено, че ми беше ясно.

„Прецаках“ Барет за последен път, преди да тръгна за офицерската школа. Трябваше да тренирам скокове с парашут. Вече бях привлякъл вниманието на капитан Уитъм с това, че отварях парашута твърде ниско — под триста метра. Уитъм се чувстваше по-спокоен, когато ни гледаше през бинокъла как отваряме парашутите си. Мисълта за ГВНО (голяма височина, ниско отваряне) го караше да се поти. Аз бях решил да го накарам да свали пет килограма.

Последният ми скок беше във вода откъм десния борд на кораба. Мачтата на такъв десантен кораб е на четиридесет метра над палубата. Казах на хората от взвода, че ще бъда наравно с мачтата, когато парашутът ми се отвори. Всъщност казах на всички, които намерих, че ще отворя парашута на четиридесет метра — с две важни изключения: шкипера Уитъм и Ев Барет. Даже бях уговорил с един, който се казва Боб Кларк, да стои на палубата и да снима с камера.

Изкачихме се на определената височина, достигнахме зоната и скочихме. По-късно, когато гледах филма, открих, че е било чудесно.

Парашутите се отвориха високо горе. Изведнъж се появявам аз — падам, падам, падам.

Камерата следва отблизо падането ми към водата и в същото време безпогрешно ясният глас на Барет се чува:

— Задник такъв! Шибан задник! Шибан, посран задник! Дръпни шибаното въже! Марчинко, изчукан минетчийо с миризлива уста, грозен лайноядецо, заднико с лайнен мозък, идиот такъв, *дръпни шибаното въже!*

Разбирам от намеци и затова дръпнах въжето. Бях сгънал парашута за ниско отваряне. Той излезе мигновено. Имах време за едно разлюляване от удара при отварянето, при което се изравних с мачтата, а след това паднах с плясък във водата.

Потопах се, измъкнах се от ремъците и изплувах със смях. Барет и Уитъм не мислеха, че каскадата ми е забавна.

— Марчинко, слушай много внимателно — обади се по мегафона скиперът, който нямаше търпение да изчака да се кача на борда. — Прекъсвам ти всички шибани отпуски!

Барет реши, че се нуждае от нов анус и затова ми пръсна задника с наказание още веднага.

След седмица заминах за Щатите.

В деня преди заминаването ми Барет ме извика в бърлогата си и ме накара да седна. Измъкна две кутии бира, отвори ги и ми подаде едната.

— Дик — каза той, — мисля, че ще се справиш. От теб ще стане добър офицер, ако не се шматкаш твърде много и ако гледаш сериозно на нещата.

— Благодаря, шефе, ще бъда сериозен.

— Зная. Ти си сериозно момче. Сериозен работник. Жилав. Това е добре. Всичко това ще ти трябва, когато се изправиш пред онези лигльовци от академията. — Отпи от бирата. — Разбира се, лигльовците от академията не разбират много от отваряне на шибания парашут на нивото на шибаната мачта, нали?

И двамата се засмяхме.

— Има едно нещо...

— Казвай, шефе.

— Виж какво — поде той, — тук научи доста работи. И ще научиш още много.

— Така ли? — запитах и поклатих глава.

— Затова искам да ми обещаеш нещо. Искам да обещаеш, че ще предаваш и на други наученото.

— Разбира се. — Не можех да разбера накъде бие.

— Чудиш се какви идиотщини ти разправям, така ли е?

— Ъхъ.

— Дик, не трябва да правиш разлика между хората, трябва да се отнасяш към тях по един и същи начин независимо дали ги срещаш за първи път или не. Трябва да им помагаш да вършат работата си. Както ти помагах аз — сега е твой ред да предаваш. Искам да ми обещаеш — завърши той и изпи бирата си.

— Дадено, шефе.

Той кимна и се подсмихна.

— Мисли за това като за Първия морски закон на Барет — защото той функционира както флотата, Дик.

По онова време бях наивен. Повярвах му. Не. Не беше точно така. Тогава флотата функционираше според закона на Ев Барет.

[1] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[3] Mud (англ.) — кал, тиня, мръсотия. — Б.пр. ↑

[4] Известен американски борец в свободния стил. — Б.пр. ↑

[5] Известен американски борец в свободния стил. — Б.пр. ↑

[6] Американски актьор на ексцентрични роли. — Б.пр. ↑

[7] Американски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Преминах с лекота през офицерската школа в Нюпорт, Роуд Айлънд. Завърших през месец декември 1965 година като мичман втори ранг. Справях се добре не защото бях по-умен от останалите, а защото бях прекарал във Военноморските сили повече от седем години, от които над три във флотата, и знаех как работи системата. Когато инструкторите — повечето бяха висши офицери — по време на лекциите си казваха: „Отново ще срещнете този материал“, аз записвах думите им, защото знаех, че те ще се явят в контролните. Така работеха висшите офицери и аз го знаех. По време на проверки опъвах леглото си така, че монета от пет цента да може да отскочи на тридесет сантиметра от горния чаршаф, а стаята ми беше излъскана така, както и подметките на обувките ми (неслучайно бях Идиота). При строевите подготовки марширувах, сякаш бях член на параден взвод. Когато стреляхме, улучвах непрекъснати серии от десетки.

Разбрах от самото начало, че никой от офицерите, които ни обучаваха, караха да маршируваме, тормозеха и инспектираха, не може да ме стресне толкова, колкото бях стреснат през адската седмица по време на обучението си по подводна диверсия. Ето защо си вършех работата, приемах всичките задачи, които ми възлагаха, изпълнявах ги безропотно и се мотаех из училището, сякаш то беше някакъв летен лагер. Момчетата от флотата бяха прави — ОШ наистина беше Омазване до Шията.

Всъщност, ако ролята на Ричард Гиър във филма „Офицер и джентълмен“ беше да играе водолаз десантник, той щеше да почиства будилника на Лу Госет^[1] още в края на първия ден. Водолазите десантници кльопат строевите сержанти за мезе. Освен това те знаят как да понасят тормоза и да вършат работата си, без да се оплакват.

Когато ме избраха за секционен ръководител, тогава това означаваше батальонен командир на моя клас, взех присърце закона на Ев Барет. Помагах на слабаците от класа по време на физическото обучение; показвах на книжните червеи как работят оръжията и учех онези, чиито оценки бяха ниски, да внимават за ключовите думи

„Отново ще срещнете този материал“, преди да запишат каквото и да било. Сто процента от секцията ми завърши училището. Другите имаха доста голям брой отпаднали, а в една секция дори се стигна и до самоубийство. При завършването наред с нашивките си бившият моряк Идиот получи и наградата за водене на клас. Съпругата ми, Кейти, бременна с второто ни дете, се гордееше с мен.

След офицерската школа бях разпределен на малък миноносец, наречен „Джоузеф К. Таусиг“, като снайперист, или инженер офицер, чието царство беше котелното отделение. Аз бях първият офицер на борда на „Таусиг“, който извършваше самостоятелни прегледи на корпуса на кораба и който — облечен в зелените униформени дрехи — пълзеше из цялата котелна и двигателна система, преди да подпише за каквато и да е свършена работа.

Шестмесечният ми престой на „Таусиг“ беше важен преходен период за мен. Живеех в „Страната на офицерите“ и се хранех в столовата — но единственото, което сега ме правеше по-различен, бяха нашивките на яката ми, светлокафявата ми униформа и това, че много хора от нисшия персонал ме наричаха мистър Рик, което беше за предпочитане пред мистър Дик^[2].

Мичман или не, аз все още мислех като редник. И това ми помагаше в работата. Знаех всички извинения на редниците, защото самият аз съм ги използвал. Можех да различавам добрите командири от лошите. Още в началото ясно осъзнавах, че не мога да възприема спрямо хората си командния стил, характерен за випускниците на академията, които често пъти са незаинтересовани, невъзмутими и надуты, защото не съм незаинтересован, невъзмутим и надут човек. От друга страна, вече не бях редник и трябваше да се науча да ръководя — дори ако това означаваше да се вземат трудни решения.

Корабът „Таусиг“ се превърна в моя школа. Опитвах се да разбера как бих могъл да използвам системата на Военния флот за своя полза и в кои области мога да я променя. За своя изненада открих, че да ръководиш не е лесно. Да наредиш нещо на човек, знаейки, че то може да му струва живота, да го накараш да го извърши незабавно и без въпроси — за това е необходима същата увереност, както при скачане от самолет.

На по-ниско ниво работата на командира изисква човек да се научи да взема решения, а след това да ги отстоява, дори и да му

досаждат и мърморят, да го молят и уговарят. Едно от най-трудните решения, които съм вземал през живота си, беше прекратяването на отпуската на екипажа ми, защото по котлите имаше още работа. Защо ли? Защото и аз съм бил моряк и зная какво означава за тях една нощ навън.

Моето минало ми даваше няколко предимства. Приех работата си със самоувереността на водолаз десантник — знаех, че мога да се бия, да плувам и да скачам с парашут по-добре от всички на борда на „Таусиг“. Да не говорим за това, че можех да превърна в накълцан дроб всеки, който се опиташе да си мери силите с мен. Това направи живота ми с екипажа много по-лек.

Натрупаният опит в групите по подводна диверсия ми помогна да установя по-добри отношения и с офицерите. Повечето от тях бяха наясно с възможностите на водолаза десантник и се отнасяха с уважение към мен, макар че невинаги имаха желание да изпълняват нарежданията ми. Разбихах се и с Ърл Намбърс, шкипера на „Таусиг“, и авторитетът ми беше много над средното ниво.

Но аз нямах бъдеще като капитан на кораб и знаех добре това. Имаше прекалено много випускници на академията пред мен. През шестдесетте години академичното братство във Военния флот беше много силно. Талисманът за успеха беше пръстен от учебния клас — а моите кокалчета бяха голи. На хоризонта пред мен нямаше самолетоносач или фрегата с управляеми ракети — нямаше дори и кораб като „Таусиг“.

И въпреки всичко, получавайки нашивките си, ставах длъжник на флотата. Бях решил да я превърна в своя кариера. Но какво щях да правя в нея, беше друг въпрос. Всъщност това не е съвсем точно. Знаех какво искам, въпросът беше как да го постигна.

Исках да стана тюлен. Знаех за тях от създаването им през 1962 година. За първи път видях тюлени в Литъл Крийк, когато се връщах от едно от първите си пътувания из Карибско море. Щабът на „ТЮЛЕН-група 2“ се намираше отвъд футболния стадион на групите за подводна диверсия. Те изглеждаха съвсем различно от нас. Най-напред, обличаха се добре. Носеха лъскави черни парашутисти обувки марка „Кокран“ с пъхнати в тях панталони, докато ние, водолазите десантници, бяхме с обикновени обувки с цинтове и със свободно пуснати панталони. Част от оборудването на водолазите беше още от

Втората световна война. Тюлените получаваха най-добрите военни играчки. И всичко беше ново: нови смъртоносни оръжия, ново експериментално оборудване, дори нови методи и стратегии за военни действия по време на война с използване на специални средства.

Най-хубаво от всичко беше, че ходеха доста при своите обучения. Винаги бяха в движение: занимаваха се с всякакви неща — школи по въоръжение, по езици, скачане с парашут, провеждаха шестмесечни военни учения в джунглата, а също се обучаваха да оцеляват при арктически условия. И макар че обичах да съм водолаз, поглеждах през оградата като омагьосано дете, което за първи път посещава Бродуей, гледах как тюлените идват и си отиват и се заклек, че един ден аз също ще стана тюлен. И имах тази възможност — във Виетнам, когато двете групи тюлени се разшириха и почти се удвоиха.

Първите американски бойни единици пристигнали във Виетнам на 8 март 1965 година. На този ден части от Трети морски полк на Трета морска дивизия стъпили на плажа близо до Да Нанг. Посрещнал ги надписът: „Добре дошли, моряци на САЩ — Група за подводна диверсия 21“. Водолазите десантници са едни от първите американски военни, които отиват във Виетнам. Тюлените идват по-късно. През февруари 1966 година, когато научих, че първата част от „ТЮЛЕН-група 1“ от Сан Диего е заминала, все още бях на „Гаусиг“. Смятах, че след като Западният бряг участва, „ТЮЛЕН-група 2“ няма да се забави много. Затова използвах всичките си връзки, за да се прехвърля при тях.

Предимството ми се състоеше в това, че бях млад — двадесет и две годишен — агресивен и опитен водолаз десантник. По онова време нямаше много офицери с подобни квалификации. Но ми трябваша три месеца телефонни разговори, уговаряне, придумване и заплашване, докато накрая успях да се прехвърля в Литъл Крийк, където ме назначиха за командир на отделение в „ТЮЛЕН-група 2“.

През месец юни 1966 година преминах през портал № 5, отговорих на поздрава на часовия и си спомних за първия път, когато бях дошъл в Литъл Крийк и бях преминал през вратата с Кен Макдоналд. „Приятел, няма да устискаш“ — ми беше казал тогава той.

И двамата устискахме. Той все още беше с Групата за подводна диверсия 21 на плаване някъде из Средиземно море.

Подкарах край щаба на групите за подводна диверсия и паркирах на мястото за посетители, облякох една блуза и изгладен панталон с цвят каки, заключих колата и отидох в зоната на „ТЮЛЕН-група 2“.

Бил и Джейк, двама водолази, които познавах, четяха стенвестника. Обърнаха се към мен и отдадоха чест, без дори да ме погледнат. За тях бях просто поредният задник с нашивки. След това видяха кой съм.

— По дяволите — Идиот!

— Кучи синове такива! — протегнах ръце и ги прегърнах.

Бил ме огледа и каза:

— Значи избяга в „Страната на офицерите“.

— Храната е по-добра, а и жените са по-благовъзпитани. — Засмяхме се. — Какво става? — попитах аз.

— Тъкмо се връщаме от езиковата школа — отговори Джейк. — Две седмици испански просто за всеки случай — ако Виетконг превземе Хондурас. Хей, Дик, ти при нас ли се преместваш, или се връщаш в 22?

— Тук. Казах им, че искам да щуря. Те изхвърлиха бюрото ми и ме пратиха, където ми е мястото. — Посочих с пръст към вратата с надпис „Зам.-командир“. — Джо Ди вътре ли е?

— Да.

— По-добре да вляза, за да се представя. Ще се видим по-късно на бира или нещо друго.

— Тъй вярно, мичман Рик — козирува рязко Бил. Усмихна се, а след това се ухили съвсем. — Не мога да повярвам. Ти — офицер. Най-послед ще имаме някой, който ни разбира.

Обърнах се и се отправих към вратата на заместник-командира. В известен смисъл имаха право. Разбирах ги, а те знаеха, че ще бъда тук доста време. Аз не бях от офицерите, които идват тук по линия на запаса, провеждат едно пътуване и си отиват. От друга страна, виждах клопките, които криеше връщането ми в Литъл Крик десет месеца след като бях напуснал.

В съзнанието на много от онези, с които бях служил, аз винаги щях да си остана Идиота — оня, който смъркаше грах и спагети през

носа си, неконтролируемият водолаз от Е-5, със славата на животно, оня Марчинко, който караше камиона по тротоара на тунела в Неапол.

Знаех, че трябва да променя съзнанието им. Поех дълбоко дъх и влязох през вратата на заместник-командира. Джо Димартино стана да ме посрещне.

— Дик, добре дошъл.

— Благодаря, Джо. Радвам се, че съм тук.

Стисна ми ръката и ме потупа по гърба. Беше най-малко десет години по-стар от мен и имаше чин лейтенант. Бил се е в Корея и присъствал на Свинския залив, когато ЦРУ изпращаше водолази десантници, за да помагат при обучението на някои морски кадри преди неуспешното нападение. Той беше един от първите в „ТЮЛЕН-група 2“ измежду шестдесетте мъже, избрани да образуват първата група през януари 1962 година.

Димартино изглеждаше така, както подсказваше и името му. Италианският ботуш сякаш беше изографисан на остроото му лице — от маслинената кожа и тъмните очи до орловия нос и неравните бели зъби, който се показваха при усмивка.

Униформата му беше всичко друго, но не и официална: къси панталони в цвят каки и синьозлатиста тениска. Това бяха екипите за сутрешните упражнения на тюлените.

— Това ли е униформата за деня?

— Това е — кимна Джо Ди утвърдително. — Прекалено си се навлякъл, Марчинко.

— Ще го имам предвид за утре.

— Кафе?

— Да.

— Налей си.

Взех една картонена чашка, напълних я от някаква кана, поставена на маслиненозелена архивна кантонерка с две чекмеджета, и я вдигнах с мълчалив тост към Джо.

— Какво става?

— Обикновените лайнарщини. Вече сме в средата на обучението и ти трябва да ни настигнеш. Решил съм да те изпратя в група „Браво“, когато се квалифицираш.

— Ясно. Как е командирът?

— Тротила ли? Добре е, но има много работа. Ще му се да поскача и да постреля, кучият му син, но е заровен под един тон хартия. Това го прави раздражителен, но не го вземай навътре. Всъщност трябва да тръгнем веднага, за да го видим, преди да стане твърде зает. Има да ти казва някои неща.

— Да тръгваме.

Излязохме в коридора. Стените на ниската сграда, сиви като на боен кораб, са били боядисани някога. Подовете бяха изтъркани и мръсни. Но си личеше, че тук живеят хора. Освен това правилниците за дрехите и чистотата бяха по-либерални и с по-малко ограничения, а това съвсем ме устройваше.

Джо Ди почука на вратата. Отвътре се дочу ясно ръмжене:

— Влез.

Влязохме и отдадохме чест. Майор Том Н. Тарбокс се надигна иззад бюрото — беше нисък и набит — и отвърна на поздрава. Прякорът му беше Тротила, защото често пъти ставаше прекалено труден. Не търпеше глупостите.

Тротила ме накара да седна и ми прочете евангелието. Попита как е жена ми. Отговорих му, че очаква второто ни дете през този месец. Кимна и ми нареди да уредя всички проблеми с Кати колкото е възможно по-бързо, защото семействата на офицерите, ако не са настанени и уредени, създават проблеми и отнемат време. Щях да бъда разпределен за работа по подводни операции, тъй като все още не отговарях на изискванията за тюлен. Трябваше да посещавам училището по огнева поддръжка, където да се науча как да викам артилерийски атаки от кораби. Необходимо беше да уча и език — испански — и да се преквалифицирам за Височинни Скокове с Ранно Отваряне на Парашута (ВСРОП), и „всичко ясно ли е, мичман Марчинко?“

Обяснено ми беше, че трябва бързо да се запозная с оръжията на тюлените, техните тактики и Господ да ми е на помощ, ако не съм във форма, защото Тарбокс изискваше офицерите му да са отпред, а не отзад.

— Схвана ли всяка дума, господинчо? — завърши той.

— Тъй вярно, сър.

Стисна ми ръката, каза ми, че се радва да ме види, и ни изрита.

— Имам твърде много работа с книгата, за да си играя на бавачка. Ще се видим по-късно в офицерския клуб на бира, мичман. Разкарай се сега.

Между групите за подводна диверсия и тюлените има огромна разлика. Като водолаз десантник аз бях конвенционален воин, чието поле на действие се определяше от маркировката за нивото на прилива по плажовете, където ме изпращаха за разузнаване. Като тюлен истинската ми работа започваше едва след маркировката за прилива и продължаваше навътре в сушата дотам, докъдето се чувствах добре. Вече не бях просто водолаз десантник, а и земноводен командос, който може да преследва врага, да провежда сложни засади, объркващи и тероризиращи противника, да прекъсва пътища за снабдяване, да откъква пленници за разпит и да помага в обучението на партизани.

На езика на войната със специални методи, когато ставах тюлен, аз се превръщах в умножител на мощта. Принципът е прост. Пратете ме с шестима тюлени, и ние ще обучим дванадесет партизани, които ще обучат седемдесет и двама партизани, които ще обучат четиристотин тридесет и двама, които ще обучат две хиляди петстотин деветдесет и двама — и скоро ще разполагате с цяло съпротивително движение.

Тези неща имат и друга страна — оператори като мен в условията на война със специални методи могат да помогнат на едно правителство да излезе от затруднение, но могат и да му помогнат да си „излезе“. Всичко зависи от това каква национална политика следваш. Тюлените не могат да правят политика. Тази работа си е за политиците. Но ако има политика, която ни дава право да действваме, тогава можем да се хвърлим в изпълнение на смъртоносната си работа с изненадваща изобретателност, страстен ентузиазъм и значителна прилежност.

Това се случи през септември 1966 година, когато малко преди Нова година Военноморският флот разпорежи един контингент от „ТЮЛЕН-група 2“ да има готовност да тръгне за Виетнам.

Връщах се от Пуерто Рико с групата си — група „Браво“ от втори взвод — и тъкмо бяхме кацнали на летището на военната база в

Норфолк, когато видях на асфалта новия командир на „Група 2“ лейтенант Бил Ърли.

Докато слизахме по стълбата, той ни махна с ръка да се приближим. Ърли, тюлен от Западното крайбрежие, когото вече бяхме нарекли Катерицата заради навика му, като седне, постоянно да мърда високото си метър и деветдесет тяло, събра шестимата офицери около себе си и ни предаде добрата новина.

— Разрешено е да заминем за Виетнам. Два взвода в намален състав — общо двадесет и пет души — изрева той над стодецибеловия шум на реактивните двигатели. — Двадесет редници и петима от вас.

Никога не съм бил от срамежливите. Не изчаках Катерицата да довърши следващото си изречение, хванах го за лакътя и го заведох надолу по рампата, за да мога да му обясня случая си. Той беше по-висок от мен, но аз бях по-силен, пък и го бях хванал за ръката и нямаше да я пусна, докато не получех отговора, който исках да чуя.

Прави му чест това, че не се изсмя, когато чу молбата ми. Измъкна се от хватката ми и каза, че съм отвратителен кучи син, че не трябва да продавам на краставичар краставици и че уговорките ми не вършат работа.

След като окончателно разби мечтите ми, добави:

— Марчинко, причината, поради която ще те изпратя във Виетнам, няма нищо общо с логиката, нито пък с жалкото подобие на молитва, което току-що направи. Искам да те натреса на бедните виетнамски копелета по две причини. Първо, ще бъдеш лишен от мацки. Ще станеш хронично зъл, което ще доведе до повече жертви от страна на виетнамците и резултатът ще създаде добро впечатление. Второ, тук ти си най-младият, следователно си разходен материал — пушечно месо. Ако стъпиш на мина или те гръмне някой снайперист, няма да загубим много опит и нещата пак ще изглеждат добре. Така че опаковай си багажа.

Никога преди това не бях изпитвал такова желание да разцелувам мъж.

Времето от септември до Коледа все още ми е като мъгла. Взводният командир на група „Алфа“ беше лейтенант Фред Кочи. Двамата имахме около осем седмици, през които да изберем

дванадесет тюлена и да станем яка, ефективна и смъртоносна бойна единица.

Моят взвод — „Браво“ — притежаваше истински потенциал. Рон Роджърс, наполовина индианец, беше яко хлапе със страхотно силен удар — винаги нещо чупеше. Носеше картечницата. Ако те удари с нея, ще се счупиш. Боецът ни с общо предназначение, Джим Финли, беше от онези, които и в чужда страна разговарят с хората, без дори да знаят езика. Наричахме го Кмета, защото, където и да идехме, той започваше да стиска ръце и да целува децата като политик преди избори.

Радиооператорът Джо Камп, истински свалач, удвояваше заплатата си с игри на покер. Боб Галахър беше мургав ирландец, когото наричахме Орела, защото беше плешив кучи син, с дребни като мъниста очи и вечно се съревноваваше. Той обичаше да се бие по баровете, да стреля и да вдига шум до небето. Мой тип. Направих го заместник-взводен командир и му възложих охраната на тила ни. Джим Уотсън, Кръпката, накичен с толкова много хлапашки емблеми по униформата си, че приличаше на подвижен рекламен афиш на Военноморската флота, беше сигналист. Джим беше един от първите в „ТЮЛЕН-група 2“. Естествено беше той да е острието на копие на група „Браво“. В групата нямахме лекар. Казах на момчетата, че това е, защото по-младите не умират. Само на старци, каквито са антиките на Кочи от група „Алфа“, може да се наложи да бъдат закърпвани.

Черният ми хумор беше породен от реалността. Разбира се, моята задача беше да върна група „Браво“ цяла, а ключът към оцеляването бе сплотяването на групата. Тренирахме непрекъснато, най-напред в Камп Пикет в Блекстоун, Вирджиния, след това в Камп Лежън, Северна Каролина. Проблемите изглеждаха безкрайни. Всичките свързани със занаята земни неща, за които не се бях замислял много, сега се превърнаха в големи тактически пречки. Как може група от шестима или дванадесет души да се движи по следа? Как се откриват мини? Как се използва сигналистът и как се осигурява охраната на тила? Къде в групата се движи радиооператорът? Или пък картечарят? Ако има засада, кой ще отскочи вляво и кой вдясно?

Непрекъснато тренирахме огневите си полета, защото няма разпоредби за безопасността, когато се движиш по следа в джунглата със заредено и готово за стрелба оръжие. Кретенът, който се препъне и

застреля приятеля си в гръб, може да причини много неприятности. Трябваше всеки да знае как другите носят оръжието си и за каква част от мнимата часовникова окръжност около взвода е отговорно това оръжие. Например сигналистите имат по-голямо огнево поле от четвъртия човек, който може да стреля единствено от два до четири и тридесет надясно и от осем до десет наляво.

Пред нас стояха много въпроси, но времето за намиране на отговорите беше малко. Ами например как да се реши проблемът с онези, които стрелят с дясната ръка? Всички във взвода ми стреляха така. Това означаваше, че както носим оръжията си праметнати през дясното рамо, насочени наляво, сме незащитени от една страна. Реших, че половината от нас ще носят оръжието си като леваци.

Духът на взвода беше на ниво и това беше в наш плюс. Моите момчета, абсолютни безверници, искаха единствено да си имат работа с кофти хора. Можех да ги сложа на някой мост и да им дам патрони — биха стопили цевите си, преди да отстъпят и на сантиметър. Всъщност един от най-сериозните проблеми, с който трябваше да се справя в началото, беше да ги възпирам да не преследват врага, за да не попадат в засади. Защото кучите синове от група „Браво“ търсеха *отмъщение*, когато някой стреля по тях.

(Агресивността им щеше да се пренесе и във Виетнам, където петима от хората ми — Роджър, Финли, Уотсън, Камп и Галахър — щяха да спечелят орден „Сребърна звезда“ или „Благодарствен медал за служба във ВМС“ при първото ни посещение. Боб Галахър направи четири посещения. По време на третото, ранен толкова зле, че едва е можел да ходи, е спасил взвода си — измъкнал всички в безопасност, включително и взводния командир, когото пренесъл под силен огън. За тази лудория Орела заслужи „Военноморския кръст“, второто военно отличие на САЩ.)

Но само духът не може да запази никого жив. Трябваше да можем да убиваме врага, преди той да ни е убил. Това е по-трудно, отколкото изглежда. За първи път разбрах колко трудно щеше да бъде през една есенна нощ в Камп Пикет. Провеждах нощна засада — упражнявахме се с реална стрелба. Бях разпределил хората си на двойки по гребените на няколко дюни, които се намираха на тридесет и пет метра над мним канал. Мястото трябваше да представлява делтата на река Меконг, където щяхме да бъдем разпределени. Но

вместо по сампан, пълен с виетконгци и провизии, щяхме да стреляме по теглено от джип парче шперплат с размери метър и осемдесет на два и четиридесет.

Бяхме се нагласили добре — вече знаехме как да ходим, без да мръдваме листа и клони, та се бяхме придвижили и изкопали тихо огневите си позиции. Оръжията ни бяха заредени и готови за стрелба. Лежахме по двойки и чакахме да мине „сампанът“. В гората беше тихо. Чуваха се единствено птиците и насекомите.

Носехме пълно бойно снаряжение. Зелени униформи, жилетки за муниции, пълни с тридесетзарядни пълнители за автоматите ни М-16, двойно по-големи манерки — всичко. Но ясно виждах много недостатъци. Зелените униформи трябваше да се махнат, защото не осигуряваха никакво прикритие — виждахме се на фона на листната маса. Жилетките трябваше да бъдат преработени, защото бяха твърде шумни — „дрън, дрън“ не е полезен звук в джунглата. Обувките ни оставяха следи с размери на северноамерикански крак, които можеха да бъдат проследени, ако един виетконгски войник търси американец, на когото да причини болка. Беше глупаво да вървят в продължение на мили по следите, оставени от нас.

Дадох сигнал с ръце — „Наближава враг. Бъдете готови.“ Хората ми се скриха в окопите.

Джипът започна да се движи. „Готови.“

Изчаках малко. „Сега...“

Върхът на дюните изригна от едновременното изпразване на шест тридесетзарядни пълнителя. Бях заслепен от блясъците на цевите и загубих от погледа си мишената, но продължих да стрелям. Изхвърлих пълнителя си, напъхах друг тридесетзаряден и продължих да стрелям. Същото направиха и останалите.

— Мама му стара, дявол да те вземе, кучи син такъв! — чу се гласът на Галахър, а миг след това и самият той подскочи на метър и осемдесет нагоре от дупката си. Приземи се върху ортака си Уотсън и започна да го налага. — Мръсен задник!

Изтичах до тях и ги разтървах.

— Какво, по дяволите...

— Той е виновен, мистър Рик. — Галахър отпра униформената си риза. Гърбът му беше покрит с грозни червени мехури. — От

шибаните гилзи на Кръпката. Копелето му недно ги натика право във врата ми.

— Не съм го направил нарочно.

— Грозник такъв...

Разтърсих ги за вратовете.

— Това е прекрасно. Предполага се, че се намираме в изтакована засада, а вие, задници такива с лайнени мозъци, се карате за това, къде отиват гилзите, докато шибаният враг ни реже гърлата.

Тръгнах към джипа, мърморейки:

— Така не се воюва.

Това, което видях, ме накара да се почувствам още по-зле. Ние бяхме шестима. Всички бяхме изпразнили по два тридесетзарядни пълнителя към мишената с размери метър и осемдесет на два и четиридесет, която се движеше със скорост пет километра в час на разстояние тридесет и пет метра от нас. Бяхме изстреляли триста и шестдесет куршума, а в мишената имаше точно две дупки.

Извиках хората си и прокарах химикалката си през дупките.

— Значи това може да направи един добре обучен и амбициран шибан взвод убийци, ако се постараете, нали? — изръмжах, пародирайки сносно Ев Барет.

Изчаках да проумеят греха си. Гледах унилите им лица.

— Не си ли ходил на школа за стрелци? — попитах и поставих пръст върху сърцето на Уотсън Кръпката. — Недей да носиш тази шибана значка „Стрелец експерт“ на подвижната рекламна дъска, която наричаш костюм за скокове с парашут.

Засрамен, той наведе глава.

— Тъй вярно, мистър Рик.

Ев Барет надви у мен:

— Маmicата му, не е достатъчно да носите изтакованите си шибани медали и да пробиеете само две смотани дупки в изтакования шперплат. Или не съм прав, господа?

Не отговориха.

— Момчета — казах меко, — това, което стана, не ме впечатлява никак.

Тишина.

— Ще ви кажа нещо — вината е на всички. Искам да кажа, аз колко пъти улучих мишената? Окей, имаме проблем. Хайде да го

решим. Дали водим твърде много мишената? Или не я водим достатъчно? Къде е грешката?

Направихме необходимото: упражнявахме се отново и отново, докато не започнахме да правим на решето шперплата, независимо дали го теглеха с пет или петнадесет мили в час. Практикувахме стрелба по двойки — спомняте ли си плуването по двойки и като ви казах, че отново ще срещнем този материал? — от ограничено място, например камуфлажна дупка или пък зад дървета. Всеки от нас се научи да стреля отблизо, без да залива ортака си с дъжд от горещи гилзи.

Обучението ни продължи от есента до средата на зимата. За празника на Все светии^[3] отидохме във виетконгското село в Камп Лежън, където морски пехотинци в черни пижами и с азиатски акцент като от анимационен филм носеха автомати АК-47 и се опитваха да ни играят трикове и да си правят майтап с нас. Морските пехотинци никога не трябва да се опитват да играят на война с тюлени. Приложихме на фалшивите виетконгци минавката за американския войник от морската пехота. Минирахме техните мини, играехме си на криеница по време на упражненията им по правене на засади и провеждахме свои атаки над „добре охраняваното“ им виетконгско селце. Всичко това беше един театър, който ни развличаше. Скитахме, излизахме на лагери, съсипвахме от стрелба мишените. Когато имахме време, слизахме с валсова стъпка във Вирджиния Бийч за малко скандал с директно съприкосновение с врага по баровете.

Нека тук да кажа една-две думи за това. Винаги съм вярвал, че за да бъдеш тюлен, както ако искаш да бъдеш в националната футболна лига, е необходима известна агресивност и близък физически допир с други човешки същества. Някой може да не се съгласи с мен. Но мисля, че има нещо наистина утешително в това да се опреш на гърба на някого, на когото доверяваш живота си, и да се биеш с всеки, който пожелае това. Естествено, получаваш известен брой зашеметяващи удари при подобни бурни прояви. Но в крайна сметка вярвам, че възнаграждението е по-голямо от загубите. А когато най-важната ми работа като офицер е да изградя сплотеност на групата си, няма подобър начин да се постигне това от пиенето вечер в бара, когато ти и твоите момчета сте сами срещу целия свят.

Амин.

Рано през декември отидохме в болницата и подновихме ваксините си. Все още ни боляха ръцете и задниците от спринцовките, когато офицерът консултант по правните въпроси към базата състави завещания за онези от нас, които заминаваха отвъд океана. След това старшината от бюро за персонала пристигна и ни разясни допълнителните застраховки за издръжките при смъртен случай, които бихме могли да подпишем, и уредихме заплатите ни да се превеждат директно в банковите ни сметки.

Това беше сериозно нещо. Реално. Децата ми — Ричи, който беше на пет години, и малката Кати, която наричах Кат и се беше родила на пети юли, преди по-малко от шест месеца — бяха твърде малки, за да разберат какво става. Но жена ми Кати Ан разбираше и както жените на останалите тюлени, имаше лоши предчувствия. Ставаше нервна винаги, когато скачах от самолет или отивах да се гмуркам. Не я беше притеснил фактът, че като тюлен бях прекарал пет от последните шест месеца по учения. Сега мисълта за шестмесечния ми престой във Виетнам сред гневни, малки, жълти хора, които ще стрелят по мен, не я ощастливяваше никак. Можех да схвана тревогите ѝ, но не успявах да ги разбера. Откакто бях в групите, се учех да воювам и нищо не можеше да ме спре.

Имаше сълзи и подсмърчания, доста целувки и прегръдки, а след това, непосредствено преди Коледа, ние, тюлените, се натоварихме в един „Ц-130 Херкулес“, натъпкан догоре с оборудване. Вместо седалки вътре имаше дълги, мръсни люлки от брезент, окачени по стените на самолета. Широка централна пътека беше заета от палети, обвити с мрежа и натоварени с всички смъртоносни играчки, от които тюлените се нуждаят за шестмесечни игри и развлечения. Полетът не предлагаше никакъв лукс. Нямахме седалки, нито колани за тях. Нямахме масички за храна, нямаше и храна, а също и стюардеси, които да набухват възглавници зад главите ни. Нямахме и облегалки за глава, а само една тръба до рампата, където можехме да се изпикаем.

През следващите седем дни се носехме на запад, за да достигнем изтока, и се опитвахме да си намерим място, за да легнем и да поспим. По-трудно е, отколкото изглежда. Ц-130 е шумен — добре е, ако човек си носи запушалки за уши — и неудобен, защото в него няма нищо

меко, на което човек може да легне. Спомням си също, че кацахме на всички шибани скали в Тихия океан, за да зареждаме гориво — Мидуей, Уейк, Сайпан, Гуам, Филипините — изредихме ги до един. След това летяхме над Южнокитайското море, южно от Сайгон, и извършихме дълго и лениво приближаване, което най-после ни докара над самия Виетнам.

Изкачих се по стълбичката за кабината и погледнах през предното стъкло. Очаквах безкрайна буйна тропическа джунгла. Но тя беше матовозелена и изпъстрена с кафяви петна и кратери от по няколко квадратни километра, които наподобяваха лунните и имаха цвета на засъхнала кръв.

— Къде, по дяволите, е джунглата?

— Няма я — обясни пилотът. — Атаки от Б-52. Обезлистващи препарати. Напалм.

— Къде ще кацнем? — запитах след кратък размисъл.

— В Бин Туй.

— Голямо летище ли е?

— Не. Винаги стрелят по нас и ще се приближим веднага. Кацнем ли, ще гледаме да се движим бързо — затова, ако можете да разкарате себе си и багажа си чевръсто, ще ви бъдем благодарни.

— Разбрано. — Слязох по стълбичката и намерих Кочи. — Пилотът казва, че ще кацнем в гореща зона. Какво ще кажеш да заредим и да сме готови за стрелба още отсега?

Кочи вдигна брада нагоре и се замисли.

— В правилниците пише, че не можем да правим така. Това притеснява Военновъздушните сили.

— Питам се дали виетконгците са чели правилниците.

Кочи помисли още половин секунда, след което ме удари по ръката и каза:

— Прав си. Кажи им, че всеки, който желае, може да зареди и да е готов за стрелба.

Събрах хората си и наизвадихме от брезентовите си торби автомати М-16 и пълнители за тях. Сложихме тридесет зарядните пълнители по местата им. След това, когато екипажът от Военновъздушните сили не гледаше, заредихме и вкарахме куршуми в цевите. Свалихме предпазителите на автоматите в хоризонтално положение.

Херкулесът кръжеше с наведено дясно крило и се спускаше все по-надолу. Чухме хидравличния вой на отварящите се задкрилки, ръмженето на спускащия се колесник, а накрая — „бам, бам“ — кацнахме на асфалта и се понесохме нанякъде. Рампата започна да вие, докато се спускаше бавно към земята. Всичките ми мисли за дома се изпариха. Сърцето ми биеше със скорост сто и двадесет удара в минута. О, тук ще бъде интересно!

[1] Герой от едноименния филм. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. — Името Ричард се съкращава на Рик или Дик, но думата Дик означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[3] Религиозен празник, честван на 31 октомври с носене на маски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Беше топло, влажно, приятно и свежо. По селски пасторалната атмосфера — изпълнена с миризма на свински изпражнения. Обикновено при слизване от самолет от първия полъх на въздуха се усеща къде сте попаднали. Първият полъх, дошъл през спуснатата рампа, ми напомни за Пуерто Рико и веднага разбрах, че ще харесам адски много Виетнам.

Огледах се. Наоколо имаше торби с пясък и укрития за самолети. Над асфалта бръмчаха хеликоптери марка „Хюи“. Но имаше и палмови дървета, и оризища, а отвъд бодливата тел и минираните полета се виждаха колибки и ферми. Зад грубите им дървени огради имаше пиленца, бягащи из дворовете, и въргалящи се в калта прасета.

Протегнах се, вдигах автомата над главата си като гира и вдишвайки, напълних дробовете си с прекрасния влажен тропически въздух с фина миризма на бензин. Да. Пуерто Рико. Панама. Ароматът определено беше като в Третия свят. Странно. Макар да не бях прекарал много време из Третия свят, пристигането ми напомняше завръщане у дома.

Приблизително за два часа се бяхме настанили в Тре Нок, намиращ се на около една миля от военновъздушната база в Бин Туй и разположен на река Басак — главен воден път в района на делтата на река Меконг. (От юг на изток са реките Меконг, Басак, Ко Чиен, Хам Лунг и Май То. Всяка от тях тече от запад на изток, идват от Камбоджа и се вливат в Южнокитайското море). Военноморският флот имаше щаб на ПЛР (патрулна лодка/речна), разположен на реката, минаваща през Тре Нок. Това беше Оперативна група 116.

Ние бяхме разпределени към 116, за да подпомагаме речните операции в района. Групата имаше подходящото кодово наименование „Пазач на дивеч“. Задачата ни беше да помагаме на патрулните лодки да пресрещат виетнамските доставки, превозвани на сампани или мъкнати през плитчините от носачи. Пресрещяхме и виетнамски куриери, убивахме ги или ги пленявахме и предавахме информацията, която пренасяха, на военноморското разузнаване.

Двата километра от Бин Туй до Тре Нок изминахме с очакването да видим палатки и полеви тоалетни. От слуховете, които дочухме, преди да тръгнем, знаехме, че условията за живот в щаба за речните операции са примитивни.

Съвсем не беше така. Когато приближавахме с камиона, видях бетонни постройките, от чиито прозорци стърчаха климатици. Виждаше се и една доста голяма столова, голям пристан и механична платформа за оръдие, а също и щабен комплекс, който, въпреки че не се намираше в Литъл Крийк, беше значително по-голям, отколкото очаквахме.

Щом спряхме, четиримата лейтенанти — Джейк Райнболт, Лари Бейли, Боб Гормли, Фред Кочи — и аз оставихме двата взвода отвън и се вмъкнахме в горещия главен щаб на Оперативна група 116, която се командваше от един старши офицер със звание ескадрен командир. Представихме документите си, тръгнахме по коридора и почукахме на вратата на командира.

— Влез.

Влязохме в стая, замъглена от цигарен дим. Командирът, капитан с мърлява светлокафява риза, чиито ръкави бяха навити до бицепсите, ни махна с ръка да влезем, без дори да ни погледне.

Отдадохме небрежно чест.

Командирът вдигна поглед. Започна да ни разглежда и в един момент очите му се спряха на мен.

— Мама му стара! Ти още ли отваряш парашута ниско, Марчинко, идиот такъв?

Б. Б. Уитъм, бившият капитан на кораба „Ръшмор“, на който бях провел последното си плаване като водолаз десантник със звание редник, смачка вездесъщата си цигара в отрязаната гилза, която използваше за пепелник, скочи, прасна ме по рамото и енергично раздруса дясната ми ръка.

— Кучи син!

Уитъм разгледа критично единичните нашивки на яката ми. Протегна ръка и ги докосна, за да се убеди, че са истински. Бръчките около очите му се свиха в нещо, което минаваше за обветрена усмивка на човек от Нова Англия.

— Трудно бих повярвал, че си изкарал офицерската школа.

Накрая забеляза и останалите четирима в стаята, каза им да застанат свободно и сърдечно ме халоса в гърдите.

— За малко да получа сърдечен удар заради тоя кучи син, когато командвах един десантен кораб — обясни той, като радостно ме тупаше по ръката.

— Мамка му стара, сър — обади се Райнболт, най-старшият тюлен, — той пак прави така. По време на обучение има навика да...

— Браво на Марчинко — прекъсна го командирът. — Слушайте внимателно! Ако има нещо, което харесвам у един офицер, то е постоянството. — Погледна ме, сякаш бях блудният син. — Прав ли съм, идиотски задник такъв?

Какво да кажа? Човекът беше чудесен.

След това Уитъм ни накара да седнем и ни разказа накратко как ще протече животът ни в близкото бъдеще. Щяхме да живеем в една от шестте едноетажни бетонни постройки с плоски покриви, в стаи с четири легла. Щяхме да си имаме стол, душеве — всички удобства, че дори и камериерка, която да ни пере дрехите. А тя нямаше да скучае, защото Уитъм щеше да ни уплътнява времето.

— Ще прекарвате много време в джунглата и се надявам, че нямате нищо против да се поцапате.

Накрая ни изрита от стаята, прати ни да се оправим за два часа и ни каза, че после ще се срещнем на бира.

Б. Б. Уитъм обикновено беше скромен в преценките си. Необходима ни беше цяла седмица, за да се оправим с багажа си. Боеприпасите трябваше да бъдат складирани, оборудването подредено и оръжията почистени. Скоро се превърнах във фанатик по отношение на чистотата на оръжието, защото разбрах, че климатът беше в състояние да го повреди за няколко часа. Влага, ръжда, кал, прах — постоянно трябваше да се борим с тях.

Към края на третия ден започнах да ставам нетърпелив. Четиримата лейтенанти — Райнболт, Кочи, Бейли и Гормли — бяха отишли с хеликоптери на север към специалната зона Рунг Сат. Това беше убийствено блато с растителност от мангрови дървета и с площ 600 квадратни мили. Простираше се на югоизток от Сайгон и стигаше до Южнокитайското море. Отидоха там, за да се срещнат с „ТЮЛЕН-група 1“ и да видят със собствените си зъркели как се воюва. Идеята им беше да копират тактиката на „ТЮЛЕН-група 1“ — да правят статична засада и да чакат врагът да се покаже.

А в това време мичманът и неговата весела банда младши идиоти останаха в тила. Големите батковци ни казаха, че сме твърде малки, за да идем с тях.

— Почини си — каза ми Джейк Райнболт. — Иди си играй с играчките.

Затова седях обиден и половин ден се пекох на слънце. Това беше губене на време. Не бях дошъл, за да се пека. Отидох в разузнавателната служба, където запитах гадателите по гълъбови изпращания как оперират виетконгците в района и къде имаше най-голяма вероятност да ги срещне човек. Същата вечер шестте тюлени-бебета от „Браво“ изпиха каса бира и кроиха планове. Когато възрастните излязат и децата останат ненаглеждани, може да се стигне до всякакви неочаквани приключения.

На следващото утро Орела и аз се запътихме надолу към пристана и успяхме да се подмажем да ни качат на борда на един РПК (речен патрулен катер) за сутрешния патрул. РПК са чудесни плавателни съдове. Дълги са девет метра и петдесет сантиметра и се задвижват със система, работеща на принципа на баня с „джакузи“^[1], което означава, че газят плитко и са бързи — движат се с около двадесет и осем или двадесет и девет възела — и са много маневрени. Въоръжени са с картечници 50-и калибър, монтирани на носа, 71-калиброви минометни пушки на кърмата, а над капаците за двигателя — 40-милиметрови оръдия „Ханиуел Гатлинг“. Екипажите, съставени от четири или пет човека, носеха автомати М-16 и картечници М-60, както и автоматични пистолети 45-и, а в някои случаи и 38-и калибър. Така че, речните патрулни катери бяха не само бързи, но и смъртоносни.

Екипажът отблъсна катера и се понесохме по мътната кафяво-зелена вода. Все още нямаше осем часа, но температурата беше висока от тридесет и пет градуса. Влагата беше страхотна — почти се виждаше как въздухът се раздвижва, ако човек размаха ръка. Надвивайки шума на двигателя, запитах един от екипажа дали има нещо против да стоя до мостика и след като получих утвърдително кимване, се качих в кабината и заставах до старшината, който въртеше руля.

Той беше идеален представител на хората от този тип. Изглеждаше към четиридесетте и имаше рядка светлокестенява коса,

която отгоре беше подстригана плоско, а отстрани почти нула номер. Ушите му стърчаха като дръжки на кана. По мускулестите си ръце имаше татуировки, които изчезваха под тарикатски навитите ръкави на памучната работна риза. Повечето моряци, служещи на речни патрулни катери, носеха зелени или светлокафяви дрехи. Не и този. Беше старомоден перверзен тип и искаше това да се знае от всички.

— Добро утро, командире.

Той развъртя руля и катерът навлезе в средата на реката. Подаде още малко газ, защото се движехме срещу течението. Мълча, докато се отдалечихме доста от двата пилоната на пристана. След това нареди на картечарите да почистят оръжията си. Накрая се обърна към мен:

— Добро... утро, сър.

Паузата между първата и втората дума беше толкова дълга, че можех да броя до хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три.

Погледнах зелената ниска растителност на около петнадесетата метра, която се беше надвесила над реката.

— Хубав ден за плаване, старшина.

— Щом казвате така... сър. — Обърна се и изрева една команда, съдържаща думите „шибан смотаняк“, на един шибан смотаняк от екипажа си.

Знаех какво си мисли — че съм поредният нахакан и посран мичман, от когото на човек му се повдига и който е дошъл тук да си отбие номера, да си поиграе на война и да си иде вкъщи.

Изчаках да се обърне към кормилото. В продължение на още деветдесет секунди не ми обърна внимание.

— Хей, старшина, мамицата ти!

Това привлече вниманието му.

— Какво?

— Казах: „Старшина, мамицата ти!“ Тук съм, за да се уча, така че учи ме. Обяснявай ми и не ми разправяй лайнарщини. Мамицата му, какво става?

Отново завъртя руля и насочи катера в средата на канала. Отпусна газта и започнахме да се движим бавно с постоянна скорост. Старшината бръкна под бронираната си жилетка, извади цигара „Лъки страйк“ от джоба на памучната си риза, почука я по стъклото на часовника си, запали, дръпна силно и изкара дим през носа си.

— Ти си изтакван умник... сър.

— Това ми казваха и в групите.

Челото му се присви подигравателно:

— Ти от групите ли си?

— Група за подводна диверсия 21 и 22. Пет години.

— Къде си плавал?

Насочих палец назад към Тре Нок.

— Последните два пъти бях заедно със стария Б. Б. Уитъм из Средиземноморието — на кораба „Ръшмор“.

— „Ръшмор 114“ ли? Без майтап?

— Без майтап.

Той отново се съсредоточи в плаването, намали газта и катерът започна да се движи едва-едва срещу течението. Както задържането на хеликоптер неподвижно във въздуха, така и този маньовър изисква опит. Старшината посочи надясно.

— Ето там има пясъчна ивица. Трябва да внимаваш, когато изкарваш лодките си.

— Разбрано, старшина.

— Цигара?

Поклатих глава.

— Бил ли си в Неапол?

— Да, старшина. При всяко шибано пътуване. А преди това служих там една година — бях радиооператор от 1960 до 1961 година.

— Какъв те водеха?

— В Неапол ли? Моряк на несрочна служба.

Той дръпна от цигарата си и изпусна едно идеално кръгче, което вися във влажния въздух цяла вечност.

— Винаги съм харесвал шибания Неапол — бях там от 1955 до 1960 година. Напълнях от тестените им яденета, чуках много — живеех с една *bella ragazza*^[2] — и се бърках в работата на шибаните офицери. Беше страхотно време.

— Най-грозната жена офицер, която познавам, отговаряше за комуникационния център в скапания Неапол през 60 и 61 година.

— Чувал съм за нея. Деветдесеткилограмова пачавра.

— Наричах я Трътла — Тлъста Ръбеста Тъпа Лайнарка от Армията.

Посушихна се, но се въздържа от по-нататъшно размекване.

— Без майтап — каза той и ме заоглежда точно така, както го правеше Ев Барет. Дръпна още веднъж от цигарата си, издиша и я хвърли, като направи в река Басак идеална параболична дъга. Позяпа как цигарата изсъска и след това се загуби във водата.

— Та как каза, че е шибаното ти име, синко?

Усмихнах се като току-що благословен.

— Марчинко, старшина Марчинко. Но ме наричай Риж.

Офицерите рядко се вслушват в думите на редниците. Аз го правя. Това ми стана навик. Научавах доста. От новоизлюпения си наставник разбрах, че Чарли^[3] има навика да поставя оперативните си войски в засада на речните патрулни катери. Офицерите от 116 се придържаха към определена схема. Операциите се извършваха като по книга: непрекъснато и последователно. Резултатът според командира беше, че противникът знае точно какво да очаква.

Чарли обикновено чакаше патрулният катер да се приближи. Изпращаше примамка — цивилен или доброволец — през реката върху сампан или сал. При лош късмет нещастникът смотаняк биваше убит или заловен. Но Чарли също така знаеше, че съгласно официалния метод на работа на Военноморския флот на Съединените щати, след като една операция е започната, завършена и приключена, тя е приключена наистина и катерът ще продължи да се движи. След като той се отдалечи нагоре по реката и изчезне от погледа, виетконгците мобилизираха главните си снабдителни конвои или войски и те преминаваха през водата.

Номерата с примамките стават най-добре, когато часовникът ти е сверен с операциите на врага. Виетконгците бяха успели да го сторят — часовниците им бяха сверени по американския Военноморски флот. Имах намерението да променя всичко това.

Най-напред трябваше да разбере какъв вид огнева мощ мога да събера. На около тринадесет километра северно от Тре Нок имаше брод, наречен Джулиет. Той беше център на дейността на виетконгците. По реката, малко по-надолу от това място, имаше и един малък остров — може би триста на сто метра. Това беше зона, в която се стреляше без предупреждение. В нея не се срещаха приятелски настроени хора.

Вечерта, след като предприех пътуването с патрулния катер, събрах група „Браво“ и натоварихме две ЛТН (лодки за тактическо нападение). ЛТН са направени от фибростъкло и имат два извънбордни двигателя „Меркурий“ по сто и десет конски сили. Това ги прави доста бързи. В средата на лодката е монтиран триножник с петдесеткалиброва картечница. Предните перила имат куки за опиране на картечници от лявата и дясната страна. Носехме и безоткатни пушки за стрелба от рамо с калибри 57 и 90 милиметра. С тях изстрелвахме експлозивни и касетни снаряди, пълни със сачми, които при удар причиняват много наранявания.

Натоварихме толкова много муниции, че лодката потъна с петнадесетина сантиметра. Към 18,30 часа се отправихме на малко развлекателно пътуване към брода Джулиет. Уотсън Кръпката пое кормилото на първата лодка, а Боб Галахър управляваше втората, която се намираше на около стотина метра от лявата ми страна.

Почти бяхме стигнали до Джулиет, когато Галахър ме повика по радиото.

— Мистър Рик?

— Чувам те, Орел.

— Гледай как рибите скачат зад нас.

Погледнах назад. Наистина, ято малки бляскащи риби нарушаваха спокойствието на тъмната водна повърхност. Погледнах отново.

— Орел, мамицата му, това не е риба, а куршуми от автоматична стрелба!

Потупах Кръпката по рамото.

— Обръщай! — Продължих да гледам преследващите ни куршуми — „пльок, пльок“. Не чувахме нищо от шума на двигателите, но Чарли стреляше по нас — в това нямаше никакво шибано съмнение, а стрелбата със сигурност идваше от острова с разрешение за неограничена стрелба.

Гледахме като хипнотизирани как куршумите се забиват във водата. До мен седеше един тюлен на име Хари Матингли, който се беше качил, за да се вози. Изведнъж той извика:

— О, мамка му! Удариха ме!

Проснах го на палубата и го огледах. Един куршум, ри коширал от водата, го беше ударил точно между очите. Кървеше адски. Но му

нямаше нищо, защото раната беше повърхностна. Когато куршумът го улучи, лицето му беше на по-малко от тридесет сантиметра от моето — това беше невероятно.

— Ти си кучи син с късмет — казах му. — Ставай и почвай да стреляш срещу тях.

Кръпката завъртя кормилото. Галахър ни последва. Двете патрулни лодки се насочиха към отсрещния бряг на реката. Взех радиомикрофона.

— Аз ще те последвам, когато тръгнеш към тях. Щом Чарли започне да стреля по теб и видя огъня от дулата, ще го ударя с безоткатните. След това е твой ред.

В продължение на два часа обстрелвахме острова с всичко, което имахме, като лодката на Орела и моята се редуваха. Тръгвахме към острова, изразходвахме мунициите и се оттегляхме. От жалкия насрещен огън предполагах, че там може би няма повече от един-двама виетконгци. Но бройката нямаше значение. Важното беше, че стрелят по нас, а ние отвърщаме на огъня.

Към осем часа реших да повикам въздушна подкрепа. Включих радиото и поисках „Страшилището“ — позивната за вълшебния дракон Пуф^[4] — един самолет Ц-47, въоръжен с четири оръдия „Вулкан-Гатлинг“, всяко от които изстрелва по шест хиляди снаряда в минута.

— „Сребърен куршум“, не става без пълномощие от командира на виетнамските провинции — отговори гласът от Военновъздушните сили.

„Сребърният куршум“ бях аз. Това беше най-грандиозната радио позивна, която можах да си измисля набързо. Упълномощаване ли? Няма проблеми. Просто събудих командира за виетнамските провинции и поисках подкрепа.

— Тук е напечено, сър.

— Кой си ти? Казах му кой съм.

Той изохка.

— Вие, американските задници, винаги създавате неприятности. — Но ми разреши „Страшилище“.

Гледахме как самолетът се плъзга на стотина метра над острова с около деветдесет мили в час. Дори в тъмното се виждаше как хвърчаха дръвчета, храсти и пръст от обстрела с оръдията „Вулкан“. „Страшилището“ направи пет бавни и смъртоносни прелитания, след

което махна с крила, наклони се и отлетя на запад. Свързах се с него по радиото:

— Благодаря ви, момчета. Край.

Обадих се на Галахър:

— Не беше лошо, а?

— Точно така, мичман „Сребърен куршум“. — Чувах как Орела се хили по микрофона. — Ти защо не се нарече просто „Голямата пишка“?

— Не се сетих. Хайде да си тръгваме. — Завих лодката си наляво.

Беше вече десет и половина — крайно време за няколко студени бири след приятно прекараните четири часа.

— Време е да се прибираме — казах на Галахър. Завъртяхме кормилата на лодките, дадохме газ и понесохме задниците си надолу по течението като някаква шибана армада от двадесети век. Не можех да спра да се хилия. Изстреляли бяхме всичките си куршуми и воняхме на кордит и пот. Миришехме като воители, каквито винаги сме искали да бъдем. Войната беше велико нещо!

Естественото опиянение продължи, докато не стигнахме до пристана. Видях го от реката — някакъв разярен задник, подскачащ нагоре-надолу като маймуна на каишка. Устата му работеше в три четвърти такт.

Като приближихме, успях да го разпозная. Това беше командирът по операционната сигурност, лейтенант на име Ханк Мъстин. Не го познавах лично. Само бях чувал за него. Беше завършил академията, баща му и дядо му бяха адмирали и всичко това впечатляваше до посиране мен, мъничкия арогантен мъж.

Когато стигнахме на около двадесетина метра от него, успях да чуя виковете му над гърленото бръмчене на двигателите ни.

— Кого викаш за въздушно нападение, без да съм ти разрешил? Майка му стара! Кой ти е давал шибаното разрешение да измъкваш проклетия командир за провинциите от изтакваното му легло? Кой ти е давал правото да използваш позивната на това поделение?

Честно да си призная, не бях се замислял над нито един от тези въпроси. Човек се впуска в бой и толкова. Не мачка с ръка шапката си и не пита: „Може ли?“

Затова му отговорих в същия тон:

— Хей, гъз такъв, дошъл съм тук, за да наричам виетнамските задници и да им изпълня присъдите — и тази вечер се занимавах точно с това. Ако това не ти харесва, то си такова майката и всички като теб, нещастен лайнен мозък с миризлива уста и пишка като молив! Тъпак такъв!

Лицето му стана абсолютно бяло и той се разкрещя:

— Загази го, господинчо! — Обърна се и си тръгна. Забравих за този инцидент чак до следобеда на следващия ден.

Всеки ден веднага след обяд капитан Б. Б. Уитъм имаше навик да се изляга в един хамак, опънат до командирската му колибка, за да чете, да сърба кафе и да поддържа тена си. В деня след лудорията той ме повика при себе си. Отбих се на път за кльопането.

Уитъм смъкна синята бейзболна шапка, която покриваше гъстата му, ниско подстригана сиворуса коса, вдигна с палец слънчевите си очила на челото и ме погледна накриво:

— Дик, ти пак започваш. — Протегна ръка, взе цигара, запали я и издуха дима към мен. — Вече си загазил.

— *Moi?*^[5]

— *Oui, toi, mon petit phoc.*^[6]

Какво, по дяволите, ми плещеше?

— Какво съм направил? — Наистина не се сецах.

Уитъм остави цигарата си, взе чаша кафе, постави я обратно на сандъчето за патрони, което му служеше за масичка, и отново вдигна марлборото.

— Думите Ханк и Мъстин говорят ли ти нещо?

— А, значи...

Уитъм разтърка с раздражение твърдия си рус мустак.

— Недей да ми обясняваш. Тоя можеше да те прати на военен съд. Старши офицер е. Има връзки във Вашингтон. Завършил е академията. И не е лош човек. Всъщност, мичман Идиот, ако не се беше запознал с него така, че той да иска да ти откъсне топките и да ги окачи на пилона за знамето, Мъстин можеше да ти бъде много полезен.

— Слушам, сър.

— Не ми пробутвай и тези конски фъшкии, Дик. Като казвам, че може да ти бъде от помощ, говоря сериозно. Ханк подписва оперативните планове.

— Е, и? Голяма работа.

— Ти си най-арогантният кучи син, когото съм срещал. — Уитъм си дръпна от цигарата. — Слушай много внимателно, Дик. Това е човекът, който реши тук да дойдат тюлени.

— Но той не е тюлен, сър. Той е някакъв тъпак, завършил академията, който се опита да ми обясни: „Когато срещнеш враг, трябва да ме питаш «Може ли?», преди да изстреляш дори един патрон.“

— Не ти е казал такова нещо.

— Така го разбирам аз.

— В зона с неограничена стрелба можеш да действаш, без да се допитваш до никого. Изкарваш командира по провинциите от леглото му, за да ти разреши въздушна подкрепа, и даваш позивната на поделение 116, на което аз съм командир. И ми казваш, че Ханк Мъстин е задник, защото е разтревожен. Майната му на него — аз съм разтревожен, Дик.

— Е, може би снощи се поразгорещих малко.

— Слушай ме. Въздържай се, въздържай се, въздържай се! Обикаляй наоколо и опитай както снощи да кажеш на още няколко майори, че трябва да идат на майната си, и те ще те изпратят оттук в белезници.

— Окей. Разбрано. Ще се подчиня.

Уитъм поклати глава.

— Добре. — Замълча, сръбна малко кафе и продължи: — Всъщност, Дик, нещата тук трябва да имат някакъв порядък.

— Съгласен съм. Но ми се струва, че тук се гледа твърде условно на нещата. Управляваш лодките и слушаш какво казват началниците. От това следва, че Чарли знае какво ще направим, защото я караме като по книга.

— Е, и?

— Време е за нова книга — нещо, което още не е чел.

— Имаме нова книга — каза Уитъм. — Ханк Мъстин я е написал. Тюлените ще подкрепят речните операции и...

— Шкипере, ние сме тези, които трябва да имат свой план. За него тюлените са помощни групи. Майната му, Ханк Мъстин може да е страхотен човек, но това, което е измислил, е плод на традиционно, академично, смотано мислене. За бога, шкипере, тюлените са нетрадиционни. Искам да кажа, че не работим по книга. — Изчаках да

сръбне от кафето си. — Не съм дошъл тук, за да чакам Чарли да ме намери. Искам да го изрита от собствената му земя. Това е нетрадиционно.

— И това, което направи снощи ли?

— А-а, снощното беше само репетиция. Искях момчетата да потренират, преди сериозно да се захванем за работа.

— Ще ти кажа нещо, Дик — въздъхна Уитъм. — Тук няма репетиции и практика. Всеки проклет ден всичко е наистина. Ако искаш да изразходваш мунициите ми за четири часа, доведи ми виетнамец пленник или някакви сведения, или нещо, което ще мога да използвам.

Имаше право, дявол да го вземе. Имаше.

Тонът му поомекна:

— Поне удари ли нещо там?

— Ако на оня остров е имало нещо, то не се движеше, след като приключихме. Прибрахме се сухи. Не ни беше останал нито куршум — дори и в автоматите.

— Хей, ти наистина изглеждаш така, сякаш си свикнал да си играеш с огъня. — Отново поклати глава и продължи: — Виж какво, стой далеч от Ханк Мъстин за няколко седмици. Аз ще изгладя нещата и накрая ще станете приятели. Но, Господи! Що за начало.

Спусна очилата си и шапката с дълга козирка и вдигна книгата си.

— Свободен си, мичман Идиот.

[1] Система с подводни струйници за раздвижване на водата в басейн или вана. — Б.пр. ↑

[2] Красиво момиче (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Наименование за виетконгците. — Б.пр. ↑

[4] Шеговито наименование на самолета Ц-47. — Б.пр. ↑

[5] Аз ли? (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Да, ти, моя малка курвичке (фр.). Думата *phos* е вулгарна, а *phoque* означава тюлен на френски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

След малката ми лудория група „Браво“ не влезе в действие в продължение на седмица. Аз бях младшият офицер и лейтенантите решиха, че бойните патрули трябва да бъдат разпределяни по старшинството. Група „Браво“ трябваше да чака последна. Най-накрая, след затишието, което ни се стори безкрайно, дойде и нашият ред.

Бях получил някои данни за действията на виетнамците около брода Джулиет в близост до острова, където бяхме пробвали огневата си мощ. Сега „Браво“ отново щеше да опита късмета си на това място — както се надявах, в бой лице в лице с мистър Чарли.

Планирахме една речна операция като по книга. Това ще бъде мисия „ЦЕЛУВКА“ — „Целта Е Лекотата, Умнико Важен“ — казах на момчетата. И, разбира се, планът беше толкова елементарен, сякаш беше направен от Ханк Мъстин. Щяхме да навлезем през зоната със свободна стрелба, която се намираще в най-северната част на острова, откъдето се виждаше бродът Джулиет — главен пункт за прехвърлянето на провизии за виетконгците от север на юг и обратно през река Басак. Там щяхме да изчакаме някой виетконгски куриер, да го убием от засада, информацията, която успеем да вземем от него, да донесем на шкипер Уитъм, за да ни каже по едно „Браво“ и да ни погали по главата, а след това да намерим студена бира и да се веселим.

Убиването беше важно по две причини. Първо, затова сме във Виетнам. Второ, човек не знае дали може да убие някого, докато не го направи. Искан да се убедя, че всеки член на „Браво“ ще се справи с тази работа. Дори само един да се колебае, това може да се окаже фатално за групата. Напуснахме Тре Нок веднага след залеза. Всички се бяхме настанили в една патрулна лодка. Почернили бяхме лицата и ръцете си, носехме камуфлажни зелени дрехи, обувки за джунглата, меки шапки, мрежи, термоси, ножове и много, много куршуми и гранати.

Бяхме част от една минифлотилия. Лари Бейли, лейтенант и командир на „ТЮЛЕН-група 2“, пое командването на една десантна

лодка с 81-милиметрова минохвъргачка, чифт картечници 50-и калибър и оръдие М-60. Към нас се присъедини една от патрулните лодки на поделение 116. На нея имаше картечници и 40-милиметрово оръдие „Гатлинг“. Ако закъсахме някъде, Лари трябваше да влезе в ролята на Джон Уейн^[1] — щеше да съсипе Чарли от стрелба, докато ние се измъкнем с другата патрулна лодка, която ще обстрелва бреговата линия.

Лари беше идеален за ролята на Джон Уейн. Още по време на обучението ни, преди да ни изпратят тук, той беше най-агресивният сред лейтенантите, едно мургаво, дългнесто тексаско момче с очи като на кобра. Смяташе се, че Лари ще бъде тигърът на „ТЮЛЕН-група 2“ във Виетнам. Но началото му не беше добро. По време на първия си патрул хората му бяха ходили по суша и се бяха върнали, без да изстрелят нито един патрон и без да убият никого.

Целта беше пред нас. Движехме се към острова с шест възела, докато десантната лодка и другият патрулен катер продължиха нагоре по реката. Ревът от двигателите на трите лодки щеше да заглушава всеки наш шум и да предотвратява появата на виетконгци на брода Джулиет. Освен това катерите щяха да служат като постове по брега на реката, след като екипажите им видят, че напускаме лодката си. Бяхме на около шестдесет метра от южния бряг на острова и на изток от носа. Потупах с ръка Уотсън Кръпката. Той се прехвърли през борда, който не се виждаше от брега, и цопна в топлата вода. Рон Роджър го последва. Тръгнах и аз, а след мен Джо Камп, Джим Финли и накрая Орела Галахър.

Лодката продължи да се движи нагоре по реката и изчезна в тъмнината. Започнахме да плуваме кучешката към острова бавно и колкото е възможно по-тихо, като над водата се подаваха само част от лицата ни. На около осем метра от брега спуснах краката си на дъното и пропаднах в тиня до глезените. Измъкнах се, ритайки, и продължих да плувам кучешката, докато коленете ми опряха в тинестото дъно.

Излязох предпазливо на брега, обрасъл в храсталаци, прехвърлих автомата си през рамо и освободих предпазителя.

Изчаках. Тихият плясък на водата се нарушаваше от шума на останалите тюлени, които идваха един след друг. Огледах ги. Всички бяха налице. Подадох сигнали с ръка: „Тръгнете нагоре по брега,

разпръснете се по предварително уточнените позиции, установете периметъра за кръгова отбрана.“

Ръмженето на лодките вече се чуваше отдалеч. Вечерта беше студена и аз треперех. Не бях допускарал, че ще мръзна във Виетнам, но ми беше студено.

Запълзяхме нагоре по брега, придвижвайки се сантиметър по сантиметър по петдесетметровия нос на острова, за да стигнем до дънера на едно потопено във водата дърво, където щяхме да направим засадата. Четирима от нас — Уотсън Кръпката, радиооператорът Камп, Рон Роджър с картечницата си „Стонер“ и аз — се разделихме по двойки, застанахме на разстояние осем метра и започнахме да търсим признаци на движение по южния бряг на реката. Брегът представляваше шепа пясък и тиня и се намираще на сто и петдесет метра от нас. Джим Финли и Орела Галахър заеха позиции на петнадесет метра зад нас, за да охраняват задниците ни.

Вече изобщо не чувах поддържащите лодки и изведнъж ме обзе невероятно чувство за самота и в същото време — параноя, каквато не бях изпитвал никога досега. Дявол да го вземе! Ние бяхме в джунглата с истинско оръжие и срещу себе си имахме хора, които искаха да ни убият. Ами ако това е капан? Ако Чарли лежи и ни чака — божичко! Отърсих се от тези мисли. Премигнах, стиснах силно очи, а след това ги отпуснах, за да преодолеем състоянието си на свръхнапрежение, в което изпадах с главоломна скорост. Опитах с упражнения за контролиране на дишането. Те свършиха работа. Успокоих се.

Циферблатът на часовника ми показваше 21,40. Необходими ни бяха двадесет и пет минути, за да пропълзим през двадесет и пет метра ниска растителност и речна трева и да заемем положение за засада. Вече тридесет минути бяхме по местата си. Островът ни беше приел и отново живееше със звуците на непознатите същества, които чуруликаха, свиреха и бръмчаха около нас. Стори ми се, че околният шум е доста силен, и го отдадох на състоянието си на напрегнатост.

Не бяхме отронили нито дума, откакто напуснахме лодката. Не беше и необходимо.

Вдигнах поглед. Небето беше изключително ясно. Милионите звезди светеха така ярко, както над Нова Англия в кристално ясна нощ. Въздухът беше станал доста студен и зъбите ми започнаха да тракат. Стиснах челюстите си, за да спрат. Колко невероятно! Да изпитвам

студ в тропическата джунгла. Мислех за Ев Барет и Мъд и за ниското отваряне на парашута по време на последното ми пътуване по Средиземно море. Спомних си за Сейнт Томас — там пиех ром с кола и чуках онази чудесна цицеста учителка от Ню Джърси. Реших на другия ден да пратя картички на децата си. Ще им бъдат сувенири за деня, когато се научат да четат. В спомените ми изплува и онзи ужасен ден, когато товарният влак ме накара да се притисна до стената на тунела в Хауто. Тогава бях на седем години.

В този момент го чух. *Скръц, скръц.*

Настръхнах.

Скръц, скръц. Дърво в дърво. Весло в ключа. *Скръц, скръц.*

Откъм пясъчната дупка, срещу която бяхме легнали, се показва носът на малък сампан, който напредваше по бавната река.

Вдигнах бавно пръст. Ще чакаме. Намира се на сто и петдесет метра от нас. Можем да развалим всичко, ако стреляме твърде рано. Задържах дъха си. Нито косъмче не мръдваше по момчетата, въпреки че автоматите им следяха сампана.

Той се приближаваше бавно, бавно, агонизиращо бавно. Караше го един виетнамец с черна пижама и без шапка. Не се виждаше пушка. Беше като някакъв азиатски гондолиер. Малкото му весло описваше скърцащо, непрекъснато движение във формата на буква J. Виетнамецът се движеше право към нас.

Пуснах първия изстрел, когато той се приближи на по-малко от пет метра до нас. Другите стреляха така мигновено след мен и бедното виетконгско копеле може би си е помислило, че гледа в някаква цев с диаметър половин метър. Каквото и да си е мислило, то е било за последен път. Всички ние го ударихме едновременно със стрелба от тридесет зарядните си пълнители. Но истинското поражение нанасяше картечницата на Рон Роджър — стреляше със сто и петдесет патрона с калибър 223, като всеки двадесети беше трасиращ.

— Да тръгваме! — Изправих се на крака и се втурнах надолу към брега, за да хвана тялото на виетнамеца и да изпразня каквото мога от раздробения сампан, преди той да потъне. Кръпката ме последва. Рон Роджърс също не се забави.

Прецапах през водата. Краката ми затъваха в тинята. Сампанът потъваше. Започнах да се надбягвам с него. Хвърлих се и заплувах.

— Хайде!

Кръпката и аз стигнахме до лодката първи. Издърпах се за перилата. Вътрешността ѝ беше опръскана с кръв, парченца кости и черна пижама. Нямаше нищо, освен малка платнена торбичка, която взех.

— Намерете го! — извиках.

Кръпката се гмурна. Аз го последвах. Изплувахме с празни ръце. Вероятно е бил отблъснат назад от картечницата. Мамицата му!

Придвижвахме се към сампана, когато водата около главата ми заподскача. От брега Джо Камп посочи:

— Автоматична стрелба — откъм единадесет часа. — Просна се на земята и изпразни цял пълнител над главите ни, за да ни прикрива. — Идвайте на брега.

Кръпката и аз плувахме като луди и теглехме зад себе си сампана. Стигнахме до брега. Изкачихме се и отново заехме позициите си за стрелба. Бръкнах за радиото. Автоматите М-16 и картечницата нямаха стрелковия обхват, който ни трябваше. Време беше да повикаме кавалерията — патрулната и десантната лодка, които имаха 50-калибровата картечница, 57-калибровото безоткатно оръдие и минохвъргачката.

Взех слушалката от Джо Камп. Дадох сигнала и координатите си. Не получих никакъв отговор. Само шум от статични смущения. Опитах отново и отново, но без успех.

Напрегнатият глас на Орела Галахър избоботи през шума на стрелбата:

— Идват в тил, мистър Рик.

Имаше ли виетконгци на острова? Нямах намерение да поемам рискове по отношение на хората си.

— Използвайте гранати. От осколочните с белия фосфор.

Това бяха гранати, които горяха с ярка светлина. И Господ да е на помощ на този, когото удари някоя от тях.

Стреляха по нас около осем до десет минути — цяла вечност, — а през това време аз виках патрулната или десантната лодка. Най-после се появи една АТН. Тръгнахме надолу по брега, стреляйки за прикритие, като същевременно се плъзгахме, навеждахме и търкаляхме през ниската растителност. Виетнамските куршуми цепеха листата над главите ни или изкопаваха буци твърде близо до нас, за да се чувстваме спокойни. Хвърлих се към лодката, но открих, че освен

двучленния екипаж в нея има и трима моряци. Лодките от тип АТН са за девет души. Тази трябваше да поеме единадесет и щеше да се претовари.

Магнах с ръка на хората си да се качват. Лодката даде заден ход с двата си двигателя и се отдалечи от острова, за да заседне на някакъв пясъчен нанос. И докато войниците стреляха над главите ни, аз, Кръпката и Финли слязохме, избутахме лодката в дълбокото, метнахме се в нея и се разкарахме.

Бях бесен. Меко казано. Исках да убия някого.

— Къде е десантната лодка? Къде е патрулната лодка? Какво прави тук този екипаж?

Един от моряците се обади:

— Лейтенант Бейли видя един сампан и реши да го гони. Той мислеше, че няма да имате проблеми, и затова взе другите две лодки и ни прати при вас.

Господи! Той трябваше да подкрепя акцията ми, а не да гони виетнамските сампани. Ако Чарли беше разположил голям контингент хора, група „Браво“ сега щеше да бъде направена на хамбургери благодарение на Лари Бейли. Дявол да го вземе! Проверих момчетата си, за да се убедя, че всичките им пръсти са на мястото си, а след това забелязах, че се отдалечаваме от Тре Нок нагоре по реката.

Сграбчих един от моряците за противокуршумната му жилетка:

— Какво става тук, по дяволите?

— Лейтенант Бейли иска да дойдете при него.

— Хей, моите хора са мокри и измръзнали. Обръщай тази лодка.

— Не може, сър.

Питах се какво ставаше. Може би Лари го е загазил и му бяхме необходими, за да спасим кожата му. Не беше сигурно, но не и невъзможно. Седяхме прегърбени на дъното на лодката и вдигах пара в продължение на петнадесет минути, докато най-после достигнахме до десантната лодка. Завързахме се за нея на страната ѝ откъм брега, докато тя бръмчеше нагоре по реката. Изкачих се на борда и намерих Бейли.

— Какво, по дяволите, става, Лари? Загазил ли си?

— Не — поклати глава той. — На две крачки оттук атакуват един пост. Искам да ида и да им помогна.

— Майната им. Аз си вземам хората и си отивам у дома.

Той постави ръка на презрамките ми.

— Не, Дик. Може да имам нужда от теб. По-добре е да се возиш в десантната лодка с мен. Другата е твърде малка, а освен това не е въоръжена.

Деликатно отстраних ръката му.

— Слушай, боклук, сега е почти единадесет часа. Хората ми получиха бойното си кръщение — ударихме един виетконгски куриер, и то доста успешно. Защо не ни разрешиш да си вземем играчките и да си идем у дома? Не искаме да играем с теб.

— Да играете? — Очите му като на кобра се присвиха и се впериха в мен. — Ти какво си мислиш, че правим тук, Марчинко. Че си играем ли?

— Ей, задник, единствените игри, които някой играе, са тези, дето ги опитваш върху мен.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ме остави да съхна на оня остров. Ти трябваше да ме поддържаш, а не да си търсиш виетнамци, по които да стреляш.

— Ако нещата наистина се окажеха лоши, щяхме да бъдем там.

— Така ли?

— Точно така, Дик. И ти знаеш това.

— Не знам какво би направил и какво не — казах аз и сграбчих с ръце ризата на Лари. Приблжих го до носа си. — Слушай, грозна, глупава боклукчийска торба с малка пишка, по нас стреляха от две страни. Това за теб достатъчно лошо ли е? Патрулната лодка, която най-последно ни изпрати, беше пълна с шибани моряци туристи и докато Чарли правеше бум-бум по нас, те заседнаха в някакъв пясък. Според теб достатъчно лошо ли е? Обаждах се, защото имах нужда от прикриващ огън, но ти беше нагоре по реката извън проклетия радиообхват. Според теб това достатъчно лошо ли е, мухльо такъв?

Блъснах го към стената на кабината и започнах да удрям гърба му в сивия метал при всяка дума:

— *Искам да ми кажеш, Лари, стари мой приятелю, кажи ми какво е твоето шибано определение за „достатъчно лошо“.*

Той се свлече на пода с разфокусиран поглед. Щеше ми се да му счупя врата. Вместо това се върнах при моята група. (Когато запитат Лари за този инцидент, той казва, че такова нещо не се е случвало.)

Мокри, измръзнали и нещастни, наблюдавахме как Лари нареждаше лодката да заеме позиция за стрелба. Невероятното опиянение, което бяхме изпитали малко преди това, се изпари напълно. Тоя безчувствен и недоказал себе си анус ни беше превърнал от воини в наблюдатели. Беше осрал първия си патрул. Сега се опитваше да убие някого, но го правеше за сметка на моите хора и това никак не ми харесваше.

Видях, че когато Лари започна да стреля, може би за да засили обидата, стреляше така с 50-калибровата си картечница, че нагорещените до червено гилзи падаха върху лодката ми с открита кабина и резервоари за бензин и още по-лошо — тъй като лодката ни беше вързана откъм лошите, я обстрелваха. За разлика от десантните лодки, които са бронирани, патрулните са направени от фибростъкло.

Наблюдавах глупостите на Лари Бейли около пет минути, след което реших, че ми е омръзнало.

— Хайде, момчета. Тръгваме си.

Прескочихме през борда, без да обръщаме внимание на насрещния огън, горещите 50-калиброви гилзи и водните струи, вдигани от мините, които виетконгците изстрелваха. Скочихме в лодката. Галахър удари стартера, Джим Финли и Уотсън Кръпката срязаха въжетата, докато Джо Камп и Рон Роджър стреляха за прикритие.

Грабнах кормилото и натиснах газта докрай. С помощта на двата двигателя се придвижвахме с лекота между водните стълбове, вдигани от вражеския огън. Завих рязко, насочих лодката зад патрулния катер и с пълна скорост се отправих надолу по реката. Когато тръгнахме натам, видях лицето на Лари Бейли. Той викаше нещо към мен, но от рева на двигателите не се чуваше нищо. Поздравих го със средния си пръст.

През следващата седмица аз и група „Браво“ се сбогувахме по недотам приятелски начин с Тре Нок. Шкиперът Уитъм, който не беше глупак, разбра, че или щях да убия Лари Бейли, или Ханк Мъстин ще ме изпрати с белезници обратно в Левънфорд.

Затова беше взето решение веселата банда убийци мародери на Марчинко да бъде преместена четиридесет километра на северозапад

към Май То, където Военноморските сили поддържаха цяла флотилия от речни патрулни лодки. И командирът Уитъм реши, че там, на безопасно разстояние от Ханк Мъстин, мога да разширявам хоризонтите на дейността на тюлените по Делтата и че докато го правя, няма да се изкушавам да убия някой американски офицер с голите си ръце.

Командващият в Май То се оказа един страхотен офицер на име Тул. До този момент не беше работил с тюлени, но беше достатъчно благоразумен да ме остави на спокойствие, след като му върша работа. Тул беше необичаен командир. Слаб, долен, сприхав, кисел темерут, чиято агресивност повдигаше много морала на „Браво“ в Май То. Носеше маслинозелена униформа вместо полагащата се за офицери светлокафява, състояща се от блуза и широк панталон. Доверяваше се на подчинените си командири. Прокрадваше се до патрулните лодки, за да си поиграе с 50-калибровите оръдия. Дори излизаше с тях, за да види какви действия се предприемат.

Най-хубавото му качество беше, че не се опитваше да планира действията ми и да ме ограничава. Инстинктивно разбра, че тюлените са необикновени воители, и ме поощряваше да бъда нетрадиционен толкова, колкото смятам, че е благоразумно или ефективно. „Браво“ трябваше да отговаря за една част от реката с дължина шестдесет мили заедно с безбройните ѝ канали, притоци, рекички, поточета, вирчета, вади и канавки.

Май То изглеждаше по-реален от Тре Нок. Пристанът за патрулните лодки беше построен калпаво — дървени дъски върху плаващи 250-литрови варели от гориво, завързани към чифт крехки колони. Канцелариите, складовете и помещенията с муниции се намираха съвсем до брега и представляваха сглобяеми сгради с циментов под и алуминиеви гофрирани стени. Това беше определено неизискано. Но въпреки всичко живеехме добре. На две пресечки от реката имаше един хотел в староевропейски стил. Изглеждаше, сякаш е пренесен от Париж, както е описан в книгите на Хемингуей. В него бяха настанени всички американци. По високите тавани скърцаха вентилатори и прозорците имаха дървени жалузи. Мебелите бяха френски.

Вече свикнали с виетнамската кухня, макар в хотела и в базата да готвеха по западен маниер, ние всеки ден на връщане или на отиване

към реката посещавахме безбройните продавачи, за да вкуσαμε и експериментираме. Всъщност Джим Финли, Кмета, успя само за няколко часа след пристигането ни да се измъкне и да открие най-добрите колиби, в които се продаваше храна. Когато някой от нас намираще време да излезе да се поразходи, Финли ни развеждаше по тези колиби и там ни посрещаха като отдавна изгубили се роднини.

Постепенно започнахме патрулите си. Возехме се по реката с лодките. Разговаряхме с командирите, научавахме маршрутите на Чарли — кога прекосява реката, къде точно и защо се движи наоколо. След това започнахме кратки патрули — нощни навлизания в територията на Чарли, каквито правехме в Тре Нок — и статични засади. Наричах този вид патрули „мъстинчета“, защото Ханк си беше представял дейността на тюлените точно така — подкрепя на всякакви речни операции. Аз исках да се разгранича от „мъстинчетата“ и да премина към „марчинковчета“.

Последните включваха дълги патрули — по дванадесет, осемнадесет, а дори и двадесет часа из Делтата — с различни тактики. Агресивни тактики. Смятах, че колкото по-близо до Делтата се намира Чарли, толкова по-предпазлив ще бъде. Защо? Защото там се намираха патрулните и десантните лодки, както и тюлените. Но когато Чарли разполагаше конвоите си на триста, петстотин, седемстотин метра от реката, беше спокоен, защото се намираще на свой терен.

Инстинктивно усещах, че колкото по-рано успея да ударя Чарли, толкова по-голяма вреда ще му нанесе. Но знаех, че той все още не може да бъде победен лесно. Ние бяхме още зелени и разучавахме джунглата. Ето защо, както през първите дни на обучението си по подводна диверсия, не предприех нищо скандално. Вместо това, започнах да повишавам самочувствието на групата, като провеждах леки патрули, при които убивахме по някой виетнамец, без да се излагаме на опасност. Но при всеки патрул водех момчетата все по-навътре и по-нагоре по каналите. Когато придобиха увереност по отношение на каналите, преминахме на патрулиране по дигите. Започнахме да изследваме по няколко метра от тях, докато постепенно, вече сигурни в себе си, стигнахме до километър-два навътре в сушата. Хванахме първия си пленник. Уотсън Кръпката и Орела Галахър изскочиха от едни тръстики и бедният виетконгски задник за малко не получи сърдечен удар. Разпитахме го, преди да го върнем на АРВИН

— Армията на Република Виетнам, — която обикновено наричах Марвин Арвин.

След около месец започнах да натоварвам момчетата повече. Навлизахме в някоя територия нощем, търкулвахме се от патрулния катер в реката, плувахме срещу течението на някой канал, изкатервахме се на някоя дига или тръгвахме по някоя пътека и поставяхме засадата си на триста-четиристотин метра по-навътре, отколкото Чарли би очаквал. Добивахме все по-голяма увереност и все повече се отдалечавахме от реката, ходехме по следите върху дигите, по които виетконгски куриери пренасяха съобщения. Правехме засади на конвоите със сампани, когато те товареха стоката, докарана през Камбоджа от Ханой по пътя „Хо Ши Мин“.

Научихме някои неща за разузнаването и за това какво да търсим. Отначало оставяхме след себе си някои от личните вещи на виетконгците. Но после разбрах, че те са важен източник на информация, и взимахме всичко, което можехме. Забравете онези сантиментални телевизионни филмови сцени, в които ревльото намира снимката на жената и децата на убития виетконгски войник и се разкисва от сантиментални чувства, защото разбира, че току-що е убил едно човешко същество. Такива сцени вероятно са писани от хора, срещу които не е стрелял разгневен противник.

Истината е, че другарят Чарли ни искаше мъртви, по-мъртви, най-мъртви. И ако намирането на снимка или писмо в някой виетконгски труп ни е помогнало по някакъв начин да убием друг, преди той да убие нас, то толкова по-зле за мистър Чарли, мисис Чарли и всички малки Чарлита.

Аз имах навика да минирам убитите от нас виетконгци. Врагът често минираше труповете на сънародниците си и затова и ние го правехме. Приятно ми беше да чуя експлозия, след като напуснем някое място. Един Чарли по-малко, който може да стреля по нас, а може би и не само един.

Може би всичко това звучи така, сякаш във Виетнам бях студен, безчувствен и невъзмутим тип. Истината е, че на бойното поле имахме малко време за самоанализ. Всеки ден виждахме врага отблизо, понякога трябваше да го гледаме в очите, докато го убивахме. Затова виждахме нещата от друг ъгъл.

Човек бързо свиква с мисълта, че неговите момчета — неговата група — са всичко. Както мафиотите — влиза в кръвно братство с хората си. Мисли за тях, грижи се и ги защитава. Пази слабостите им в тайна. И трябва да е напълно лоялен с тях — тогава те също ще бъдат такива с него.

Сега оценявам първото си отиване във Виетнам като някакво Битие на войната със специални методи, по време на което отново бях сътворен от първоначалната тиня на Делтата и от пречистващата горещина на стрелбата. В началото бях един неопитен мичман, който през целия си живот беше говорил за това как се вилнее и се раздават наказания, но никога не беше го правил.

След това настъпи вечерта и утрото на моя Ден първи — острова в зоната със свободна стрелба, където отидох, за да сътворя малко шум и да поиграя с играчките си.

Вечерта и утрото на моя Ден втори беше засадата на куриера, когато се научих как да използвам водата и сушата за своя изгода и как да убивам врага си.

През вечерта и утрото на моя Ден трети се научих да ценя плодовете на разузнавателната дейност и започнахме да изследваме всяко късче хартия, за да разберем къде се намира главата на Чарли.

През вечерта и утрото на моя Ден четвърти се научих да бягам от шаблона и започнах да провеждам дневни и нощни патрули, като избирах такива цели, в които смятах, че ще имаме шансове, вместо да се връщам отново и отново на едни и същи места.

През вечерта и утрото на моя Ден пети започнах да окуражавам нашите системи за поддържане да „се плодят и умножават“. И ето, дойдоха хеликоптери и „Страшилища“, и десантни лодки, и речни патрулни лодки, и те бяха добри и смъртоносни, защото ми помагаша да убивам враговете си.

През вечерта и утрото на моя Ден шести започнах да създавам операции по свой образ и подобие — разширявах обхвата, свирепостта и мощта им, като втъквах множество коренно различаващи се нишки. Започнах да се вслушвам в разузнавателната информация на Марвин Арвин, както и в нашата. Започнах по време на патрул да залавям chu-hoi — виетконгски дезертъори — и гледах как се движат по следи, обръщах особено внимание на начина, по който разговаряха с

местното население, как търсеха мини или скрити бункери, за да мога да науча тюлените си да копират методите им.

Всъщност виетконгците повлияха на моите възгледи за войната. Чарли беше много добър воин — а аз трябваше да бъда по-добър. Затова откраднах добрите неща, а лошите оставих. Промених някои основни неща, например начина ни на патрулиране — от Чарли възприехме движението с лек товар. В началото на пролетта на 1967 година носехме само по един термос с вода вместо уставните два, като теглото на водата заместихме с куршуми и гранати. Не вземахме храна — нямаше смисъл да оставяме боклук зад себе си, пък и никога не оставахме дълго навън, за да ни трябва храна. Променихме и полевата си екипировка — изоставихме раниците в полза на жилетки, които побираха много неща и чиито джобове продупчихме, за да може водата и тинята да се излива веднага. Не направихме никакви промени в дрехите и наметалата си. Спяхме на открито и се маскирахме с каквото ни попадне подръка. И ние, както виетконгците, станахме партизани — хранехме се от земята и не действахме като нашественици.

Тези методи вършеха работа. „Браво“ си оставаше без ранен, с изключение на няколко одрасквания, натъртвания и дребни рани. Нямахме сериозни произшествия, нито убити в боя. Все по-добре опознавахме района и смъртоносната ни ефективност растеше. Това ме правеше щастлив и караше шкипера Тул да изпада в екстаз.

След като научих всички тези неща и овладях изкуството на дебненето и убиването, настъпи вечерта и утрото на Ден седми.

Според Библията в Ден седми Бог е почивал. Но за тюлените вечерта и утрото на Ден седми е времето да излязат и да унищожат врага. Богът на тюлените е Яхве — богът от Стария завет, — строгото, суровото, жестокото, отмъстително пустинно божество с принципа око за око, зъб за зъб. Богът, който е казал: „Иди сега, та поразии Амалека, обречи на изтребление всичко, що има, и не го пожали...“^[2]

Позволете да се изразя по друг начин: всеки от нас имаше свое лично виждане за Върховното. В моето съзнание Бог е младши офицер, командир от групите за подводна диверсия. Говори точно както Ев Барет. И не дава никакви отпуски за добро поведение.

Вечерта и утрото на моя Ден седми беше на 18 май 1967 година в устието на Делтата на Меконг, на едно гъсто място в джунглата, наречено остров Ло Ло.

-
- [1] Американски актьор. — Б.пр. ↑
- [2] Стария завет: 1 Самуил 15:3. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Към средата на месец април Фред Кочи и неговата група „Алфа“ бяха напуснали Тре Нок и се присъединиха към нас в Май То. Имаше достатъчно работа за две групи, а и Фред като мен предпочиташе агресивния стил на патрулиране. През месец май, две седмици преди края на престоя ни, патрулите свършваха. Вместо това щяхме да си съберем нещата, които трябваше да бъдат върнати в Литъл Крийк, а друга част щеше да остане в контейнери за следващия контингент на „ТЮЛЕН-група 2“.

Изпитвах смесени чувства преди тръгването. Смятах престоя ни тук за успешен. За пет месеца и половина групата ми беше провела около петдесет патрула навътре в сушата. Бяхме се научили да използваме джунглата в своя полза. Усъвършенствахме методите си. Сплотеността, която бях проповядвал по време на обучението, вече беше реалност. Сега можехме да се движим, да мислим и да воюваме като един човек. Но не бяхме провели нито една операция, при която да приложим всичко научено. Тормозехме Чарли: вземахме пленници, стреляхме по сампани, изгаряхме запасите му. Понякога го убивахме — когато си тръгнахме от Виетнам, група „Браво“ имаше записани на книга осемнадесет потвърдени убити виетконгци и пет вероятно убити. Аз вярвах, че цифрата на „вероятните“ е много по-голяма.

Да, не бяхме провели голяма операция — нещо, което наистина да причини истинска болка на мистър Чарли. Ето на какъв етап се появи и остров Ло Ло.

От няколко месеца бях слушал за него. От офицера за свързка с разузнаването на Военноморския флот нямаше никакви сведения за този остров, но информацията от военноморското разузнаване (някои хора смятат това име за противоречие) обикновено биваше на деветдесетдневна възраст, когато накрая достигнеше до бойните групи. Според мен Военноморските сили никога не са считали, че разузнавателната информация може да бъде полезна за полевите единици, така както е полезна за адмиралите. Така че катериците от разузнаването проявяваха изключително умение при събирането на

лешници с факти, при анализирането им и написването на тонове документи и протоколи и почти никога не пращаха нещо при нас. Това говори достатъчно за начина на водене на война от Военноморските сили.

Проблемът при събирането на разузнавателна информация тогава (а до голяма степен и сега) е, че тя е насочена към подкрепата — и следователно докладване — за големи войскове единици. А за един тюлен дори група от 100 души е голям залък при среща по тясна пътека в джунглата.

Независимо от това, че Военноморските сили не знаеха нищо за Ло Ло, името му постоянно достигаше до нас от други места. Старейшините на селата по течението на реката го споменаваха. Виетконгците пленници — също. Дезертърите си шушукаха за него. Разносвачите на информация за разузнавателните служби на Марвин Арвин бърбеха за Ло Ло. Виетконгците вярваха, че това е голям център за отдых и развлечения, където Чарли изпраща хората си, след като ни обезпокоят. Дезертърите вярваха, че това е мястото, където се организират нападенията на виетнамците в зоната Рунг Сат или в североизточната част на Делтата на Меконг. Каквато и да беше истината, аз чувствах, че си струва да отидем и да разберем.

Ло Ло се намираше в началото на Делтата, където реката минаваше през областта Май То и се вливаше в Южнокитайското море. Островът имаше формата на орех и отстоеше на двеста метра от двата бряга. Не беше голям — може би осемстотин метра дълъг и триста метра широк. В западната му част имаше голям канал, който се отправяше на изток, правеше остри завои, прорязваше почти непроходим гъсталак и накрая сякаш изчезваше. В другата част на острова — най-източната — още няколко малки канала се вливаха в океана. От въздуха те изглеждаха като паяжини, простиращи се на север и на юг в произволни геометрични фигури.

Струваше ми се, че Ло Ло е идеалното място за голям виетконгски лагер. Това беше земя, която си струва инвестициите, тъй като отговаряше на трите изисквания: местоположение, местоположение и пак местоположение. А най-ценното му качество — територията беше девствена. Тук не бяха провеждани американски операции. Отидох да споделя идеята си с командира Тул. Той се съгласи за едnodневна операция. Казах за това и на Фред Кочи.

— Звучи добре. Изглежда, ще бъде весело, Рик. Имаш ли нещо против да дойда и аз?

Нямах нищо против. Харесвах Кочи. И той като мен беше от Пенсилвания. Но за разлика от мен беше винаги спокоен, невъзмутим човек. Ако и двамата пробягаме три мили, накрая аз ще плувам в пот, докато Кочи, слаб и висок около метър и осемдесет, ще изглежда както и в началото. Той беше последователен и подробен при съставянето на плановете. И най-важното — на него може да се разчита по време на бой. Боят беше и единственото нещо, което караше Фред да се вълнува.

— Разбира се. Ще бъде интересно да дойдеш и да играеш заедно с нас. Но трябва да си носиш собствени играчки.

Ло Ло се намираще на четиридесет мили от Май То надолу по реката. Разстоянието беше твърде голямо за нападателна лодка. Затова рано сутринта на 18 май завързахме една АТН за десантната лодка, натоварихме колкото можехме муниции, без да се удавим, и запуфкахме надолу по реката със стабилна скорост от осем възела.

Беше типичен за Делтата на Меконг пролетен ден: тридесет и пет градуса и сто процента влажност. Изнемогнахме от жегата в камуфлажното облекло с тигрови ивици и боядисаните в черно лица. Пътуването по реката ни отне четири часа, които ни се сториха безкрайни. Пристигнахме точно преди обед и ни беше поднесена доста неприятна изненада — огромно количество тиня от Делтата. С приближаването ни към Ло Ло лодката почти заседна на няколко пясъчни рифа, които запушваха канала. Проблемът идваше от тинята, която вероятно е дошла чак от Камбоджа. Но откъдето и да беше дошла, тя създаваше доста проблеми. Подходът отпред, който от картата изглеждаше най-ефективен за десант на острова, беше невъзможен.

Когато се съмняваш, импровизирай. Затова „Браво“, Кочи и аз се качихме в нападателната лодка. Десантната лодка продължи пътя си, а ние заобиколихме острова от другата страна, за да видим дали може да се влезе откъм океана.

Обиколихме югозападния край на острова, направихме няколко маневри, за да объркаме някой, който евентуално може да ни наблюдава, след това скочихме от лодката откъм страната, която беше

далеч от брега, и заплувахме по най-големия канал. Дори и при плуването тинята пречеше, защото водата беше примесена с наноси. Стана още по-неприятно, като се придвижвахме напред, потънали до гърди. Дъното на канала беше лепкаво и горещо като разтопен асфалт, и това правеше придвижването ни бавно и — още по-лошо — шумно.

Тинята проникваше навсякъде: в джобовете, обувките, автоматите, пълнителите. След като изминахме около двеста метра по канала, излязохме на брега, поставихме постове за охрана и прекарахме половин час в почистване на оръжията си. Наносите бяха толкова лоши, че трябваше да разглобим пълнителите с тридесет куршума на автоматите М-16 и да измием пружините и подавачите. На дъното на всеки предпазител имаше по един сантиметър утайка — повече от достатъчно, да ги направи неизползваеми.

Температурата беше стигнала приблизително четиридесет градуса. Хората вече започваха да мърморят. Чувах Орела Галахър да мърмори на Фред Кочи за откачения мистър Рик, за шантавите му идеи за патрулирането и за качествата на тинята в канала. Уилсън Кръпката погледна към небето и попита Господа с какво е заслужил такава нещастна съдба.

Рон Роджърс влезе в ролята на Бог.

— Защото ми писва от теб, сине мой — каза той с бумтящ дълбок бас.

Винаги съм вярвал, че страхотният моряк е щастливият, затова реших да ги накарам да изпаднат в екстаз, като се махнем от малките канали, и обясних, че ще прокараме една пътека през гъстия, трънлив шубрак към центъра на острова. Надявах се там да намеря главен канал и да следваме острите му завой в западна посока. Ако имаше виетнамци на острова, а аз бях сигурен, че има, то те без съмнение се намираха в близост до главния канал.

Тръгнахме под звуците на тътнещи облаци и хленчещи тюлени. Уотсън Кръпката водеше. След него се движеше Рон Роджър с картеницата си. Зад него бях аз, последван от Камп, Финли, Кочи и Орела Галахър. Намерихме няколко пътеки, които очевидно не бяха използвани от известно време. И въпреки всичко се стараехме да стоим далеч от тях. Нямаше смисъл да налитаме на враждебно настроени непознати. Разпръснахме се на пет метра един от друг и започнахме да

си проправяме нова пътека, като се оглеждахме внимателно и търсехме признаци за мистър Чарли.

Това беше трудна задача и напредвахме бавно — придвижвахме се със сантиметри вместо с метри. Най-тежката работа се падаше на Уотсън Кръпката, защото той водеше. Той беше човекът, който сечеше най-много със своето мачете, като същевременно беше нащрек да не се натъкнем на жички за взривяване на мини или ями със заострени колове.

Ло Ло беше особено място, различно от всичко, което бях виждал във Виетнам. Растителността приличаше повече на тази по бреговете на Вирджиния или Северна Каролина, отколкото на югоизточната азиатска джунгла. По бреговата линия нямаше палми, а само гъсти жилави фиданки, трънливи храсти и тежки лиани, които трябваше да разсичаме със своите мачете. Колкото по-навътре навлизахме, толкова растителността ставаше по-тропическа — палми, растения с големи листа и високи блатни треви, с които бяхме свикнали в Делтата. Точно след два часа заваля. Прохладният дъжд беше добре дошъл — от нас се вдигаше пара. Валя в продължение на петнадесет минути, след това започна да ръми и накрая спря. Ние обаче не спирахме.

Уотсън Кръпката вдигна ръка и дадох сигнал за почивка. Той пхна мачетето си обратно в ножницата и се върна до мястото, където бях клекнал. Седна тежко и се подпря на пушката си. Униформата му беше станала три пъти по-тежка от водата на Делтата, от дъжда и от потта.

— Мистър Рик?

— Казвай.

— Майната му на всичко. Скапан съм.

— Уморен ли си?

— Уморен? Аз съм разбит. Тук няма нищо.

— Кой казва? Ти ли?

— Проклетата джунгла го казва, мистър Рик, високо и ясно. Тази операция е осиране в стил Лари Бейли — ще излезем оттук, без да сме направили нищо. Не виждам на метър пред себе си. Давай да се връщаме при лодката.

— Обичам те, Кръпка — поклатих глава аз, — но ще те махна от предния пост. Ако мислиш, че не можеш да откриеш нищо, няма да си

нащрек. Трябва ни свеж човек отпред, защото тук някъде има виетнамци. Надушвам ги.

Махнах с ръка към Камп.

— Джо, отдъхни още минута, а след това ще смениш Кръпката.

Камп кимна с глава. Тъкмо станахме и изминахме един метър, когато Камп вдигна ръка и ме повика напред. Погледнах. Пред нас се намираше канал с ширина около три метра. На отсрещната страна имаше доста голяма бамбукова колибка, изградена на колове, като подът ѝ се намираше на метър и половина два от земята, за да я предпазва от наводненията на прилива. Еврика! Попаднали бяхме на златна жила. Махнах с ръка на Уотсън Кръпката и посочих.

— Мамка му! Е, дано ме глътне блато, мистър Рик.

— Ти го каза, не аз.

Подадох сигнали с ръка. По двама души се отделиха вдясно и вляво, а трима останахме в центъра. Като се движехме тихо през ниската растителност, прехвърлихме дигата и влязохме в канала. Натопихме се до вратовете и преплувахме кучешката. Легнахме по гръб от другата страна. Еднометровата дига ни криеше. Балансирахме оръжията на гърдите си.

Подадох сигнали на Галахър и на Кръпката. Те тръгнаха нагоре по брега и запълзяха към колибата. След няколко секунди се прехвърлиха през дигата и цопнаха задъхани.

Галахър беше силно възбуден.

— Празна е, мистър Рик, но Чарли е бил тук. Бил е. Само преди два часа. Има огнище и все още е топло.

— Чудесно — отговорих. Описах кръг с показалеца си. Изкачихме се по дигата, поставихме постове и претърсихме колибата. Имаше големи тенекиени кутии с медикаменти, документи и разни дреболии. Взехме каквото можехме да носим, а останалото запалихме. Свързах се по радиото с десантната лодка.

— „Браво“ до „Доксайдър“.

— „Доксайдър“ слуша.

— Попаднахме на златоносна жила, така че спирайте да се печете на слънцето.

— Разбрано, „Браво“. Къде се намираш?

— Тръгваме по големия канал към главния изход.

— Два пъти разбрано, „Браво“. Ще чакаме.

Разделихме плячката и я разпределихме по джобовете си. След това започнахме да се движим бавно на запад по канала. Ходенето във водата беше значително по-лесно от преправянето на път през растителността, но никъде не пишеше, че Чарли няма да минира каналите, както минира пътеки в джунглата, и затова си отваряхме очите. Движехме се приведени, за да не ни видят, и се криехме под триметровата дига.

Не бяхме изминали и триста метра, когато стигнахме до остър завой наляво и усетихме лютивата миризма на дим. Учудващо е колко често става това в Делтата: не чувахме, не виждахме и не надушвахме нищо, докато не стъпехме отгоре му. Имах усещането, че джунглата е разделена на стаи с невидими стени.

Кръпката направи знак: „Враг пред нас.“

Придвижвахме се сантиметър по сантиметър и чухме гласове. Запълзяхме още по-бавно, като се стараехме да се крием под дигата.

Показах носа си над ръба на дигата. На по-малко от десет метра имаше голяма просека — може би двадесет на двадесет и пет метра — с три колиби на колове и доста голям навес за готвене. Пред колибите се виждаха двама виетконгци в свободни черни горници от пижами. Бяха клекнали пред огъня, наблюдаваха котле с нещо врящо и разговаряха като бойскаутите на излет. Автоматите им АК-47 бяха облежани на колибите. Бяха свалили сандалите си и други трима от тях пушеха.

Дочувах в далечината шума от дизелите на десантната лодка. Чарли също го чуваше, но не се притесняваше.

Вероятно стотици лодки са минавали покрай Ло Ло, но никога не са се появявали нежелани посетители. Затова Чарли не се тревожеше. Нямахме разположени разузнавателни постове. Не беше необходимо. Чарли знаеше, че може да чете американците като книга.

Спуснах се обратно, като едва сдържах усмивката си. Щяхме да напишем нова глава — с изненадващ край.

С помощта на сигнали разпределих групата. Заехме огневи позиции. Каналът имаше формата на подкова, което от тактическа гледна точка ни осигуряваше две предимства. Първо, можехме лесно да заобиколим нищо неподозиращите виетконгци. Второ, имахме разширено поле за стрелба, което щеше да ни позволи удар от три страни вместо само отпред.

По мой сигнал изтеглихме автоматите си и картечницата на дигата и ударихме виетконгците с пълнен автоматичен огън. Всичко вървеше много добре до момента, в който някой — и досега не си е признал — реши да подпомогне нещата, като хвърли осколочна граната.

Гранатата се удари в дънера на едно дърво и — почти като на филм със забавен каданс — се затъркаля към нас. Отскачаше и се търкаляше неумолимо все по-близо и по-близо към огневите ни позиции.

— О, майка му стараааа! — Гласът на Фред Кочи прогърмя ясно и високо над изстрелите. — Граната — залягай!

Седем човека като един се изтърколиха обратно във водата, преследвани от експлозията и смъртоносните метални късчета.

Изправих се, кашляйки, и изплюх водата на канала като някаква статуя от фонтан.

— Всички окей ли са?

Никой не беше пострадал. Спряхме да стреляме. Джим Финли погледна над дигата.

— Те вече са минало.

Кръпката и Орела се втурнаха нагоре по брега, последвани от Кочи, мен и останалите. Кръпката обърна телата, за да види как сме се справили и дали някой не се преструва.

Добре ги бяхме ударили — имахме много попадения в главата и горната част на тялото. Взехме автоматите. Хвърлих им по едно око. Те бяха китайски АК-47. Преметнах един през рамото си и подадох по един на Кръпката, Галахър и Кочи. АК-47 бяха редки. След това претърсихме щателно района, като взехме всичко намерено. Бяхме изпаднали в еуфория. Очакванията ми се оправдаха — бяхме попаднали на главна виетконгска станция, спирка за куриери, тръгнали на север или пък на юг в посока към Сайгон, или на запад към границата с Камбоджа. Не бях виждал по-голям виетнамски лагер.

Зад колибите имаше два бункера с камуфлажно покритие. Взривихме ги с гранати. Взехме платнените торбички, които виетконгците носеха вместо портфейли, и колкото можахме от документите. Намерихме тенекия с керосин и я изляхме върху медикаментите и храната, а след това запалихме всичко.

Подредихме трупите в спретната редица, за да могат приятелите им да ги намерят лесно. След това ги минирахме. Априлска шега, мистър Чарли!

Направихме и едно откритие. Отвън до колибите намерихме нещо като гумени снегоходки, измайсторени от стари автомобилни гуми и брезент — имаше три чифта от тях. Намери ги Рон Роджър и ми донесе една.

— Какво е това, дявол да го вземе?

Почесах се по главата.

— Не зная.

— Прилича ми на снегоходка. — Кочи я разгледа.

— Обувки за тинята — каза Орела Галахър и посочи към трупите на виетконгците. — Те тежат тридесет и пет килограма с мокри дрехи. Носят тези неща, за да стоят над водата и да не газят в тинята. Ние, големите гринговци с проклетите си обувки, потъваме като камъни. Чарли се плъзга — и Орела изимитира фигурист с кънки, — без да оставя следи.

Кочи кимна.

— Изглежда, е така. Ти какво мислиш, Дик?

— Хлъзгави малки копелета, нали? — Погледнах часовника си: 16,55. Почти пет часа на земята. — Май е време да си тръгваме.

— Мисля, че повече сувенири няма да можем да вземем.

— В такъв случай да размърдаме задниците си. — Строиохме се и се върнахме в канала. Бяхме натоварени с плячка. Подредихме се в шахматно каре — двама стрелци и един носач след тях. Трябваше да бъдем още по-внимателни, защото нямаше начин Чарли да не е разбрал, че има посетители.

Обърнах се и погледнах петте трупа. Нещастниците не разбраха какво ги удари. Много добре — така трябваше да бъде.

Тук се налага да обясня как американците гледат на убиването. Както повечето хора от моето поколение аз израснах с уестърните, където героят — Хопалонг, Рой или Джин^[1] — захвърля с рицарски жест пушката си, след като злодеят с черна шапка свърши куршумите и го побеждава с голи ръце.

Може и да е така на кино, но не и в реалния живот. В реалния живот стреляш по гада и го убиваш, независимо дали е въоръжен или не, независимо дали понечва да вземе пушката си или не, независимо

дали изглежда опасен или кротък. По този начин оставаш жив. Хората ти също. Много от старшите ни офицери не вярват на това. Те предпочитат по-скоро ние да бъдем убити, а не врагът ни. Такова отношение е глупаво и погрешно.

Във Виетнам видях много офицери, които само седят зад бюрата си и се предлагат един друг за медали — става дума за „Бронзова звезда“ и „Сребърна звезда“, — защото веднъж-два пъти са се возили на патрулна лодка. Това бяха същите хора, които скачаха около мен, защото методите ми на разпитване понякога ставаха малко груби — не се колебаех да се заема със собствени ръце с виетконгците и да ги понаплескам, за да измъкна информация. Или пък се дразнеха, защото позволявах на веселите си мародери да превръщат в наденички двама или трима нищо неподозиращи и с невинен външен вид виетконгци. Е, няма да се тревожа за това, дали ги убивам правилно или не (питам се какво ли е правилното убийство), защото аз и хората ми бяхме в пущинака и убивахме, а не седяхме в удобни бункери, за да си галим пишките.

По време на американската окупация в Панама един сержант от армията на САЩ очистил няколко панамски цивилни — „цивилни“, които нападнали с гранати американски войници при една пътна блокада. Офицерите го наградил за това, че вероятно е спасил живота на другарите си, с военен съд. Не само са разрушили морала, но и са постъпили много несправедливо спрямо сержанта. За щастие обявили го за невинен. Но не може да се подценява смразяващият ефект, който имат такива действия върху бойците.

В друг случай, през лятото на 1990 година, лейтенант от Военноморския флот на Израел, командир на патрулен кораб, убил с картечен огън четирима палестински терористи във водата, след като потопил гумената лодка, с която се опитвали да преминат на израелския бряг. Оправдал се с това, че не бил сигурен дали палестинците не крият гранати, които можели да бъдат използвани срещу кораба и екипажа му. Лейтенантът веднага бил произведен в звание капитан от командващия Израелския военноморски флот. Изводът, изпратен високо и ясно за младите израелски офицери, е бил правилният в такива случаи: ще бъдете възнаградени, ако поставяте живота на своите войници над живота на враговете си.

За мен медалът „Пурпурно сърце“^[2] не е почетна значка. Искрено казано, винаги съм считал, че това е медал за майсторска стрелба от страна на врага, и съм щастлив, че не съм „носил“ никога такъв.

Ето защо моята философия в боя е винаги да убивам врага, преди той да има шанс да ме убие, и да използвам всички възможни средства за това. Никога не съм давал реален шанс на Чарли. Стрелях от засада. Използвах превъзхождаща огнева мощ. Никога не съм влизал в ръкопашен бой, освен ако няма абсолютно никаква друга възможност. Според мен ножът трябва да бъде инструмент, а не оръжие. Всичките тупаници — бой с ножове, карате, джудо, кунгфу и прочие лайна, които виждате във филми като „Рамбо“ — са просто глупости.

Правилата на войната в реалния живот са прости и ефективни: стой на една ръка разстояние, когато е възможно, стреляй, докато врагът ти се посере, преди още да те е видял. Ние, седем души, бяхме направили един кървав хамбургер от пет недохранени, нищо неподозиращи и невъоръжени виетконгци и това според мен не е безсърдечно, неморално или нечестно. Всичките тюлени бяха живи, а врагът беше намалял с пет души.

Отправихме се на запад, като използвахме канала за прикритие. На около петстотин метра от виетконгските колиби ударихме нова печалба от тотото: сампани. Може би бяха шест, навързани един за друг и за брега. Нямаше никакъв признак на живот, но се приближихме предпазливо — трима от нас се спуснаха под вода, за да минат встрани от сампаните, а след това, като направихме щателна проверка за мини, изплуваха и се прехвърлиха през бордовете.

Сампаните бяха празни. Потопахме ги и се измъкнахме възможно най-бързо. Уотсън Кръпката, който се намираше на петдесет метра по-надолу, вдигна високо ръка. Махна ми да се приближа.

— Мистър Рик...

— Божичко! — възкликнах. През канала, широк пет метра, висеше една жица — едва видима като тънка паяжина. Отдръпнахме се назад. — Хайде да я проследим.

Кръпката и аз тръгнахме към двата бряга. Проследих жицата, която се изкачваше по дигата през трънливи храсти и стигаше до

дебелия дънер на едно дърво, където беше закрепена към кръгъл заряд.

Копелетата мръсни! Биваше ги. Свирнах на Орела Галахър, който беше експерт сапър на „Браво“. Той бавно обезвреди мината, а след това отново тръгнахме напред. Десет метра по-нагоре открихме още няколко мини. Този път Чарли ги беше поставил в самия канал и жиците и ръчните детонатори минаваха през гъстата растителност, която стигаше до водата. По дяволите, ако бяхме влезли през предната врата, щяхме да бъдем накълцани на парчета. Стана ни ясно защо виетконгците при колибите бяха спокойни.

Потях се обилно и се натопих в канала, за да се разхладя, като се хванах за един клон, за да се крепя. Още един урок. Бяхме влезли през задната врата, защото предната беше затворена. Може би в бъдеще трябва да отделяме повече време в търсене на задни врати, когато отиваме да се обадим на мистър Чарли.

Разсеяно погледнах към клончето, което стисках, за да преместя ръката си и да се придърпам напред. На пет сантиметра от кокалчетата на пръстите ми върху клона лежеше главата на една пепелянка. Отличителната ѝ, шарена окраска, наподобяваща ирис, се открояваше на тъмната кора на дървото.

Ох, мамка му! Дики имаше труден ден в джунглата. Много тиня, една граната се търкаля към мен, за малко не се взривих в няколко мини. А сега и змия, която причинява смърт за по-малко от десет секунди.

Притворените очи на змията срещнаха моите и сякаш ми казваха: „Не се закачай с мен и аз няма да те закачам.“

Бавно, бавно, много бавно, навлязох по-дълбоко във водата и... отпуснах... пръстите... си. Застанал вече в безопасност на петдесет сантиметра от клона, посочих:

— Пепелянка — там!

Само с един удар на своето мачете Джим Финли срязва змията на две. Усмихна се и ми предложи все още мърдащото парче месо:

— Гладен ли си, мистър Рик?

Трябваша ни още два часа, за да се доберем до устието на канала. Можехме да се движим по-бързо, но се притеснявах за мини, да не говорим за пепелянките. Освен това ни бавеше и плячката, която доста

тежеше — автомати, медикаменти, документи, бележници, дневници и други неща.

Беше почти вечер, когато извиках по радиото патрулния катер, за да ни вземе. Срегнахме се с десантната лодка, качихме се на борда и се отправихме назад. Бяхме уморени, но весели. Имахме основателни причини и за двете. За да извършим тази операция, отидохме на място, където дотогава американец не беше стъпвал, и ни беше необходим цял ден. Военноморските сили на САЩ щяха да определят екскурзията на „Браво“ до остров Ло Ло като „най-успешната операция на тюлените по Делтата“. За нея ме наградиха с първата от четирите ми „Бронзови звезди“, както и с „Кръст за храброст във войната във Виетнам със Сребърна звезда“ от Арвин.

Вечерта и утрото на моя Ден седми бяха дълги. На връщане към Май То спяхме. Гневният Бог на тюлените най-после разреши на своите смъртоносни деца да си починат. Сънувах топли жени и студена бира.

[1] Хопалонг Касиди, Рой Роджърс и Джин Касиди — известни американски каубои. — Б.пр. ↑

[2] Отличие за раняване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Върнах се в щатите от първото си пребиваване във Виетнам с противоречиви чувства. Считах работата на групата си за положителна. Бяхме се превърнали в едно неделимо цяло — мислехме и действахме като един, — защитавахме се един друг както от виетнамския враг, така и от американската бюрокрация. Въпреки че върнах момчетата у дома с натъртвания и одрасквания, бях щастлив, че никой не беше раняван сериозно. Изпълнен бях с въодушевление, че всички щяха да получат медали за службата си във Виетнам. Доволен бях и от собствения си напредък. Бях доказал себе си в боя — и малко след завръщането в Щатите ме повишиха в звание младши лейтенант.

Но медалите и похвалните писма бяха само външният израз на нещо по-плодотворно. Вече вярвах, че мога да бъда водач. Усетът ми за боя се беше оказал верен и до голяма степен сигурен. Освен това бях открил начини да побеждавам системата, която ни беше наложена, или най-малкото да я карам да работи в наша полза.

Обратната страна на медала беше, че бях отблъснат от високото ниво на некадърност в ръководството и шантавия начин на мислене, който се използваше за командване на усилията ни във Виетнам. Много често ние, тюлените, бяхме изпращани в бой от ограничени офицери от Военноморския флот, които нямаха както представа за възможностите ни, така и идея как да ги използват. Затова ни използваха като редовните си войски. Това може да върши работа при един батальон от неамбициозни мърморковци. Но не е от полза, когато пращате на бойното поле добре обучени групи, които могат да мислят сами и с чувство на гордост проявяват инициатива.

Във Виетнам се сблъсках с най-добрите и най-лошите качества на колегите си офицери. Имаше добри офицери, като Фред Кочи, който би завел хората си до ада и обратно, ако съществуваше възможност да пресрещне някой виетконгски патрул или да потопи няколко сампана. Освен тях обаче имаше и страхливци и те караха подчинените си да вършат неща, които сами не искаха или не можеха да изпълнят. Срещаха се и бюрократи, които се занимаваха с документи, вместо да

водят хората си на бойното поле, а след това се предлагаха за ордени „Сребърна звезда“, защото някога са дочули стрелба. Имаше и офицери крадци, които просто крадяха званията си.

Спомням си един смотан капитан (наричаше себе си Орела, но всъщност беше един пуяк), който открадна ордена „Сребърна звезда“ на един сержант — той буквално си връчи заповед за награждаване с проклетия медал. По същото време Линдън Джонсън^[1] щеше да посети залива Кам Ран и капитанът искаше президентът да му го закачи.

Дали този капитан е участвал в бой? Нещата изглеждаха така: возеше се в патрулна лодка веднъж на шест-седем дни. През останалото време прелистваше документи. Дали са стреляли по него? Може би — веднъж или два пъти. За разлика от сержанта, който беше командир на патрулен катер и е бил в най-голямото меле в продължение на месеци. Но той беше прецакан. Разбира се, накрая и сержантът получи медала си, но президентът трябваше да го закачи на неговата куртка, а не на куртката на някакъв надут лайнар.

Такова поведение беше доста често срещано явление, когато ставаше дума за медали. Ханк Мъстин за малко не ме изправи пред военен съд заради първата вечер на открито на група „Браво“, когато повиках „Страшилището“, стреляхме в зоната със свободна стрелба на острова и се прибрахме без нито един куршум в автоматите си. Е, беше се случило нещо интересно, когато отивахме към десантната лодка: бяхме извадили дяволски късмет, натъквайки се на важен северновиетнамски речен прелез, както разубаването на Военноморския флот го нарече по-късно. Бяхме се напъхали право в центъра му и им спухахме задниците.

Ще се досетите ли кой се самопредложи за награждаване с „Бронзова звезда“ за така наречената първа успешна операция на тюлените в Делтата?

Лейтенант Ханк Мъстин. Няма значение това, че приносът му за веселбата тази вечер беше равен на нула. И затова, когато се върнах в Щатите в началото на месец юни, отидох в служба „Награди“ в централната сграда на Военноморските сили във Вашингтон и се оплаках.

Не зная дали някога са отнели „Бронзовата звезда“ на Мъстин, но аз просто исках да бъде вписано оплакването ми. И в едно съм

сигурен: по погледите разбрах, че до този момент не се е случвало мичман да протестира срещу медала на свой командир.

Във Виетнам си създадох реноме на ренегат, инатчия и самотник. Донякъде си го заслужавах — винаги ми е било трудно да се подчинявам на заповеди, издадени от хора, които не уважавам. Не го и криех. Докладите в досието ми от 1967 година отразяват бунтарското ми отношение. Мнението за мен беше: „Изключителен — един на сто.“ Оценявах моето въображение, изобретателност, инициатива, сила и професионални знания („изпълнява задълженията си с ентузиазъм“). Бях определен само като „открояващ се“ в сферите на надеждност, поведение и сътрудничество.

„Открояващ се“ може да звучи добре, но — както ми бяха казали навремето — с нищо не улеснява правенето на кариера. Поставяха ме най-ниско в областите, в които най-много дразнех висшестоящите си. Поведението ми беше агресивно и неприятно. Псувах като хамалин. Не се колебаех да стоваря юмруците си върху хора, които ме изкарваха извън нерви. Бях дружелюбен, когато чувствах, че ще е от полза за хората ми, но в същото време не се притеснявах да кажа на някого да върви на майната си, без да ме интересува колко нашивки има на ръкава си. На мен можеше да се разчита в следния ред: моята група, моя взвод, „ТЮЛЕН-група 2“. Това бяха приоритетите ми. Аутсайдерите оставях да се оправят сами.

В досието си съм описан много точно — такъв, какъвто бях. Докато бях редник, мразех бюрокрацията, но не можех да направя нищо. Затова винаги съм искал да стана старшина. Според мен старшините, а не офицерите ръководеха Военноморските сили. Затова бях казал на капитана, който искаше да ида в офицерската школа, че предпочитам да бъда старшина в групите на тюлените, отколкото адмирал. Надявах се, че като мичман ще мога да променя системата — да я поместя поне на йота. Действителността се оказа различна.

Разбира се, като мичман бях подчинен на повече дребни началници и бюрократи, отколкото като редник. Докато бях войник в групите за подводна диверсия, старшината Барет ме защитаваше от глупостта на офицерите. Като офицер трябваше сам да се справям с хроничната кретения на колегите си всеки ден, дори всеки час.

Когато излизахме в джунглата на патрул за два или три дни, никой от „Браво“ не се оплакваше. Но щом се наложеше да идем до местния щаб за нещо, очилатите, мазни апаратчици, които седяха зад бюрата си, прашаха мен или хората ми в глуха линия, тъй като използваша почивката си за кафе и Господ да ви е на помощ, ако поискате да ви отделят десет секунди от времето си.

„Браво“ беше бойна единица — и приличаше на такава. Започнах да презирам насмешливите и ехидни усмивки, които ни посрещаха, когато влизахме в канцелариите с неизгладени униформи или с не съвсем безупречно навити ръкави. Често имах неприятности, защото хващах за реверите някой досаден кучи син и го изтеглях през гишето. Заповядвах му да отговаря на проклетите въпроси на моите момчета или пък да ни помогне да попълним тъпите формуляри на минутата, за да не му бъдат счупени кокалите или дори нещо по-лошо от това.

На всичко отгоре сред нас имаше и йерархия. По едно време, в началото на 1967 година, заедно с Уотсън Кръпката бяхме в Сайгон, за да търсим някакво оборудване. Решихме да хапнем малко истински американски стек и да изпием по една-две студени бири. Отидохме до най-близкото място за ядене — оказа се офицерски клуб — и влязохме.

Някакъв от военната полиция стоеше на пост. Погледна нашивките ми на мичман и кимна. Но постави ръка на гърдите на Кръпката. Опасно беше да прави това.

— Извинете, сър — каза той. — Клубът е само за офицери.

Сграбчих Кръпката, преди да му причини телесна повреда. Излязохме и се скрихме зад ъгъла. Носехме зелени униформи и горни дрехи на Военноморския флот и затова свалих мичманските си нашивки и закрепих едната вертикално на моята шапка, а другата на шапката на Кръпката, както ги носят лейтенантите от Военноморския флот. Върнахме се вътре, отдадохме чест на постовия и изядохме по един стек.

Майната им на уставите: винаги съм смятал, че ако един човек е достатъчно добър, за да умра с него, защо да не седна да хапна с него. Но много от колегите офицери не мислеха така. Това е тяхно право. Само не искайте от мен да служа с тях.

Не зная дали съм успявал да се справя с бюрокрацията, но тя се справяше с мен. В края на месец юни 1967 година, две седмици след като се прибрах у дома, ме пратиха на обиколка за създаване на

контакт с обществеността. Тюлените винаги са били свръхсекретна единица. Във Виетнам дори не носехме емблеми с имената си. Вместо това имахме номера. Моят беше 635. А сега изведнъж Военноморските сили решиха да запознаят обществеността със специалните си войски. Не ни дадоха обяснение за това рязко завъртане кръгом, въпреки че се говореше, че на главнокомандващия Военноморските сили му било писнало да чете за зелените барети на армията. Каквато и да беше причината, аз бях определен за това. Трябваше да обяснявам какви сме ние, тюлените, как действваме и какво сме направили във Виетнам. Кулминацията беше пътуване до Ню Йорк, където дадох интервюта за вестниците и демонстрирах оръжията на тюлените на борда на един кораб в нюйоркското пристанище. На следващата сутрин видях снимката си в „Дейли Нюз“. Авторът на статията, Сидни Фийлдс, пишеше, че изглеждам като холивудска звезда. (Винаги съм смятал, че за тази статия Фийлдс трябваше да получи наградата Пулицър^[2]).

Наистина в продължение на петнадесет минути бях звезда. Но пет месеца по-късно, когато открих името си на корицата на списание „Мейл“, трябваше да се разочаровам. Не можех да повярвам на очите си, когато го отворих и прочетох статията. Това беше ужасяваща измислица, според която аз съм скачал от самолет на седемстотин и шестдесет метра височина, носейки 57-милиметрово безоткатно оръдие. Заглавието беше: „Лейтенант Дик Марчинко Диверсанта — най-смъртоносният човек акула във Виетнам“. Авторът на статията никога не беше ме интервюирал. Беше откраднал част от материала от нюйоркския „Дейли Нюз“, а останалото трябва да е съчинил сам.

Вълничките, предизвикани от пътуването ми из Щатите, продължиха малко по-дълго, отколкото очаквах. Първо, след излизането на статията в „Мейл“ никой не ме наричаше мистър Рик. Станах или Диверсанта, или Дик, или пък Дик Диверсанта. За втори път статията се появи доста по-късно. Оказа се, че виетконгците и северновиетнамците също четат „Мейл“.

Когато се завърнах в Литъл Крик, убедих командира на „ТЮЛЕН-група 2“ Ърли Катерицата да ме изпрати за втори път във Виетнам. Като младши лейтенант можех да командвам свой взвод. Аз бях първият младши мичман наоколо и въпреки че Фред Кочи ми

отпускаше юздите, не можех да стана толкова долен и мръсен, колкото ми се искаше. Освен това мислех, че ако ми дадат взвод, ще мога да създам по-голяма бойна единица — с повече от четиринадесет души, за да разширя параметрите на войната със специални методи. Разбира се, не казвах това пред никого от командването.

Необходими бяха около две седмици непрекъснати уговорки, но след като известно време помърда като катерица, шкипер Ърли ми даде Осми взвод. Приех го като подранил новогодишен подарък — нещо като електрическо влакче за възрастни.

Желанието ми да ида отново във Виетнам не беше посрещнато с одобрение вкъщи. Веднага след като завърших обучението за тюлен, заминах за шест месеца във Виетнам, след това бях за три седмици в Бин Туй, за да подпомогна внедряването на новите тюлени, а после пътувах до Ню Йорк. Почти година отсъствах от дома. Сега имах намерение да замина отново и никой не знаеше кога ще се завърна. Бях почти непознат за децата и жена си. Но исках да ида, бях свикнал да получавам това, което желая, а и за добро или зло Кати беше станала съпруга на воин от Военноморските сили.

Сигурен съм, че не й е било лесно, но съдбата й не се различаваше от тази на хилядите други, които живееха в територията от сто квадратни мили, образуваща Вирджиния Бийч и Норфолк. Всяко семейство, изпращащо някого отвъд океана, трябваше да се примири с раздялата и неудобствата.

Освен това задълженията ни на мъж и жена бяха много по-точно определени през шестдесетте, отколкото днес. По онова време Кати трябваше да се грижи за децата, а аз — за момчетата. Бях открил, че когато човек пълзи през някое оризово поле посред нощ и е заобиколен от хора, които искат да го убият, той не мисли много за дома си и за родното огнище. Всъщност човек никак няма време за размисъл, защото, ако не успее да убие врага, той ще го изпревари. Що се отнася до мен, по онова време личният ми живот беше изместен от работата ми. Точка. Разбирам, че всичко това днес може да изглежда безчувствено, коравосърдечно и непросветено. Е, може би аз бях безчувствен, коравосърдечен и непросветен. Но повечето тюлени се държаха точно като такива. И наистина хората, с които служех, ми бяха по-близки от жена ми и децата. Бяхме преживели заедно много повече, отколкото мъж и жена преживяват за цял живот.

Започнах да обучавам Осми взвод с известно чувство за мъст. Бях решил да нападам, без да се бавя, когато стигнем във Виетнам, и исках да подготвя хората си за местните условия. Натовазвах момчетата до крайност. Заведох ги в Панама, за да свикнат да действат в тропически климат, като оставях инструкторите от специалните армейски латиноамерикански сили да провеждат своя номер „Жунглата, която е фаш приятел“. След това доброволно записах взвода си за агресор в едно обучение на зелените барети. С удоволствие установих, че отупахме всичката прах на армията. Играехме им всякакви номера: прокрадвахме се нощем и ги връзвахме в хамаците им. Крадяхме храната и оръжията им. Вземахме портфейлите от джобовете и пишехме мръсни писма до жените и приятелките им. Двама от офицерите им ни обвиниха в нечестна игра.

— Кажете същото на виетконгците, когато застанете на границата с Камбоджа — отговорих. — Просто влезте в джунглата, стиснете палци и викайте: „Спукано гърнето!“ Те ще бъдат впечатлени. Умират си за честни игри. До снимката на Хо Ши Мин всеки убит виетнамец носеше подвързано в кожа копие на правилника за поведение на джентълмена.

Правила ли? Нарушавах доста от тях по време на обучение. Но за мен беше по-важно да направя ситуацията по-реалистична за момчетата си, отколкото да пазя да не се нарани самочувствието на някой офицер. Независимо от правилника аз наблюдавах на обучението по стрелба с истински патрони, наподобяващо ситуации като тези, които бях срещал във Виетнам. По нищо не приличаше на безопасните, леки учения, които не подготвят човек за стрелба срещу него. Когато ходехме по пътеките на Камп Пикет или на Форт А. П. Хил, носехме автоматите си с вдигнати предпазители — точно както при ходенето по следи във Виетнам. Помнех колко лошо се беше справила „Група 2“ при обстрела на теглена мишена и затова прекарахме седмици наред в стрелба, докато накрая можехме да улучваме всичко, в което се целехме — денем и нощем. Работехме непрекъснато по методите на десанта и проникването, докато свикнем да се движим тихо и бързо в позиции за засада, защото бях установил, че при вражески огън именно тогава един взвод е най-уязвим.

Обучавах мъжете от Осми взвод да изострят инстинктите си и да реагират мигновено. Повтарях им непрекъснато:

— Никога не предполагайте нищо. Дори и когато се чувствате най-сигурни и в безопасност.

Непрекъснато проповядвах единство на групата. Опитвахме се да го постигнем. Ядяхме и се веселяхме заедно. Нахлувахме в баровете по Вирджиния Бийч и след като приключехме с побоя над всички, започвахме да се бием помежду си. Това беше един необичаен ритуал — посвещение за четиринадесет мъже, които се бяха обучавали за воини, но — с няколко изключения — не бяха пролели кръв в боя. А аз не изневерих на методите си на обучение: използвах ги и когато обучавах „ТЮЛЕН-група 2“ и когато сплотях „ТЮЛЕН-група 6“.

През 1967 година върших всичко без предварителна подготовка. Но инстинктите ми бяха добри. Непрекъснатият контакт накара хората ми да мислят като един. Всеки се чувстваше добре с останалите. Ежедневните сблъсъци на личности и тела одялаха треските им. Започнахме да живеем като едно семейство и да поставяме потребностите на групата над личните си интереси.

Пиенето беше важен елемент от процеса на сплотяване. То беше повече от едно безцелно пируване на мъжкарите или наливане на колежанчета. Винаги съм вярвал на фразата *in vino veritas*^[3]. Пет или шест часа яко пиене след дванадесет часа тежки обучения ми позволяваше да разбера как ще действат момчетата, когато са съсипани, почти неконтролируеми и шантави — и как ще се справят на следващата сутрин, когато имат адско главоболие и кръвясали очи, но въпреки това трябваше да преплуват шест или седем мили, да тичат десет или да стрелят, за да защитят квалификацията си. Всъщност за един човек може да се разбере много по това как носи пиене.

Времето в баровете даваше тласък на общуването ни. Колкото повече пиеха заедно, колкото повече подкрепяха гърбовете си и се биеха с останалите, толкова повече се сплотяваха. Никога не съм вярвал, че човек трябва да пие, за да докаже себе си, но вярвам, че такава малка и споена единица като взвод тюлени трябва да пие редовно — дори всяка вечер, — за да постигне онова сплотяване, което се развива само след затварянето на баровете. Тази уникална форма за развиване на единството на групата беше успешна. Към края на месец ноември разполагах с четиринадесет яки копелета, които биха — и го правеха — пили урината си, които биха — в това бях напълно сигурен — ловували и убивали не по-зле от най-добрите в занаята.

Групата, която в началото на месец декември 1967 година се отпрати на двуседмична одисея, завършваща в Бин Туй, Република Виетнам, беше първокласна. Спряхме за няколко дни отдых и развлечения в Калифорния, а когато тръгнахме към Тихуана за двудневно пиене и повечето от хората ми избраха да се върнат в Щатите, промъквайки се през границата вместо по нормалния път през граничните пунктове, разбрах, че взводът е добре подготвен.

Моят заместник беше младши лейтенант Франк Г. Бойс, известен като Горди — страхотен кибритлия. Горди беше истински звяр: арогантен, свиреп, свадлив, устат — всичко, което харесвам в един човек. Беше офицер от запаса, по-млад от мен и произлизаше от богат род от Нова Англия — баща му беше приятел на Елсуърт Банкър — високия, белокоп и аристократичен посланик на САЩ във Виетнам. Но Горди не се притесняваше от това, че е потомък на богат род. Всъщност беше толкова шантав, че стигаше до ексцентричности. Той не пиеше, но можеше да се освини напълно от чешмяна вода или кока-кола, както ако изпие цяло буре с бира. Той беше едно непоправимо шоу на два крака.

След него беше Хари Хъмфриз. Хари беше сънародник от Ню Джърси — едър, чернокоп тип с ирландска кръв, който обичаше да се бие. Беше висок метър и осемдесет и тежеше деветдесет килограма. Най-хубавото му качество беше, че изобщо не слушаше заповеди. Родителите му бяха заможни ирландци и той беше завършил колежа „Рутгърс“. Но тъй като колежанският живот не му беше осигурил достатъчно развлечения, той се записа във Военноморския флот и премина обучение по подводна диверсия. Когато се запознах с него за пръв път, той беше в Четвърти взвод на Група за подводна диверсия 22. Когато аз приключих първото си пътуване из Виетнам и се прибрах у дома, срокът на Хари беше изтекъл. Той се беше върнал обратно в Ню Джърси и беше насилствено заврян от майка си в бизнеса на семейството — преработка на мазнини. За мен топенето на сланина си беше чисто пилеене на истинските му таланти.

И все пак условията, в които се разпиляваше, бяха разкошни. Заменил беше жилището на редника със семейния двор на родителите си — един квадратен район от Ню Джърси, ограден с триметрова

стена. Вътре, зад вратите от ковано желязо — като имота от филма „Кръстникът“, — имаше седем почти еднакви къщи от червени тухли. Бяха дали една на Хари и той живееше в нея с жена си Пат, бивша манекенка, която беше срещнал в Сейнт Томас, и с малкото си дете. Хубаво място.

Джърси Сити не е много далече от Ню Брунсуик и по време на едно пътуване до родителите на жена ми се отбих в имението на семейство Хъмфриз. Хари и аз излязохме да прием по две студени бири и споделихме някои новини за себе си.

След няколкото бири Хари ми каза, че му е доскучало да обработва сланина и лой.

— Ще ми се да си бях останал в групите, Дик. Сега щяха да са ме изпратили във Виетнам като теб.

Аз го давах тежко. Разказах на Хари колко интересно е било първото ми пребиваване там. Обясних му какво е правила група „Браво“ и какви игри сме играли.

— И ще се връщам пак. Със собствен взвод.

— Сериозно ли? Това е страхотно, Дик!

— Страхотно ли? По дяволите, Хари, ще е цяла ваканция. Вълнение, развлечение, живот в калта, ще стрелят по нас, ще стреляме по теснооките. Готини наркотици.

Хъмфриз вдигна чашата пред носа си и погледна към огледалото зад бара през бирата. Знаех какво си мисли. Нагласих кукичката:

— Прав си — неприятно е, че напусна. Можехме да прекараме страхотно добре заедно.

— Така е — кимна с глава той. Отпи от бирата си. — Знаеш ли, не съм отсъствал чак толкова дълго — мога да защитя квалификацията си бързо, ако ме вземеш в тюлените.

— Защо ти е да заменяш това, което имаш, срещу войнишката квартира?

— Защото никак не ми се иска да съм в проклетия бизнес с обработването на сланина, Дик.

Поставих бирата си на тезгяха.

— Ще ти кажа нещо — ако искаш да се запишеш пак, може би ще успея да те вкарам при тюлените. Имаш квалификации за парашутист и водолаз. Останалото можеш да направиш за два месеца.

Той помисли няколко минути. На лицето му заигра самодоволна усмивка.

— Знаеш ли, че Пат ще ме убие? — каза той.

— Не може да бъде.

— Искаш ли да се обзаложим? Много се радва, че съм в бизнеса — особено сега, когато е бременна с второто ни дете. Имаме всичко, което ни трябва — а какво ще получи във Вирджиния? Военна къща ли? Каравана?

— Ще свикне.

— Грещиш. Може да дойде да живее в нея, но никога няма да свикне. — Той отпи от бирата си. — А родителите ми ще се посерат, като разберат, че искам да напусна.

— Да напуснеш? — ударих го по рамото аз. Доста силно.

— Бизнеса.

— Майната му на бизнеса — ударих го още веднъж. — Когато станеш на четиридесет, можеш да се занимаваш с бизнес. Сега на колко си? Двадесет и шест двадесет и седем. Я се повесели! Поскачай, повилней! След това — *след това* се върни и носи сиви костюми цял живот, и никой няма да спори с теб.

Изпих бирата си и поръчах още по една. Вдигнах чашата си.

— Хайде, Хари, нали за това се присъедини към групите в самото начало — за да бъдеш ловец.

Не трябваше да го убеждавам дълго, защото Хари беше взел това решение много преди да излезем да прием бира. Но никой не може да убеди майка му и жена му, че повторното му влизане в армията не е изцяло и напълно по моя вина. Най-разтревожен беше възрастният мистър Хъмфриз. По времето, когато Хари и Пат се преместиха на юг към Вирджиния Бийч, Пат роди новото бебе. Майката на Хари дойде с тях, за да се грижи за детето, докато те си намерят къде да живеят (както очаквах, настаниха ги във военно жилище).

Последния път, когато я видях, тя размаха едни мръсни пелени в лицето ми и изкрепя като сбръчкан ирландски дух на смъртта:

— Проклет бъди, в ада да идеш дано, Ричард Марчинко! Ти прилъга сина ми да се запише отново и сега го откарваш във Виетнам, където може да го убият, и ни оставяш да държим тези неща!

Погледнах Хари. Усмехнатите му очи сякаш казаха: „По-добре да ги държи тя, отколкото ние.“

Моят санитар беше Док^[4] Никсън — един от първите в „ТЮЛЕН-група 2“. Казваше се Гай Ричард, но не си спомням някой да го наричаше по друг начин, освен Док. Той беше мрачен, синеок воин и истински роб на пишката си — опасен мъж в женска компания.

Картечар номер едно беше Рон Роджърс, който знаеше какво да очаква от мен, защото беше част от група „Браво“ при първото ми посещение във Виетнам. Орела Галахър и Уотсън Кръпката също се връщаха за Виетнам, но този път те бяха пратени в Седми взвод. Роджър обаче успя да се уреди и да дойде с мен. Това ме правеше щастлив, защото кучият син се биеше добре. Все още чупеше кости с удар и нямаше нищо, което не би направил, ако го помоли човек.

Във взвода ми беше и Луис Кучински — един от първите в „ТЮЛЕН-група 2“. Наричах го Коня или Ски. Той беше едър, силен и мълчалив поляк с уши като дръжки на кана и със звание помощник-боцман. Имаше грубо, сипаничаво, сякаш почиствано с шкурка лице. И беше умен — никога не трябваше да му се повтаря. Всъщност много рядко се налагаше да му се казва каквото и да било дори веднъж.

Кучински беше женен за една красива, дългокоса жена, дребна като комар. Казваше се Тайгър и го обичаше така всеотдайно и без остатък, че винаги, когато беше пил две бири, тя се опитваше да го бие. Размахваше ръце като луда, а той само се смееше и я вдигаше във въздуха, за да я съсипе от целувки.

Франк Сколис беше нисък, слаб, заклет пушач от Блексбърг, Вирджиния — забутано градче, в което животът не беше лесен, разположено в подножието на Апалачите, около двадесет и пет мили западно от Роаноук. Той беше нашият планинар — ловецът, който осигуряваше месо от катерици или елен всеки път, когато излезехме на маневри в Камп Пикет или Форт А. П. Хил. Той правеше сутрешното кафе с черупки от яйца и мръсен чорап в чайника. Беше слаб мъж — около шестдесет и пет килограма с мокри дрехи с гъста брада, която трябваше да бъде бръсната два-три пъти дневно. Изглеждаше като миньор, защото колкото пъти го хвърляхме под душа или в някаква вода наоколо, винаги имаше сивкав, саждоподобен слой върху кожата си. Човек можеше да го остави на слънце в продължение на седмици и той пак щеше да изглежда болнав.

Наричах го Франк Бавния, защото точно така се движеше — вяло. Никога не бързаше толкова, че да развълнува въздуха след себе

си. Франк беше старомоден моряк. Обикновено в манерката си имаше „Бърбън“ и от устата му висеше цигара без филтър. Сколис имаше постоянна, раздираща пушаческа кашлица, която някак си успяваше да потиска, когато патрулирахме. Мразеше плуването, но едва ли бих могъл да си намеря по-добър човек за огнехвъргачката или автоматата.

Фреди Тутмън беше от Панама — тъмнокож, весел гигант, който можеше да говори испански и който доказа, че има дарба за работа с виетнамците. Тя може би се дължеше на приликите в темперамента или пък на развлечението при подготвянето на удари срещу виетконгците. Каквато и да беше причината, той изпитваше истинско щастие, когато водеше нападения, приготвени от провинциалните разузнавателни единици, състоящи се от виетконгски дезертъори, като част от програмата „Феникс“.

Вторият картечар, Кларенс Ришър, беше Джеймс Дийн^[5] на взвода — дългнест, къдравокос млад размирник с маслиненочерни очи, израснал из многобройните военни бази, в които баща му — подполковник от Военноморските сили — бе служил. Ришър беше най-младият член на взвода — не като възраст, а по начин на поведение, тих и мрачен, склонен към сприхавост, когато не получеше каквото иска. Беше пакостник, но не като грубите старци от трупите за подводна диверсия. Франк Сколиз или Рон Роджър биха хвърлили човек към стената и биха го били до посиране, когато поискат да се веселят. Ришър си падаше повече по словесните нападки — от типа на закачките от ученическите години, които винаги се свеждаха до фразата: „Не ти стиска да направиш това или онова!“

Винаги съм смятал, че тюлените не бива да се занимават с такива детинщини, и всичко това ме притесняваше. Това, което ме тревожеше в Ришър, си проличаваше най-силно, когато се напиеше. Той ставаше спокоен, когато се напиеше. След няколко бири винаги започваше да се отплесва в монолози за „Полковник Тате“. След малко това заприлича на скучен телевизионен сериал. Ришър се записал в армията, защото „Тате“ беше във Военноморските сили. Беше останал редник, защото „Тате“ успял да го убеди, че не е достатъчно добър, за да стане офицер. Беше станал тюлен, защото това беше най-добрият начин да покаже на татето, че и той е мъж.

Малко преди да заминем за Виетнам, Ришър се ожени. Но не защото беше безнадеждно влюбен или защото се боеше да не загуби

момичето. Направи го, защото смяташе, че така трябва. Но с детинско поведение или не, Ришър беше много талантлив с картечницата. Тежеше към осемдесет килограма и беше над метър и осемдесет на ръст. Можеше да носи муниции на половината на теглото си. Държеше се като непълнолетен досадник, но винаги вършеше работата си.

Денис Дрейди беше още един мръсник от старите времена. Щатен мърморко на взвода и баща на всички досадници, който обичайно ни досаждаше, докато не го пребиехме от бой.

— Взе ли достатъчно патрони? — задаваше въпрос на Коня. — Нали не забрави да почистиш картечницата тази сутрин? — досаждаше на Рон Роджърс или на Кларънс Ришър. — Получи ли нови сведения от разузнаването? — тормозеше и мен.

Дрейди беше дребен човек с дълъг нос, малки, тъмни очи, предни зъби като на плъх и смачкано лице, което го правеше да прилича на злобен пор или гризач. Приликата се подсилваше от правата му коса със сиво-кафяв миши цвят и от бързите му, подобни на подскоци движения.

Винаги се въздържах да не го удуша, защото той наистина беше досадник. Но, от друга страна, без Денис сигурно щяхме да си забравим някъде главите. Той помнеше подробности. Беше даровит и талантлив разпределител. И въпреки че беше мърморко, винаги, когато се намирахме на тридесет-четиридесет километра от нашите войски и откриехме, че сме забравили да вземем допълнителни ударници за автоматите АК-47 или пък сме загубили ролка тел за мините, тогава най-често Дрейди бъркаше в джоба си, вадеше със самодоволна усмивка липсващата част и ме питаше:

— Искате да кажете, че и това не сте донесли, така ли, сър? — Може и да произнасяше думата сър, но искаше да каже „псе такава“^[6]. Обичах го, когато правеше така.

Ние бяхме общо четиринадесет души, кой от кой по-добър, и това се виждаше от статистиките на взвода. Пристигнахме в Бин Туй на седемнадесети декември 1967 година. Напуснахме на двадесети юни 1968 година. През шестте месеца между тези две дати проведохме сто и седем патрула с бой. Можехме да потвърдим сто шестдесет и пет убити виетконгци и имахме още около шестдесетина предполагаеми.

Пленихме стотина души, съсипахме пет тона от ориза им и единадесет тона медикаменти, заграбихме купища оръжие, гранати, експлозиви и други смъртоносни неща, потопихме множество сампани и взривихме много колиби, бункери и заграждения по каналите, броя на които не мога да си спомня.

Но това не го правихме седнали на задниците си в статични засади. Това беше пасивната тактика, която Ханк Мъстин беше измислил за нас при първото идване. А тежкарите от „ТЮЛЕН–1“, които все още бяха в зоната Рунг Сат, пак излизаха всяка нощ и седяха послушно в джунглата, чакайки виетнамците да минат насам — и често много от тях биваха убити.

Това беше същината на проблема. Ролята на тюлените във Виетнам не беше определена и разработена от тюлени, което е неправилно. Виетнамската война беше първата, в която тюлените участваха. Не ни беше позволено да правим нищо от това, на което бяхме научени. Защо? Простият отговор е, защото бяхме командвани от офицери, които имаха квалификации за капитани на кораби, авиатори или атомни подводничари, а не гадни, долни и подли бойци в джунглата. Нуждаехме се от безстрашни воители, а получавахме смотани бюрократи.

Те мислеха за войната по традиционния начин, като за позиционни действия, при които линиите не се движат много. Мислеха за Виетнам така, сякаш е Корея или Европа през Втората световна война, при която едната страна напада другата, превзема се територия и войната се спечелва. Нямаха концепция за партизански операции или за войни, спечелени или загубени на ниво взвод. Най-лошото от всичко е, че искаха тюлените да бъдат пасивни.

[1] Президент на САЩ от 1963 до 1969 год. — Б.пр. ↑

[2] Ежегодна награда за журналистика, литература и музика. — Б.пр. ↑

[3] Във виното е истината (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Док е съкращение от доктор. — Б.пр. ↑

[5] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи, Sir и Cur (псе, гадина) са близки по произношение. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
АКО НЯМА ДРУГИ ЗАПОВЕДИ

ГЛАВА 11

При завръщането си в Бин Туї отново се почувствах като у дома — с тази разлика, че бяха направени някои подобрения за шестте месеца, когато ме нямаше. Военноморският комплекс, почти двойно по-голям, беше преместен малко по-надолу по пътя. На седемнадесети декември, когато Осми взвод кацна тук, липсваше калната атмосфера на бързо разраснал се град около находище на злато. Сякаш се връщахме в Литъл Крик.

Нямаше ги и разнебитените пристани с несигурните колове и варелите за масло. Изградени бяха нови кейове от бетон и дърво. Дървените бараки имаха климатици на прозорците и американски тоалетни и душове, както и американска система за подаване на вода под налягане. Канцелариите-колиби бяха изчезнали. Изграден беше нов комплекс складове и ремонтни работилници от стоманени трегери, поставени на масивни стени от изливан бетон. Имаше дори и малко летище.

Построени бяха офицерски клуб, клуб за сержантския състав, гимнастически салон, складове за оборудването ни и множество административни канцеларии с климатици. Там живееха катериците от разузнаването и пишеха на машините си доклади, които вероятно изчезваха в небитието и накрая се появяваха в папката на някой адмирал в Хавай или Пентагона.

Настаних войската си и докладвах на Ханк Мъстин, който все още играеше ролята на командир по операционните въпроси (щеше да се завърне къщи след няколко седмици). Бях му донесъл два пакета от дома и изглеждаше щастлив да ме види. Приятелският израз на лицето му ми подсказа, че тук не се знае за оплакването ми по повод ордена „Бронзова звезда“.

Мъстин ми напомни, че съм тук, за да бъда част от голяма група, а не да се правя на Самотния рейнджър^[1]. Каза ми, че очаква да представям операционни планове, за да се знае в щаба какво прави Осми взвод, и че трябва да прекарам по-голямата част от времето си в подкрепяне на речни операции.

— Нещата тук са променени, Дик. Опитай се за две седмици да се запознаеш с нещата и се хващай на работа.

Разтърсих ръката му, напопах бицепсите си и казах:

— Както кажете, сър.

Това казах. Но на шестия ден от пристигането ни Осми взвод вече се изплъзваше встрани. Необременени от приятни неща като командна верига или необходимост да молим за „вашето разрешение, сър“, веселите мускулести убийци-мародери на Марчинко изнамериха нова форма за поддържане на речните операции.

Излязохме за първия си патрул на 26 декември, носейки със себе си смъртно неприятни вести и никаква радост за виетконгците. Моите горски духове извършиха един кошмарен десант на остров Тан Дин в река Меконг, провинция Вин Лонг, и убиха петима виетконгци. „Шестита фи Колета!“

Когато от главния щаб откриха, че тази нощ не поддържам никого, се опитаха да ме извикат по радиото. Но някак си, както покъсно разпалено обясних, сигналите от Бин Туй до патрулната лодка бяха твърде слаби, за да могат да бъдат разбрани. Освен това разказах и какво правя. Бях представил оперативен план — точно както ми беше наредено.

Там бях написал: „Ако няма друго нареждане, Осми взвод ще извърши десант на остров Тан Дин, за да разузнае района и да потърси следи от концентрация на вражески войски, куриерски мрежи, комуникационни средства или въобще виетконгци.“ Нямах значение това, че Ханк Мъстин и командирът на поделение 116, един капитан лайнар, не бяха провеждали речни операции на разстояние петнадесет мили от Тан Дин. Написах плана, оставих го в комуникационния център и наредих на радиста да чака два часа, преди да докладва на Мъстин. Никой не ми даде други заповеди и затова направихме каквото искахме. Когато се върнахме, Ханк беше бесен. Но какво можеше да направи? Имахме петима потвърдени убити и още трима предполагаеми — идеално за един взвод, в който хората не са новаци. Той само поклати глава, наказа ме неохотно и ни остави на спокойствие.

Това повлия на нашите действия. Следващата нощ, „без да сме получили други заповеди“, ловувахме на юг и на изток чак до остров

Дунг, намиращ се почти до Южнокитайското море. Убихме трима виетконгци.

Шест дни по-късно — 2 януари 1968 г. — отпразнувахме деня на Обединените нации с лов на виетконгци в Ке Сах, провинция Ба Ксюен, на югоизток от Бин Туй. Убихме шестима души същата вечер. Според щастливия Франк Сколиз ние бяхме надхвърлили „ловната норма“.

— Накрая направо си браконьерствахме, шефе — каза той, смеейки се, след като лодките бяха дошли да ни вземат и бяхме седнали на дъното на патрулната с по една бира в ръка.

Четиридесет и осем часа по-късно, без да сме получили други нареждания, изчезнахме в провинция Фонг Дин, близо до Кан То, и посред нощ отвлякохме петима виетконгци от колибите им. Може би имаше още около шестима души, спящи наблизко, но никой не ни чу, когато дойдохме и си отидохме.

На 9 януари изчезнахме на двудневен патрул отново из Фонг Дин. Виетнамците бяха разположили доста постове из района, засегнати от това, че им отмъкнахме петима войници. Отново ги прецакахме. Раняхме двама и отвлякохме още шестима направо от колибите им. Това започваше да става забавно.

Към края на първите ни двадесет и пет дни бяхме провели дванадесет патрула, убили около двадесет и четирима виетконгци, заловили още дванадесет, унищожили четиридесет и пет колиби, шестдесет и четири бункера, тон и триста килограма ориз, изгорили два развъдника за риба и потопили няколко сампана. Чу се мърморене срещу методите ни, но от Ханк Мъстин надолу никой не можеше да се оплаче просто защото бяхме твърде ефективни. Мистър Чарли знаеше със сигурност, че някой много лош е дошъл. Но не знаеше кой точно, а ние не мислехме и да си признаваме.

Една от причините за объркването на виетконгците беше, че започнахме да ставаме като тях. Още при първото си пребиваване във Виетнам бях заменил американските уставни бойни обувки с подобните на маратонки, които носеха южновиетнамските войници. Не биваше да се оставят отпечатъци от подметки с размер 44 с токове от обувки, инспектирани и одобрени от органите на американското правителство, които мистър Чарли да следва. Още първия месец започнахме да заменяме маратонките, които носеше Марвин Арвин^[2],

със сандалите от автомобилна гума, предпочитани от виетконгците. Не ги носехме на всеки патрул, а само когато отивахме по малките канали и притоци, където ходехме по дигите в продължение на мили и разузнавахме виетнамските села, преди да отвлечем някого. Когато отивахме още по-далеч по дигите, започвах да ходя бос. Така беше по-лесно да се усетят мините и оставях отпечатъци, които наистина караха виетконгците да се чешат по главите.

Някои от момчетата започнаха да оставят своите автомати М-16 и вземаха със себе си АК-47. Винаги имаше достатъчно патрони за АК, защото си ги вземахме от труповете на виетконгците — наоколо имаше много повече теснооки — и автоматите им имаха свой отличителен звук, различаващ се доста от тракането на скорострелните М-16 с куршуми калибър 223 инча^[3].

Промяната не се състоеше само в смяната на обувките и оръжието. Ние започнахме да мислим като партизани и ставахме все по-страшни и все по-големи мръсници. Коня Кучински винаги носеше с нас две-три противотанкови ракетно-хвъргачки за еднократна употреба. Бяха полезни при взривяване на колиби или при събаряне на тунели. Изоставяхме корпусите на ракетохвъргачките — минирани. Преправяхме и мунициите на виетнамците. Ако намерехме голям запас, вземахме едно-две сандъчета със себе си и нагласяхме патроните така, че да експлодират при изстрелване. Следващия път, когато излизахме, вземахме сандъците със себе си и го оставяхме на местата им. Майната ти, Чарли.

Открих нови и прекрасни начини да прецаквам мистър Чарли. Понякога носехме обувките си по-дълго време, за да оставим лесно забележими следи — отпечатъци толкова широки и дълбоки, че да изпъкват ярко като неонов лампи. Но след това се преобувахме в сандалите или оставахме боси, връщахме се внимателно и където стъпките от обувките ни ставаха най-ясни, скривахме детонаторни покривки, които свързвахме с мини тип „Клеймор“, които бяха смъртоносни експлозивни заряди. По такъв начин Осми взвод поздравяваше виетконгците: „Здравейте, момчета, ние сме тук!“

През първата седмица от месец януари се натъкнах на един приятел тюлен, Джос Тейлър, който беше назначен към едно специално подразделение на елитните сили за бързо реагиране на ЦРУ. Силите на ЦРУ работеха съвместно с групи от племето монтанар^[4] и

осъществяваха бързи и ефективни нападения над големи позиции на северновиетнамската армия или пък се притичаха на помощ на групи от специалните сили, които се намират в опасност. Някои хора от силите на ЦРУ бяха започнали по време на нападенията да носят черни пижами като на виетконгците и тази идея ми изглеждаше много добра. Попитах Тейлър дали ще може да ме снабди с двадесет и четири пижами голям размер. Получих ги на следващия ден. От едно друго място изрових стари френски камуфлажни униформи и тях също ги складирахме.

Исках да накарам виетконгците да се питат кои са всъщност тези маскирани хора. Дали не са някакви призраци с черни пижами или пък остатъци от Френския легион? Четиринадесет души ли сме или сто и четиринадесет? Колкото по-неспокойни станеха виетконгците, толкова по-добре щяха да бъдат тюлените.

Бях убеден, че трябва да разширим обсега си на действие. Някои от старшите офицери мислеха, че патрулите ми „без други заповеди“ бяха възмутителни, защото не бяха насочени към пряка поддръжка на по-големи операции, но въпреки всичко аз бях сигурен, че това, което върша, попада в категорията на традиционните операции на тюлените прониквания, засади, отвличания. И всички те се въртяха около вода, независимо дали това бяха реки, канали или оризища.

Още при първото си идване бях започнал да удрям виетконгците, когато не го очаквах. Правех го, като се движех нагоре по реката и помалките канали и притоци. Придвижвах се по дигите, за да мога да се появя, преди врагът да може да застане нащрек в защитен режим.

Сега исках да се добера до главните снабдителни пътища и да отрежа главата на мистър Чарли, преди той да е започнал да се организира. Доколкото можех да преценя, най-подходящото място за това беше при границата с Камбоджа. Там стотици, дори хиляди северновиетнамци и конвои с боеприпаси редовно преминаваха по различните пътища на Хо Ши Мин, идващи от север.

Чау Док — столицата на провинцията, намираща се най-близо до Камбоджа — беше съвсем близо до границата. Проблемът идваше от това, че макар разположен на река Басак, която отива на север чак до Пном Пен, градът беше на около седемдесет и пет мили от Бин Туй, а Военноморските сили не провеждаха речни операции наблизко. Нито пък имаше планове за такива. Проверих това. Още по-лошо беше, че

Специалните сили на армията считаха Чау Док за свое лично владение и адмиралите от Военноморските сили нямаха желание да влизат в пререкания с генералите от сухопътната армия.

Време беше за нова операция в стил „Ако няма други заповеди“. Аз и Горди седяхме в офицерския клуб и пиехме бира, когато му заговорих за Камбоджа. Той беше готов на всичко, защото току-що беше представил коронния си номер по искане на висшето командване — танца на пламтящия задник, който винаги завършваше с бурни овации.

Танц на пламтящия задник ли? Това беше номерът на Горди, при който се правеше на пиян, след като е изпил бутилка чешмяна вода или нещо по-силно, като газирана напитка. Скачаше на някоя маса, сваляше си панталона и гащите, пъхаше тоалетна хартия в цепката на задника си, развиваше около петнадесет сантиметра и някой я запалваше. Целта беше пламъкът да стигне колкото се може по-близо до задника му. Това беше едно велико представление в стил „ТЮЛЕН“.

Все още го наболяваше, защото тази вечер беше чакал прекалено дълго, преди да угаси пламъка.

— Слушай, лайнен мозък — казах аз, — зная идеалното лекарство за болния ти сфинктер.

— И кое е то, шефе?

— Двудневна туристическа разходка по време на почивните дни.

— Наближаваше виетнамската лунна нова година — Тет, когато обикновено нещата забавяха темпа си.

— Имаш ли предвид някое специално място?

— Мислех за Чау Док.

— Чау Док за ваканцията около Тет? — каза Горди и помисли няколко секунди.

— Ще разгледаме забележителностите, а след това, точно преди прекратяването на огъня, ще идем в гората и ще разположим подслушвателен пост.

По лицето на Горди се изписа блажена усмивка. Той знаеше какво предстоеше. Бях измислил този метод по време на първото си пребиваване. Когато имах заповеди да не влизам в контакт с врага, аз просто установявах подслушвателен пост толкова навътре в тила на виетконгците, че те се препъваха в мен и започваха да стрелят. Разрешено ми беше да отвърщам на стрелбата.

— Това наистина ще вбеси всички — каза Горди.

— И аз си мисля същото.

— Как ще го направим?

— Просто ще отидем.

— „Ако няма други заповеди“ ли?

— Независимо как. Майната им на всички. Ако някой пита, ще кажем, че извеждаме взвода на отдых и освежаване.

Така че през втората седмица на януари взех два хеликоптера „Сийулф“^[5] и заедно с целия взвод отлетяхме нагоре по реката, пеейки „Не съм доволен“^[6]. Настроението на пилотите се повиши и започнаха да прелитат ниско над селата и да се спускат над водата, за да си мокрят плазовете. Носехме се в зигзаг нагоре по река Басак на северозапад към Чау Док. Кацнахме до една сграда на Специалните сили в края на града — тя представляваше стар френски хотел, укрепен с пояс от чували с пясък. Имаше бараки, армирани бункери за съхранение на муниции, телена ограда и кули за часовите.

Облякохме се, както подобава на добри туристи: лицата ни бяха боядисани с камуфлажна боя, главите ни увити в кърпи и се перчехме в черните си пижами и маратонки на виетнамската армия. Около вратовете си мъкнехме увити патрондаши в стил Панчо Виля, както и богат асортимент специални оръжия, които трябваше да ни помагат, ако се наложи да покажем какво умеем. Носех един 9-милиметров пистолет със заглушител в кобур под ръката си и бях наметнал шведска картечница „К“. Горди Бойс носеше дванадесеткалибровата си пушка с автоматично зареждане, която беше направена от неръждаема стомана и имаше къса цев с приспособление, наподобяващо човка на патица. Пушката му пръскаше смъртоносна хоризонтална струя сачми и беше ефективна в оризовите полета. Коня Кучински беше натоварил на гърба си четири ракетохвъргачки. Рон Роджър и Кларънс Ришър мъкнеха картечниците си „Стоунър“ и бяха навили колани с патрони около телата си. Док Никсън и някои от останалите имаха автомати АК-47. Никой нямаше опознавателни знаци или отличителни белези за чинове или бойни единици.

Шестима от нас скочиха от първия хеликоптер, махнаха му с ръка за сбогом и насочиха втория за кацане. Той изплю останалата част от взвода, вдигна се в небето, завъртя се и отлетя на юг.

Един надут старши сержант от Специалните сили с широко отворени очи изскочи от щаба. Изглеждаше като принцеса. Огледа ни през прахта и по изражението му разбрах, че не хареса това, което вижда.

— По дяволите, кои сте вие?

— Марчинко — отговорих с усмивка. — Младши лейтенант Марчинко от „ГЮЛЕН-група 2“, сержант.

Отдадох чест. След малко той отговори:

— Ние сме от речната част при Бин Туй.

Изглежда ме тъпо. Обясних бавно:

— Тюлени — чули сте за нас, нали? Специалните войски на Военноморския флот, придадени към Отряд 116. — Не получих отговор. — Интересуваме се от слабите места в окръг Чау Фу и от разширяването на морските си операции във вашия боен театър.

— Нямаме слаби места, сър.

Намигнах му през маскировката си.

— Радвам се да чуя това, сержант. — И майната ти.

Горди и аз пожелахме и бяхме заведени при един командир — полковник. В безупречната му канцелария имаше огромно американско знаме на двуметров стълб, поставен зад бюрото му с цвят на опушен метал. Беше излъскан като свален от рекламен афиш за армията: колосана униформа, плетен колан за пистолета и специален „Колт 45“. Полковникът стоеше мирно, старателно навитите ръкави показваха бицепсите му, а стоманеносивата му коса беше подстригана стриктно, надхвърляйки изискванията на устава. Ръбовете му бяха идеални, а поздравът му безупречен, като на парад.

Но всичко това беше фасада. Седнал зад ръчно изработения надпис „ГЛАВЕН СЪВЕТНИК ЗА СЕКТОРА“, лъскавият полковник вонеше на застояло уиски. Зад очилата със златни рамки се виждаха зачервените очи на алкохолика. Зад тези очи се криеше плашливата душа на излъскан манекен шубелия, загубил ищах за битка. Ясен ми беше като прочетена книга, в която не харесвах нито едно изречение.

Той ни поздрави със смръщено лице, изразяващо отвращение и антипатия, което почтените дами от Парк авеню пазят за мърлявите скитници, дошли на тяхната улица. Попита защо не нося отличителни знаци и защо оръжията ми не са съобразени с устава. Но най-много от

всичко искаше да знае кой, по дяволите, ни е изпратил на свещената му земя без негово позволение.

Успях да се овладея и обясних. Разказах на Негово високоблагородие какви са тюлените и как можем да му помогнем, като му предадем умения, които неговите момчета от Специалните сили нямаха. Докато говорех, той гледаше безизразно право през мен, но кимаше точно където трябва.

След това поисках да ме инструктира относно бойното поле.

— По отношение полето на действие държим положението в ръцете си, капитане. Изпращам редовни патрули и те следят всички неблагоприятни движения на врага. Кадрите на виетконгците и виетнамците са многобройни, но ги възпираме посредством последователна патрулна дейност на предните линии. Освен това със задоволство мога да кажа, че си сътрудничим много добре със съюзниците ни от Република Виетнам.

Пълни глупости, разбира се. Но подтекстът на полковника беше ясен. Не желаше нито мен, нито това, което предлагаш. Наблегна на факта, че има войски от американски войници — единици по дванадесет души, разпратени по целия район. Те работят добре с Марвин Арвин и се координират с районните и провинциалните бойни групи, които трябваше да разузнават за дейността на виетконгски или виетнамски кадри на селско ниво.

— Всичко върви както трябва, лейтенант... поне това, което засяга мен. Не съм сигурен, че се нуждаем от уникалните ви способности. Във всеки случай ми се струва, че от Бин Туи дотук пътят за доставка на боеприпаси е доста дълъг.

— Само половинчасов полет с хеликоптер, сър. Нищо не е, просто скок-подскок.

— Радвам се да разбера това, синко — кимна той. — Ако се наложи, ще ти се обадя. — Отдаде чест, а след това се завъртя на добре смазания си стол и се върна към книжата си. Бяхме освободени.

Аз и Горди излязохме.

— Да върви по дяволите! Не иска да бъде нарушено проклетото му спокойствие. Тук е твърде сладко и тихо.

Строих взвода.

— Хайде да се разходим.

Тъй като сме тюлени, започнахме да търсим вода. Разходихме се покрай реката и като се влачехме през френското колониално градче, спряхме за по бира и хамбургер. Четвърт миля по-долу от кея се натъкнахме на голяма бяла къща, построена съвсем до река Басак. Тук не се шегуваха: оградена със спираловидна бодлива тел и тежковъоръжена охрана, облечена в пижами, подобни на нашите. Часовите ни изгледаха подозрително, докато се мъкнехме надолу по пътя.

Погледнах постовите. Това не бяха виетнамци, а китайски нунги — долни наемни копелета. Ядяха най-лютата храна, която съм вкусвал. Убиват човек, без да им мигне окото — и обичаха да убиват бавно. Мой тип хора. Работеха за моите братя по оръжие от организацията, която с обич наричахме Християни в действие^[7] — ЦРУ.

Влязохме през портата и аз натиснах звънеца.

Един слаб, загорял от слънцето човек със светлоруса коса отвори вратата. Той беше на около двадесет и пет и носеше измачкан лек панталон, сандали, светлосин баронг — филипинска риза, предпочитана от много американци във Виетнам — и автоматичен пистолет 45-и калибър.

— Здравсти! — каза той, без дори да се сепне. — Казвам се Дрю Дикс и съм районен съветник на ПЦОРР. Кой, по дяволите, си ти?

— Здравсти, Дрю! — отговорих. — Казвам се Дик Марчинко и съм тюлен. Върша откачени неща. Бих искал малко вино за хората си, сено за конете и тиня за костенурката си.

— Дявол да ме вземе! — изрева той и отвори широко вратата. — Какво ще кажеш, ако предоставя две от тези три неща? Добре дошъл в Белия дом. Влизайте да изпиеете по няколко студени бири и да поговорим за откачените неща, които може да върши човек по тия краища.

Усмихнах се през камуфлажната маскировка на лицето си.

— Луи, това може да бъде началото на една красива дружба^[8].

В качеството си на старши съветник за провинцията към ПЦОРР — съкращението за умиротворителната програма Подкрепа за цивилни операции и революционно развитие, основана през 1967 година — Дрю Дикс координираше умиротворителни програми за цивилното

население с американските и с вьетнамските военни операции. Трудна работа. Дрю беше сержант от Специалните сили, нает от ПЦОРР. Направил беше всичко възможно, за да създаде разузнавателна група в своя район и да работи в близост с вьетнамците. Но ни каза, че непрекъснато се разочарова от структурата на вьетнамското общество, а и от свинския инат на лъскавия армейски полковник, който е господар наоколо.

Както става при всяка гражданска война, имаше разпръснати семейства и по географски, и по идеологически зони. Затова беше напълно възможно да има офицер от Арвин, биец се срещу вьетконгски воин, който е негов братовчед, чичо или дори брат. Често се срещаха хора от враждуващите войски, които са израснали заедно и които се уведомяваха преди провеждането на някоя операция.

— Това, което става — каза той, — е, че Чарли започва операция, Марвин излиза, за да го пречука, пада голяма стрелба, но никой не е улучен. След това и двамата се прибират у дома, за да спят през нощта. Честно казано, Марчинко, това намирисва.

— А лъскавият полковник?

— Какво той?

— Ами не...

— Маmicата му, Марчинко, та той не е излизал от проклетото поделение в продължение на няколко седмици. Събираме сведения, даваме му ги, а той седи и ги чете, докато стане твърде късно да се направи каквото и да е. След това изпраща символичен брой войници. По-лош е от проклетите вьетконгци.

Мнението на Дикс беше потвърдено от Уести.

— Това нещастно копеле не си е мръднало пръста, за да ни помага, откакто сме тук — каза той с провлачения си акцент на луизианец.

Мъжът от ЦРУ попи червеното си кръгло лице със синята кърпа за глава, която държеше в задния си джоб.

— Абсолютно безнадеждни задници — каза той, като посочи с нос към поделението на полковника. Харесвах Уести. Той беше от Специалните сили, бавноподвижен офицер на около четиридесет и пет години и обичаше да пие „Джак Даниелс“^[9]. По всяка вероятност беше майор, нает от Ленгли.^[10] Беше се отказал да лази по корем из

джунглата и прекарваше времето си седнал на люлеещия стол в Белия дом, като се съгласяваше да остави цялото действие на Дрю.

По време на вечерята, приготвена по рецепта на нунгите, от която се изпотихме като свини, Дрю и Уести ни разказаха набързо за положението на границата с Камбоджа.

— Знай само, че извън града — каза той — виетконгците притежават всичко. Създали са голям център за обучение в Камбоджа. Имат и линия за доставки, минаваща през Седемте планини на югозапад от Чау Док, а след това право на юг към Делтата.

— Много добре наблюдаваш Чарли — отбеляза Горди.

— Имаме добро разузнаване — кимна Дрю. — Проблемът е, че с него не можем да правим нищо. — Изгълта бирата си, отвори друга и отпи една голяма глътка. — Нунгите не могат да излизат всеки ден. А полковникът е шубелия.

Вдигнах бирата си към агента на ЦРУ.

— Ние със сигурност бихме искали да порботим с вас. По дяволите, Уести, ти имаш разузнаване, аз имам зверове. Изглежда, че ще можем да въртим хубав бизнес.

Уести взе с клечките парче червена тайландска чушка, сдъвка го, избърса челото си със синята кърпа за глава, която използваше като кърпичка, и отпи от бирата си.

— Мама му стара, Марчинко. Ако искаш да стреляш теснооки, просто иди и го направи. Точно сега никой не ги притеснява.

На следващата сутрин се свързах по радиото с моите морски вълци и се върнахме в Бин Туй. Веднага щом пристигнах, уредих да бъдат изпратени два патрулни катера нагоре по Басак до Чау Док. След като поговорих с шефовете, уредих да натоварят хубави военноморски стекове и муниции, както и великолепна цивилна бира. След това направих посещение от светски характер на ескадрилата хеликоптери в съседство с нас и им казах, че сме разбрали за открития ловен сезон за виетконгци при Чау Док. Това развесели пилотите и те ни обещаха въздушна подкрепа винаги, когато имаме нужда.

Проведохме още два патрула извън Бин Туй, докато купищата документи за изпращането на патрулните катери се размесваха, сечаха и раздаваха като тестета с карти. Най-после на 28 януари подадох един доклад от типа „Ако няма друго нареждане“ до Ханк Мъстин и отидохме на лов.

Вечерта на 31 — навечерието на Тет^[11] — тръгнахме от Чау Док. Трябваше да поставим подслушвателен пост над канала Вин Те на около петстотин метра северно от града. Каналът се намираше само на двеста метра от границата с Камбоджа и беше успореден на нея в продължение на километри. Ако седим тук, ще бъдем изкушение за виетконгците, а ако решат да ни разкарат, ще ги наричаме до посиране.

Лъскавият полковник — бях започнал да го наричам Лайнения полковник — ми беше заповядал да представя огневи план, какъвто никога в живота си не бях подавал преди патрул. В основни линии огневият план би му дал координатите на местоположението ни върху картата, за да мога да повикам артилерийска подкрепа в случай, че се нуждая от такава. Огневи план може и да върши работа, ако се препъвате из джунглата с една дивизия. Но на тюлените не им трябва масивна артилерийска подкрепа от огнева база, отдалечена на двадесет мили. Тюлените си носят необходимата огнева мощ, а ако имат нужда от повече, могат да поискат стрелба с минохвъргачките на безоткатните лодки или безоткатните оръдия и картечниците на патрулните катери.

Освен това плановете ограничават. Първо, дават много по-малък избор. Можехме да действаме само в три малки зони, защото идиотите от артилерията или не искаха, или не можеха да проектират повече от три координати върху картите си. Затова, ако не се намирахме точно в средата на първата, втората или третата зона, нямаше да получим артилерийска подкрепа. Това не ме притесняваше. Истински ме вбесяваше това, че бяхме уязвими от приятелски огън, ако се отклоним от зоните, към които трябва да се придържаме. Другият проблем с огневите плановете беше оперативната сигурност. Колкото повече хора знаеха къде щяхме да бъдем, толкова по-голям беше шансът някой да извести мистър Чарли за това. Лайнения полковник поддържаше тесни връзки с Марвин Арвин. А имаше доста хора от Марвин с роднини измежду виетконгците.

Мислех да кажа на Лайнения полковник да върви на майната си, но Дрю и Уести ме предупредиха, че не трябва да ставам палав. Ето защо подадох рапорта, дадох своята дискретна, изящна и скромна

радио позивна — „Човекът акула-1“. След това се качихме в патрулния катер и тръгнахме нагоре по реката.

Единадесет от нас тръгнаха на смрачаване, натоварени с толкова смъртоносни вещи, колкото можехме да носим. Коня Кучински, който охраняваше тила, носеше шест ракетохвъргачки. Аз — 9-милиметровия си пистолет със заглушител и автомата си, както и доста допълнителни патрони. Ришър мъкнеше картечницата си, Денис Дрейди и Франк Сколиз — допълнителни пълнители. Док Никсън носеше радиото и беше натъпкал чантата за медикаменти с осколочни гранати. Можеше да стоим там в продължение на два-три дни — кой знае колко време ще продължи примирието — и искахме да бъдем готови.

Дрю Дикс, Уести и нунгите ни гледаха, докато напускахме кея и плавахме бавно, защото екипажите на патрулните ни катери не познаваха реката. Оставихме Чау Док зад гърба си и запушихме на север. Стоях в кабината с капитана на водещия катер — изпечен командир, наречен Джек.

Той нагласи мощността и огледа реката, като се оглеждаше за пясъчни наноси.

— Ще се развличаш ли, мистър Дик?

— Надявам се, командире.

— Колко време ще останеш?

— Ако имаме късмет — два дни.

Той кимна. Бръкна в джоба си, извади цигара и я запали.

— Звучи добре. — Дръпна от цигарата и изкара дим през носа си. — Ще се навъртаме наоколо тази нощ — каза той. — Няма смисъл да обикаляме утре през деня, но вечерта ще се върнем пак на мястото си.

— Това ми изглежда добре, командире. Тази част на реката е нова за теб, а?

— Нова е за всеки — поклати глава той. — Трябва да бъдем истински внимателни тук.

Знаех какво точно искаше да каже. Не ставаше дума само за пясъчните наноси. Над Чау Док реката ставаше тясна и имаше много завои под прав ъгъл. Много от тях извеждаха в червената зона, невидимата граница, разделяща Виетнам и Камбоджа. Всъщност тазвечерната ни мисия щеше да започне във Виетнам, но къде щеше да

завърши, не можеше да каже никой. Идеята беше да дойдем от север през канала Вин Те. Това беше посока, от която най-малко можеше да се очакват американци. Там щяхме да направим една засада, която да наподобява подслушвателен пост. Ако не грешах, щяхме да хванем мистър Чарли в опит да наруши примирието около Тет и да го накажем. Ако грешах, щяхме да прекараме два прекрасни тихи дни в провинцията и да се върнем у дома, без да сме се уморили.

На около осем километра от града, малко под червената линия, Джак предприе серия завои, които приближиха катерите до бреговата линия. След три-четири такива трика слязохме незабелязани на брега, като оставихме Джак и екипажите му да продължават със завоите си. Ако Чарли гледаше отнякъде, той не би знаел какво става, тъй като досега патрулен катер не беше идвал толкова нагоре по река Басак.

Кафявата вода беше топла. Изплувахме бързо до брега, изпълзахме под храстите, измъкнахме тапите от цевите на оръжията си и излязохме на брега. Пейзажът наподобяваше повече Вирджиния, отколкото Виетнам. Навсякъде имаше високи тръстики и гъсти зелени храсти, които драскаха като зеленика.

На двадесет метра от брега земята стана твърда и равна и растителността се промени в къпинаци. На около осем или десет километра пред себе си виждахме планина. От картата си установих, че тя е в Камбоджа. И ние бяхме там. Голяма работа.

Ориентирахме се и тръгнахме на югоизток по протежение на дигите, които минаваха през серия пресушени оризища, разделени едно от друго с малки вади. Отвъд полетата ни приканваше горичка. Някъде на юг, зад горичката, се намираше каналът Вин Те. Искрах да премина през равнината, през горичката, да се насоча към канала и да направя засада. Виетнамците щяха да дойдат по пътя от Камбоджа, откъм складовете със запаси. Ние щяхме да ги причакаме и *гонг-хей-фат-чой* — Честита Нова година!

Беше десет и тридесет вечерта. Придвижвахме се много бавно, защото имахме сведения за виетконгски минни полета от нунгите, въпреки че досега не бяхме попаднали на такова. Взводът беше разтеглен на около двадесет метра. Зайците ми, мърморкото Дени Дрейди, Джек Сандърс и Джон Енграф, ходеха най-отпред и душеха през оризищата пътеката, по която да минем. Следваше Ришър с картечницата си. Аз вървах след него, последван от Док Никсън. По

стъпките му беше Хари Хъмфриз и най-накрая се движеше Коня Кучински. Исках старците — мразеха, когато ги наричаш така — да вървят зад мен. Шестото им чувство беше отлично и можеха да се хвърлят по корем и да започнат да стрелят, без да им давам заповед.

Завихме на изток. Както се надявах, нощта беше тъмна. Носехме оптични мерници за стрелба на тъмно — устройства за работа в условията на светлина с нисък интензитет. Аз имах един. Горди Бойс и Дени Дрейди също. Ако виетконгците се крият някъде наоколо, ние ще можем да ги видим, преди те да видят нас, или поне така се надявахме.

Небето пред нас беше черно. Но в Чау Док Лайнения полковник очевидно беше решил да изстрелва сигнални ракети. На юг от нас небето беше светло, както светлините на Ню Йорк под изход тринадесет, като се движите нощем по шосето от Ню Джърси. Не след дълго щяхме да се насочим на юг и оптичните ни мерници нямаше да ни бъдат от голяма полза. Мислех си, че полковникът ще вдигне достатъчно шум, та никой да не забележи единадесет тюлена. Де такъв късмет!

Едва виждах Дени Дрейди на стотина метра пред нас. Той вдигна ръка и ние замръзнахме по местата си. Не бяхме изминали и двадесет метра. Дрейди ми махна с ръка да отида до него — бавно. Приближих се.

Дребният, неспокоен тип сочеше нещо като хрътка, надушила дивеч. Проследих треперещия му пръст.

Едва се виждаше в плявата, но острите очи на Дени го бяха забелязали. Това беше детонаторът на една виетконгска противопехотна мина.

— Мамка му! — Дали се намирахме в началото, средата или края на минираното поле? Нямах представа.

Дадох знак на взвода никой да не мърда.

— Минно поле — просъсках. Предупреждението беше предадено надолу по линията.

Бях така напрегнат, че усетих как една струйка пот се спусна от вътрешната страна на ризата ми. Напрежението наелектризираше. Аз и Дени изкопахме мястото около мината, извадихме я бавно от дупката и я поставихме бързо на земята. Усмихнах се и потупах Дрейди по гърба.

— Добре се справяш, мърморко. Сега ми направи пътека.

Той кимна. Дребните му очи бяха ярки от възбуда.

— Слушам, шефе. Фокус-мокус, ти си пътека.

— Мърморко, да ти го...

— Само ако се обръснеш. — Той ми изпрати една въздушна целувка и клекна на земята. Извади ножа си и започна да опипва земята сантиметър по сантиметър, проправяйки пътека, широка около половин метър, по която да минат останалите. Ние го следвахме, като се движехме едва-едва, докато той изучаваше всяка буца и подутина.

Мина почти един час, докато успеем да се придвижим на сто и осемдесет метра. Почувствахме се в безопасност едва когато прекосихме една малка канавка и се насочихме на изток, встрани от мястото, където според Дени се намираше минираното поле.

Той се спусна изтощен в канавката.

— Шефе, скапан съм.

Имаше основание. Подгизнал беше от пот, мишата му коса се беше сплъстила под увитата около челото му черна кърпа. Очите му бяха почервенели от умора и напрежение. Но беше успял да ни преведе през полето, като извади още една мина по средата му. Остави дискретни обозначения, за да можем да намерим пътя си на връщане.

Тупнах го по ръката.

— Почивай. Аз ще водя малко.

— Благодаря, шефе.

Тръгнахме към далечния пояс от дървета. Ходех бавно и предпазливо. Напълно възможно беше да се натъкнем на още мини. Странно е усещането, когато човек води взвода — нещо, което рядко правех. Искях да бъда сред хората си, където можех да контролирам както предната част, така и тила. Но тази вечер, тъй като Дени беше изтощен, реших, че трябва аз да водя.

Когато по време на първото ми пребиваване във Виетнам група „Браво“ излизаше на патрул, Уотсън Кръпката изгубваше по два, три, понякога и пет килограма от теглото си, тъй като, докато водеше взвода, беше подложен на невероятно физическо и умствено напрежение. А Кръпката беше едро, яко и здраво момче. Докато Дени Дрейди беше кльоцав, а и сега натоварването при превеждането ни през полето взе своето и той приличаше на удавен плъх.

Безспорно, когато човек води в бойна ситуация, се съсипва. Няма военен филм или книга, които точно предават унищожителното

мисловно напрежение и физическо изтощение.

Не е възможно отпускане дори и за част от секундата. Всяка клетка на тялото поглъща безкрайната верига от атакуващи съзнанието външни дразнители и оценява всяка незначителна промяна наоколо. Зрение, слух, допир, обоняние, вкус — всичките човешки сетива се напрягат до краен предел. И ако водачът се оплеска, умира.

Намирах се на десет, а може би и на двадесет метра пред Дени, когато доближихме дървесния пояс. Вървах бавно, стъпка по стъпка и едва-едва се придвижвах по сухата канавка.

Огледах хрусталака зад ръба на канавката, след това наведох очи, за да търся следи от стъпки, и, едва ли е нужно да споменавам, тел за задействане на мина. Опипвах земята с пръсти, търсейки детонатори на заровени мини. Ослушвах се за особени, лесно доловими звуци, като металното тракане на отскачащ назад затвор на автомат АК–47 или пък за по-трудно доловимите — човешкото дишане. Душех като хрътка и се опитвах да доловя отличителната телесна миризма на виетконгците, подсилена от соса, който изливаха върху всяко ястие.

Спях. Задържах дъха си. Пред мен имаше нещо. Усецах го. Почти го вкусах. Косата на тила ми се изправи.

Взводът зад мен чакаше.

И до днес не зная защо постъпих точно така. Инстинкт? Може би. Късмет? Вероятно.

Хвърлих се на земята. Когато паднах, срещу мен на не повече от три метра изтрещя залп от автомат АК–47.

Претърколих се, като стрелях с автомата си и изкрещях към взвода да направи същото. Те вече стреляха в дърветата над главата ми и викаха да се връщам.

Запълзях на ръце, крака и лакти назад и стрелях през рамо, без да се целя, а куршумите летяха на петнадесет сантиметра над главата ми.

— Какво по... — изкрещях на Бойс.

Той хвърли спокойно един пълнител, вкара нов и започна да стреля по дърветата.

— Много дула — изрева към мен Бойс. — Може би има тридесет-четиридесет от проклетите виетконгски копелета.

Погледнах към насрещния огън.

— Маmicата му! Може би са повече. Да се махаме отгук. — Изтърколих се към канавката. — Кон...

— Кажи, шефе.

— Ракетохвъргачката. Удари копелетата. — Посочих към виетконгците.

Едрият поляк зареди едно от противотанковите си оръжия, прицели се към дърветата и стреля в мястото с най-много проблясващи цеви. Последва експлозия, а след нея и писъци.

Описах кръг с дясната си ръка.

— Да се махаме.

Запълзяхме натам, откъдето бяхме дошли, като стреляхме назад. Не достигнахме мястото за засада, което беше третата ни зона съгласно оперативния план, но бяхме преминали първата и втората и затова грабнах радиото на Дикс и се обадох до Лайнения полковник, за да поискам малко помощ от прехвалената му артилерия.

Гласът от другата страна звучеше като в лоша пародия на военен филм:

— Не става, „Акула–1“. Край.

— Защо не, Център?

— Защото тук, в Командния център, положението е доста напрегнато. Нападнати сме от виетконгците и не можем да отделим никакви оръжия за стрелба във вашата посока. Разчитайте само на собствените си сили.

„Нормално. Много благодаря за вниманието и загрижеността ви, полковник Лайно — помислих си. — Няма да забравя да ви посетя. След като всичко това свърши, ще ви откъсна и двете ръце, ще ви бия с тях, докато припаднете, а остатъците от тях ще напъхам в задника ви.“

Набрах нова радиочестота на радиото и се свързах с патрулния катер.

— Джим от джунглата, тук е „Човекът акула–1“. Излизаме. Преследва ни огромна група неприятели, а патроните ни са на привършване. Нуждая се от огнева подкрепа в мястото за изтегляне „Алфа“.

Гласът на Джек прозвуча ясно и чисто:

— Разбрано, „Акула–1“. Тръгвам. Ще чакаме. Наритай няколко задника на път за дома.

Трябваше да се засмея. Бог да благослови всички командири на катери.

Окей. Повикахме такситата. Но най-напред трябваше да стигнем до проклетата река. Виждах виетконгците, които се движеха в сенките на петдесетина метра от нас. Те бяха много повече от нас и го знаеха. Преследваха ни по петите. Такова нещо не ми се беше случвало досега.

Видях съвсем ясно един от тях и го покосих. Той падна, за да бъде заменен от нови трима. Покосих и тях, отскочих от насрещния огън и продължих да се движа.

Коня приклекна на един крак и стреля с една от ракетохвъргачките си. Оставаха само две. Ришър извика за нова лента за картечницата си. Нямаше друга лента. Хари Хъмфриз изрева, че са му останали само последните три пълнителя за неговия автомат „Калашников“.

Той не беше единствен. На всички ни се свършваха патроните. Ако патрулният катер подминеше мястото за изтеглянето ни, щяхме да бъдем направени на хамбургер.

Дени Дрейди ни водеше през минираното поле на бегом. Следвахме го по петите и се молехме. Молбите ни трябва да са били чути, защото не попаднахме на мина. Може би някой виетконгски кучи син ще се взриви, докато ни преследват.

Профучахме през пресушените оризища, като се привеждахме в канавките. Клончетата, които по-рано бяхме избягвали, сега се бяха превърнали в остри оръжия, които се забиваха в лицата ни. Лианите се превърнаха в препъващи телове. Дупките на разни животинки чакаха, за да счупим в тях глезените си.

Нещата не се развиваха според плана ми. Съвсем изтощени достигнахме брега, а десетки виетконгци продължаваха да ни преследват.

Патрулните катери ни чакаха точно където трябваше и бяха насочили носове към брега. Двойните им 50-калиброви оръдия и минохвъргачки ни осигуряваха прикритие, докато се катерехме над перилата. Изтеглиха се в течението на реката, дадоха газ на двигателите и подобно на мотоциклети, изправени на задни гуми, отпрашиха по средата на реката.

Преброих хората си и се сгромолясах в кабината. Над мен се разнасяше прекрасният мирис на кордит, докато екипажът обсипваше брега с куршуми. Джек увеличи скоростта и катерът полетя на юг в

нощта. От брега виждах трасиращи куршуми, идващи към нас, но скоро се отдалечихме от обхвата им.

Исправих се и тупнах командира по рамото.

— Благодаря, че ни спаси живота, Джек.

— Няма нищо. Но още не сме свършили, Дик.

— Какво има?

— Чау Док. Превземат ги. Виетконгците предприеха голяма атака срещу града, като мислят, че всички ще са неподготвени поради примирието за Тет.

— Няма майтап?

— Няма майтап, сър. И знаеш ли какво още става? Оня посран, нещастен гъз, полковникът, държи всичките си хора в поделението. Уести и Дрю изпитват някои сериозни проблеми. Имат нужда от нас.

— В такъв случай карай у дома, Джеймс^[12]. И не се притеснявай за светофарите.

[1] Герой от известен американски сериал-уестърн. — Б.пр. ↑

[2] Кодово наименование за войниците от Южновиетнамската армия. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ калибърът на оръжията по-често се посочва в инчове, като нулата се изпуска, а вместо нея се поставя точка. 223 отговаря на 0,223 инча, което е равно на 5,66 мм. Инч — мярка за дължина (на немски — „цол“), равна на 25 мм. ↑

[4] Племя, живеещо на границата между Виетнам, Лаос и Североизточна Кампучия. — Б.пр. ↑

[5] „Морски вълк“ — Б.пр. ↑

[6] Песен от репертоара на „Ролинг стоунс“, станала химн на поколението, борещо се срещу виетнамската война, и на хипитата, проповядващи любов („Ай кен гет ноу сатисфекшън“). — Б.пр. ↑

[7] Християнин започва с латинската буква С, както и съкращението ЦРУ. — Б.пр. ↑

[8] Фразата е от филма „Казабланка“ от тридесетте години на века и се употребява като шега. — Б.пр. ↑

[9] Марка американско царевично уиски. — Б.пр. ↑

[10] Седалището на главния щаб на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[11] Виетнамската нова година. — Б.пр. ↑

[\[12\]](#) Шеговита фраза, която богатите казват на шофьорите си. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Стигнахме в Чау Док точно в полунощ, но не слязохме на земята до разсъмване. Не познавах добре града и освен това не можехме да различаваме добрите от лошите без предварителна информация. Вкочанени от студ, клечахме и се вслушвахме в стрелбата. Малко преди шест часа Джек насочи носа на катера към брега и спря пред широки стъпала. Прескочихме през перилата и се озовахме до площада, намиращ се на около четвърт миля от Белия дом.

Стреляше се доста. Отбягвахме рикоширащите куршуми и избухвания на мини и тичахме с манерки, подскачащи върху задниците ни, към поделението на Специалните сили. Вмъкнах се в Центъра за тактически операции, за да разбера какво, по дяволите, става.

Един изтощен майор от Специалните войски, облечен с безупречна бойна униформа, ми разказа набързо какво става. Положението било напрегнато — виетконгците (броят им не бил известен) превзели по-голямата част от града. Някъде цивилни хора били хванати в капан.

Получих много полезна информация, няма що! Накрая ми каза и нещо приятно: заговорнически ми прошепна, че Лайнения полковник бил пиян. Затворил се в радиостаята и слушал разговори по радиото. Но тъй като на практика все още е командир, наредил никакви войски на САЩ да не предприемат действия извън поделението и майорът се подчиняваше на тази заповед с удоволствие.

Свързах се по радиото с Уести:

— Тук нещата са доста шибани.

— Зная. Колко души са с теб?

— Единадесет.

— Чудесно. Аз ще изкарам тридесет и шестте си нунги в южния край на града. Вие хванете северната част. Ще върнем виетконгците там, откъдето са дошли.

— Разбрано. Имаш ли патрони?

— Колкото искаш.

— А можеш ли да осигуриш медицинска евакуация?

— Ако трябва.

— Какво ще правим с полковник Лайно? — попитах.

— Майната му — изсумтя Уести. — Лично ще убия тоя кучи син, след като всичко това свърши.

— Аз съм си го заплюл първи.

Уести се засмя. По радиото гласът му имаше металически оттенък.

— Има още един проблем — каза той.

— Какъв?

— Трима американци, цивилни — медицинска сестра и две учителки, — притиснати на две пресечки по-надолу от вас.

— Няма транспорт, Уести, пък и не познавам града. Чакай малко. — Обърнах се към майора: — Уести казва, че някакви цивилни жени са притиснати. Можем ли да отидем и да ги вземем?

— Не мога да направя нищо, лейтенанте — вдигна рамене той.

— Хайде де...

— Лейтенанте, заповедта на полковника е никой да не излиза оттук. Това засяга и вас, след като сте тук. — Вдигна чаша кафе и започна да сърба.

Сграбчих задника за колосаните ревери. Чашата излетя във въздуха и кафето се разля върху майора. Повдигнах го на петнадесет сантиметра от земята.

— Какво каза, майоре?

— Добре, добре. Можеш да излезеш. Но нашите хора остават.

— Що се отнася до мен, вие, миризливи пътувци, можете да се таквате тук цяло денонощие. — Захвърлих го и наблюдавах как се срина на земята.

Отново вдигнах радиослушалката.

— Можеш ли да изпратиш някой да ни вземе? — попитах.

— Имаме джип с надпис „Петдесет“. Ще изпратя Дрю. Той знае къде са цивилните.

— Ние сме готови.

Наредих да ми дадат десет ръчни радиоапарата, проверих дали батериите им са изправни и ги настроих на честотата на Уести. След това излязохме на припек. Дрю се появи след около шест минути, влезе в двора и майсторски вдигна джипката на две колела.

Преследваше го стрелба от автомати. Махнах на Хари и Док Никсън да се качват в джипа.

— Отивайте да си поиграете на кавалеристи. Може и да чукнете по нещо.

— Надявам се — вдигна палец Хари. Метна се на задната седалка, взе картечницата в ръце и изстреля кратка серия. — Работи добре.

— Чао — каза Дрю и потегли. Осигурявахме им прикритие, докато изчезнат.

Ришър, Дрейди, Коня Кучински, Джони Енграф и аз представлявахме блокадна формация. Франк Сколиз, Дуейн Шваленберг и Джек Сондърс се отделиха в друга и така се насочихме към Белия дом.

Всичко това ми напомняше телевизионния сериал „Схватка“. Чау Док беше проектиран от французи и ние се биехме за всяка улица и къща в азиатски вариант на Втората световна война.

Щом започнеште стрелба от някой прозорец, свирвах на Коня.

— Там...

Той зареждаше ракетохвъргачката си, стреляше през рамката на прозореца, а аз и Дрейди изтичвахме до вратата, ритвахме я и нахълтвахме с огън, за да довършим виетконгците. Ако някои от тях успеяха да излязат, Ришър ги убиваше с картечницата и преминавахме към следващата къща.

— Стреля се от покрива — извика ми Дрейди.

— Виждам. Ришър...

Ришър вдигна картечницата. Куршумите режеха покрива като дърворезачка. Един виетнамец падна на улицата от втория етаж.

Придвижихме се още няколко метра и изчистихме още две къщи. Все още ни обстрелваха отгоре. Идеята на виетконгците беше доста добра. Вдигнах пръст нагоре.

— Хайде да ги подхванем отгоре.

Ритнахме вратата на една къща, изкачихме се по стълбите до втория етаж, промушихме се през капандурата и излязохме на покрива. Къщите се намираха достатъчно близо една до друга, за да можем да скачаме от покрив на покрив. На двадесетина метра от нас стоеше един виетконгски войник с граната в ръка. Вдигнах автомата си и

стрелях точно в гърдите му. Той падна върху гранатата, която го разкъса на три части, и изхвърча от покрива.

Проправихме си път, завихме зад ъгъла и тръгнахме по следващата улица, като стреляхме по намиращите се под нас виетконгци. Това беше изтощаваща работа. Към десет часа бяхме успели да изчистим само три улици.

По-късно разбрах, че през това време Хари и Док са се развличали по свой начин. Спрели пред къщата, в която живеела медицинска сестра на име Меги. От втория етаж стреляли виетконгци. Без да им обръща внимание, Дрю ритнал вратата, докато Хари отвръщал на стрелбата с 50-калибровата си картечница, а Док Никсън обсипвал прозорците с куршуми от автомата си.

Когато Дрю влязъл, трима виетконгци идвали през задната врата. С един залп на автомата си той ги свалил на земята. От стълбището други двама започнали да стрелят по него. Той очистил и тях и затананикал: „Меги, Меги, тук е Дрю, нали, но къде, по дяволите, си ти?“ „Тук“ — отговорил разтреперан глас от шкафа в хола. Дрю изтичал и изтеглил изплашената сестра от скривалището ѝ. Прегърнал я.

Докато тичали, през задната врата влезли още виетконгци. Дрю изтикал Меги навън, завъртял се и ги повалил. Треснал предната врата и набутал сестрата в джипа. Тя паднала на коленете на Док Никсън и запрашили обратно към Белия дом. Хари, Док и Дрю шест пъти отивали и се връщали и измъкнали всички цивилни без нито една драскотина. Док Никсън настояваше, че най-хубавият момент бил, когато Меги седнала върху него.

— Какви разкошни цици — сподели с мен той. — Мой тип жена.

Рано следобед виетконгците започнаха да се оттеглят. Не бяха много. Около двеста души. Но пък ние бяхме по-малко от петдесет човека, включително и нунгите. И въпреки всичко до сутринта бяхме превзели много от позициите им. Те изчезнаха по улиците и алеите на Чау Док или пък отидоха да сменят дрехите си и отново станаха лоялните и глуповати местни жители.

Получихме добра и лоша новина: нунгите на Уести бяха успели да отблъснат врага от южната част на града, като ги прогонили на юг в

джунглата. Но по време на боя избухнала рафинерията и голяма част от цивилните били изгорени. Задушавашата миризма на горяща плът се долавяше от половин миля разстояние. (На следващия ден повикахме хеликоптери за медицинска евакуация, за да откарат колкото е възможно повече изгорени вьетнамци. Джек качи няколко на катера и отплава с тях надолу по реката към болницата в Са Дек на река Меконг. Меги замина с него. Когато се върна, дрехите ѝ миришеха така, сякаш в продължение на осем часа е готвила агне на шиш.)

През ранните часове на битката вьетконгците установиха огневите си позиции в черквата и болницата на Чау Док. Това е партизанска тактика, използвана и до днес, при която нападащите трябва да разрушат цивилния обект, а това, дори и да загубят битката, им осигурява победа чрез извършената пропаганда.

Точно така стана и в Чау Док. Изкарахме вьетконгците, от черквата и болницата останаха само руини, а след няколко дни те разпространиха из околността слуха, че кръглооките бандити (това бяхме ние) са унищожили цивилни обекти.

За първи път видяхме някой от Марвин Арвин да подава глава от мястото до поделението, където бяха организирали кръгова отбрана. Това беше в реда на нещата. Марвин не обичаше да се показва по време на военни действия. В края на краищата те бяха обучени от Лайнения полковник, а той все още седеше заключен в стаята си. Но обикновено накрая те тръгваха да почистват. Винаги съм смятал, че го правят, защото намират много вьетконгски сувенири, които да продадат на черния пазар. Но Марвин не беше сам в страха си. Вероятно, след като изчистим всички вьетконгци, Лайнения полковник щеше да навлече противокуршумна жилетка, да огледа всичко и да се самопредложи за медал. (Не зная какво стана с полковника, но Дрю Дикс заслужи „Почетен орден“ за действията си по време на битката в Чау Док. Само не можах да разбера защо, след като Хари и Док Никсън бяха с Дрю през цялото време, заслужиха само „Бронзова звезда“. Питам се дали критериите за тюлените не бяха по-високи от тези за зелените барети.)

Когато вьетконгците започнаха да отстъпват, ние решихме да прочистим колкото е възможно по-голяма част от града, обработвайки пресечка след пресечка. Разделихме се на двойки и съвсем като полицаи на патрул започнахме да обхождаме тротоарите. Аз и Коня

Кучински ходехме по едната страна на улицата, а Сколиз и Ришър по другата. Вражеският огън ту спираше, ту отново започваше. Работехме по план. Аз се промъквах до някоя врата, отварях я с ритник, търкулвах граната и чаках да видя какво ще стане. Ако останеше тихо, Коня отиваше да обработи следващата врата. Ако дочуех нещо, чаках гранатата да експлодира, след това влизах през вратата и стрелях с автомата си. Тюлените от другата страна на улицата постъпваха по същия начин. Това беше идеален начин за прекарване на приятен, слънчев новогодишен следобед в големия митрополитски град Чау Док.

По едно време започнаха да стрелят по нас от долния край на улицата. Коня и аз се напъхахме в един вход. Така направи и Сколиз. Но не и Ришър. Хлапето вдигна картечницата си и отиде в средата на улицата, като крещеше и стреляше. Сякаш се намирахме във виетнамския Додж Сити^[1]. Картечницата се тресеше в ръцете му, а на лицето му цъфтеше налудничава усмивка.

— Елате, задници такива — крещеше той. Ония стреляха по него, виждахме как куршумите вдигат прах около краката му, но той не им обръщаше никакво внимание.

Коня и аз крещяхме към него.

— Задник такъв, махай се от улицата!

— Идиот, залегни!

Той се смееше. Откаченото копеле се смееше.

Изведнъж всред целия този шум и бъркотия настъпи невероятна тишина.

Ясно беше какво ще се случи. Извиках към Ришър:

— Нееее...

Беше късно. Чух го. Снайперистки изстрел. Само един снайперистки изстрел.

Улучи го в челото.

Ришър изпусна картечницата и се свлече на земята. Бях достатъчно бърз, за да мога да го задържа. Коня изстреля една ракета към мястото, откъдето стреляха. Не зная дали улучи нещо. Имах други грижи.

Издърпах Ришър от улицата. Ръката ми, с която го подкрепях за тила, беше мокра. Куршумът беше пронизал главата му. Мозъкът му се

изливаше в дланта ми. Опитах се да го напъхам обратно, но не беше възможно.

Натъпках хлапето с обезболяващи лекарства. Коня се обади за линейка. Свързахме се по радиото с Дрю, Хари и Док Никсън, които дойдоха с джипа под обстрел, за да ни вземат и откарат до площадката за хеликоптери на шест преки от нас, при Уести.

Пристигнаха след няколко минути. Зад кормилото беше Дрю. Хари скочи и хвана краката на Ришър. Док го хвана под мишниците, а аз държах главата му.

— Мамка му! — изруга Хари и отпусна тялото на хлапето върху задната седалка на джипката. Хвана едната му ръка с мрачно лице. Док Никсън държеше другата.

— Тъпо копеле такова — каза му Хари. — При Уести има две каси студена бира. Можеше да почакаш...

Док покри лицето на Ришър с одеялото. Успяхме някак си да се натоварим и Дрю потегли.

Ришър си отиваше. Бях му наблъскал морфин и не изпитваше болка. Но той си отиваше. Личеше си по погледа му. Очите му вече бяха мъртви.

Той знаеше, че умира. Гледаше ме като някакво кутре.

Бях много ядосан на кучия син. Търсеше си го.

— Тъп миризлив задник — повтарях и държах главата му и с палец опитвах да завра мозъка обратно в надробения му череп.

Черната ми пижама беше мокра от кръв. Ръцете ми лепнеха. По пръстите си усещах парчета от череп.

— Тъп миризлив задник. — Това беше единственото нещо, което можех да кажа, докато той умираше в скута ми.

В мен се надигна невероятна ярост. Част от нея беше насочена към самия Ришър. Ако не умираше сега, може би аз щях да го убия. Умираше, защото беше глупав. Излезе по средата на улицата. Така не се прави и той го знаеше, но въпреки това излезе. Търсеше си го и си го получи и затова беше тъп миризлив задник. Заслужаваше това.

Не, не го заслужаваше. Лежеше с глава в ръцете ми, мозъкът му изтичаше в тях. Тогава разбрах, че никак не заслужаваше това.

В мен се надигна невероятна ярост, защото усещах, че Ришър не трябваше да бъде там. Ние бяхме тюлени. Бяхме бойци на джунглата, а не шибани градски полицаи. Проклетият полковник и Специалните

сили трябваше да бъдат из града и да направляват действията, вместо да седят зад шест реда бодлива тел и триметрова бетонна стена в шибаното поделение, спретнато като парадна площадка в Уест Пойнт.

В мен се надигна невероятна ярост, защото един от хората ми беше убит от някакъв проклет, вонящ, гаден виетконгски снайперист, който тежи тридесет и пет килограма с мокри дрехи. В този миг мразех всички виетнамци. Те бяха ненужен клас низши същества, плюскащи оризовите си ястия, и се нуждаеха от две клечки, за да се хранят, и една, за да носят на рамо две кофи с лайна.

В мен се надигна невероятна ярост, защото, когато застрелях Ришър, застрелях и собственото ми безсмъртие. Още първата нощ във Виетнам куршумът от автомат „Калашников“ отскочи от водата и удари човека до мен между очите. Защо него, а не мен? Един ден тичах бос по пътеките на остров Дунг и човекът зад мен стъпи точно в отпечатъка от крака ми и — тряс — избухна малка мина, която откъсна обувката му. Защо него, а не мен?

Защо? Защото бях безсмъртен.

Така се чувствах. Затова правех всичко и ходех навсякъде при най-неизгодни условия и казвах на хората си, че с мен винаги ще бъдат добре. Цицини имаше. Одрасквания също, а дори от време на време по някое раняване. Но никой не умира с Марчинко.

Сплотеност на шибаната група. Казвах: „Никой няма да умира. Ще бъдете в безопасност с лейтенант Рик Марчинко, Диверсанта, Човекът акула от Делтата. Сега слушайте внимателно: Никой няма да умира.“

През последните дванадесет часа бях успял да се спася от изстрелите на един „Калашников“, идващи от десетина крачки, и бях оцелял. Прекарал бях взвода си през минирано поле нощем, без никой да е получил дори и драскотина. Преследваха ни група виетконгци и най-сериозното нараняване беше навехнат глезен. Единадесет души от нас бяха излезли срещу двеста виетконгци, бяхме ги отблъснали от северната част на Чау Док улица след улица и никой не беше пострадал.

Досега.

Не зная кого мразех повече: виетконгския смрадлив снайперист, който беше застрелял Ришър, или Лайнения полковник, който беше твърде страхлив, за да се бие, или пък проклетите виетнамци, които си

правеха тези номера от поколения. Факт е, че никой от тези не би желал да бъде насаме с мен в този момент. Би било опасно.

Галех лицето на умиращия Ришър.

— Тъп миризлив задник.

Смъртта на Ришър ме накара да проумея някои горчиви истини. Най-важната — за това как да влизам в бой. Първостепенната ми задача, както вече я виждах, беше да върна хората си живи. Как щях да постигна това, нямаше значение. Дори ако трябва по време на разпити да ставам по-груб, а и брутален спрямо виетконгски заподозрени. Така ще бъде. Дори ако това означаваше в боя да станем още побезжалостни. Разбира се, ако опазването на живота на хората беше първостепенната ми задача, то убиването на виетконгци беше второстепенната. На трето място беше разработване на тактика на тюлените. Използвах войната, за да намеря най-подходящия начин за действия във враждебна обстановка. Тези уроци ми бяха полезни до края на кариерата ми. Има хора, които смятат, че съм кръвожаден и твърде „мръсен“ по отношение на тактиката ни. Истината е, че вършех необходимото, за да опазя живота на хората си и да убивам колкото е възможно повече врагове.

Освен това след Чау Док разбрах, че ние, американците, сме нищо за виетнамците. И за мнимите си съюзници от Юга, и за противниците си от Севера. Това си беше тяхна война. Водеха я от векове. Ние просто бяхме поредната пречка, поредното мимолетно нахлуване на кръглооки бледокожи призраци. По тази причина ни се бъркаха — както съюзниците ни, така и противниците ни. Например, откакто списание „Мейл“ постави снимката ми на корицата — „Лейтенант Дик, Диверсанта, най-смъртоносният човек акула във Виетнам“, — се бях превърнал в обект на непрекъснати шеги и майтапи от страна на тюлените. Не им обръщах внимание — бях квит с шегаджиите. А нося майтап не по-зле от всеки друг.

Но не бях особено зарадван от афишите „Търси се“, които виетконгците разлепваха по дървета и колиби из цялата Делта три месеца след като излезе статията в „Мейл“. Първите афиши съдържаха следното: *„Награда от петдесет хиляди пиастъра за всеки, който моме да убие лейтенант Дик Марчинко Диверсанта, убиец със*

сивкаво лице, донесъл смърт и неприятности в провинция Чау Док по време на лунната Нова година.“

Отнасяше се именно за мен. И не ме притесняваше особено това, че знаят името ми, колкото това, че знаеха, че съм бил в Чау Док за Тет. Толкова за оперативната тайна.

По време на едно наше нападение в Ке Сах в средата на месец май свалих друго съобщение: *„Награда от десет хиляди пиастъра за човека, който убие водача на тайната група синеоки убийци, унищожили много семейства тук в Деня на Обединените нации — 2 януари 1968 година.“* Това отново бях аз. На 2 януари единствените хора в Ке Сах бяхме ние. Убихме шест, може би седем виетконгци.

Подобна тактика от страна на виетконгците можеше да се очаква, макар да ми беше смешно, че четат „Мейл“. Трябваше ми повече време да се науча да разбирам действията на приятелски настроените виетнамци. Те имаха свои начини да се будалкат с нас.

Когато взводът преминеше през някое селце, често пъти спирахме, за да хапнем. Горди и аз носехме виетнамски пиастри и винаги си плащахме за ориза и рибата, които ядахме. Това беше необходимо по две причини. На първо място, за да не носим храна със себе си, което позволяваше да вземем повече боеприпаси. Освен това ни сближаваше с хората, както винаги съм смятал. Мислех така, защото съм кръглоок и според мен беше логично, след като ям и прекарвам известно време с тях, да спечеля доверието им.

Селяните, при които се отбивахме, бяха приятелски настроени. Често идваха, за да ни докосват, докато седяхме над купите с ориз.

В началото мислех, че правят това, защото сме непознати и искаха да пипнат униформите ни, направени от непозната материя, да видят отблизо оръжията ни и да проверят дали бялата ни космата кожа е също толкова гладка, колкото тяхната жълта кожа.

По-късно открих какво точно правеха, докосвайки ни.

Предаваха ни демоните си.

Защитаваха себе си и селата си, като предаваха злите си духове на кръглооките чрез докосването. Във Виетнам вярват, че по този начин се предават злите духове.

Затова започнах да ги връщам обратно.

Когато децата ме пипаха и прегръщаха краката ми, ги вземах в ръце и мажех по лицата и косата им камуфлажната си мръсотия.

Когато възрастните опипваха кожата ми, аз също опипвах тяхната. Усмихвах се, сграбчвах ги и казвах: „*Chao hom-nay-dep-troi*“, което беше равнозначно на „Приятен ден“.

Майната ми, Чарли? *Du-ma-nhieu* — Твоята мамица! Твоята, Чарли.

[1] Град в САЩ, превърнал се в символ на постоянни престрелки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Върнах се във Вирджиния Бийч през месец юли 1968 г., за да се захвана с нещо, което се оказва по-трудно от воюването във Виетнам — станах съпруг и баща „на пълен щат“. Синът ми, Ричи, беше на пет години, а дъщеря ми, Кати, на три. И двамата не ме бяха виждали много преди. (Малката Кати се съдираше да пици, когато я вземах на ръце през първите две седмици след завръщането ми.) Не бях виждал много често и Кати Ан. Като изключим сесиите по обучение и двете ми пътувания до Виетнам, бях извън дома общо двадесет от двадесет и четирите месеца. Завръщах се само за една или две седмици.

Трябваше да се закрепя на едно място и да се заема със списък от две страници — все „сладки работи“ около поддържането на къщата и двора, които бяха зарязани, докато бях зад граница. Гордеех се с нашия дом, малко тухлено ранчо на ъгъла зад пазарния център „Принцеса Ан“. Жилището беше малко и скромно обзаведено. Но си беше наше. Успяхме да го купим в периода между първото и второто ми отиване до Виетнам. Това ме караше да се чувствам по-различен от родителите си, защото те никога не бяха успели да купят къща.

През лятото на 1968 година станах инструктор в „ТЮЛЕН“ на хлапетата, които щяха да заминават за Виетнам. През по-голямата част от времето стояхме на едно място, което наричахме Гадното блато. То се намираще до границата на Северна Каролина. Взех Ричи със себе си при едно от пътуванията. Той пощуря от радост. Делеше с мен спалния чувал и започна да улучва бирени кутии с въздушната пушка, която бях му купил. Запозна се с някои от хората в Осми взвод и с удивление гледаше как Фреди Тутмън лови отровни водни змии с голи ръце и извива вратовете им.

Освен това синът ми за първи път яде еленово месо. Една вечер някакъв елен допусна грешка — опита се да преплува реката точно под лагера ни. Момчетата го видяха и аз скочих във водата с един нож мачете, прерязах гърлото му и го натиснах под водата, за да го удавя. След това го изтеглих на брега, а Ричи гледа как го изкормвам. Показах му как по време на обучението по оцеляване ни бяха учили да влизаме

в тялото, за да се топлим. Тогава за първи път той яде пържоли от еленско месо. Обожаваше ги.

Играх си на инструктор, обучаващ тюлени, до месец ноември. След това се записах доброволно да отида отново във Виетнам.

Аргументите ми бяха, че не мога да бъда наистина ефективен инструктор, ако не знам какво става в страната. Триковете, които ми бяха вършили работа през 1968 година, можеше да се окажат неподходящи за тюлените през първите шест месеца на 1969 г.

Но Военноморските сили имаха други планове. В безкрайната си мъдрост Бюрото за военноморския персонал ме разпредели на вакантна служба като съветник по специалните операции към АКОСМВ — на военноморски жаргон това означава Атлантическа команда за обучение на сухопътни и морски войски. Пак щях да работя във военноморската база в Литъл Крийк, всъщност АКОСМВ се намираше на две пресечки по-надолу от щаба на „ТЮЛЕН-група 2“. Между тези две пресечки зееше огромна бездна — различни традиции, различно поведение. Като съветник по войната със специални методи към АКОСМВ аз щях да бъда щабен служител.

В групите всичко се въртеше около физическата подготовка. Тренираше се без прекъсване. Пиеше се всяка вечер. Държахме се тежкарски, нахакано, водехме цинични разговори и изглеждахме като най-кофти копелетата в квартала. Редовно ходехме по тениски и шорти, а ако косата ни не беше сресана идеално — на педерастите, които се интересуваха, много им здраве.

А сега изведнъж щях да стана такъв офицер, на каквито винаги съм се присмивал — щабно лайно. Перспективата да се превърна в бюрократичен, отвратителен, оплакващ се и влачещ дебелия си задник книжен плъх не ме привличаше изобщо. Не се притеснявах да изразявам чувствата си пред всеки, който би желал да ме изслуша.

— За какво, по дяволите, са ми тези глупости? — попитах Кати Ан една вечер. Седяхме в хола. Децата си бяха легнали, а ние държахме по една бира в ръка.

— Не зная. За какво му трябват те на човек?

Въпросът беше уместен. Помислих малко.

— Предполагам, че заради кариерата.

— Е?

— Това включва толкова много глупости — казах уклончиво. Отпих от бирата си и погледнах жена си над кутията. Всъщност изобщо не се притеснявах от бюрокрацията. Знаех, че ще мога да я понеса. Тревожеше ме нещо много по-съществено и дълбоко. Знаех, че в АКОСМВ ще трябва да доказвам себе си на едно по-различно бойно поле, което според мен не беше благосклонно.

Във Виетнам, поставен наравно с випускници от академията и офицери от Центъра за обучение на офицери от запаса, бях побеждавал. Бях по-жилав и по-изобретателен воин от тях и те го знаеха. Тъй като съм бил редник, можех да говоря глупости с екипажите на катерите или да надругавам моряците като хамалин с двеминутни цветисти потоци от цинизми. Тъй като бях прекарал доста време в разширяване границите на войната със специални методи, нямаше нещо, което да не мога да направя на бойното поле със или без разрешението на командирите си. Всичко това беше добре, докато се намирах зад граница. Но авторитетът на необуздан бунтар, който си бях спечелил във Виетнам, нямаше да даде силен тласък на кариерата ми.

Редовните офицери от Военноморските сили — капитани на кораби, пилоти или подводничари — не се отнасяха с доверие към воините от Специалните сили. Това е доказана истина. Дори и когато станах подполковник, новоизлюпените мичмани от академията гледаха кръста „Будвайзер“^[1] — емблемата с орел, котва и тризъбец, каквато носи всеки тюлен — на униформената ми блуза с пренебрежение. Знаеха, че в кастовата система на Военния флот аз бях аутсайдер; че на такива като мен се гледа като на непредсказуеми побойници. Те знаеха, че ще станат адмирали, докато ние, тюлените — няма.

Освен това успехът ми в АКОСМВ щеше да зависи от начина, по който се изразявах и държах и, честно казано, нямах представа дали ще мога да издържа. Независимо от факта, че тогава току-що бях произведен в звание лейтенант, аз все още си оставах човек, незавършил гимназия. Приравнителните изпити изкарах и получих диплома по време на пътуването из Средиземноморието по настояване на Ев Барет, чиито способности по отношение на правописа се изчерпваха малко преди думите с три съгласни. Разбира се, докато служех в групите за подводна диверсия, бях и писар при Ев Барет — пишех „карти за танци“ (така наричахме докладите след провеждане

на операции), сведения за годност и препоръчителни писма за водените от мен групи и за взвода във Виетнам. Но нямах опит при писането на доклади и никакво обучение в политическото изкуство за подготвяне на паметни записки. Като щабен офицер от АКОСМВ щях да бъда уязвим и изложен на бюрократичен огън така, както всеки офицер от Военното разузнаване би бил по време на развихрилите се престрелки в Чау Док през Тет.

Безпокойството ми беше породено и от друго: Кати Ан. Тя никога не се беше занимавала с нещата, които се очаква да върши една офицерска съпруга. И дали би могла? Трябваше да гледа две деца и да поддържа къщата. Имаше и съпруг, който за две години почти не се беше мяркал насам. И все пак, ако исках да посветя живота си на Военноморските сили — а аз исках, — за кратко време трябваше и двамата да изгладим доста трески. Нуждаех се от колежанско образование, а Кати трябваше да започне да се държи като съпруга на младши офицер, ако искахме да се изкачим нагоре по стълбицата на кариерата. Изпитвах повече страх от това ново назначение, отколкото бях изпитвал във Виетнам.

Нещата определено тръгнаха добре от деня, когато за първи път срещнах адмирала. Една сутрин бях извикан на среща с него в кабинета му. Имаше две звезди и се казваше Рей Пийт. Той беше безупречно нагласен офицер с рунтави вежди и изглеждаше, сякаш е изпратен да изпълнява тази роля от централната киностудия в Холивуд. Бях го виждал да излиза от колата си в базата. Правеше силно впечатление, особено на един дребен змиеядец като мен. Нямахе дори и косъм, който да не си е на мястото. Обувките му лъщяха като огледало, ноктите му бяха полирани, вратовръзката идеално завързана, а ръбовете на панталона му остри като бръсначи. Всичко това ме беше притеснило и затова прекарах два часа в приготовленията преди срещата с него. Мисля, че никога не бях се старал толкова много да се излъскам, дори и по времето, когато се видиотяха дотам, че лъсках и подметките на обувките си.

Един адютант, накичен с ширити, ме въведе в огромната полирана канцелария. Адмирал Пийт завъртя високия си съдийски стол и се обърна, за да ме погледне през бюрото с размери на малък самолетносач. Отдадох чест. Той отговори намръщено. След това по

лицето му се разля усмивка, топла като виетнамски изгрев. Стана, излезе иззад бюрото си и стисна ръката ми.

— Радвам се, че си при нас, синко.

— Благодаря, сър.

— Седни. — Посочи един стол в края на дълга черешова масичка за кафе. Седнах. Адмиралът се настани на края на дивана в стил „Кралица Ана“, до гравираната ъглова маса, на която имаше пищна месингова лампа, направена от античен пожарогасител, една голяма многоканална телефонна конзола и тридесетсантиметрова купчина доклади. Купчината беше пъстра и изглеждаше като дъждовна дъга, а цветът на всеки лист показваше нивото на секретност на съдържанието му.

— Е, лейтенант, какво ви води в АКОСМВ?

Бях мислил какво да отговоря, ако ми зададат този въпрос. Идиота в мен би отговорил: „Защото дойде време за тъпо назначение като щабен лайнар и миризливите лайноядци от бюрото за военноморския персонал, които освен от чукане на кози не разбират от нищо друго, не искат да ме пуснат да се върна във Виетнам.“

Но погледнах адмирал Пийт право в очите и казах:

— Е, сър, прекарах последната година и половина във Виетнам и мисля, че е време да дам възможност на по-младите момчета да повоюват, докато аз използвам възможността да натрупам малко опит в щаба. — Казах го със сериозно лице.

— Там сте се представили доста добре: „Сребърна звезда“, четири „Бронзови звезди“, два „Благодарствени медала за служба във Военноморските сили“.

— Да, сър, но...

— Но?

— Господин адмирал, аз съм дяволски добър тюлен и обичам да воювам. Но за да направя реална кариера във Военноморския флот, трябва да разбера как действа той, а това се научава само в щаба. Освен това работата тук ще ми позволи да посещавам вечерно училище. Виждате, че на куртката ми няма знаци за колежанско образование. Смятам, че е важно да завърша вечерно училище, за да мога да се съревновавам за място в програмата ВА/BS на Военноморския флот в Монтерей.

— Мисля, че гледаш реалистично на нещата, синко — кимна Пийт.

Разговаряхме още двадесетина минути. Адмиралът ме разпитва за семейството ми, също за това защо съм станал тюлен и как е във Виетнам. Обясни ми какво очаква от мен — да координирам дейността на тюлените с програмата за обучение на сухопътни и морски войски и да представям принципите на войната със специални методи пред персонала му. Стана време да си тръгвам. Един адютант се вмъкна в стаята и се изкашля дискретно.

— Следващият човек за среща с вас чака отвън, сър.

Изправих се и отдадох чест.

— Благодаря, че ми отделихте време, сър. — На вратата се обърнах към Пийт: — Между другото, адмирале, ако някога решите, че искате да постреляте, да скачате с парашут или пък да се опитате да вършите подривна дейност, мога със сигурност да го уредя.

Веждите на адмирала подскочиха с цели два сантиметра, сякаш беше получил токов удар. След това се засмя с глас.

— Няма да забравя това, лейтенант. Свободен си.

Необходимите ми бяха два месеца, за да се настроя, но в началото на 1969 година започнах да харесвам работата в щаба. Част от всичко беше предизвикателството да успея да включа гледната точка на тюлените в доктрината за войната с участие на морски десантници, нещо, което преди идването ми не се беше случвало в АКОСМВ.

Успехът, на който се радвах, се дължеше до голяма степен на адмирал Пийт, който се отнасяше с разбиране и ме окуражаваше, както и на един висок полковник, Боб Стантън, който се появи няколко седмици, след като бях започнал. Боб беше пратен в АКОСМВ, докато Военноморските сили решат дали да му дадат първата генералска звезда. Дойде от Вашингтон в собствения си „Фиат 600“, изглеждащ като малка кола от цирка. Гледах как излиза от нея. Приличаше на приказката за Джек и боба^[2]: излизаше от колата безкрайно дълго време. Никога не бях срещал по-висок човек — може би почти два метра.

Стантън беше бивш офицер от групите за подводна диверсия, така че двамата се разбирахме. Той беше от ония старомодни офицери,

които спазваха Първия морски закон на Барет, и затова ме взе под своя закрила. Научи ме на някои хитрини за това как да накарам един висшестоящ да подпише паметна записка, която не одобрява. Възлагаше ми задачи, свързани с ровене по книги, и това ми даде възможност да се запозная отблизо с библиотеката. Отбелязваше грешките в записките и докладите ми и ме караше да ги преписвам отново, докато не зазвучат на английски, а не на бюрократичен език. Защищаваше ме от удари в гърба, което е нормално за всички щабове. Когато полковник Боб напусна, аз вече се справях и без чужда помощ. Работата беше трудна, но аз се радвах, че мога да я върша не по-зле от дипломираните си колеги.

Работните дни бяха поносими, макар и дълги. Явях се на рапорт в осем часа и свършвах към четири. Отивах с колата на тридесет мили до колежа „Уилям и Мери“ или пък до „Олд Доминиън Юнивърсити“ за пет часа вечерно училище. Прибирах се малко преди полунощ и вечерях. Оставах насаме за няколко минути с Кати Ан, а после прекарвах над книгите до два сутринта, след което спях до шест часа.

През почивните дни бях свободен. Играех с децата, довършвах някои работи по къщата — дори през лятото успях да насадя градина с цветя, която получи награда. Веднъж месечно трябваше да се преквалифицирам за подводно взривяване, веднъж на всяко тримесечие защитавах квалификациите си по скокове с парашут, а на шестмесечие — по подводно плуване. Но освен в тези случаи няха никакви контакти с „ТЮЛЕН-група 2“, нито със старите си приятели от групите за подводна диверсия. При по-специфични въпроси за някои операции се обаждах по телефона. Но вечерите, прекарани в пиене на бира и побоища, пратих по дяволите. За първи път, откакто бях женен, станах съпруг и баща „на пълен щат“. Не беше толкова лошо, колкото си мислех.

Около една година след пристигането ми адмирал Пийт беше заменен от стар морски вълк — Тед Снайдър. Той беше пропит с морска сол бивш подводничар и държеше сирена от подводница под бюрото си. Когато се поразвеселеше от уискито си, надуваше сирената и можеше да бъде чул на половин миля разстояние: „Буу, буу. Потапай!“

Снайдър и Пийт бяха различни във всяко отношение. Пийт беше професионален бюрократ, воин на хартиения фронт; Снайдър беше дълбоководен моряк и професионален морски капитан. Пийт беше безупречен в поведението си като президент на банка; Снайдър беше по-непринуден, а от време на време и по моряшки циничен. Но се радвах, че имам възможността да служа и при двамата. От Пийт се научих да ценя планирането, което се извършва при добрата работа в щаба. Големи войскови единици не могат да бъдат контролирани с моментни решения. Методичният стил на командване на Пийт ме научи на тактика и на привеждане в изпълнение на решенията. От Снайдър се научих на нещо също толкова ценно — грижата и храненето на офицерите от генералския състав.

Старецът ме хареса. Водеше ме със себе си по събрания и ми разрешаваше да оставам на тях. Вземаше ме на коктейли и от време на време ми намигаше и кимаше с глава — „Купи една напитка на този“, „Вземи телефона на оня“. Обясняваше ми политиката на офицерите и ме учеше на ненужни дейности, като например дебюта ми като командир на скаути и изнасянето на речи в местния „Ротари клуб“, на които комисиите по произвеждането в звания държаха много при вземането на решения.

За да ми помогне да се придвижвам нагоре по стълбицата на кариерата, той ме включи в съвета на директорите на планетариума — мястото, където отсядаха офицери от генералския състав. Защо се казваше „Планетариум“ ли? Защото там спяха „звездите“. Тук ошлайфах много неща в себе си. Не можеше да се разговаря със стюарди в стила на Ев Барет. Нито пък да се използва проклетият, шибан, смотан език, когато се говори за дизайн със съпругите на адмирали. Идеално фризираната мисис Джоунс, съпругата на генерал Джоунс с три звезди, не би искала да чуе как младият лейтенант Дик Марчинко произнася: „Мамицата му!“.

Научих една нова дума: *изтънченост*. Открих, че дреболии като добре подредени свежи цветя могат да направят съпругата на някой генерал с три звезди приятел за цял живот, а това, както адмирал Снайдър ми е казал, често пъти беше толкова важно, колкото да станеш приятел със самия генерал с три звезди.

За да облагороди обноските ми на човек, който всмуква грах и спагети през носа си, Снайдър ме караше да уреждам коктейли в дома

си. Затова започнах да работя с магазина на базата. Целият ми опит в приготвянето на храна се състоеше в смъркане на хашиш при Гъси и работа в пекарницата по време на участието ми в групите за подводна диверсия. Сега се превърнах в експерт по топли и студени ордьоври, екзотични ликьори и вносни вина — а дори и установявах по метода на елиминирането кои ножове и вилици са удобни за съответни ястия.

Същата енергия, която използвах при обучаването на група „Браво“ и Осми взвод, сега беше насочена в новата и непозната за мен територия на обслужването. Бях взискателен и безупречен като оберкелнер, който проверява дали всичко е доставено и подредено навреме. Но по-важното беше, че с тези приеми животът ми се показва в нова светлина.

Като член на групите за подводна диверсия, а и като тюлен се присмивах на надутото поведение. Имитирах такова държане с мимики, преди да изхвърля някого през прозореца. А сега разбрах, че тежкарлъкът, както го наричах, беше част от сложен социален ритуал. И както адмирал Снайдър не закъсня да ми обясни, овладея ли определено поведение, пред мен нямаше да има пречки за издигане до най-големите върхове.

Та как се учи детето? Детето се учи чрез подражание. Редовните ми контакти със сервитьорите от столовата позволиха на мен и Кати Ан да започнем да даваме наши коктейли, макар и с лейтенантски бюджет. Отивах в Планетариума и казвах на готвача:

— Готвач, за събота вечер планирам парти за тридесет души. Бюджетът е шестдесет долара.

За шестдесет долара получавахме храна и необходимото къркане, както и двама стюарди в колосани бели сака, за да може сервирането да бъде на ниво. Може би обстановката не беше толкова изисквана, колкото у Снайдър, но определено стояхме едно ниво над приемите с бира и солети, които правех в групите за подводна диверсия. Превърнахме се в добри домакини и през последната година и половина, когато служех при Снайдър, не забравяхме да даваме приеми на всеки два месеца. Списъкът на гостите беше пъстър — офицери от АКОСМВ и стари колеги от „ТЮЛЕН-група 2“, като Фред Кочи и Джейк Райнболт. Идваше и Горди Бойс, но вече не го подкочоросвахме да изпълнява танца на пламтящия задник.

Адмирал Снайдър ме накара да напиша статия за използването на дистанционни сензори при речни военни операции, която премина по различните канали, беше приета за тактическа доктрина на Военноморските сили и за нея получих благодарствено писмо. По настояване на адмирала представих в устен вид пред Комисията за десантни военни действия някои подобрени начини за придвижване на групите за подводна диверсия и на тюлените до бойното поле. Включих и препоръка (по-късно я одобриха) за преустройство на атомни подводници в средства за транспортиране на тюлени с възможност за десант с помощта на потопяеми транспортни средства. Изложих и други методи за транспортиране на тюлени.

Доиде и отплатата за тежката работа. Снайдър ми написа страхотни сведения за годност. (*„Лейтенант Марчинко е един от най-старателните, най-трудолюбивите и професионално вещи офицери, забелязани от настоящия съставител на сведението. Марчинко е офицер, който дори и когато се храни и спи, мисли за войната със специални методи и най-вече за дейностите на тюлените.“*) Но по-важно беше, че той се обади в Монтерей, Калифорния, където провеждаха програмата на Военноморските сили, и направо им заповяда да ме приемат за академичната 1971 — 1972 година. Приеха ме.

Купих си микробус „Фолксваген Кампър“ — от онези със съгваем платнен покрив. Нагласих и теглич за разбрицаното ни „Рено“, опаковахме багажа от къщата, взехме си довиждане, качихме децата в микробуса и през месец май 1971 година се отправихме към Калифорния, гледайки на света като семейство цигани.

Прекарахме шестнадесет прекрасни месеца в Монтерей, където най-после получих колежанското си образование и титлата бакалавър по международни отношения. Когато не ходех на училище или не играех боулинг, не скачах с парашут, не ходех на излет по калифорнийските планини, не яздех дребния кон, който бях купил за децата, си клатех краката. Присъединих се към клуб „Джейси“. Станах ръководител на скаути. (Може би моите скаутчета бяха единствените, които хващаха, убиваха, одираха жаби и ядяха пресни жабешки

бутчета по време на нощните излети. На някои от татковците им се повдигаше, но децата си бяха наред.)

Редовно говорех на събрания и разяснявах на гражданските организации, черкви и училища концепцията на Военноморските сили за войната със специални методи. Бях включен в изданието „Изключителни млади мъже на Америка“ за 1972 година. Убедих се, че има полза и от това да се ходи на работа само заради подписа. През 1972 година — две години преди срока — бях произведен в чин майор.

През последните шест месеца в колежа три дни в седмицата изучавах виетнамски език в Армейското училище за чужди езици. Говореше се, че ще ме изпратят обратно като главен кръглоок съветник за всички тюлени на територията на Южен Виетнам. Но в последния момент работата се провали, като известна роля изигра и виетнамизирането на войната. Вместо това ме извикаха по телефона от канцеларията на някакъв адмирал във Вашингтон.

— Майор Марчинко?

— На телефона.

— Моля, съобщете кога най-рано имате възможност да се явите за обучение.

— Обучение?

— В Школата за отбранително разузнаване. След като придобиете необходимите разузнавачески и езикови квалификации, ще бъдете назначен на поста военен аташе в Камбоджа.

[1] Шеговито наименование „Будвайзер“ е марка бира. — Б.пр. ↑

[2] Приказка, в която едно бобено стъбло израства до небето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Върнах Кати Ан и децата във Вирджиния Бийч, купих нова къща, настаних ги и ги записах в училище, а след това заминах на север, за да започна осеммесечно обучение в школа за шпиони във Вашингтон. Всички аташета, независимо дали са назначени при съюзници или противници, преминават обучение за шпиони. Разликата е в това, че сме по-ловки, когато шпионираме съюзниците си. Навсякъде смятат, че военните аташета са преди всичко хора, които събират разузнавателен материал, и за разлика от служителите на ЦРУ, които работят под дипломатическо прикритие, докладват всичко видно от тях в щаба си.

И така, ние изучавахме финото изкуство на шпионажа. Учихме се на такива елементарни неща като например как да направим добре експонирана снимка и как да проявим филма сами. Научихме се да бъдем истински двуличници — да се усмихваме, докато зад гърба си държим нож, и в същото време запазваме сърдечни взаимоотношения с хората. Разбира се, инструкторите прекарваха много време с нас, учейки ни да оцеляваме в определени социални ситуации. Обучаваха ни как да напиваме другите, докато ние оставаме трезви, как да си водим дискретни бележки (прави се с помощта на малък молив и листче хартия, скрити в джоба на панталона. Винаги съм смятал, че това изглежда глупаво, сякаш човек се чеше по топките). Учиха ни с какви любезности можем да придумваме и измъкваме информация от други аташета, как да разпространяваме дезинформация.

Преминах съкратен курс по ЕЛРАЗ — събиране на информация чрез радиоелектронно разузнаване, — така че знаех какви антени да търся в определени места. Изучавах начините за тълкуване на фотографски снимки и разбрах как да разпознавам какъв е товарът на корабите по това какво има на палубите им.

И, разбира се, обясниха ни как да пишем „проразии“. „Проразите“ са служебният инвентар на дипломатите. Думата е съкращение от Протокол за разговори. И ако някога ви се е случило да разговаряте с дипломат или шпионин в официални обстоятелства, то вероятно

забележките ви са били отразени върху хартия и се намират в някое досие.

За да усъвършенстваме новооткритите си таланти, се впускахме в безкрайни серии от упражнения: опитвахме се да измъкваме информация един от друг, правехме забави в бара на офицерския клуб на военноморското поделение в Анакоста, за да видим кой ще остане най-трезвен, излизахме с коли извън Вирджиния, за да правим тайни снимки на имотите в провинцията.

След шпионското училище смлях за 17 седмици шестмесечен курс по френски език; вкарах в ред нещата вкъщи; разпоредих се да изпратят разни тюленови неща от „ТЮЛЕН-група 2“ в Пном Пен и отлетях за великолепия Ориент.

Не съжалявах, че оставям Кати Ан и децата. Най-напред, разпределението ми щеше да бъде опасно. Пном Пен беше зона на бойни действия и затова Военноморските сили нямаха голямо желание да позволяват семействата да придружават изпратените там хора. После, бях си играл на татко и съпруг през последните четири години, при това доста успешно. Сега беше ред на Кати Ан да се заеме самостоятелно с нещата и да ми позволи да върша работата си. В дома ни имаше установена традиция — в него аз бях офицер от Военноморските сили, а Кати Ан — майка и домакиня. Това разпределение на ролите ѝ допадаше. Всъщност тя настояваше за него, а това устройваше и мен.

Преди да замина, отидохме на дълъг уикенд — пътувахме из Западна Вирджиния и спяхме на палатка. Беше идеално: чисто небе, прохладни вечери и залези, каквито се виждат по рекламите на „Кодак“. Приготвих хамбургери и хотдог, ядохме боб и зелева салата и седяхме пред палатката си пред угасващия огън, като гледахме небето в търсене на падащи звезди. След това децата изпълзяваха до спалните си чували и заспиваха. Кати и аз оставахме отвън, за да изпием по една бира преди лягане.

Посочих спящите деца с пръст.

— Ще ми липсват.

— И ти ще им липсваш. Тъкмо те опознаха и отново заминаваш.

— Тъгата по собствените деца е част от ежедневието на тюлените.

— Дик, има моменти, когато това, че си тюлен, започва да дотяга на всички ни.

— Такъв съм, Кати, такава е работата ми.

Притеснявах се само за едно при заминаването си в Камбоджа. Разпределението ми там би ме отклонило от бюрократичната верига, която дава възможности за назначаване на команден пост. Преди да напусна АКОСМВ, един адмирал на име Мур, който командваше войсковите подразделения за подкрепа на десантните операции за Атлантика и който беше по-високо стъпало от АКОСМВ в йерархията, ми даде изключителни препоръки: *„Лейтенант Марчинко е един от най-обещаващите млади офицери, които познавам, и има огромен потенциал за кариера във Военноморските сили. За да продължи развитието си, предлагам да бъде разпределен за командир на «ТЮЛЕН» след завършването на следдипломните курсове в Монтерей. Препоръчвам го за предсрочно повишение.“*

Командир на „ТЮЛЕН“? Това ми звучеше добре. Честно казано, никога не бях мислил да ставам командир на „ТЮЛЕН“, нито на някаква друга група. Командването беше работа за випускници на академията или на офицери от запаса, които живееха заради бумацината. Това беше занимание за старците, а не за млади воители като мен. Освен това дълбоко в душата си все още бях до голяма степен Идиота, момчето, което доброволно се беше отказало от училище и се беше записало в армията, защото това беше начин да се измъкне от задъненото си съществуване в Ню Брунсуик.

Но след Виетнам, когато доста от треските ми бяха одялани от адмиралите като Пийт и Снайдър, започнах да търся варианти, за които никога преди това не се бях досещал. Факт беше, че Военноморските сили са моят живот. Но сега, след като бях работил в щаба и имах диплома от колеж, закачена на стената, кариерата ми можеше да направи неочакван завой нагоре по добрата стара йерархическа стълбица на командването. Това ме караше да се посирам от удоволствие.

Проблемът беше там, че хората, с които се съревновавах, бяха прекарвали по-дълго време на синекурни длъжности от мен. Все още бях твърде млад майор. Не бях служил в „Група 1“ или „Група 2“ на

Силите за война със специални методи, нито бяха искали от мен да подготвя регатата на „ТЮЛЕН“ в Коронадо, нито пък да организирам олимпийския отбор по бобслей на Военноморските сили. Пък и назначаването ми в Пном Пен нямаше да ми даде никаква възможност да получа изключително важното разпределение като заместник щабен командир.

Заместник-командирите са тези, които осигуряват ефективната работа на войсковите единици. Те са и главните лица, които определят графици. Искате три катера, готови за отплаване в четиринадесет часа и двадесет и пет минути? Говорете със заместник-командира. Необходими са ви осем доброволци за някаква досадна работа? Говорете със заместник-командира. Командирът ви е пръснал задника с някое наказание и искате да се отървете от него? Говорете със заместник-командира. Заместник-командирите познават мисленето на командира, знаят от какво ще има нужда той и свършват работата, преди да е проговорил за нея. Те са и параван за командира, те са единствените хора, с които той може да разговаря и да се надява да получи смислено и откровено мнение. Страхотните заместник-командири създават бойните единици. Не дотам страхотните причиняват болка.

Аз обаче няма да имам шанса да бъда нито едно от двете. Пристигнах в Пном Пен през месец септември 1973 година, доволен, че мога да усетя аромата на острия азиатски въздух, който изпълваше ноздрите ми. По невероятен начин в града се смесваха атмосферата, на Третия свят и тази от епохата на френския колониализъм. Колата на посолството ме взе от летището, свалих стъклото и поех дълбоко дъх.

Шофьорът, камбоджанец, извърна глава, за да ме огледа.

— *Vous etes officier de marine?* — Вие офицер от Военноморските сили ли сте?

— *D'accord* — казах аз. — Точно така. — Посочих значката на гърдите си: — *Je suis un phoque* — тюлен съм.

Погледнах през прозореца. Виждах реката с фериботите и плаващите ресторанти. В далечината се виждаше Сребърният дворец. Прашните улици гъмжаха от хора — красиви, приятелски настроени, мургави хора.

— *Oui, je suis un officier phoque* — повторих. — И нямам търпение да се срещна с „тюленките“!

Съдбата се оказа по-благоклонна към мен, отколкото бях очаквал. Вместо стая в бараките на ергенските офицерски общежития ми дадоха двуетажна къща с градина от сто и петдесет квадратни метра, засадена с тропически цветя и стотици орхидеи. Къщата имаше големи стаи с варосани стени, беше идеална за развлечения. Имах прислуга — момче, което се казваше Сотан и живееше в къщата, и шофьор — Пак Бан. Месец след като се нанесох, се появи цяла тайфа от племенници и племеннички, а също и други подбрани роднини, от което персоналът нарасна — стана повече от шест души. Какво пък. Бройката нямаше значение. Дадох пачка пари на Сотан и го накарах да облече всички. Нагласих момчетата в черни саронги, а момчетата в черни панталони и бели ризи. Сполучлив избор направих, като добавих и военноморски жилетки, на които със златни нишки беше бродиран знакът на тюлените (наскоро одобрената официална емблема на „ТЮЛЕН“ с орел, пистолет, котва и тризъбец).

Започвах да действам. Или поне така си мислех.

В знак на учтивост направих визита на камбоджанския командващ военноморските операции, бригадният генерал Вон Саренди, но ентузиазмът ми секна. Френският ми, колкото и внимателно да го бях изучавал, се оказа практически неизползваем. Камбоджанците, както и хаитяните, говорят свой френски. Затова сричах, колкото можех, но най-вече трябваше да говоря английски. Освен това командващият се държеше много студено с мен. Разбрах защо по-късно през деня, когато отидох в посолството. Офицерът преди мен е бил подполковник — *a capitane de fregate*^[1]. Аз бях само *capitane de corvette*^[2] — майор. Според него Военноморските сили на САЩ не бяха проявили достатъчно загриженост да изпратят най-добрия и той смяташе това за пренебрегване на дипломатическите норми. Майната му — той не се е срещал с тюлени.

Посолството беше голяма бяла сграда на една пряка от реката, с ограда от ковано желязо, завършваща с омотана бодлива тел на върха. Когато влязох през вратата, си помислих, че то е лесна мишена за червените кхмери.

Нямаше постоянен посланик и затова се представих на заместник-началника на мисията Том Ендърс, който беше протеже на

Хенри Кисинджър. Човек с внушителна фигура — висок около метър деветдесет и пет, с дълга сребристосива коса, сресана назад над ушите, и очила с дебели лупи. Беше от Кънектикът, от аристократично семейство, образованието си бе получил в Йейл и изглеждаше така, сякаш е роден, за да носи костюм.

Погледна ме небрежно и ми обясни с аристократичния си напевен бас как стоят нещата. Първо: комунистическите сили на червените кхмери контролирали провинцията, така че всичките доставки на правителството, от ориза до куршумите, идвали по реката. Второ: човекът, на чието място идвах, бил окей, но не направил много, за да се подобри ситуацията. Трето: положението било просто — Военноморските сили на кхмерите били до голяма степен неефикасни при спирането на атаките на червените кхмери над снабдителните конвои, които вървят нагоре по реката от Южнокитайското море. Четвърто: през последните шест месеца терористичните бомбени нападения в Пном Пен бяха два пъти повече, но това в никакъв случай не влияеше много положително на обществения морал.

— Друго?

— Да, майоре — намерете решение.

„Тъй вярно и вървете на майната си, сър“ — помислих си аз, но прехапах езика си и казах:

— Е, ще опитам, сър.

Харесвах Ендърс. Не беше слабохарактерен нагаждач като писарушките от Държавния департамент, огъващи се при най-нищожен намек за заплахата. Ендърс никога не бягаше от евентуална схватка. Разбираше необходимостта от тайни операции и нетрадиционни бойни действия. Непрекъснато натискаше камбоджанците, за да ги накара да се приготвят и да нанесат решителен удар на червените кхмери.

Да намеря решение ли? Окей. Изработих си тактика още в началото. Ставах преди пет часа, отивах до щаба на Военноморските сили на Камбоджа и получавах новините от разузнаването за операциите от предишния ден, както и изгледите за текущите операции. След това към седем и тридесет тръгнах за посолството, вземах си кафе и отивах да докладвам на Ендърс. След това се връщах у дома, работех в продължение на около час, почиствах и се отправях към щаба, където прекарвах цял ден в гледане и слушане, или пък

отивах по реката с някой патрул. Рано привечер се прибирах във вилата си, за да вечерям, да преспя около час, а след това, към десет часа, се връщах в щаба, за да наблюдавам как се оправят с нощните операции. Ако камбоджанците провеждаха операция, което ставаше преди всичко нощем, отивах заедно с екипажите, за да видя как се справят. Спях у дома от три до четири часа, ставах, преобличах се и се връщах отново в щаба на кхмерите към пет часа. Прекарах общо 396 дни в Пном Пен. От тях 291 в бойни действия.

Независимо от трудното ми начало с командващия военноморските операции се разбирах с шефа на бойните операции — Ким Симанх, енергичен офицер от Военноморските сили, който говореше добре английски и ми осигуряваше свободен достъп до щаба му. Дори командващият военноморските операции — така всички наричаха бригаден генерал Вонг Саренди, — след като ме наблюдаваше как идвам и си отивам в продължение на три седмици, внезапно реши, че може да говори английски. Един ден дойде при мен, прегърна ме и от този момент нямаше нищо, което да поискам от камбоджанците и да не го получа.

Превърнах се в сътрудник на кхмерите. Започнах да се возя на патрулните катери, съпровождащи конвоите, и показвах на младшите кхмерски офицери — наричах ги норки от Marine Nationale Khmer^[3] — как да предприемат офанзивни действия срещу вражески засади.

Една вечер изпратих два патрулни катера надолу по реката да изчистят удобно за червените кхмери място за засади, което се намираше на около двадесет и пет мили южно от Пном Пен. Реших да се повозя с тях. Бяха ударили малък десантен катер близо до центъра на тесния канал на река Меконг. Ударът беше попаднал в двигателното отделение близо до кърмата, а катерът потънал само частично, защото вътрешните му отделения, наречени водонепроницаеми камери, все още бяха пълни с въздух. По тази причина носът стърчеше на около два метра над повърхността на водата и когато речните съдове забавяха ход, за да го заобиколят, червените можеха да открият стрелба от намиращите се на по-малко от сто метра брегове. Очевидно беше, че трябваше да взривим катера.

Обясних на Ким Симанх намеренията си — смятах да доплувам до кила, да закача на него два експлозивни заряда и да ги взривя едновременно, предизвиквайки така наречения мехурен взрив. От това

катерът щеше да се повдигне на няколко сантиметра, а корпусът му да се спуска от собственото си тегло при падането на тинестото дъно. Пукнатият корпус щеше да освободи всички въздух, намиращ се във водонепроницаемите прегради, а катерът щеше да легне на дъното на три парчета. Казах на Симанх, че случаят е като по учебник за подводна диверсия, а за младите офицери норки съществува идеална възможност да научат нещо.

Прекарах в приготовленияа два часа във „Вила Марчинко“. Нарязах взривателите до необходимата дължина, завързах детонационните кабели и нагласих взривните ударници. След това приготвих два възпламеняващи заряда за взривателите, навих отгоре им презервативи и завързах краищата им, за да станат водонепропускливи. Това беше стар трик на водолазите десантници. Необходим беше само един възпламенител, за да избухнат и двата заряда, но Ев Барет ме беше учил винаги да зареждам по два. „Глупав смотан смотаняк — ръмжеше той гальовно, — и какво, мамка ти, ще правиш, когато се намираш на метър и петдесет под смотаната вода и единственият шибан взривател, който си донесъл, защото си смотаняк, не иска да работи? Отговори ми, Марчинко, нещастен, лайномозъчен, видиотен заднико с устни като сфинктер.“

Разбира се, единственият точен отговор беше: „Тъй вярно, сър, слагам два възпламенителя, както вие бяхте любезен да ми предложите“.

Главният ми домашен прислужник Сотан гледаше критично, докато нахлузвах презервативите върху възпламенителите.

— Ще ходите ли да мушкате тази вечер, мистър Дик? — попита той.

— *Bien sur.* — И още как. Ще чукам червените кхмери — отговорих аз, изучавайки творението си. — Много хубаво ще ги изчукам.

Лицето на Сотан се сбръчка в усмивка:

— Струва ми се, че само хабите хубавите презервативи.

Беше краят на сезона на мусоните^[4], месец ноември, и нощите бяха толкова влажни, че ставаш мокър само докато ходиш на открито. Реката беше придошла. Отдалечихме се от пристаните и двигателите на катерите заръмжаха равно, когато кхмерските капитани ги изведоха внимателно в средата на реката.

Заедно с мен бяха един майор от кхмерите, двама лейтенанти и войници. Беше важно да науча кхмерските офицери да ръководят отпред. Това беше проблем в Камбоджа. Офицерите стояха отзад и оставяха войниците да вършат мръсната работа. Така не се печели война. Опитвах да ги уговарям с шеги: „Защо — питах аз — оставяте цялата веселба за войниците си?“

Когато стигнахме на пет мили южно от столицата, започнаха да ни обстрелват. Първата реакция на офицерите беше да заповядат катерите да завият обратно към града. Аз се противопоставих на заповедите им, изстрелях осветителна ракета по посока на мястото, откъдето ни обстрелваха, грабнах 50-калибровата картечница на катера и започнах да стрелям по бреговата линия.

— Виждаш ли? — махнах с ръка към командира на норките. — Сега го направи ти.

Майорът кимна с глава, хвана дръжките и изстреля дълга поредица.

Вражеският огън спря.

— *Voilà!* — Тупнах командира по рамото.

Спряхме малко на север от мястото на засадата след около час. Джунглата беше тиха — тази вечер нямаше никакви червени кхмери. Все още. Боцманът на катера посочи нещо във водата на стотина метра южно от нас. Насочих прожектора натам — от водата стърчеше тъп сив нос на катер.

— Нека се приближим.

Спряхме до катера. Изух зелената си униформа и измъкнах от найлоновата си чанта надуваема жилетка, бутилка с регулатор, очила, плавници, тежести и водонепромокаем прожектор на дълго въже.

— Вие чакайте тук — казах, както нахлузвах костюма си. Метнах през рамо прожектора и чифт експлозивни заряди в торбички, хвърлих се през борда по гръб и цопнах във водата. Течението беше по-силно, отколкото очаквах, пък и двадесеткилограмовите експлозивни заряди, които мъкнех, не ми помагаха кой знае колко. Стигнах до потъналия катер, завързах въжето за носа, гмурнах се и заслизах надолу, опипвайки дясната страна на корпуса. Докато се държах с една ръка и посягах към прожектора с другата, ми мина през ума, че червените кхмери може да са поставили мини от вътрешната страна на корпуса. Майната ти, Диверсанте.

Водата беше непрогледна — пълна с утайка, предизвикана от дъждовете — и наистина ми беше трудно да виждам каквото и да е. Изтеглих се по парапета, докато достигнах тинестото дъно, и обиколих около катера. На мястото, където широката кърма се беше забила в дъното, вързах въжето и прикрепих към него експлозивните заряди на разстояние три метра един от друг. Изплувах на повърхността и извадих наустника си.

— Хвърлете ми въже! — извиках.

Издърпах се по въжето до патрулния катер и обясних какво съм направил.

— Сега ще го взривим — завърших аз.

Изглеждаше ми просто да се върна на дъното, да присъединя водонепромокаемия часовников механизъм, да го настроя, да се върна на патрулния катер и да наблюдавам как потопеният десантен катер се разпада. Елементарен похват на водолазите десантници.

Но не стана така, защото при второто ми гмурване надолу законодателят мистър Мърфи ме чакаше. Най-напред си срязвах ръката, докато се придърпвах по кила на катера. Не беше рана, от която се мре, но нямаше да мина без няколко шева. След това открих, че един от зарядите се е отвързал, и ми трябваша пет минути, за да го намеря пипнешком. Докато го завързвах на мястото му, се порязах отново. Нещата станаха много по-сложни, отколкото ми се искаше. Накрая всичко беше на мястото си. Проверих отново експлозивите и детонаторите. Огледах всичко. След това дръпнах детонатора. Нищо не стана. Хванах втория детонатор и го дръпнах. Работеше отлично. Благодаря ти, Ев Барет.

Изплувах на повърхността, подавайки предпазливо очилата си от водата и светейки с прожектора като с маяк, за да ме видят от патрулния катер. Нагласил бях часовниковия механизъм за десет минути.

Един куршум издрънча в метала на десетина сантиметра над главата ми. Проклетите червени кхмери се бяха появили. Заобиколих от другата страна на потопения плавателен съд и се огледах за патрулните катери. Никакви ги нямаше. Бяха ми направили номер в стил Лари Бейли и се заклев, че ще убия майора, командващ норките, ако го спипам. Изведнъж се вдигна шумотевица от удрянето на куршумите в корпуса и водата закипя. Отново се гмурнах в тъмнината.

Всичко беше прекрасно. На седем метра и половина под мен се намираха двадесет килограма експлозиви Ц-3, които щяха да гръмнат след седем минути. Картеচারите от червените кхмери стреляха по мен от двата бряга. И проклетите патрулни катери ги нямаше.

Изтече цяла вечност, докато дочух ръмженето на двигателите. Изскочих на повърхността като коркова тапа, магнах им с прожектора и без да обръщам внимание на стрелбата, започнах да плувам като луд.

Сграбчих едно въже зад кърмата, издърпах се по него и се претърколих през перилата.

— Изчезвайте, ще гръмне!

Мисля, че се намирахме на по-малко от двеста метра, когато зарядите експлодираха. Водата изригна като гейзер и обсипа патрулния катер, а той подскочи над повърхността от силата на ударната вълна.

Когато се прибрахме, Ким Симанх се намираше в щаба на кхмерите. Погледна окървавените ми и окъсани дрехи и киселото изражение. Погледна ме накриво и попита:

— Лош ден в канцеларията ли имахте, майоре? Стоях настрани от катерите в продължение на два дни. Наситил се бях.

Най-голямата ми заслуга към командващия военноморските операции беше създаването на камбоджанска морска пехота, която тук наричат пехотата на Военноморския флот. Те бяха бойна единица от две хиляди души и използваха 105-милиметрови гаубици, разположени по течението на река Меконг, за да защитават конвоите и да нанасят удари на червените кхмери. Разказах на Ким Симанх и на командващия военноморските операции как удрях виетконгците по дигите, преди те да могат да се усетят, и как тази тактика може да върши работа и тук.

Ким Симанх се запали от тази идея. Морската пехота намали, както се и надявах, честотата и настойчивостта на засадите на червените кхмери. Том Ендърс беше доволен. А и аз чувствах, че заслужавам заплатата си.

Трябва да добавя, че животът ми не беше единствено работа. Отдавах се и на развлечения. Командвах при няколко засади, от което кръвта ми отново се раздвижи. Също така карах сърф, но на бос крак. На юг от Пном Пен река Меконг е широка, топла и приятна и аз скачах

от катерите с въже в ръка и започвах да сърфирам зад тях. Ако бях се сетил по-рано за това, щях да накарам някой от „ТЮЛЕН-група 2“ да ми донесе чифт водни ски. Но се оправях с наличните средства: двата си крака. По време на един от излетите ми на около петнадесет мили южно от града започнаха да обстрелват патрулния катер и той забави ход, за да ме вземе.

Махнах с ръка и изревах на кормчията да дава газ до дупка:

— *Imbeciles — foutez le camp d'ici!* — Да изчезваме отгук! — проснах се по корем и се оставих да ме влачат така нагоре по реката. По дяволите, по-безопасно беше да преплувам по корем през засадата, отколкото да се превърна в бавнодвижеща се мишена за врага.

Светският ми живот беше така динамичен, както и този в службата. Имах си приятна компания — местни МММЧ, което ще рече малки, мургави машини за чукане. Прислужникът ми Сотан ги доставяше в неизчерпаеми количества. Една англичанка, медицинска сестра, живя в квартирата ми с дни, а по същото време се забавлявах и с младата секретарка от френското посолство, която смяташе, че като за американец чукам „тре биен“^[5].

Два или три пъти седмично обядвах с командващия военноморските операции и заместника му, чието име, кълна се в това, беше Сос Готвач. Разговаряхме ту на френски и английски, ту на развален кхмерски, докато ядем пиле с лимон и пием коняк „Хенеси“. Давах коктейли най-малко веднъж в седмицата, вечери два пъти в месеца и в унисон с най-добрите традиции на шпионажа се събирах с аташета от другите посолства. „Любимец“ ми беше военният аташе на Съветския съюз — Василий. Пиехме чашка след чашка — аз джин, той водка — и се надлъгвахме.

— Колко деца имаш, Марчинко?

— Седем. Всичките са момчета. А ти?

— Нямам деца. Ерген съм.

Щеше му се. Говореше се, че има жена и три деца, които живеят в апартамент в Москва. Вероятно и той знаеше цялата ми история. Но седяхме, пиехме и се лъжехме — развличахме се за сметка на данъкоплатците.

Най-неприятната част от службата ми беше ходенето по погребения, които не бяха малко. Камбоджанците губеха много хора. Но в качеството ми на представител на американското правителство

убитите поставяха пред мен и морална дилема. Аз знаех, че командващият военноморските операции взема стоки от американските пакети с военна помощ, а и от цивилните конвои, които защитаваше. Ако бях строго уставен аташе, щях да докладвам за действията му. Но истината беше, че той правеше това, за да помага на хората си. За разлика от американските военни камбоджанците не предоставяха никакви помощи при смъртен случай. Ако утрепеха някой моряк, семейството му преставаше да фигурира в списъка за получаване на заплати. Командващият военноморските операции и Сос Готвач осигуряваха семействата на убитите по време на акция с отклонените от тях средства. Смятах, че това се отразява страхотно добре на морала, и затова си държах езика зад зъбите. Около шест месеца след пристигането ми Сос Готвач и Ким Симанх решиха наистина да си имат работа с мен. Вече бях преминал през няколко кхмерски трика и им бях върнал тъпкано. В края на краищата аз съм ветеран в прецакването на виетконгци. Но Сос и Ким все още ми играеха номерата си. Например яденето на костенурки. Според камбоджанците, ако ви поднесат костенурката с главата напред, това означава, че ви казват, че пишката ви не може да става. След като научих това, започнах да си сервирам сам, след това завъртах чинията, усмихвах се скромно и я подавах на Ким Симанх напред с главата. Искате ли да ме прецакате? Не става. Майната ви!

Когато правех това, командващият военноморските операции ревяше от смях.

— Виждате ли? — казваше на подчинените си. — *Tu as completment oublie que nos ami le capitane de corvette petit Richard, le grand phoque american, a barbouille le camouflage sur les visages des enfants vietnamiens.* — Забравяте, че старият ни приятел Ричард Тюлена мажеше камуфлаж по лицата на виетнамските деца.

Този път нещата, изглежда, щяха да бъдат сериозни. Натоварихме се в старата служебна кола „Форд Фалкон“ на Сос Готвач и отидохме в апартамента на Ким Симанх. Там се бяха събрали над четиридесет старши военноморски офицери.

— *Bienvenu*^[6], Ричард — каза Ким Симанх. Посочи към масата и ми показа къде да седна. — Добре дошъл на пира на кобрата.

— Ти си лъжлив, дребен, мургав кучи син — усмихнах се аз.

— Благодаря ти, космат, маймуноподобен езичнико и смукач на междубедрия.

Избухнах в смях. Ким наистина свикваше да говори като тюлен.

След като свършихме с любезностите, започнахме обяда със зеленчукова салата, която беше донякъде като дъвка, защото съдържаше малки парченца кожа от кобра. Свърших и като поставих на масата клечките си, казах:

— Хубава салата.

— Радвам се, че ти хареса — отговори Ким Симанх и позвъни за прислугата.

Следващото ястие беше кебап с месо от кобра, което се различаваше много от месото на гърмяща змия. Изядох две порции.

— Изглежда, обичаш да ядеш кобра — забеляза Ким Симанх.

— Затова наричат тюлените змиеядци — отговорих.

Той се усмихна загадъчно и даде знак за следващото блюдо.

Поднесоха яйцата от кобра. Малко миришеха, но не бяха лоши от китайски яйца на хиляда години или пък корейски мариновани яйца.

Какво ли ще бъде следващото?

Пристигнаха два подноса с чашки като напръстници. В едните имаше коняк. В другите — непрозрачна, тъмна течност.

— А това е... — попитах вежливия стопанин.

— А — отговори Ким Симанх. — *Le sang du cobra*. — Кръвта на кобрата. — Вдигна чашата си. — За твое здраве.

— И за твое — вдигнах в отговор своята. Пихме. Първо кръвта, след това коняка. Никога не ми се е услаждал толкова.

Сос Готвач едва се въздържаше.

— А сега десерт. — Буквално подскачаше върху стола си.

Десерт? Това ми хареса. Когато поръчвах десерт във вилата си, главният ми прислужник Сотан довеждаше някоя МММЧ и ядях „десерта“ си в леглото.

Всички притихнаха. Разбрах, че днес няма да има МММЧ. Петима прислужници внесоха подноси с нещо, наподобяващо огромни старомодни чаши. Във всяка от тях имаше коняк и още нещо. Приличаше на мариновано октоподче-бебе.

— *Qu'est-ce que c'est que ça?* — Какво, по дяволите, е това?

Очите на Ким Симанх се присвиха злобно.

— Това, приятелю, е *le venin* — отровата на кобрата. Торбичката с отровата.

Това вече беше наистина нечестиво и напълно сатанинско. Торбичките — непрозрачни, просмукани с коняк и отвратителни, лежах на дъното на чашите. Това не бяха скариди. Не обичах скариди, но с удоволствие бих изсмукал цяла дузина вместо едно от тези малки съкровища.

Ким Симанх се усмихна и вдигна чашата си.

— За твое здраве.

— И за твое — отговорих.

Глътнах коняка с торбичката, без да дъвча, нито да опитвам вкуса. За своя изненада успях да погълна всичко наведнъж. Но почувствах удара от напитката. След не повече от три секунди по ръцете ми избиха огромни капки пот. Цялото ми тяло — гърди, крака, гръб — започна да се поти обилно, като потта се просмукваше в униформата ми. Цветовете пред погледа ми се загубиха и всичко се превърна в черно-бяла картина. Виждах само малки звездички. Чувствах натоварване, сякаш се намирам в изстребител, завиващ с огромна скорост. Стори ми се, че се борих да запазя съзнание в продължение на няколко минути, а всъщност всичко трая около тридесет секунди.

След това всичко премина така бързо, както беше дошло. Изпотяването спря. Тялото ми беше странно отпуснато и успокоено. Зрението ми се нормализира.

Избърсах очи, допрях длани пред себе си и извърших традиционните камбоджански жестове на благодарствена покорност пред Ким Симанх.

— Извинете, сър, бихте ли ми налели още?

Камбоджанският Военноморски флот не е голяма организация и слухът за малкия ми пир с кобрата се разпространи бързо. Благодарение на това спечелих уважение навсякъде. Но в същото време командващите офицери започнаха редовно да ми правят гадни номера. Приготвиха необичайни закуски, които смятаха, че не бих могъл да изям.

Моⁱ^[7] да се откаже от ядене? Такова нещо не се случи. Задушени пилешки клюнове? Ядях ги. Крокодилска опашка? Ял съм ги печени, пушени и солени. Рибешки очи? Ядях ги с цели паници. Куче? Когато

напуснах Пном Пен, можех да напиша книга със заглавие „Петдесет начина да стотвите кучето си“. Обичах хлебарките пържени в тиган, червейчетата — препържени, а личинките в лютив сос с чесън. Веднъж един енергичен млад офицер от морската пехота ме храни със сурови маймунски мозъци, извадени от все още живи маймуни. Изядох и тях. Всъщност през последните шест месеца имаше моменти, когато си спомнях за пира с кобрата — заедно с отровата и всичко останало — с умиление и носталгия.

В Камбоджа научих много за законодателите от техните посещения. За мен това беше нещо ново. По време на престоя ми в Пном Пен приемахме много кодекси — бюрократично съкращение от конгресна делегация. Тези пътувания, спонсорирани от различни комисии, подкомисии и работни групи от Сената и Белия дом, имат за цел да събират фактологически материал, помагащ на обществените служители да вземат компетентни решения, когато гласуват за бъдещето на нацията. Но повечето кодекси, с които прекарвах част от времето си, бяха съставени от конгресмени и сенатори, желаещи само да пазаруват или да се чукаат, или пък и двете.

В началото бях обиден и разгневен, защото кодексите не желаеха да научат нищо за Камбоджа, нито да разберат дали камбоджанската армия се справя със задачите си. Но служителите от посолството ме успокоиха бързо. Носеха се легенди за кодексите и за поведението им зад граница — ужасяващо и срамно беше то. Секретарки в посолства разказваха за конгресмени, които ги опипвали и дори изнасилвали, и всичко това — безнаказано. Политическите офицери и консулите също имаха какво да разкажат за трудностите при измъкването на някой конгресмен или сенатор от затворите в Хонконг, Каракас или Варшава.

Затова, когато разбрах, че тези пътувания са само ваканции за сметка на данъкоплатеца, спрях да се интересувам какво бих могъл да направя за нашите законодатели или какво те биха могли да направят за мен. Просто написвах доклад от три страници за състоянието на военните в Камбоджа, давах го на всеки екзалтиран сенатор или конгресмен и му казвах да ги чете в самолета на път за дома.

Това им осигуряваше много свободно време, за да изпълнят истинската си мисия: да посетят най-добрите златарски магазини, да

си купят някои невероятни и евтини парчетии от храмовете и да внесат контрабандно антични каменни гравюри на Буда в реактивния самолет на Военновъздушните сили на САЩ. Най-често коделите се интересуваха от това къде на един конгресмен да му бъде направен жесток минет или пък невероятно чук-чукане. Опитвах се да отговоря дипломатично: „Там, където би ви харесало най-много, сър.“

Давах им колата си, с която Пак Бан ги закарваше, за да се отрупат с бижута и да им извъртят минетите. А аз се връщах на работа.

Хенри Кисинджър, по това време съветник по въпросите на националната сигурност, често се обаждаше в посолството. Понякога Том Ендърс ме канеше в мехура — ултрасигурната стая в стаята, където отговаряхме на най-секретните обаждания и се провеждаха най-секретните разговори, — за да слушам монотонните обяснения на Кисинджър с германското му наречие за приливите и отливите в хода на събитията в Югоизточна Азия и за плановете му да доведе червените кхмери на масата за преговори. Слушах Хенри, който се опитваше да изглежда като Метерних^[8], но всъщност далеч не приличаше толкова на великия държавник от деветнадесети век, колкото на дядо ми Джо Павлик, който разисква жалкото състояние на света, докато седи в миньорския бар в Лансфорд, Пенсилвания. От друга страна, будалканията на Кисинджър не доведоха до нищо. Червените кхмери победиха в Камбоджа, защото бяха по-зли на бойното поле. На преговорите — майната им.

В същото време аз научавах доста от тези разговори в стаята. Разбирах какво мислят в Държавния департамент. Откривах различните маши в Мъгливото дъно^[9] и как всяка от тях се стреми към своя хегемония в политиката на Камбоджа. Стана ми ясно как работи един държавен отдел и как информацията, изпратена от посланика в тази страна, преминава през всеки капиляр на дипломатическата система. Открих, че има и много служители в Отдела за външна политика, които, вместо да заемат твърда позиция, смятаха, че е по-добре да се водят преговори и с това съсипваха Камбоджа.

Посветен в лабиринтите на дипломацията, за мен беше време да се придвижвам напред. Не че ми се искаше да се връщам в Щатите. Знаех, че ме гласят за командир на „ТЮЛЕН-група 2“, но въпреки това не ми се искаше да напускам Камбоджа. Харесвах кхмерите. Те бяха

преди всичко любовници, а не воини, но при добро обучение и достатъчно мотиви можеха да се бият прилично.

Бях постигнал това, което Том Ендърс поиска от мен при пристигането ми. За четиринадесет месеца в Пном Пен бях увеличил три пъти силите на главнокомандващия Военноморските сили, а също подготвих и създадох силна и ефективна в боя морска пехота. Бях осигурил нови катери на командващия Военноморските сили. Имаха оръдия — наричахме ги монитори. Осигурих му и три гаубични батареи. Всичко това — човешки ресурси, оръжие и нова тактика — даде ефект. Броят на конвоите, попаднали в ръцете на червените кхмери, спадна почти до нула, а бомбардировките в Пном Пен можеха да бъдат контролирани.

Удължих престоя си с три месеца, за да остана през сухия сезон, когато катерите са най-уязвими. След това пристигна смяната ми — тюленът Джордж Уъртингтън, който беше много по-различен от мен — висок, слаб, с аристократична осанка, завършил Военноморската академия, неговият талант беше по-скоро в уменията да се наложи като *le grand phoque*^[10] в бара до басейна около *cercle sportif*^[11], отколкото в срещи отблизо с червените кхмери и лапане на тиня. Високият ерген, който можеше да води учтиви разговори с най-изискани личности, покъсно в Пном Пен си спечели славата на *le nageur d'amour* — плувецът-любовник, за разлика от мен, когото наричаха *le nageur de combat* — плувецът-воин. Едва ли щеше да кара сърф на бос крак по река Меконг или пък да бъде канен на пир с кобра. Задържах се още известно време, но накрая ми наредиха да си тръгвам — казаха ми съвсем категорично, че ако остана в Пном Пен, ще пропиляя шанса си да бъда произведен в чин подполковник, както и да стана командир. Затова определих дата за тръгване и напуснах със съжаление.

През последния месец аз и командващия Военноморските сили изядохме доста кобри. А и много десерти. Мммм, вкусно!

[1] Капитан на фрегата (капитан II ранг). — Б.пр. ↑

[2] Капитан на корвета (капитан III ранг). — Б.пр. ↑

[3] MINK от Marine Nationale Khmer (Национален флот на кхмерите) означава норка и е жаргонно наименование за хубава жена. — Б.пр. ↑

[4] Вид вятър, носещ влажен въздух. — Б.пр. ↑

[5] Много добре (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Добре дошъл (фр.) — Б.пр. ↑

[7] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Метерних, Клеменс (1773–1859) — австрийски държавник.
— Б.пр. ↑

[9] Бюрокрацията в Държавния департамент на САЩ, наречена така по името на местност във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[10] Големият тюлен (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Кръгът от спортисти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Церемонията по смяната на командира е толкова стара, колкото и самите Военноморски сили. В устава е казано: „Командващият офицер, който ще бъде освободен от поста, по време на смяната трябва да строи всички свои подчинени. Офицерът, който ще бъде освободен, трябва да прочете заповедта за освобождаването си и да предаде командването на приемника, който трябва да прочете заповедта за назначаването и да поеме командването.“

Уникалността се крие във факта, че при официалното предаване на командването пълното поемане на отговорност, пълномощия и подотчетност за кораб или бойна единица се предава директно от един офицер на друг. Такова нещо не се прави на друго място в армията.

Поемането на командването от мен беше проведено в големия физкултурен салон на десантната военноморска база в Литъл Крик през месец октомври и времето беше твърде студено, за да се прави церемонията на открито. В северния край на салона, простиращ се до следващата пряка и облицован с плочки, беше издигнат подиум. Зад него едно американско знаме с размери шест на девет метра осигуряваше трогателен патриотичен фон. На дървения полиран баскетболен под беше поставена червена пътека, опъната от страничната врата до подиума. По протежение на краищата на пътеката бяха поставени хромирани гилзи от снаряди калибър 12,7 см, на които висеше избелено, колосано корабно въже. Един старши помощник-боцман и петима боцмани стояха мирно, готови да засвирят с тръбите си и да оповестят качването на официалните лица на борда.

Може би имаше двеста места за посетители и приятели. Кати Ан и децата се бяха настанили на централните столове на първия ред. Майка ми, Емили, се появи заедно с двама от чичовците ми. Това ме изпълни с голямо удоволствие. Кариерата ми във Военноморските сили беше посрещана с безразличие от семейството ми. Изобщо не се трогнаха, когато изкарах адската седмица и станах водолаз десантник. Гледаха с безразличие на това, че завърших офицерската школа. Никой не беше дошъл да ме види, когато получавах медалите си „Бронзова

звезда“ и „Сребърна звезда“. Но сега, когато щях да стана командващ офицер на елитна бойна единица, роднините ми просто се чудеха как по-добре да се подмажат. Имаше подаръци за децата, предложения за подкрепа и комплименти в изобилие. Въпреки всичко приемах славата със съответната доза скептицизъм, защото, когато застанах на подиума и погледнах към майка си и чичовците си, видях също и лицата на офицерите и войните, които чувствах много по-близки, отколкото някога са били собствените ми кръвни роднини.

Мъжете от „ТЮЛЕН-група 2“, строени по взводове, стояха мирно. Изглеждаха великолепно в тъмносините униформи. На гърдите си носеха спечелени в боя ордени и ленти за медали. Всеки член на групата, служил между 1966 и 1972 година, беше прекарал най-малко два часа във Виетнам. Много от хората имаха по три или четири престоя там, а някои дори и по шест. Лесно се познаваха новите членове — на гърдите нямаха отличия. В съседство с редиците на „ТЮЛЕН-група 2“ стояха представители на групите за подводна диверсия и други военноморски единици.

Смяната на командването, както и всички военноморски церемонии, не признава сушата — символиката и терминологията са морски. Щабът на „ТЮЛЕН-група 2“, от който тъкмо излизаха официалните лица, е известен като кварталдек^[1]. С пристигането ни в гимнастическия салон щеше да забие корабна камбана — „дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън“ — и ще се качим с музика на борда, отдавайки чест на помощник-боцмана, а званията ни щяха да бъдат оповестявани по същия начин, както ако се качвахме от лодка в боен кораб.

Дрън-дрън, дрън-дрън.

— Пристига майор от Военноморския флот на САЩ.

Това бях аз. Тръгнах изопнат като струна по червения килим, отговорих на поздрава, изкачих се на подиума и зачаках веселата част. Не чаках дълго. Капеланът прочете молитва. Представиха гостуващия говорител, който направи няколко кратки забележки. Боб Гормли, напускащият командир на „Група 2“, прочете заповедта си. След това аз прочетох своята: „За майор Ричард Марчинко (без презиме), от Бюрото за персонала: Поемете командването на «ТЮЛЕН-група 2», считано от 10 октомври 1974 година.“

Боб ме погледна и каза:

— Готов съм за освобождаване от поста.

— Освобождавам ви, сър — отговорих аз, като отвърнах на погледа му. Според големия часовник на стената на залата часът беше 10,38 мин. Преди двадесет и девет минути бях посрещнат на борда като всеки друг майор на тридесет и три годишна възраст. Този път, когато слязох от подиума, главният помощник-боцман извика:

— Командирът на „ТЮЛЕН-група 2“ излиза. — Думите му ми звучаха като музика.

Въпреки че церемонията мина безупречно, пътят ми до командирския пост не беше особено лек. Една от причините беше бързото ми израстване в средите на хората, занимаващи се с войната със специални методи. Сега сменях Боб Гормли, който беше капитан, когато аз бях мичман. Понастоящем и двамата бяхме майори. Това значи, че за последните осем години е бил повишен само веднъж. Аз бях повишен в три звания. Освен това бях прескочил почти цяло едно поколение офицери, специалисти по войната със специални методи, за да мога да поема командването на „ТЮЛЕН-група 2“. Това направи някои хора много нещастни, особено онези, които бяха подминати.

От друга страна, аз поемах много рискове, които другите офицери от „ТЮЛЕН“ предпочитаха да избягват. Повечето от тези офицери бяха останали в Литъл Крийк, където бяха успели да натрупат ценни книжа за недвижими имоти, играеха волейбол и футбол през почивните дни и пиеха бира в офицерския клуб. Може би по-важно е, че си бяха сформирали клики и начини да си помагат един на друг както лично, така и служебно. Аз се върнах от Пном Пен, без да дължа нищо на никого. Бях аутсайдерът, който прекара три години зад бюро и не получаваше заплата като водолаз десантник или парашутист; който беше отишъл да учи в колеж, а след това — в Камбоджа като военен аташе. Сред специалистите по войната със специални методи имаше хора, които гледаха на тези мои назначения като на дезертиране, а не като на начин за развиване на способностите.

Това си беше техен проблем, не мой. Аз чувствах, че трите години в Атлантическата команда за обучение на сухопътни и морски войски и последвалото назначение като военен аташе ми даваха възможност да се движа в среди, в които тюлените не бяха влизали; и които можеха да са полезни както за войната със специални методи, така и за „ТЮЛЕН-група 2“. Например бях се върнал у дома за кратък отпуск през месец май 1974 година, за да разясня на председателя на

Щаба на обединеното командване и на командващия военноморските операции положението в Камбоджа. Докато бях във Вашингтон, имах възможността да посетя Литъл Крийк, за да наблюдавам церемония по смяна на командването на „Група 2“ с поделението на Военноморските сили за водене на война със специални методи. Там срещнах контраадмирал Грийн — човека, за когото щях да работя, когато се върна, за да поема командването на „ТЮЛЕН-група 2“. По време на церемонията Грийн ме огледа от глава до пети. След тържествената част ме попита кой съм и защо нося еполет с четири нашивки (това означаваше, че съм офицер с четири звезди).

Обясних, че съм военен аташе в Пном Пен и че представлявам президента на Съединените щати. С адмирала си поговорихме известно време. Попита ме за положението в Камбоджа, дадох му двеминутни разяснения, отдах чест и го оставих да се върне към гостите си. Смехих се с тълпата. Виждах, че от време на време ми хвърля по някой поглед, когато забелязваше, че разговарям свободно с генералите с по три звезди така, както със сержантите; наблюдаваше как държа коктейлите, без да ги разливам по брадата си, и кимаше одобрително с глава, когато разсмивах генералските съпруги.

Сега като командир на „ТЮЛЕН-група 2“ щях да работя за този човек и хората му. В моя полза беше това, че се запознах с него на светско събиране и той знаеше, че съм в състояние да давам съвети на председателя на Щаба на обединеното командване и на командващия военноморските операции за положението в Камбоджа. От друга страна, Боб Гормли, който беше работил за адмирал Грийн в продължение на шест месеца, изобщо не го познаваше. Боб се придържаше към максимата: „Ако началството не те търси, не му се мяркай.“ За командир на тюлени това беше типично — аз също възприемах подобна философия, когато бях във Виетнам (помните ли операциите, провеждани в случай, че няма други указания?).

Но във Виетнам мислех само за четиринадесет души, а други щяха да операт пешкира, ако аз се оплескам. Сега имах сто и петдесет човека и нямах на кого да прехвърлям топката. Освен това като командир на бойна единица трябваше да съществувам — но и да успея — в една командна структура, независимо дали това ми харесва или не. „ТЮЛЕН-група 2“ се вместише в параметрите на стратегическа система. Колкото и да ми се искаше, „ТЮЛЕН-група 2“ не беше

автономна единица. Ето защо, ако исках да получавам по-големи бюджети, по-добро оборудване, по-нетрадиционно обучение и най-добри оръжия, трябваше да се добирам до тях чрез адмирал Грийн и неговия персонал. Това беше политическата реалност. Но за мен имаше и много по-важен момент. Командването — независимо дали е на кораб, подводница, военноморски самолет или на група тюлени — е нещо, което се случва само веднъж в живота. Повечето офицери биваха командири само по веднъж. Реших, че няма да пропиляя времето си в „Група 2“.

Разбира се, аз и бойците ми бяхме загрижени за това как точно щях да водя „Група 2“. Бях се върнал от Камбоджа в началото на септември и прекарвах голяма част от времето си, а някои смятаха — доста голяма, с тюлените от „Група 2“. Пиех бира с тях и слушах оплакванията им. Обяснявах ми колко са щастливи, че аз, човек от групата, ще поема командването. Държах се открито и откровенно с мен. В края на краищата аз бях един от тях — Рик Идиота от Групата за подводна диверсия 22, образът, който смучеше грахови зърна през носа си. Или пък бях мистър Рик, мичманът от група „Браво“, чиито весели мародери бяха предизвикали смут сред виетнамците и бяха подлудили Ханк Мъстин. Или пък бях Дик Диверсанта, човекът-акула от Делтата на Меконг, който тичаше бос през джунглата и казваше на полковниците от Специалните сили да го целунат по задника.

Всъщност бях всичките тези неща, но вече нито едно от тях поотделно. Да, харесваше ми да направя едно хубаво сбиване. Да, обичах да изпия по бира с момчетата. Да, не беше проблем да кажа на офицери с всякакви звания да вървят на майната си. Но всичко това беше през 1974 година. Не бях в групите в продължение на шест години и се промених напълно. Грубата енергия все още напираше в мен. Но повечето от треските ми бяха одялани или чрез обучение, или наблюдаване на начините, по които най-големите хитреци се измъкнаха безнаказано, вършейки неща, за които други биваха наказвани. Затова само слушах разговорите на бойците за връщането на доброто старо време, когато Рой Боуъм, първият командир на „Група 2“, извеждаше хората за сутрешна двучасова физическа подготовка, последвана от бягане в продължение на четири мили до Ойстърманс Клъб, където пиеха бира до края на деня. Но не обещавах нищо.

Отидох във Форт А. П. Хил, където „Група 2“ провеждаше полевите си тренировки, и наблюдавах упражняващите си тюлени. Влизах и излизах от канцелариите, надничах в работата с документацията и определянето на назначенията. Не харесах много видяното. На жаргона на бюрократите от групата — всичко смърдеше. Бюджетът смърдеше, стандартите по външния вид смърдяха, състоянието на сградите смърдеше, смърдеше снаряжението. Обикалях, надзъртах тук и там и съвсем не бях доволен.

По време на това разузнаване помолих офицера, отговарящ за оперативните въпроси на „Група 2“, Рич Кун, да ми стане заместник. Кун беше як като скала лейтенант, висок метър и осемдесет, и като мичман беше ходил два пъти във Виетнам. След това тъмнокосият двадесет и седем годишен лейтенант, който се перчеше с прилепнала на челото си къдрица коса, ала Бъди Холи, беше служил на разменни начала в известната Британска специална ескадра. Тя беше морската версия на Специалните военновъздушни сили на Великобритания и тренировките им бяха много по-трудни от всичко, което правехме в „ТЮЛЕН“. Службата зад граница беше разширила хоризонтите на Рич така, както службата ми като аташе разшири моите. Освен обичта към портвайна от британците беше получил и уникална закалка от тяхната наковалня. Върна се по-стабилен, надежден и с по-богато въображение, отколкото беше, преди да замине. Британците му бяха предали и склонността към организираност. Разбира се, сега Рич беше превъзходен ръководител, което е абсолютно необходимо за един добър заместник-командир. А най-хубавото от всичко беше, че умееше да върши горните неща с нелош акцент на кокни.

Въпреки че никога не бях работил с Рич, той ми направи впечатление на човек, какъвто бих желал за мой заместник: беше честен, надежден и изпитан в бой. Имаше страхотно чувство за хумор и беше един уголемен и по-изтънчен вариант на Горди Бойс. Освен това инстинктите му бяха верни: можеше да предвижда реакциите ми и в повечето случаи не грешеше. Притежаваше още скромнен и силен характер, какъвто исках да имат офицерите ми. Поканих го на по бира и му направих предложение. Кун, какъвто си е глупак, отговори с вдигнат палец.

Смяната на командването се проведе в петък сутринта. Разпуснах всички за почивните дни и наредих на Рич да събере офицерите в моята барака в понеделник в девет сутринта. Рано в понеделник се метнах в джипа на командващия офицер на „ТЮЛЕН-група 2“ и го откарах шест пресечки по-надолу до КОМГРУВСМ–2, или на жаргона на Военноморските сили — Командира на групата на Военноморските сили за война със специални методи, — за да направя посещение на вежливост на адмирал Грийн. Явих се в пълна униформа, наскоро подстриган, с ниско подрязани бакенбарди, които наричахме бели стени. Мускулите ми изпъкваха след едночасовата гимнастика.

Поздравих адмирала, след което му казах, че съм се подписал за командването, но не и за снаряжението, защото не отговаря на изискванията ми. Ето защо исках да извърша пълна инвентаризация на „ТЮЛЕН-група 2“. Предложих в същото време капитан Кравенър, завеждащ персонала, да извърши пълна административна инспекция.

Адмирал Грийн се усмихна кисело.

— Това означава доста работа за „ТЮЛЕН-група 2“ и за моя персонал.

— Тъй вярно, сър.

Една пълна инвентаризация означаваше, че всяка гайка и всеки болт, всеки куршум и ударник, всеки апарат за подводно дишане трябва да бъдат номерирани, както и всеки картон от картотеката, всеки кламер и бележник. Когато приключехме, щяхме да знаем колко телчета за захващане на листа притежава „ТЮЛЕН-група 2“.

Административната инспекция щеше да ни принуди да защитаваме методите си на обучение, плановете за действие по време на война и бюджета си. Всяка частица на операционните и организационните процедури на „ТЮЛЕН-група 2“ щеше да бъде прекарана през сито.

— Предполагам, смяташ, че е оправдано изразходването на толкова време и усилия, Дик.

— Сър, не е провеждана административна инспекция в продължение на шест години. Целите ни са различни от тези по времето на войната във Виетнам. Време е да се види как си вършим работата.

Адмиралът кимна утвърдително.

— И казваш, че не си се подписал за снаряжението?

— Адмирале, предполагам, че голяма част от това, което сме върнали от Виетнам, е в лошо състояние. Инвентаризацията може да покаже, че притежаваме всичко в пълен комплект, но се обзалагам пет срещу едно, че по-голямата част от нещата не изглеждат много добре. Въпросът е там, че ако се подпиша, то става мое, независимо дали работи или не.

Адмиралът ме изгледа напрегнато.

— Дадено — каза накрая той. Тропна с пръсти по бюрото в знак, че съм свободен. — Дръж ме в течение, Дик, и кажи на завеждащия персонала, че съм съгласен за административната инспекция.

— Благодаря, сър.

След около половин час излязох от щаба на „КОМГРУВСМ–2“, където бях оставил завеждащия персонала и повечето от хората му с отворени уста. В края на краищата кой беше този лъскав, късоврат и ниско подстриган задник? Марчинко? Не може да бъде.

Рич Кун беше събрал офицерите в бараката ми и те бяха насядали на пода, защото имаше само два стола. Повечето носеха тениски в сини и златисти цветове и светлокафяви шорти — ежедневната униформа на тюлените. Това трябваше да бъде променено. Рич, воден от предчувствия, беше облякъл униформата си. Късметлия. Влязох.

Рич извика:

— Мирно!

Някой се обади:

— Хей, Акула... — но студеният ми поглед го накара да млъкне.

— Господа — казах. — Току-що разговарях с адмирала и предложих доброволна инвентаризация и административна инспекция.

— Какво по...

— Освен това тук е като кенеф — продължих. — През миналия месец се завирах навсякъде и мога да ви уверя, господа, че малко неща тук ми харесват. — Опрях длани на бюрото. — Не ми харесва шибаното снаряжение. Не ми харесва шибания персонал. Не ми харесва шибаното обучение. Не ми харесват и шибаните планове за действие в бойни условия. — Огледах стаята. — Не ми харесва абсолютно нищо.

Гласът ми ставаше по-силен, по-дълбок и настоятелен. Живеещият в мен Барет надвиваше.

— От днес нататък освен с тренировките, ще се занимавате и с още неща. Ще се научите да командвате. Ще се научите как да пишете шибани доклади. Ще се научите как да пишете шибани съобщения. Ще се научите да съставяте шибани планове.

Обърнах се към Рич:

— Заместник-командир?

— Сър? — Той застана мирно с най-изискан английски маниер.

— Обадете се в Офицерския клуб и наредете пет пъти седмично да резервират маса за обяд за шестнадесет души. От дванадесет до четирнадесет часа. Всички офицери ще обядват ежедневно заедно с командващия офицер. Трябва ни сплотеност в подразделението.

— Тъй вярно, сър.

Тишина. Лицата им се вкамениха. Устите на двама от мичманите зееха точно пет сантиметра. Със следващото нареждане ги убих:

— От днес нататък ще почиствате канцелариите си. Имам предвид истинска чистота. Искам прозорците да бъдат измити отвън и отвътре. Подовете излъскани — от вас, господа, а не от някои наказан младши моряк.

Не смееха да шукнат. Обърнах се отново към Рич:

— Заместник-командир?

— Слушам, сър?

— Предайте заповедта ми. Никакви бради. Никакви мустаци. Подстрижките отново са по устав. Колосването отново е на мода.

— Слушам, сър.

— Заместник-командир?

— Слушам, сър?

— Предайте заповедта ми. Обадете се до магазина в поделението и предайте, че ще има големи покупки на визитки и парадни саби. Всички офицери да имат шибани картички с имената. Всички офицери да имат шибани саби.

Отново се обърнах към офицерите. Пепелявосивите им лица изразяваха пълно объркване.

— Господа — казах. — Ще се научите на елементарна вежливост и шибан протокол. — Направих пауза за по-голям ефект. — Тъй като

от днес нататък, господа, вие отново се намирате в шибаните Военноморски сили.

Извърнах се към Рич.

— Смятам, че засега това е достатъчно, заместник-командир — казах с мек гласец. — Искам целият личен състав да бъде строен в тринадесет часа. Можете да освободите хората.

Излязох от стаята, без да поглеждам назад. Беше много забавно.

Разбира се, те ме изпитваха. Започнаха с лицевото окосмяване. Човекът с най-добре изглеждащата брада дойде в канцеларията ми и отказа да я обръсне. Казваше се Еди Мъгз. Познавахме се. Бяхме пътували заедно три пъти из Средиземно море на кораба „Ръшмор“, като членове на Група за подводна диверсия 22. Като мен той беше едно от момчетата на Ев Барет. Беше ме гледал да смуча грах през носа си по време на водевилните актове на мистър Мъд и мистър Идиот в столовата. Бяхме участвали в побоища в Барселона. Бяхме гонили проститутките из Рим. Бяхме се напивали в Атина. Нощта, когато карах камиона през тунелите на Неапол и стържех по стените с каросерията, Мъгз се намираше отзад, крещеше и виеше като индианец, докато сержант Ев Барет сипеше стодецибелови ругатни по мой адрес.

Това беше Мъгз, кучият син с големите юмруци и кръглото лице, а аз бях Идиота, кръчмарският побойник, и с него бяхме гъстащи от незапомнени времена.

Рич Кун го въведе в канцеларията ми. Той козирува. Отвърнах на поздрава му.

Седнах зад бюрото си, на което имаше чаша горещо кафе — точно като офицер от Военноморските сили.

— Свободно — наредих.

Мъгз събра ръце зад гърба си и разкрачи крака. Настъпи неловка тишина.

Сръбнах от кафето и го погледнах спокойно, припомняйки си доста приятни моменти. Предполагам, че и той правеше същото.

— Мъгз?

— Мистър Рик.

— Искаш да ме видиш.

Той кимна с глава.

— Сър, за брадата. Искам да си я оставя. Тя е...

— Виж какво, Мъгз — срязях го аз. — Нямам нищо против брадите. Според устава на Военноморските сили морякът може да носи брада. Но за тюлените тя представлява опасност. Ако имаш брада и носиш подводна маска, съществува голяма вероятност тя да не уплътнява достатъчно. Това е рисковано. Може би другите командващи офицери не са давали пет пари за това, но аз го правя. А и след като ще махаш космите си, то е по-добре да махнеш всичките. Значи трябва да си обръснеш и мустака. — Усмихнах се. — По този начин ще мога да виждам дали говориш по мой адрес.

— Да, сър, разбирам как се чувствате. Но въпреки всичко правилникът за Военноморските сили постановява, че можем да ги носим. Докато правилникът не се промени, аз си оставям брадата.

— Можеш да си я оставиш, Мъгз, но не в „ТЮЛЕН-група 2“. — Отпих от кафето си. — Вече не си в групата.

Погледна ме така изненадан, сякаш бях стрелял по него.

— Ти направи избора си, Мъгз. Аз направих своя. Твоите приятели те нагласиха така. Те, а и ти също, мислят, че по никакъв начин не мога да ви прецакам.

Гласът ми стана твърд.

— Проблемът е там, че никой не може да прецака мен.

— Сър... — В очите му започнаха да напират сълзи.

— Това е окончателно, Мъгз. Твоята е свършена. Давам ти два дни. Реши къде искаш да бъдеш прехвърлен и аз ще направя всичко възможно да осъществя желанието ти.

Челюстта му висеше отворена, но не можеше да обели нито дума. Моето лице беше непроницаемо.

— Съжалявам. От теб бихме имали полза тук. Но сега можеш да излезеш и да кажеш на момчетата следното: „Не се закачайте с командира, защото той ще ви прецака така, както никога досега не са ви прецаквали.“ Свободен си. — Отдадох чест и когато Мъгз се обърна кръгом и излезе, аз завъртях стола към купчината документи, натрупана върху масичката зад бюрото ми. Не исках той да се обърне и да види, че за мен това решение беше също толкова сурово, колкото и за него.

Имаше тюлени, които смятаха, че като командир съм се отнасял твърде сурово с хората си. Но те не бяха от „ТЮЛЕН-група 2“. Тюлените от Двойката обичаха предизвикателствата — зная това, защото имах изключително ниско текучество, докато бях командващ офицер — повече от осемдесет процента от редовия състав остана с мен.

В „ТЮЛЕН-група 2“ виждах един основен проблем — твърде много младши офицери бяха разпределени на административна работа, вместо да бъдат изпратени на бойното поле. Командирът не ръководи бойците си от бюро. Нуждаех се от талантлив администратор, който да се оправя сам, докато ние, бойците, си играехме навън.

Нямаше да е много лесно. Тюлените трудно се погаждаха с хора, които нямат нищо общо с войната със специални методи. Администраторите идваха и си отиваха като някакви временни канцеларски служители. Но аз имах една идея. Разпределителят на офицерите в „ТЮЛЕН“, Дик Лайънс, ми беше стар приятел. Бяхме изкарвали заедно офицерската школа. Докато скачах от самолети и гълтах тинята на Делтата, той беше започнал да управлява кораб. Сега се намираше във Вашингтон и управляваше едно бюро. И тъй като беше способен администратор, той би могъл да знае къде да намеря свежи хора. Обадих му се.

— Да. Имам един за теб. Още е топъл, Дик.

— Не се и съмнявам в теб, злобен ирландецо. Кой е той?

— Казва се Том Уилямс. Младши лейтенант е.

— Други сведения?

— Запасен офицер е. Изкарал е обучение за пилот, но нямал необходимите данни, за да му дадат място в някоя ескадра, и затова го зарязали. Бил изпратен на Бермудските острови в една от онези станции за подводни сензори, които използваме, за да следим съветските подводници. И там го юркали, защото е бил младши на три амбициозни нищожества, които не искали конкуренция и решили да се отърват от него, като му развалят сведението за годност. Сега, макар че той още не знае, Военноморските сили също имат намерение да го изхвърлят.

— Господи.

— Бива го. Не е лош човек. Има много потенциал, но няма кой да се възползва от него.

— Обзалагаш ли се?

Лайънс се засмя. Това беше смях на едър, добросърдечен ирландец. Този смях привличаше вниманието на хората по кръчмите и събираше жените.

— Ще ми направиш услуга. Трябва да го скатая някъде за около шест месеца, за да може системата да го забрави и той да остане на служба.

— Изпрати го при мен, Лайънс. Изпрати го в дома за непослушни момчета на отец Марчинко. Обещавам да образовам детето.

— Ще му дадеш и научна степен — изсмя се гръмогласно Лайънс. — Само не го разкъсвай, а?

Младши лейтенант Томас Р. Уилямс пристигна след четири дни. Беше нисък и слабоват офицер, чието скромно поведение му придаваше вид на счетоводител от холивудско киностудио. Той докладва пристигането си, настана се в една стая в ергенските жилища и се яви на работа, но изглеждаше повече от несигурен.

Наблюдавах как офицерите тюлени го разиграват по палубата. Ние сме малко самоуверени кучи синове и видът на бедния негодник, който се опитваше да тръгне напред, но среща само просташки тормоз, ме караше да изтръпвам. Уилямс не се отказваше — инстинктивно отстояваше позициите си. Беше куражлия. Трябваше му само да се научи на малко агресивност. И трябваше да започне да прави физически упражнения. Когато си разпределен в група „ТЮЛЕН“, не е приятно да бъдеш в ролята на четиридесет и пет килограмов слабак.

Въпреки че тогава Том беше женен, той дойде на мястото на разпределението си като ерген, защото го считаше за временно. Затова аз и Кати Ан го поканихме на вечеря през първата седмица след идването му. Тя го нагости с доста бира, тестени ястия, огромна зелена салата и сладолед и се оттегли, когато взех още две бири от хладилника и подканих Том да ме последва в бърлогата.

Отпуснах се на дивана. Том пое бирата си, седна на един фотьойл и я постави на коляното си.

Вдигнах кутията към него.

— Добре дошъл в Литъл Крийк.

— Благодаря. — Той отпи. — След Бермудските острови промяната е приятна.

— Дик Лайънс реши, че тук ще ти хареса.

— Засега ми харесва.

— Момчетата създават ли ти проблеми?

— Не е чак толкова лошо — сви рамене той.

— Значи не се стараят достатъчно. — Изпразних бирата си и поставих кутията върху едно списание „Таим“ на масата за кафе. — Том, имам намерение да ти кажа нещо сериозно.

Погледна ме с очите си на кученце, което ще слагат да си легне. Минавал е през подобни неща и преди, когато са го изхвърлили от училището и когато са го прецакали на системата за следене на подводници. По лицето му разбрах — мисли, че ще го разкарам от поделението. Преглътна трудно.

— Както кажете, сър.

— Военноморските сили искат да те изгонят.

Той почервеня.

— Какво?

— С теб е свършено, хлапе. Те си мислят, че ще можеш да се справиш навън.

— Това е... — Той фрасна бирата си и я обърна на килима. — О, мамка му, сър, ужасно съжалявам.

Взех една кърпа за бърсане на съдове от кухнята, взех още две бири, върнах се и избърсах килима. Казах:

— Не се тревожи за това. Заповядай.

Той пое бирата от ръката ми и я изгълта.

— Дявол да го вземе — каза той и тресна празната кутия върху масата. Донесох му друга студена бира и той се захвана и с нея. Лицето му посиня.

— Дявол да го вземе — повтори.

— Какво?

— Военноморските сили да вървят по дяволите! Майната им!

— Слушай, Том, ти си запасен офицер. Съгласи се и се прибери у дома, направи пари. Откажи се от това тъпо надпреварване за кариери.

— Няма да стане — отговори той и поклати глава.

Интересно. Когато стиснеше зъби, челюстта му изпъкваше. Инат беше.

— Окей. В такъв случай какво искаш да правиш?

— Искам да остана в проклетите Военноморски сили. — Замълча. — Задници! — Погледна ме и се засмя на себе си: — Дявол да ме вземе, аз съм задникът.

— Добре, млади Том Уилямс. Да ти го... много. — Изпих остатъка от бирата, взех още две, отворих ги, подадох му едната и седнах срещу него, като почти опрях носа си в неговия. — Дик Лайънс казва, че си добро хлапе. Това, което виждам, ми харесва. Какво ще кажеш да попречаваме Военноморските сили?

— Това ми звучи добре — отговори той със светнали очи.

— Ето ти инструкциите. Трябва ми щур административен офицер и съм те вербувал. Върши ми работа и ще те защитавам. Групата ще те защитава.

— Дадено.

— Не така бързо. Има и още. Ще ходиш на физическа подготовка заедно с групата. Ще се приведеш във форма. Ще ходиш на учения по основна подводна диверсионна дейност.

— Господи...

— Ще получиш квалификация за офицер тюлен.

— Но...

— Не искам никакво „но“, Том. „ТЮЛЕН–2“ е като семейство и искам ти да бъдеш част от него, а не да си просто някакъв далечен шибан роднина. Това означава, че трябва да преминеш през посвещаването, имам предвид подводната диверсия. Стани як и гаден. Работи с мен и аз ще работя с теб. След това ще се върнем, ще намерим ония нещастни смотани минетчии, ония задници с лайнени мозъци, които разбират само от чукане на кози и които си направиха майтап с теб, и ще им пръснем сфинктерите.

Хлапетото се засмя по начин, който харесвам. Вдигна дланта си, изплю се в нея и ми я предложи:

— Дадено, шкипере.

Направих същото.

Той взе думите ми на сериозно. Ние също го взехме на сериозно. В каюткомпанията на „квалифицираните“ го тормозеха безмилостно. Но по моя заповед се водеха от Първия морски закон на Ев Барет. Показваха му тънкостите на занаята и стъпка по стъпка го водеха напред през основните положения на водолазното дело и диверсията,

скоковете с парашут и тактиката на войната с нетрадиционни методи. Всяка сутрин Том правеше гимнастика заедно с бойците, като насилваше тялото си много повече, отколкото е допускал, че то може да приеме. Правеше всичко — тичаше, плуваше, катереше се по въжетата, стреляше по мишени.

След шест седмици беше готов и го изпратихме на обучение по плуване под вода и диверсия. Справи се лесно и през месец октомври на 1975 година го посрещнахме у дома, като закачихме значка „Будвайзер“ на куртката му. Беше изминала около година, откакто дойде при нас.

Тази история има и послепис. 30 ноември 1990 година. Корабният звънец беше разлюлян и главният помощник-боцман извика: „Пристига подполковник от Военноморските сили на Съединените щати“, докато Том Уилямс маршируваше по червения килим към подиума в залата за събрания на военноморската база в Литъл Крик.

Четиридесет минути по-късно звънчето продължи: дрън-дрън, дрън-дрън. Но този път помощник-боцманът обяви: „«ТЮЛЕН-група 2» тръгва“, Том Уилямс гордо отвърна на поздрава и тръгна с маршова стъпка по червения килим като шестнадесети командир на „ТЮЛЕН-2“.

Не ми трябваше много време след приемането на командването, за да разбера, че Военноморските сили не са променили възгледите си за специалната война и най-вече за тюлените. Мисиите ни бяха изготвяни от идиоти във Вашингтон, бивши капитани на кораби или подводничари. Офицери, които нямаха никаква представа за възможностите на тюлените, за ограниченията на подробности като терена, времето. Те не отчитаха и мъглявините на битката — „търкането“, както го е нарекъл Клаузевиц, или един от законите на Мърфи: „Ако нещо може да се обърка, то непременно ще се обърка.“

Резултатът от това мъгляво мислене в Пентагона беше, че по време на упражнения ни даваха задачи като „неутрализиране на врага чрез придвижване на разстояние десет километра през блатиста местност за пет часа“.

Човек не може да се движи през блато с два километра в час с лодка, а да не говорим за ходене пеши през вражеска територия. Някой от тези хора не си ли е проправял път през Делтата на Меконг, осеяна с бомби, капани и препъващи телове за взривяване на мини? Бойната единица, която ръководех, не беше снаряд, заострен в единия край, боядисан в сиво и нацелен към някоя държава. И какво е това „неутрализиране на врага“?

„— Това означава ли, че мога да убия копелетата, адмирале, ваше височество?

— Не. Загрижени сме за реакцията на средствата за масова информация, ако убиете и раните много хора. Просто ги неутрализирайте.

— Имате ли някакви предложения относно това как точно да ги неутрализирам, адмирале, ваше високопостие? Може би трябва да наема няколко проститутки, които да отвличат вниманието им, докато аз се промъкна при тях и ги завързва?

— Това си е ваш проблем, подполковник. Просто предайте плана си в три екземпляра, подпишете се на всеки от тях, като уточните, че ако има провал, то вината е ваша, а не наша, след това ги изгорете, за да няма следи за средствата за масова информация и Конгреса.

— Слушам, ваша божественост.“

Трябваше да има по-добър начин да си вършим работата. Командната верига беше достатъчно тромава, за да пречи на всичките неща, които тюлените могат най-добре. Ето защо една от първите ми цели беше да променя начина, по който заявленията се придвижваха нагоре по стълбицата и по който заповедите слизаха надолу.

Това стана лесно, когато в управлението на „Група 2“ за война със специални методи дойде нов командир. Той беше капитан на име Дик Кугън, шофьор на кораб, но беше работил по река Меконг. Ето защо знаеше за тюлените, знаеше за реките и възприемаше нови идеи. А и което е още по-важно, беше оставил жена си и децата в Нюпорт на Роуд Айлънд. Той беше celibate géographique^[2], който живееше в ергенските офицерски жилища от другата страна на улицата, на която беше щабът на „ТЮЛЕН-група 2“.

Заедно с Кугън дойде и нов началник-щаб на име Франк Андерсън. Той беше тюлен от Западното крайбрежие. Това също

имаше значение. Най-напред тюлените от Източното крайбрежие нямат високо мнение за тюлените от Западното крайбрежие. Във Виетнам групите от „ТЮЛЕН-1“ бяха много по-пасивни от нас, като си седяха на задниците в специалната зона Рунг Сат, вместо да ходят по селата и из провинцията.

Тюлените от Западното крайбрежие бяха много по-организирани. Ако ние от „ТЮЛЕН-група 2“ бяхме „Ролинг Стоунс“, то тюлените от Калифорния бяха „Мънкис“^[3].

Франк започна работа. Не харесваше Източния бряг, не харесваше „ТЮЛЕН-група 2“, не харесваше и мен. Употребявах думата „мамицата“ твърде често за вкуса му. Бях твърде буен и пиех много. Не обичах да се прибирам у дома в четири и тридесет, да сядам на пластмасовата маса за вечеря срещу жена си и да я питам как е минал денят ѝ. Не питах „Може ли?“ всеки път, когато пръднеш. И имах отвратителния навик да ходя право при командващия, когато се нуждаех от отговор на някой належащ въпрос. Това наистина провокираше усещането на Франк за ред и благоприличие.

Идвах в три и тридесет и исках да видя командващия по някакъв въпрос. В повечето от случаите Франк казваше: „Зает е, Дик. Ще уредя това вместо теб утре.“

— Но аз искам да зная това сега.

— Е, не е възможно. Зает е.

След като отговорите „Не е възможно“ станаха твърде много, преминах на алтернативна система.

Спомняте си, че командващият Кугън живееше в ергенските жилища срещу нашия щаб. Като свършеше работа, Дик Кугън идваше с колата си, паркираше, оставяше куфарчето си и тръгваше за бара на ергенските жилища, за да изпие една бира, преди да се върне в стаята, за да се захване с работата, която е донесъл със себе си вкъщи. Той не беше от онези, които се шляят наоколо, и затова единственото му занимание беше работата.

Свиках всички свои младши офицери на събрание.

— От днес нататък — казах — ще правим наблюдение над командващия. Разработете си график. Ще следите кога идва с колата си. Ще идете в ергенския бар. Ще седнете на шибания стол до него и ще му правите компания. Ще го развличате. Ще му разправяте за работата ни и колко добре си я вършим. И всеки офицер, наблюдаващ

командващия, ще се среща с мен, преди да отиде на работа, за всеки случай, ако има някоя шибана дреболия, която искам да му бъде подхвърлена през този ден.

Проведох истинска програма по поддържане на връзка с обществеността. Една вечер командващият научи за програмата ми за физическата подготовка. Друг път разбра за упражненията на Форт А. П. Хил. После чу за тактиката ни при размирици. Офицерите дори го канеха да поиграе на война с нас и той прие. Веднъж трябваше да изтичаме до Форт Браг на 240 мили отгук. Пиех бира заедно с Кугън и го попитах дали иска да дойде.

— Разбира се, Дик.

И ние заминахме. На следващата сутрин Франк търсил шефа си под дърво и камък, само че той беше с мен — гледаше упражнение на Специалните сили и учеше нови неща за възможностите на войната със специални методи.

Този вид изпълнения ядосваха Франк страхотно. Мразеше, когато го пренебрегвах като шеф чрез разговорите си с командващия след работно време в бара и на следващата сутрин навирах в гърлото му взетите решения.

— Не можеш да правиш така — оплакваше се той.

— Сам си го правиш, Франк — казвах аз. — Слушай внимателно — аз не работя за теб. Работя за командващия.

Нещата бяха дошли до критична точка по-рано. В „Група 2“ имах двама офицери чужденци за обмяна на опит. Единият беше англичанин от Специалната ескадра, в която Рик Кун беше служил. Другият беше германец от *Kampfschwimmerkompanie* — германските плувци воители.

Вярявах, че тюлените трябва да се обучават със Специалните сили на НАТО и бях получил одобрение от Дик Кугън да ида в Европа и да направя точно това. Тогава Руди, германецът, който беше с нас, предложи, че може да бъде интересно да ни посети група военни плувци, да отидем в Пуерто Рико и да си поиграем там.

Ето защо написа писмо на шефа си, който одобри идеята и изпрати едно поделение да се обучава заедно с нас. Но тъй като той беше добър, обичащ реда германец, изпрати копие от заповедта си и до канцеларията на министъра на отбраната в Бон. Бюрократите от Бон полудели, защото нещата не се провеждат в съответната

последователност и защото недостатъчно хора бяха попитали „Може ли?“

В Пентагона се получи много неприятно писмо от германския министър на отбраната. То беше предадено на командващия Военноморските сили, който възкликнал „Я виж ти!“ и изстрелял ракета до командващия Атлантическия флот; той пък от своя страна изстрелял една мина от минохвъргачката си до командира на групата на Военноморските сили за война със специални методи и тя с благодарност беше получена от Франк Андерсън, който ме призова при себе си и ми съдъвка задника доста добре.

— Кой, по дяволите, си ти, за да искаш офицерите, дошли на разменни начала, да изпращат писма до своите министри на отбраната, Марчинко? Може и да не работиш за мен, но проклетата командна верига все още важи и за теб и като става дума за движението на писмата, което е административна, а не тактическа функция, за теб аз съм шибаният господ. Чуваш ли ме ясно и високо?

Нямаше къде да мърдам — всъщност той ме беше стиснал за топките.

— Тъй вярно, сър.

— Затова от днес нататък, Марчинко, всичките проклети писма, които искаш да изпращаш, ще минават за одобрение през щаба, което означава през мен. Ясно ли е?

— Но...

— Никакво но. Ти си вееше байрака и не се съобразяваше с командната верига. Опитваше се да ме направиш на глупак. Навираше ми го под носа. Сега е време за разплата. Всяко проклето писмо, което трябва да излезе оттук, ще трябва да минава през щаба и да бъде подписвано от мен или няма да отиде никъде.

След работа Рич Кун и аз си намерихме сепаре в една приятна кръчма и обсъдихме положението. Говорех му за убийства. Той ме успокояваше. Описвах уникални начини на изтезание. Кун, който беше отличен заместник, направляваше енергията ми в по-реалистични и конструктивни посоки. Пиехме бира. Заговорничехме. Крояхме планове.

Франк ми беше съдъвкар задника в четвъртък. В петък не изпратихме никакви писма. През почивните дни сформирах машинописен отдел за изготвяне на писма. Когато свършихме, бях

приготвил към сто и петдесет писма. В понеделник в шест и тридесет сутринта се подписах на мястото, означено с „Изготвил“, поставих печат с часа за получаване на всяко писмо и го занесох в щаба.

— Добро утро, Франк.

Той видя тридесет и пет сантиметровата купчина писма.

— Какво, по дяволите...

— Нося ти да подпишеш няколко писма.

— Остави ги на секретаря ми. Ще се заема с тях, когато ми остане време. — Изглежда ме със зловна усмивка. — Ако имам време.

— Както кажеш, Франк. Но всички те имат печати с часовете на получаване и много от тях са важни, така че ако закъснееш, това ще се отрази на твоя часовник, не на моя. — Излязох си.

Когато се върнах в бараката си, за мен имаше известие от него да отида незабавно в щаба.

— Майната му — казах на свръзката си. — Ние не работим за него. Нека чака.

След половин час се обади:

— Заповядвам ти, върни се и си вземи проклетите писма.

— Какво?

— Чу ме ясно и високо, Марчинко. Върни се тук. Това е заповед.

— Извини ме, Франк, но аз не работя за теб и затова не можеш да ми заповядваш. А що се отнася до писмата, аз само следвах административните ти напътствия. Искаше всички писма — получи ги. Сега, заднико, е твой ред да се оправяш. Ти ще трябва да ги разпратиш. Аз не мога, защото ти не си ги подписал. Аз съм съставителят, а не офицерът, който разрешава изпращането им. И освен това, Франк, ти си проклетият щабен книжен плъх. Така че дъвчи си хартията. Аз имам да командвам.

— Марчинко...

— Майната ти, подполковник. Или както казахме навремето, да ти го пъкна в задника.

Той отиде да крещи на командващия, но това не му донесе нищо добро. Трябваше да се подпише на всяко писмо. Следобед в щаба на „ТЮЛЕН-група 2“ се получи писмо от щаба, подписано от Франк, в което ми се съобщаваше, че отново имам пълномощието да разпращам писмата си.

Същата вечер аз поех наблюдението над командващия. Настаних се до него на бара, поръчах си един коктейл „Бомбай“ с лед и казах:

— Как са нещата, сър?

Той ме изгледа особено.

— Чувам, че ти и Франк днес доста сте се посдърпали.

— Така ли? Нищо такова не зная. Нали знаете, той се занимава с щаба ви, аз с командването и се опитвам да правя така, че всичко да върви гладко.

— Нещата не звучаха съвсем гладко днес. Франк ми разправя, че наистина не си бил изряден.

— Понякога се ръководя от напътствията му. Но когато не харесвам неговите, следвам вашите. Мисля, че на него това не му харесва много.

Кугън се засмя.

— Вероятно никак не му харесва. — Поръча си нова напитка и каза на бармана да ми налее втори коктейл „Бомбай“ с лед. — Ще ти кажа едно нещо, Дик — обади се той, като чукна ръба на чашата ми с този на своята, — кучият му син скачаше нагоре-надолу и беше побеснял от яд. Наистина го накара да си говори сам.

— Просто си върша работата, сър — казах и вдигнах джина си за поздравица.

[1] Палуба, използвана по традиция за церемонии. — Б.пр. ↑

[2] Ерген по силата на разстоянията (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Американски попсъстав от шестдесетте години. Името звучи както английската дума маймуна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Никога не си поставям за цел да си създавам врагове, но винаги съм бил агресивно и мислещо за мисията си същество и затова правех всичко необходимо да свърша работата, без оглед на последствията. Този начин на мислене не ми спечели много приятели сред обикновените офицери от Военноморските сили. Много от тях аз принуждавах, насилвах, заставах, заплашвах, а от време на време и трясах в цимента. И все пак просперирах в системата. Една от причините беше, че обикновено противниците ми ме подценяваха. Те виждаха единствено яко пиещия кръчмарски побойник, буйния луд Марчинко. Не знаеха, че препоръките в досието ми от времето, когато бях щабен адютант и аташе, бяха също толкова добри, колкото и тези от Виетнам. Мислеха, че тъй като ръкавът на ризата ми беше размер 35 и казвах „мамицата ти“ на адмирали, че аз съм просто един груб побойник и змиеядец. Разбира се, че казвах „мамицата ти“ на адмирали, но не на всички адмирали, а на онези, които бяха ми го казали първи. Известно е, че съм използвал и думи с повече от една сричка; писал съм и свързани документи с прости разказни изречения.

Винаги ми е било от полза да държа хората в състояние на несигурност. Във Виетнам поддържах Чарли в състояние на несигурност, като го удрях силно там, където очакваше най-малко. Поддържах офицерите и бойците от „ТЮЛЕН-група 2“ в състояние на несигурност, като ги предизвиквах да извършват сто процента повече от това, което смятаха, че могат да направят. Поддържах и задници като Франк Андерсън в състояние на несигурност чрез комбинация от непредсказуемост, бюрократичен тормоз, циничност и криещата се най-отдолу заплаха с груба, брутална физическа сила. Много често всичко беше игра, предназначена да осигури политически резултати, но Франк и подобните нему не разбираха това.

Естествено, по традиция враговете ми пропускаха факта, че винаги съм бил животно-политик. Рано в кариерата си открих, че е по-лесно да пуснеш нещо върху хората от голяма височина, отколкото да го буташ нагоре по командната верига. Обсъдих идеята за колежа с

адмирал Пийт, вместо да казвам „Може ли?“ на някой полковник. Като аташе информирах адмирала, които биха могли да помогнат на Военноморските сили на кхмерите, вместо да си губя времето с младши офицери, които не биха могли. И когато например исках да заведа „ТЮЛЕН-група 2“ на обучение в Пуерто Рико, не пишех паметна записка до Франк Андерсън и не хленчех „Моля ви, сър, предайте го по-нагоре.“

Уредих една среща с мой познат заместник-адмирал и му пробутах идеята за изпращането на „ТЮЛЕН-група 2“ с всичкото оборудване и екипировка в Рузи Роудс за десетседмично учение в извънредна обстановка. Логиката ми беше неотразима: в един сценарий на война между САЩ и Съветския съюз нямаше да пращаме тюлените група след група. Цялото поделение би било преместено на предни позиции.

Но досега такова нещо не беше правено и се питах дали адмиралът не смята, че е време да опитаме дали такова нещо е възможно.

Адмиралът отговори, че е време и ще гледа да уреди одобрението за подобно учение.

Гледах като невинен страничен наблюдател как адмиралът хвърли плана ми от небосвода с три звезди върху главите на нищо неподозиращите младши офицери. Когато разни командващи и капитани идваха да ме питат: „Какво ми стори и защо ми причиняваш всичките тези разправии?“, аз ги поглеждах невинно и отговарях: „Моі?“

Казвах само това. Разбира се, всички ние знаехме как стоят нещата. А си мислех: „*Parce que je suis un phoc et vous etes les phocees*“ — „Аз съм този, който чука, а вие сте чуканите.“

Но имах приемливо оправдание и получих исканото от мен прехвърляне на поделението. То има пълен успех: първото едромащабно влизане в бой на цяла група тюлени с всичките механизми за поддръжка. И все пак мисля си, че офицерите, които засегнах, вероятно са вписали името ми в картотеките си с надпис „Всичко се връща“.

Обвиняван съм в арогантност и се признавам за виновен. Обвиняван съм, че съм натривал носовете на хората в лайната и това ми е харесвало твърде много. Съгласен съм с обвинението. Честно

казано, една част от мен винаги се е стремил към саморазрушаване, част, която иска „да отваря парашута ниско“, независимо от последиците. До известна степен обяснението е просто: харесва ми усещането за живот на ръба, обичам да се наговарвам до абсолютната крайност и да се чувствам безсмъртен.

През дните ми като редник желанието за саморазрушаване можеше да бъде приписано на изблиците (или глупостта) на младостта. Като младши офицер във Виетнам можех да се оправдавам с жажда за кръв и с екстаза на битката или, ако щете, с пристрастяване към чувството за опасност. Но като командир на бойна единица нямах оправдание за злостното будалкане, което прилагах на висшестоящите и което щеше да ми се върне по-късно. И въпреки всичко правех точно това и нещата ми се върнаха. В повечето от случаите се борех за момчетата си, за тяхното състояние и удобство или пък, за да им осигуря най-доброто оборудване и обучение. В други случаи прецаквах братята офицери, защото не харесвах начина им на мислене.

Например по време на второто ми пребиваване във Виетнам през 1968 година командващият офицер на „ТЮЛЕН-група 2“ беше един майор на име Тед Лайънс или както педантично подписваше документите си, Едуард Лайънс III. Той имаше преждевременно побеляла коса, беше слаб и прав като струна маратонец, чиито спартански, педантични и стриктни възгледи изглеждаха — поне на мен — като онзи суров манталитет, който много често е жалък продукт на размахващи се линии за чертане и внушаващи вина тесногръди монахини.

Тед беше добър командващ офицер дотолкова, доколкото ме оставяше на спокойствие, и ми написа добри характеристики. (*„Динамичен, агресивен офицер... с атлетическо телосложение и хубав външен вид... без колебание предлагам за повишение, когато се стигне до такова“* беше представителна част на прозата му.) Но като водач на тюлените, като наставник и човек, към когото да гледам, аз открих, че му липсват онези неизказани смъртоносни качества на ловеца, които правят големите воители велики. Когато мислех за Тед, което не се случваше твърде често, винаги си го представях с пълнител патрони в ръка вместо с автомат.

Да преминем осем години по-късно — 1976. Сега аз бях майор и вършех старата работа на Тед. Командвах „ТЮЛЕН-група 2“. Той, вече

полковник, беше командир на Група за подводна диверсия 21. Смяната ни като командири беше предвидена за един и същи ден. Около два месеца преди церемониите Тед ми се обади по телефона:

— Дик, можеш ли да промениш датата си за смяна на командира? Бих искал да ползвам парадната площадка, но виждам, че съгласно календара ти вече си я ангажирал за своята церемония. Струва ми се, че след като съм по-старши от теб, ти би могъл да се преместиш от петък в сряда и да ми разрешиш да ползвам площадката.

Звучеше толкова... предвзето. Точно така. Тед беше предвзет задник, вечно с тетрадка в ръка и не можех да го понасям. Затова майната му.

— Майната ти! — отговорих. — Планирал съм си площадката от дълго време насам.

— Аз също.

— Е, трябвало е да планираш по-добре, лайнен мозък, нали? Заградил съм си проклетата парадна площадка и така ще остане. Разбира се, ако искаш да я делим, мястото е достатъчно.

Гласът му стана леденостуден.

— Не, благодаря, Дик. Ще се разпоредя за друга площадка.

Така и направи. Неговата смяна на командири се състоя зад гаражите на Куонсет-хът върху малък паркинг, омазан с масло. А моята церемония се проведе на безупречно излъсканата парадна площадка с белите бордюри и с големия оркестър на Военноморските сили, който свиреше „Вдигнете котвите“ при пристигането на гостите ми.

Забравих този инцидент. Не и Тед Лайънс.

Прекарах десет месеца като ерген в Монтгомъри, Алабама, където присъствах на курс за командването и щабните служители на Военновъздушните сили във военновъздушната база в Максуел. В същото време изкарах диплома за магистър по политическите науки от университета в Обърн. От Алабама се преместих във Вашингтон. Кати и децата пристигнаха след два месеца. Имаше едно свободно място за изпълнителен офицер в ОП-06, което на жаргона на Военновъздушните сили означава канцелария на заместник-командира за военноморските операции, Отдел текущи планове и политика. Кариерата ми се намираше в режим „задържане“, защото не подлежах

на включване във втори команден пост и не бях прекарал достатъчно дълго време като майор, за да бъда повишен отново. Ето защо трябваше да си намеря работа, при която да мога да чакам, докато стана подполковник, като в същото време си изградя мрежа от настойници, които ми бяха нужни, за да направя скока до полковник, а след това и овчарски скок до адмирал.

Никога не бях предприемал разходка из Пентагона и мисълта, че ще мога да опозная коридорите с дължина 17,5 мили — да не говорим за тълпата приятелски настроени адмирали, навремето ми изглеждаше като много добра идея. Реалността беше твърде различна от предубежденията ми. Изпълнителните офицери от Военноморските сили се намираха в най-долното стъпало на веригата на одобренията — стълбата от документи, решаващи съдбата на персонала и спускаща се от завеждащия военноморските операции и Обединеното командване. Бюрокрацията в Пентагона до голяма степен наподобява бюрокрацията на Конгреса. Горее на Капитолийския хълм може членовете да гласуват законопроектите. Но да избегнем недоразуменията: персоналът на Конгреса върши всичката задкулисна работа; сътрудниците обработват повечето преговори, свързани с кръвопролития, които дават възможност тези законопроекти да се появят на бял свят. Комитетският и подкомитетският персонал е този, който оформя точния език на законодателството.

Ние, безличните същества, вършихме до голяма степен същото за главнокомандващия военноморските операции точно така, както другите изпълнителни офицери от всеки бранш на армейските служби работят за своите главнокомандващи. Всеки от нас беше едновременно щабен служител, занимаващ се с изследователска работа, и парламентър, водещ преговори със съответния си колега от другите браншове, опитвайки се да продаде гледната точка на своята армейска служба.

След като ни възложиха задача, ние написвахме паметна записка за офицерите плановици, които в по-голямата си част бяха полковници. Те бяха старшите служители, които се осмеляваха да се качват в три и четиризвездните небеса, за да инструктират олимпийците. Понякога младшите лайнари като мен биваха поканени, за да носят някой куфар, да превключват прожектора на диапозитиви или пък да държат показалката. Но общото правило беше, че изпълнителните офицери

нямаха много време — ако изобщо се случеше да имат такова — за среща лице в лице с адмиралите. Дотук с моята мрежа.

Ако ние не ходехме при тях, то писаните от нас документи отиваха: ние осигурявахме практически всички паметни записки за главнокомандващия военноморските операции, когато той присъстваше на събрания на Обединеното командване. Разбира се, ние не инструктирахме главнокомандващия. Информацията му беше давана като смяна храна от заместник командващия или от някой от многото заместници, помощници или заместник-помощници на главнокомандващия. Те от своя страна получаваха сведенията си от офицерите плановици. Ние осигурявахме информацията на офицерите плановици. Всичко приличаше донякъде на детската игра „счупен телефон“.

Когато главнокомандващият военноморските операции зададеше въпрос, последният биваше хвърлен върху нас като дълбоководна мина. Ние се впускахме в работа, за да извършим необходимата проучвателна работа и да напишем проектоотговор. Началниците одобряваха работата ни и я предаваха по-нагоре по стълбицата. На всяко стъпало паметната записка или доклад получаваше ново одобрение. Ако не получеха такова, биваха връщани за доработване, за промяна на тона или на съдържанието.

Аз имах две невероятно щастливи попадения, които ме изтласкаха нагоре много по-бързо, отколкото можех да очаквам. Първото беше щастие да работя за един полковник на име Ейс Лайънс. Ейс беше випускник на академията и представляваше един шофьор на кораб с тесен кръст и едри като варел гърди. Беше около четиридесетте и имаше тригодишен стаж като старши адютант на заместник командващия военноморските операции (от отдела за текущи планове и политика). Той беше едно от златните момчета на Военноморските сили и беше на път да стане адмирал. Но за разлика от хората, готови да получат адмиралско звание, Ейс разсъждаваше като воин и често пъти псуваше като моряк. Успокоявах се, когато ме наричаше „задник“, и разбрах, че напредвам, когато този епитет беше заменен с „лайнар“. Неведнъж ми се струваше, че по някакъв начин Ейс имаше роднинска връзка с Ев Барет.

Вторият ми пробив се осъществи, когато вече бях работил около пет месеца и ми дадоха нов портфейл — разузнаването. Офицерът,

отговорен за разузнаването, напускаше. Той знаеше, че съм бил военен аташе, което означаваше, че имам представа от разузнавателна дейност. Освен това като специалист по войната със специални методи разбирах колко ценни могат да бъдат „свежите“ разузнавателни сведения. Ейс ми беше дал свободата да разширя военните операции със специални методи в плановете на Обединеното командване. Бях имал възможност да се срещна с повечето ключови фигури на адмиралско равнище с четири звезди. Работата ми по разузнаването ми осигури истинския достъп до властта в Пентагона: строго охраняваната информация. Имах пълномощието да чета материали, които никой освен командващия военноморските операции и заместника му не можеше да види. Това ми даде възможност за доста срещи лице в лице с тях.

Всяка сутрин отивах на работа два часа по-рано и четях телеграмите, преглеждах съобщенията от ЦРУ и ОРУ^[1] и проверявах сведенията от НАСА. Подчертавах най-важните моменти, оправях вратовръзката си, нахлузвах спортното сако и отивах да инструктирам заместник командващия военноморските операции за плановете и политиката. Той беше открит човек, адмирал с три звезди, казваше се Уилям Кроу и по-късно стана председател на Обединеното командване.

Харесвах Кроу — едър като мечок, приятелски настроен, със славата на първокласен, макар и малко педантичен администратор. Завършил академията през 1946 година, беше получил титлата си на магистър в Станфорд, доктората си в Принстън и стана съветник на Виетнамските военноморски сили. Независимо от изтънченото му отношение към подчинените и мекия му акцент от Кентъки той беше един от адмиралите, пред които можех да казвам „мамината му“. Канцеларията му в Е-образния коридор на четвъртия етаж беше огромна и лавиците зад бюрото му бяха пълни с невероятна колекция от шапки — всичко: от стари пожарникарски шлемове и френски барети до английски полицейски шлемове и шапки за голф от кариран плат.

Не бяха минали няколко месеца и Кроу започна да ме вика всеки път, когато имаше нужда за нещо от разузнаването. Станах псевдоофицер за контролиране на кризисни положения, който работеше с изпълнителни офицери от ЦРУ, Агенцията за национална сигурност — АНС, Отбранителното разузнавателно управление —

ОРУ, Националният съвет по сигурността — НСС — цялата гвардия на шпионството. Пълномощията ми бяха астрономически — можех да чета кодирани материали — и това ми позволяваше да виждам всичко — от спътникови снимки с висока яснота до прехванати сведения от подводници.

Краят на 70-те години беше време на раздвижване в областта на разузнаването. Адмирал Стансфийлд Търнър, директор на ЦРУ при президента Джими Картер, пренасочи приоритетите встрани от разузнаването, базирано на агентурни източници — познато като „Хуминт“ на жаргона на разузнаването, — към прехващането на сигнали, събирането на техническа информация и електронно разузнаване, които са познати съответно като „Сигинт“, „Техинт“ и „Елинт“.

Липсата на човешко присъствие в „Сигинт“, „Техинт“ и „Елинт“ вероятно беше приятно на далечния Търнър, който беше тъп ядрен подводничар, направен по кальпа на Хаймън Рикоувър^[2], предпочиташе статистическите модели пред реалните живи хора, защото са по-прегледни и не се оплакват. Но тук има един проблем — войната не следва статистически модели. Войната е напълно непредсказуема. Тя е непрекъснатата серия от оплесквания, всяко по-лошо от предишното.

Дори и най-нисшите бойци от Втората световна война са го знаели.

„Как е, войнико?“

„СНВО“ — отговаряли те: „Ситуацията е нормална, всичко е осрано.“ Или „ННО“ — „Нещата наистина са осрани.“ Или пък „ОБНП“ — „Осирание без надежда за почистване.“ Но хлапетата на Търнър не знаеха изразите „СНВО“, „ННО“ или „ОБНП“, защото никога не им се е налагало да лежат в засада с изпотени топки и чакайки появянето на Чарли, да видят как нещата се объркват безкрайно.

Най-големият недостатък на техническото разузнаване е, че разчита на статистически модели. Да предположим, че САЩ са изстреляли във въздуха шпионски спътник „Кийхоул“. Да предположим, че обектът на внимание от страна на камерите му е закрит от ниски облаци. Най-често се случва следното, защото разузнавателните сведения са необходими *веднага*: вундеркиндите

вземат снимки от предишни преминавания над обекта и проявяват симулирана снимка. „Ето какво се е случило преди — казват те, — следователно и сега би трябвало да стане това.“

Проблемът обаче е там, че вундеркиндчетата са математици аналитици и професори и срещу тях никога не са стреляли. Те не разбират от примамки и заблуда, не отчитат желанието на врага да победи или пък, че някой от вражеските командири може да е гениален. Те не могат да кажат дали пясъкът, към който гледате, ще може да издържи теглото на самолет Ц-130 или само един самолет с късо излитане и кацане „Арава“. Дали пясъчната ивица двеста мили по-долу е плаващ пясък, образувал се преди две седмици.

Ето защо, когато предавах разузнавателни сведения на Кроу и групата му, често пъти добавях свой коментар, базиран на други източници, и по този начин осигурявах по-добра представа за наличните алтернативни възможности. Обяснявах и как специалистите по войната със специални методи можеха да осигуряват информация, която никаква спътникова система или високолетящ шпионски самолет „СР-71 Блекбърд“ не можеше да предостави. Към края на 1978 година аз и Кроу преминахме на малки имена: той ме наричаше Дик, а аз му виках адмирале.

На 4 ноември 1979 година части на Иранската армия превзеха американското посолство в Техеран и взеха като заложници целия американски персонал. Осем дни по-късно генерал-майор Джеймс Вот беше натоварен от Обединеното командване със задачата да образува оперативна група. Наречекоха я ГТД — Група за терористични действия — и тя трябваше да планира военна операция за спасяване на заложниците. Аз бях назначен към ГТД като един от представителите на Военноморските сили.

Инстинктивно харесвах Вот. Беше от Южна Каролина. Говореше бавно и разсъждаваше спокойно. Генералът беше костелив и нископодстриган бивш редник стрелец от Военновъздушните сили, участвал във Втората световна война, войната в Корея и във Виетнам. Никога не се чувстваше удобно в костюм или униформа от най-излъсканите, а винаги носеше обикновена бойна униформа, която изглеждаше така, сякаш е направена специално за него. Вот

изглеждаше и разговаряше точно като момчетата от Осми взвод от Виетнам — Франк Сколис или Коня Кучински — мъже, на които може да им е трудно, но продължават напред.

Човека, избран да ръководи спасителната операция, полковник Чарли Бекуит, бях срещнал за първи път във Виетнам. Чарли Атаката, както често пъти го наричаха, беше един от най-добрите нетрадиционни воители на армията. Богохулникът Чарли, ветеран от стотици операции на Специалните войски, който говореше с провлачен акцент на жител на Джорджия, беше осъзнал отдавна, че имаше необходимост от елитна, мобилна и добре обучена бойна единица за борба с тероризма, провеждане на „хирургически“ операции в тила на врага, събиране на разузнавателна информация и осигуряване на нетрадиционен избор за решаване на конфликти в места с ниска концентрация на бойните действия. Бойната единица, която той беше изградил, се наричаше ОПСС-Д — Операционно подразделение на специалните сили „Делта“ — или както беше познато, група „Делта“.

Председателят на Обединеното командване, генералът от Военновъздушните сили Дейвид Джоунс, съвсем определено беше точно човекът, който не трябваше да ръководи задача, изискваща използването на възможностите на войната със специални средства. Той имаше характер, който би му гарантирал успешна кариера в някоя голяма корпорация. Беше висок, с изискана външност, умен — дори ерудиран — и както се говореше, надарен, макар и студен ръководител. Но никой никога не е говорил за него като за авторитетен водач.

Генерал Дейвид Джоунс обичаше да обсъжда идеи. Безкрайно. Веднъж ни накара да напишем инструкции за четиридесет и два варианта на спасителната операция, като всяка следваща беше попресилена от предишната. Един от неговите вундеркинди роди идеята за нахлуване с хеликоптери, според която зложниците ще бъдат спасени от бойци, кацнали с хеликоптер на покрива на посолството. А как ще се измъкнат оттам? Е, това е единствената мъничка пукнатина в плана на вундеркиндите.

Както повечето военни апаратчици, Дейви Джоунс се отвращаваше от мисълта за убити. Открих това, когато планирахме операционно проникване за изпитване поръзността на пясъка в зоната за кацане, която наричахме „Пустиня-1“. Изпитването беше

необходимо, за да проверим дали земята ще издържи тежестта на напълно натоварени самолети Ц-130.

Някой зададе логичния въпрос:

— А какво ще стане, ако, докато провеждате изпитанието, се появят двама иранци?

Без да се замислям, отговорих:

— Ще убият двамата минетчии.

Стаята притихна. Лицето на Дейвид Джоунс се вкамени. Той ме изгледа и ако погледите можеха да извършват работата на военнополовите съдилища, вече сигурно щях да се намирам във военния затвор в Левънфорд, излежавайки присъда с каторжен труд.

— Как дори можете да си помислите такова нещо?

А как да не си го помисля? Опитах се да отклоня укора:

— Съжалявам, господин генерал, но ако някой се намира там, то той нарушава полицейския час на Иран и в този случай аз просто бих изпълнил волята на Аллаха.

Председателят не сметна, че съм забавен. Но видях как Джим Вот задуши кикота си.

Джоунс анулира плана ми за отклоняване на вниманието, защото счете, че ще доведе до твърде много убити от иранска страна. Един от проблемите, пред които щеше да се изправи „Делта“, бяха Иранските военновъздушни сили. Спасителната операция изискваше заложниците да бъдат закарани с хеликоптерите до едно неизползвано летище, наречено „Манзарийе“, на около половин час полет от Техеран. Група „Делта“ и заложниците бяха уязвими по време на качването в хеликоптерите, по време на полета и по време на прехвърлянето в самолета от атаки на Иранските военновъздушни сили. Идеята ми беше да бомбардираме пистите на техеранското летище, което беше ползвано за военни полети, така че „Делта“ и заложниците да не бъдат преследвани. Разработих въздушно нападение с един самолет, което нарекох „Атаката на дървените войници“.

То беше истинска операция „ЦЕЛУВКА“ („ЦЕЛта е Лекотата, Умнико ВАжен“): един самолет Ц-130, от който аз и още двама тюлени щяхме да хвърлим дузини железопътни траверси, обкичени с експлозивни и закачени за парашути. Дървените войници, заредени да

експлодират при удар, щяха да направят тридесетметрови кратери по пистите и да приведат летището в състояние на неизползваемост.

Трябваше да бъдат пуснати и други, по-малки заряди — тръби с пластични експлозиви и бомбички, които да унищожат всякакъв наземен персонал. Тръбите ще са вързани с вериги, чиито звена се късат и отхвърчат настрани като сачми, когато пластичният експлозив избухне. Те са като уголемени мини. Нагорещените до червено звена от веригите щяха да разрушат всякакво поддържащо оборудване, да пробиват и запалват горивни резервоари и да спомогнат за наставането на общ хаос. Друга група дървени войници, снабдени с експлозивни фишеци при летежа си към земята, щяха да издават звуци също като стрелба от автоматите на нападащи парашутисти.

При правилно пускане целият пакет от експлозиви би елиминирал техеранското летище. Друг също толкова важен момент беше и това, че ще осигури значително отклонение на вниманието от Чарли и момчетата му от „Делта“, които ще нахлуят в посолството посред града. А евентуално, ако иранците ни свалят — е, в такъв случай загубени щяха да бъдат един самолет Ц-130, петима летци и трима тюлени — нищо особено.

От съображения за сигурност, като например факта, че руснаците непрекъснато подслушваха многообемния обмен на съобщения, Чарли Бекуит премести група „Делта“ от щаба си във Форт Браг, намиращ се в покрайнините на Фейтървил, Северна Каролина, в една по-малка и по-сигурна зона за обучение. „Делта“ наричаше мястото Камп Смоуки, но всъщност името му беше Камп Пиъри и това беше огромният терен на ЦРУ за обучение на шпиони, тайни агенти за проникване в чужди организации и агенти специалисти по секретни операции. Фермата, както я наричат в средите на шпионите, е парче земя от 25 квадратни мили, което се намира на североизток от Уилиамсбърг, Вирджиния, между щатско шосе 64 и река Джеймс. Там ЦРУ построи модел на техеранското посолство на САЩ за Чарли и момчетата му, за да могат да репетира всяко свое движение, след като преминат стената.

През това време аз усъвършенствах проекта си с дървените войници. След работа в Пентагона отивах с колата или лях, за да се срещна с тюлените, с които се бях договорил да ми помогнат — двама редници от „ТЮЛЕН-група 2“, които се казваха Лари и Боб, — и се захващахме за работа, която често пъти се проточваше цяла нощ.

Точно в един сутринта тръгнах обратно на север, за да пристигна навреме за четенето и резюмирането на дневната разузнавателна информация за адмирал Кроу преди официалното започване на работния ден в 08,00 часа.

Чарли Бекуит хареса идеята за дървените войници. На Дейвид Джоунс не му се понрави. За да срине идеята ми — а и всякакви подобни идеи, — председателят издаде един смешен обитер диктум^[3]: „Не убивай!“, нареди той на бойците.

Втората и по-важна неудача се криеше в областта на агентурните разузнавателни данни. Просто такива липсваха. Доколкото ми беше известно, ЦРУ не разполагаше с нито един наземен агент в Иран. Можехме да се сдобием с откъслечна информация от чуждите посолства, а и в Иран имаше голям контингент от хора с чужда националност — турци, германци, французи, ирландци, канадци, — но не съществуваше организирана мрежа и никой не предоставяше така необходимата „свежа“ информация, която е необходима на група специалисти по войната със специални методи, за да могат те да осъществят една спасителна операция.

Следователно една от целите на Групата за терористични действия беше вкарването на колкото е възможно повече агенти в Иран, за да имаме поне няколко души на земята. Всяка служба получи инструкции да търси *специалисти, говорещи езика фарси*, и като се имат предвид изискванията за сигурност на спасителната операция, аз бях избран за „ситото“ на всички потенциални агенти от Военноморските сили. Чрез търсене с компютър бяха избрани моряци, които говорят фарси. Те щяха да получат заповед да напуснат частите си, без да знаят защо, и да заминат за Вашингтон със самолет. Над дузина войници се появиха на различни летища в района на столицата. Аз ги посрещах, водех ги у дома, карах ги да се заклеват и да се подписват под декларацията за пазене на тайна и ги предавах на хората за обработка на персонала на Вот. Някои от тях бяха отхвърлени, други решиха да не се наемат. Измежду хората, които избраха да станат част от мисията, се намираше и един подполковник от Военноморския флот, родом от Анаполис^[4], който се съгласи да прекара в Техеран камион, натоварен с бойци от група „Делта“.

Двама тюлени също се съгласиха да станат агенти. И двамата бяха работили за мен, когато командвах „ТЮЛЕН-група 2“. Единият —

ще го наричам Килн — беше американец от първо поколение, израснал в семейство, където се говорело на немски език. Вкараха го в Иран като немски бизнесмен и информацията му за посолството се оказа безценна. („Благодариха“ му, като го изоставиха след поражението на операция „Пустиня–1“, без да му кажат абсолютно нищо за случилото се. Тъй като е тюлен и следователно напълно самостоятелен, той извървял шестстотинте мили от Техеран до турската граница, измъкнал се в безопасност и с поглед, вещаещ убийство, дойде да потърси вундеркиндите задници, които го бяха изоставили на сухо. Невероятното е, че Килн, чиято информация в реално време беше от жизнена важност за мисията, никога не получи признание за това, което направи. Никакви медали, похвали, никакви повишения, че дори и едно „браво“. Не го виня, че му беше криво.) Вторият тюлен беше един дребосък на име Джоуи, който влезе в страната, представяйки се за монах. Би трябвало да го наричат Отец Дик^[5], защото беше голям свалач. Джоуи не стоя дълго време в Иран, но си свърши работата и се измъкна без проблеми.

Нощта на 24 април 1980 година бе може би най-дългата в живота ми. Някъде около четиридесет души бяхме натъпкани в специалното помещение за секретна информация на втория етаж на Пентагона, намиращо се срещу вратата на голямата оперативна зала на Обединеното командване, оборудвана с прожекционни екрани, големи колкото стените, комуникационна апаратура последен модел, електронни звънци и свирки. Там, от другата страна на коридора, зад дебелите тапицирани врати председателят Джоунс и останалата част от Обединеното командване седяха в меките въртящи се столове и чертаеха кръгчета по тефтерите, всеки лист от които носеше инициалите им, или се занимаваха с обичайните за генералите с четири звезди неща.

Ние, младшите изпълнителни офицери, планировчици, шпиони, бойци с методите на специалната война, седяхме на столове от лята пластмаса и си създавахме страхотно главоболие от употребата на анацин^[6], подсилено с претоварване от кофеин. Специалното помещение за секретна информация беше с размери пет на девет метра, окачено в по-голяма зала така, че да се предотврати всякакво

проникване с помощта на подслушвателни устройства. Влизахме в него само след преминаване през три отдела за специални операции, които бяха и проверовъчни пунктове, като всеки от тях се пазеше от въоръжена охрана. Специалното помещение за секретна информация имаше висок под, ниски тавани и флуоресцентно осветление, което придаваше зеленикав оттенък на всичко. В центъра му се намираха две дълги маси за събрания. Върху тях (заедно с колекция от мухлясали чаши за кафе, хартиени чинии с трохи и пепелници, пълни с масло) бяха поставени шест малки квадратни високоговорителя, свързани с кабели, които преминаваха по пода и влизаха в гнезда в стените.

Два от високоговорителите бяха с надписи „Агенция за национална сигурност“ и предаваха данни от електронното разузнаване на агенцията. Останалите информираха от Уади Кена, Масира, „Пустиня–1“ и Техеран, където един от американските агенти имаше свой приемо-предавател ПРЦ–101, свързан към спътниковата мрежа. Всички бяха на една и съща честота и това ни позволяваше да чуваме сведенията от група „Делта“, разговорите на пилотите в хеликоптерите и коментарите на генерал Вот — всичко това едновременно.

До една от стените се намираха бюрата, на които лагеруваха изпълнителните офицери от Групата за терористични действия, откакто бяха събрани заедно от предишния месец ноември. Другата беше покрита с карти, графици и снимки от района на операцията. Пред стената, имаше черни завеси, закачени на релси на тавана. Завесите можеха да бъдат дръпнати, преди някой без съответните пропуски да влезе в специалното помещение за секретна информация. Имаше два поста за инструктаж с нагледни материали, а под масите, облепени на бюрата или разположени по дължина на стената, лежаха тетрадки и папки с твърди корици, които даваха справочен материал за Иран — за войнствено настроените групировки, за Иранската армия, за заложниците и семействата им. Имаше и документи, описващи начините за измъкването на хората ни.

Само по риза, приседнал на ръба на сивата метална маса, пиех кафе от книжна чаша и се чувствах уязвим. Трябваше да бъда с група „Делта“ или пък да са ме вкарали в Иран, за да помогна на мисията, а не да съм зад това бюро. С Чарли имаше само един офицер от Военноморските сили — подполковникът, който се съгласи да участва

като шофьор на камиона — и нито един тюлен. По дяволите, аз трябваше да бъда там! Обикалях с поглед стаята, замъглена от цигарен дим. В този момент осъзнах какво трябва да е било напрежението за хората в Хюстън, контролиращи мисията на кораба „Аполо“, когато се е отделил от ракетата и е започнал спускането си върху лунната повърхност. Те не биха могли да направят каквото и да е, ако нещо се обърка. Ние също не можехме да направим каквото и да е, ако се случеше нещо с хората от група „Делта“. Довърших кафето си, смачках чашката и я изстрелях към кошчето, отдалечено на три метра. Кош! Две точки. Може би това беше поличба.

По високоговорителите чувахме всяко движение на „Делта“. Секретната ни система за спътникова комуникация предаваше американската реч. Иранските комуникации бяха прослушвани и предавани в реално време от големите уши на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд. Беше като някакво международно радиошоу на живо без намесата на говорители или предварително изготвен сценарий. Чухме как Чарли напусна Египет и пристигна в Масира; чухме как осемте хеликоптера РХ–53Д напуснаха палубата на самолетоносача „Нимиц“ в залива на Оман и тръгнаха към мястото на срещата в „Пустиня–1“ да вземат спасителния екип, летящ от Месирас с транспортни самолети МЦ–130. Чухме как първият хеликоптер докладва, че „краката му са сухи“, когато премина иранския бряг на север от Ча Бахар.

Почти веднага в Иран започнаха да се задействат сигнални звънци. Военните гранични пунктове докладваха в Техеран за наличието на нашественици. Задвижиха се милиционерски части. Изпратени бяха изстребители. По дяволите! Какво ставаше? Как ни откриха така бързо?

Минаха дълги пет минути, преди да разберем, че иранците не реагират на нашето нашествие — самолетите заминаха на северозапад, към границата с Ирак. По южната граница, където оперирахме ние, всичко беше спокойно.

Още един хеликоптер се обади, че не си е намокрil краката и след него всички останали преминаха през границата. Воините от група „Делта“, намиращи се в самолетите МЦ–130, вече бяха изминали повече от половината път до „Пустиня–1“.

Когато все още се намираха във въздуха, ние усетихме първите признаци на неприятностите. Едно от съобщенията на Агенцията за национална сигурност беше, че един от хеликоптерите има технически проблеми. Чухме как поразеният хеликоптер се приземи на пясъка и екипажът му беше прибран от друг РХ-53Д. Други два хеликоптера се натъкнаха на пясъчни бури и се загубиха. Е, бяхме предвидили загубата на един-два хеликоптера. Все още се намирахме в режим СНВО: „Ситуацията нормална, всичко е осрано.“

Първите моменти от кацането на група „Делта“ минаха добре. След това мистър Мърфи с неговия закон се развихри. Един ирански автобус мина покрай площадката за кацане. Беше спрял и четиридесетте му пътници задържани под стража. Секунди след това от срещнатата посока се зададе камион-цистерна с бензин. Спряха го с изстрел от ракетохвъргачка, но шофьорът скочи в друго превозно средство, движещо се по пътя, и побягна. Междувременно пламъците от горящия камион се вдигаха на повече от тридесет метра към пустинното небе. Бяхме преминали към стадия ОБНВ.

— Какво да правим с иранците от автобуса? — запита някой от „Пустиня-1“ генерал Вот, който беше в Египет.

Отговорих вместо лево:

— Убийте кучите синове.

Колегите ми ме изгледаха с невярващи очи.

— Шегувам се — казах. Изобщо не се шегувах.

Вот се обади по радиото и нареди да ги качат на самолета и да ги пуснат след завършването на операцията.

Настъпи истинско объркване в гласовете, долитащи от високоговорителите. Нищо не вървеше по плана. Имаше твърде много детайли. Имаше много летателни апарати. Имаше и пилоти на хеликоптери, които въпреки обучението си се чувстваха зле при полети на дълги разстояния над пустинен терен. Съществуваше командна верига в стил „казала лисицата на опашката“, според която наземният командващ Военновъздушните сили в „Пустиня-1“ отговаряше пред армейски генерал с две звезди, намиращ се в Египет. Той пък, от своя страна, получаваше предвижданията на орди три и четиризвездни генерали във Вашингтон. Това беше нарушение на най-важното правило, което ми е известно при провеждането на операции със

специални методи — трябва да се стремим да правим операциите колкото е възможно по-прости и може би ще свършат работа.

Имах истински кофти усещане за това, което ставаше в Иран. И все пак *трябваше* да стане. Обмисляли бяхме всичко в продължение на пет месеца. Това беше като мач за суперкупата и световно първенство, играни наведнъж.

На бюрото в съседство с моето един човек от ЦРУ, когото ще нарека Джоунс, разочаровано поклати глава.

— Да знаеш, че беше прав — каза ми той. Джоунс беше старомоден воин, който се бореше с нарастващата бюрокрация на ЦРУ и с предпочитанията към технологиите под влиянието на Стансфийлд Търнър. Двамата говорехме на един език. — Това ще бъде едно осирене — тихо завърши той.

Кимнах в знак на съгласие, макар че аз и Джоунс ужасно искахме да не сме прави.

Само шест от осемте хеликоптера пристигнаха в „Пустиня-1“. Само пет от тях бяха в състояние да летят. Планът винаги изискваше минимум шест хеликоптера, за да откарат група „Делта“ в мястото за скривалище, след това да отидат в Техеран, да измъкнат заложниците и спасителите им. Чарли реши да прекрати операцията. Настоя за прекратяване. Генерал Вот в Египет искаше да продължи. Същото искаха и другите, включително и аз. Човек не може да решава вместо онзи, който се намира на бойното поле. Но Чарли беше настоял и реши да се омиа. Когато съобщи, че си идва, гласът му звучеше като на човек, който току-що е загубил най-добрия си приятел.

И в този момент наистина всичко се оплеска. Един от хеликоптерите, извършващ маневра за дозареждане на горивните резервоари за дългия обратен полет до „Нимиц“, се удари в самолет-цистерна ЕС-130, в който хора от сините барети, участващи в група „Делта“, тъкмо се бяха качили. Хеликоптерът и самолетът експлодираха в голямо огнено кълбо. Мисията премина в стадия ННО — „Нещата наистина са осрани.“

В натегнатата тишина някои от нас преглъщаха сълзи, стискахме юмруци, а виковете долитаха през хаоса — това бяха гласовете на смели мъже, изгарящи до смърт. След това още цяла вечност, изпълнена с викове, смут, експлозии и опустошение, чухме как

останалите самолети Ц-130 се отделиха от земята и отлетяха обратно към Масира с остатъка от група „Делта“.

Ако кажа, че всички ние просто си седяхме в онази опушена стая с неподвижен въздух, значи грубо да преинача нещата. Случило се беше немислимото. Току-що се бяхме провалили в операция, която беше планирана в продължение на почти половин година, а за финансирането ѝ бяха изразходвани милиарди. И нямаше никакъв начин да бъде спасена. Насиненото око, което Съединените щати щяха да получат пред света, щеше да оздравява много дълго време.

Смятаната от света за доминираща суперсила току-що беше оплескала една операция срещу група терористи чалмалии и за всичко си бяхме виновни самите ние. Bye-bye, au revoir, ciao, aloha, adios, sayonara^[7]. Нямаше да има утрешен ден.

Честно да си призная, не си спомням много от остатъка на нощта. Да, имаше работа за вършене. Работа по спасяването — например връщането на човешкия актив, оставен от нас в Техеран. Но не помня много от казаното или направеното. Спомням си, че ми се щеше да разбия стената с нечия глава, само че не можех да определя чия глава исках да строша.

Дори смъртта на Ришър не ми се отрази така лошо, както поражението в „Пустиня-1“. Ришър сам носеше отговорност за смъртта си — собственото му безразсъдство го погуби. Пък и тези неща се случваха на война. Мъжете умират в боя. В „Пустиня-1“ всички ние имахме пръст в смъртта на бойците, които загинаха безсмислено. Убити бяха смели мъже, преди да могат да направят това, за което са се обучавали.

Всичко беше едно огромно осиране — от върха на пирамидата до долу. Едно голямо прахосване.

[1] Отбранително разузнавателно управление. — Б.пр. ↑

[2] Адмирал, командващ Военноморските сили на САЩ. — Б.пр.

↑

[3] *Obiter dictum* (лат.). — Съдийска забележка, която няма пряка връзка с разглеждания въпрос. — Б.пр. ↑

[4] Столицата на щат Мериленд, където се намира Военноморската академия на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Дик означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[6] Стимулант за тонизиране. — Б.пр. ↑

[7] Довиждане съответно на английски, френски, италиански, хавайски, испански и японски език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

На кинолентата доблестните воители възкръсват от пепелта и тръгват отново да спечелят битката под звуците на „Невъзможната мечта“^[1], но това е само в киното. В живота не се случва. В живота воините умират. В живота боговете от Капитолийския хълм и от Белия дом искат човешки жертвоприношения. Затова Чарли Бекуит и Джим Вот бяха принесени в жертва от Дейви Джоунс и останалата част от командването, въпреки че нямаха никаква вина.

Чарли, който съвсем не е политик, разбира какво става, но вече беше твърде късно. Срещнах го в Е-образния коридор една седмица след „Пустиня–1“. Погледът му беше мътен и вперен хиляда метра напред.

— Дик — каза ми той, — онези момчета там просто ме *изоставиха* на онова място.

Този случай беше наистина голям удар за мен. Видях как изкормят Чарли Бекуит — добър и силен мъж, отишъл и заложил живота си, защото вярваше в своята мисия и в хората си, но не му беше дадена възможност да проведе нещата така, както ги умееше той. А после, след като му беше отнела по-голямата част от контрола и командването, бюрократичната машина винеше него за своите грешки.

„Аха — чух онзи глас, който винаги ми е звучал като гласа на Ев Барет, — Марчинко, смотан заднико с лайнен мозък, идиот такъв, ако ти дадат подобна възможност, ще те изработят по същия начин, по който изработиха и Чарли Бекуит.“

И въпреки че никой не пееше „Невъзможна мечта“ (а и никоя друга, като стана дума за песни), на 26 април 1980 година, само два дни след „Пустиня–1“, започна работа по операциите „Снежна птица“ и „Меден язовец“, които бяха втора серия планове за спасяването на американските заложници в Иран.

В същото време беше създадена Обединена оперативна група, както нареди министърът на отбраната Харолд Браун. Указанията бяха това да бъде група, която да планира и да провежда военни операции за борба срещу терористични актове, насочени срещу Съединените

щати, техните интереси или жители. Въпреки че Обединената оперативна група щеше да включва части от армията, Военноморските и Военновъздушните сили, всяка служба ще се намира извън нормалната за нея административно-командна верига и ще докладва на един армейски генерал, намиращ се във Форт Браг, Северна Каролина.

Идеята беше твърде радикална за въоръжените сили. Тя означаваше, че вместо всичките служби да работят отделно и често пъти в пряка конкуренция помежду си, силите, разпределени в Обединената оперативна група, ще работят заедно. Командването и управлението да бъдат унифицирани. Лявата ръка да знае какво прави дясната. Или както проповядвах на тюлените си във Виетнам, да съществува сплотеност в бойната група. Няма какво да си говорим за революционни концепции.

Разпределен бях към Обединената оперативна група като изпълнителен офицер от Военноморските сили и помагах за оформянето на концепция за определяне на мисията и организирането на групата. Работех в приземна канцелария във вътрешностите на Пентагона, което — имайки предвид предназначението на сградата — ме устройваше напълно.

Три етажа над мен Чарли Бекуит също помагаше за изготвянето на документите за Обединената оперативна група. Обединено командване за специалните операции беше нещо, за което Чарли мечтаеше от години. Какъвто си е лоялен по отношение на армейските специални сили, Чарли разработи версията си с приоритет на уникалните възможности на неговата група „Делта“. Но тъй като беше и реалист, той скоро разбра, че Обединената оперативна група ще има нужда и от тюлени, за да могат да нападат морски обекти — танкери, кораби и военни обекти: ремонтни докове на Военновъздушните сили, самолетоносачи и ядрени подводници.

Аз също вярвах, че трябва да бъдат включени и тюлени, но не като допълнителна сила, намираща се под разпореждането на някой друг. Убеден бях, че цяла една група тюлени е съществено необходима на Обединената оперативна група. Ето защо, когато първият проект на документите за персонала се плъзна по бюрото ми през месец май 1980 година, аз промених леко писанията на Чарли Атаката. Както беше написана, записката за личния състав изискваше *елемент* от „ТЮЛЕН“. Изтрих тази дума и я замених с *бойна единица*.

Различното значение на тези две думи беше огромно. *Елемент* от „ТЮЛЕН“ беше малка група — един или два взвода, които биха се превърнали в помощни морски войски на група „Делта“, като Военноморските сили ще бъдат поставени в неприятното положение — помощници на армията. Разбира се, след като Обединената оперативна група беше подготвена така, че да намали междуармейското съперничество, Военноморските сили като институция бяха заложили на карта гордостта си, независимо от това дали министърът на отбраната или някой друг бяха съгласни.

Бойна единица „ТЮЛЕН“ означаваше самостоятелна част тюлени със свой собствен командващ офицер, която да стане равноправен партньор в Обединената оперативна група заедно с група „Делта“ и поделението за специални операции на Военновъздушните сили.

Предадох паметната записка. Когато се върна отново на бюрото ми, думите „*бойна единица «ТЮЛЕН»*“ все още бяха на мястото си. В средата на месец юни окончателният проект на записката за Обединената оперативна група щеше да бъде гласуван за или против от Обединеното командване. Ако го одобряха, което беше съвсем сигурно, проектът щеше да замине като постулат до всички командващи на военните действия, а и до началниците на агенциите за военно разузнаване. Новата бойна единица „ТЮЛЕН“ ще бъде като изсечена върху гранит.

Разбира се, като извърших редакторската промяна, създадох един мъничък проблем: *не съществуваше* бойна единица „ТЮЛЕН“, която можеше да се превърне в част от Обединената оперативна група. Ето защо, преди планът да влезе в сила, аз трябваше да създам такава част.

Въпросът беше кои тюлени трябва да станат част от Обединената оперативна група. Военноморските сили вече бяха определили специално антитерористично обучение за тюлените. На Западното крайбрежие четири от дванадесетте взвода на „ТЮЛЕН–1“ бяха преминали антитерористично обучение. На Източния бряг „ТЮЛЕН–2“ бяха посветили два от десетте си взвода на дейностите, свързани с борбата срещу тероризма. Един млад майор, когото ще нарека Пол Хенли, офицерът, провеждащ програмата за обучение по борба с тероризма в „ТЮЛЕН–2“, наричаше взводовете си „МОБ–6“ или „МОБилност–6“.

Въпреки че по Западното крайбрежие повече тюлени бяха обучени за борба с тероризма, отколкото по Източното, операциите на Пол Хенли бяха планирани и провеждани по-добре от всички операции по Западното крайбрежие. Една от причините беше, че в „ТЮЛЕН–1“ хората преминаха обучение и се върнаха в редовните си взводове. На Източния бряг групата „МОБ–6“ работеше като единна бойна единица през цялото време. Харесвах това. Виждаше се, че при тях съществува сплотеност.

Освен това поради факта, че „ТЮЛЕН-група 2“ работеха предимно в страни от НАТО, „МОБ–6“ бяха провеждали съвместни учения със Специалната морска секция на Великобритания, с немските *Grenzschutzgruppe–9* (GSG–9), френските *GIGN* (*Groupement d’Intervention de la Gendarmerie Nationale*), италианските *Groupe International Speciale* (GIS), с бойците от Кралските военноморски сили на Дания, *Fromanskorpset*, а също и с антитерористични бойни единици от страни като Турция, Испания, Белгия. Харесвах и това.

По Западното крайбрежие в обучението за борба с тероризма се наблюдаше основно на стрелковите умения. Командирът на „МОБ–6“ Пол Хенли също подобри стрелбата на своите хора. Но за разлика от тюлените от Западното крайбрежие неговите взводове от „МОБ–6“ се бяха качвали и на кораби в движение заедно с английските групи. Експериментирали бяха с изкачване на нефтодобивни инсталации в Северно море. Практикували бяха спасяването на заложници и неутрализиране на терористите похитители. Хенли обучаваше воините си така, както бих го правил и аз, ако все още бях командващ офицер на „ТЮЛЕН-група 2“. Но независимо от това колко добри бяха те, в „МОБ–6“ имаше само два взвода. Щяха да ми бъдат необходими най-малко шест взвода, за да сформирам ядрото на нова бойна единица. Това означаваше, че четирите взвода трябва да дойдат от Западното крайбрежие или от персонал от „ТЮЛЕН-група 2“, непринадлежащ на „МОБ–6“. Командващите офицери нямаше никак да харесат това. Но въпреки всичко ние се нуждаехме от такъв персонал: шест взвода *rhoques*^[2]. *Phoques* шест. Искам да кажа *Motherphoques*^[3]. Терористите ще бъдат *rhoques*^[4].

Понаправих малко аритметика и доста планове, а след това се скапах да пиша една записка, в която излагах идеята си за нова бойна единица „ТЮЛЕН“, специално обучена за борба с терористи в морско

обкръжение. Преписвах творбата си в продължение на три дни, докато накрая тя светна като боята на излъсканите ми бойни обувки от времето, когато бях Идиота.

Моят началник, един полковник на име Джим Бейкър, така беше свикнал с моите набези в света на черните програми и войната със специални методи, че си беше разработил свой номер: поглеждаше работата ми, като покриваше очите си с ръце, и крадешком надничаше през разтворените си пръсти.

— О, господи! — възкликваше той. — Ричард, какво искаш да ми сториш? Я да видя. — След като видеше написаното, отново закриваше очите си и казваше: — Не искам да *виждам*. Не искам да *зная*.

— В такъв случай какво ще правим с този невидян и неизвестен документ, който предполага извършването на убийства и тежки телесни повреди? — учтиво запитвах аз.

— Ще подправим подписа ми и ще го пратим нагоре по реда — отговаряше той и се смеехме като откачени.

Но тази паметна записка запазих. Полковник Бейкър се опита да се промъкне зад бюрото ми и да надникне, но номерът не мина. Затворих листата, преди да успее да види каквото и да е, вдигнах се от стола и седнах върху тях.

— Добиче такава — каза Бейкър и се опита да ме отмести. — Аз съм по-старши от теб. Дай да видя.

— Имаш ли три звезди? — попитах аз и вдигнах безпомощно рамене.

— Ричард...

— Ял ли си кобра?

— *Ричард...*

— Джим, тази паметна записка може да се чете единствено от хора, които имат: а) три звезди на раменете си и б) които са яли кобра. — Размахвах заглавната страница пред него. — Виждаш ли?

Бейкър се върна на бюрото си.

— Заради теб ще получа сърдечен удар, Ричард.

Гледа ме как пъхам малкото си послание в секретна папка с парола. Една ярка лента с цвета на виолетов дим от граната минаваше по диагонал отпред и отзад на папката. Бейкър беше свикнал с това.

Голяма част от работата, която вършех, беше свързана с шпионска дейност.

— О, загревам. От тези записки ли е?

Намигнах му и размахвах папката към него.

— Точно така, полковник. Мога да ти кажа какво има тук, но след това трябва да те убия.

Той почервения като цвекло и се изкикоти:

— О, господи! О, господи! Окей, окей, окей. Не искам да знам нищо. Никога не съм те виждал. Дори и името ти не знам.

Стиснал папката под ръка като футболна топка, спринтирах пет етажа нагоре по стълбището и тръгнах по Е-образния коридор на четвърти етаж, а обувките ми барабанияха забързано по мраморния под.

Спрях да си поема дъх пред вратата на кабинета на Бил Кроу. Предстоеше ми игра на покер с много високи залози и исках да изглеждам спокоен. По онова време Кроу беше заместник-командир по военноморските операции, отговорен за плановете и политиката. Независимо от факта, че беше подчинен на заместник-командира по военноморските операции адмирал Джеймс Уоткинс, Кроу беше изместил Уоткинс като най-близък и най-доверен съветник на командващия военноморските операции Томас Хейуърд. Така отношението на командващия към Бил Кроу беше повече фамилиарно и приятелско — като към заместник-командир, а не като към помощник на административния началник. Каквато и да беше причината за това, из Пентагона се носеха слухове, че Кроу практически е заменил Уоткинс като най-важен заместник на командващия военноморските операции. Ако исках планът ми да получи благословията на командващия, трябваше най-напред да имам одобрението на Бил Кроу.

Отворих вратата на кабинета. Един от адютантите на Кроу, полковник, ме погледна иззад бюрото си. Размахвах папката пред него, за да види отличителната виолетова лента.

— Трябва да видя стария. Секретна материя.

Пропусна ме с махване на ръка. Пъхнах се в стаята на адмирала и затворих тежката врата зад мен.

Кроу вдигна поглед.

— Влизай, Дик. — Посочи ми стола пред бюрото си. — Сядай. За какво мислиш днес, като оставим настрана падащата ти коса?

Пъхнах папката пред него.

Адмирал Кроу спусна очилата с тесни стъкла върху кокалчето на носа си, качи крака на бюрото, дръпна записката върху корема си и я прочете бавно, като се мръщеше на страниците.

— Знае ли някой за това? — вдигна поглед той.

— Не, сър. Работих по въпроса сам.

Той изсумтя и зачете отново. Аз прекарах времето си в изследване на огромната колекция от шапки, която заемаше шест рафта зад бюрото на Кроу.

Накрая той свърши с четенето. Премести очилата си нагоре, докато ги закрепил над веждите. Изгледа ме отблизо, но лицето му не ми говореше нищо. След това се усмихна широко:

— Това ми харесва. От него армията ще получи сърдечен удар. Гарантирам, че и главнокомандващият ще го хареса.

Изгледа ме и плесна по бюрото, за да придаде тежест на думите си:

— Действай, Дик! Направи го!

Написаното от мен се отнасяше за нова бойна единица „ТЮЛЕН“, предназначена изключително за борба с тероризма. Тя щеше да бъде равноправна част от Обединената оперативна група, наред с „Делта“ и поделението за специални операции на Военновъздушните сили, и отговорна за действията по море в целия свят. Това не означаваше, че ще буксуваме в дълбоки води. Но нали сме тюлени — щом имаме вода наоколо, макар и една манерка, ще се справим.

Нарекох бойната единица „ТЮЛЕН-група 6“. Шест, защото вече имаше шест взвода, които бяха преминали обучение за борба с тероризма. И още, защото номерът щеше да накара Съветския съюз да си мисли, че някъде има още пет други групи тюлени, като всъщност те бяха само две. Майната ти, Съветски съюз!

„ТЮЛЕН-група 6“ трябваше да бъдат гадни копелета — седемдесет и пет редници и петнадесет офицери. Да изглеждат като цивилни. Щяха да се придържат към променените стандарти за външния вид — дълги коси, обеци, бради и мустаци, — така че да минават за работници навсякъде. Смятах да ги насърчавам да учат чужди езици. За разлика от „ТЮЛЕН-група 2“, които действаха в ограничени територии, „ТЮЛЕН-група 6“ щяха да се явяват в срок от

четири часа за заминаване от базата във Вирджиния до всяка точка на света.

Първоначалната мисия на „Шестицата“ беше да се присъедини към операцията за спасяването на заложниците, която беше в процес на планиране, макар и да нямаше определен срок. Целта беше тайно навлизане в Иран, където да разрушат редица ирански военни цели, непосредствено преди втория опит за спасяване от страна на група „Делта“. Но крайната цел на „ТЮЛЕН-група 6“ в борбата с тероризма щеше да има много по-голям обхват. Както бях написал в записката си, от съществена важност беше „ТЮЛЕН-група 6“ да се обучава за практически всякакви сценарии на морските военни действия.

В моето предложение твърдах със сигурност, че „ТЮЛЕН-група 6“ ще може да влезе в действие шест месеца след получаването на разрешение за подбора. Шест месеца, през които деветдесет души трябва да се научат да се изстрелват от леглата си със скоростта на звука. Вярвах, че това може да се направи. Дори съставих и календар за обучението на „ТЮЛЕН-група 6“ през първата година. Заградените в квадратчета дни на листа бяха 365, а месеците — 12. Прекарах цяла седмица в опити да вместя 408 дни за тренировки в тези 365 кутийки. Реших, че хората ще спят в самолетите.

Късната пролет и ранното лято на 1980 година прекарах в изглаждане на подробности по материално-техническото обезпечаване, в съставяне на бюджет и списъци на оборудването и дооформянето на колкото е възможно повече от най-дребните детайли. Проектът за „ТЮЛЕН-група 6“ беше строга, зашифрована тайна и аз работех в бюрократичен вакуум. Независимо от това вероятно в обществото на експертите по войната със специални методи от Военноморските сили са се носели слухове за нещо предстоящо. Започнах да отскачам с колата до намиращия се на три часа и половина път Литъл Крик след края на работното ми време в Пентагона. Посещенията бяха неофициални. Прекарвах времето със старшините от „ТЮЛЕН-група 2“ и задавах въпроси на чаша бира: „Ти как би направил това, старшина?“, или „Ако трябва да постъпиш така и така, кой е най-добрият начин това да стане тихо?“

Прекарвах нощ след нощ в кухнята на един приятел, старшина на име Мак, когото познавах от времето на съвместното ни обучение в групите за подводна диверсия. Работейки върху оцапани с кафе

тефтери, с жълти разчертани листа, Мак, аз и един старши сержант, когото наричах Пръстите, планирахме изискванията за материално-техническото снабдяване на новата бойна единица „ТЮЛЕН“. Пригответяхме предварителни бюджети, организационни графици и съчинявахме списъци на нови и чудесни играчки, с които мъжете могат да си играят. Разработихме тренировъчен цикъл, който въртеше две групи от по три взвода през непрекъснат график за стрелба, скачане с парашут, плуване и упражнения по спасяване на зложници. Бях решил, че ако „Шестицата“ получи разрешение за действие, Мак ще им стане старшина. Той беше як и жилав дребосък. Язвителният му, дори често пъти и подигравателен маниер на ръководство ще държи бойците нащрек, а дългият му опит в групите ще помага за работата на „ТЮЛЕН-група 6“. Исках и Пръстите да дойде с нас. И двамата казаха, че с удоволствие ще дойдат да играят с мен, въпреки че Мак се оплака горчиво от скоковете с парашут. Винаги е мразил да се хвърля от напълно изправен самолет.

Посветих доста внимание и на работата, която Пол Хенли вършеше с „МОБ-6“. Хенли тъкмо беше повишен в звание майор и беше в процес на преместване на Западния бряг, където го разпределиха като заместник-командир на поделението в Колорадо за обучение на тюлени по подводна диверсия. Малко преди той и жена му Мерилин да тръгнат за Колорадо, Хенли се отби да ме види в скривалището ми в мазето. Беше дошъл насам за среща в Бюрото за персонала на Военноморските сили и да се оплаква от разпределението си.

Не бях работил с Пол, но го харесвах. Вече бях решил, че той ще бъде идеалният заместник-командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Пол беше истински успял човек. Завършил беше академията, тръгвайки от беден ирландски квартал във Филадельфия, наречен Фиштаун.

Той беше дребен, тъмнокос човек с остри черти — от малките петлета, с които не бихте искали да си имате работа. Направил грешката да признае пред съветниците след завършване на първата година в Анаполис, че иска да стане водолаз десантник. Невъзможно. Казали му, че випускниците на академията не стават змиеядци. За да има успех, трябва да кара кораб. И така, след получаване на мичманските си нашивки през 1970 година Пол бил изпратен да става *шофьор на кораб*.

И все пак успял да се добере до обучението по подводна диверсия за тюлени (ако питат мен, е бил изпратен по възможно най-добрата причина: сбиване). Една вечер бил в клуба за младши офицери, наречен „Дейтъм“, и се включил в разправията между някакъв полковник, който се бил почерпил малко повече, и двама прилични на футболисти едри и зловни младши лейтенанти, решили да татуират нови бръчки по лицето на полковника. Пол проснал на пода двамата лейтенанти и го измъкнал в безопасност преди появата на бреговия патрул. След три месеца се намирал в „ТЮЛЕН“ за обучение по подводна диверсия благодарение на няколко приятелски телефонни разговора между полковници.

За човек, който е бил тюлен по-малко от десетилетие, Пол беше направил доста добри ходове. Беше завършен парашутист — членуваше в отбора по парашутизъм на Военноморските сили. Служил беше в продължение на двадесет и шест месеца с *Kampfschwimmers*, западногерманските бойни плувни единици, базирани в Екернфорде на Балтийско море, и свободно говореше немски. Имаше мек глас и се държеше добре с хората си, заради което го уважаваха и по всяка вероятност щяха да му дадат някое командирско място веднага щом стане полковник. Но Пол имаше воински манталитет и се отвърщаваше от мисълта за двегодишното разпределение, което щеше да го върже с верига към някое бюро и по време на което ще трябва да пише доклади за тъпи инструктори, които току-що са паднали от някой пън и са си навехнали глезените.

През последната седмица на месец юни седеше в канцеларията ми в мазето и се оплакваше от нерадостната си съдба:

— Какво, по дяволите, да правя, Дик?

Свих рамене. Все още нямах намерение да му казвам нищо за „ТЮЛЕН-група 6“.

— Просто иди там и върши работата.

— Ами „МОБ-6“? — попита той.

— Какво за тях?

— Тъкмо ги привеждах във форма. Започвахме да работим по някои добри сценарии. Казах ли ти за тактиката за нахлуване на борда на британските специални войски? Корабът си пътува. Е, аз промених нещата им и...

Прекъснах го:

— Слушай, момче, имаш добър младши офицер за заместник на „МОБ–6“. Мисли за новата си работа като за място, където ще си клатиш краката.

Замина за Калифорния, но замина с шум и трясък. Нямаше представа за това, което му готвех, ако всичко вървеше по плана.

„По план“ означаваше, че самият аз трябваше да извърша някои промени в графика си. Избран бях да участвам в Националния военен колеж във Форт Леели за академичната 1980–1981 година. Изборът за Военния колеж практически е предпоставката за повишаване в полковник, бригаден генерал, а след това и изкачване нагоре по стълбицата на адмиралския състав. Курсовете се водят от изявени преподаватели. Учениците се там са „отбран“, елитен команден състав от Въоръжените сили, Държавния департамент и ЦРУ. Освен ненапрегнатата академична година с пълен график за светски занимания Военният колеж позволява и създаването на професионални връзки, дивидентите от които са много високи с напредването в кариерата, където всеизвестна истина е, че е важно не само колко знаеш, а и кого познаваш.

Подготвен бях за година без напрежение, с много развлечения и игри. Кати също. Децата ни бяха тийнейджъри и не се нуждаеха от непрекъснатите майчински грижи, с които тя ги беше обсипвала толкова време. Бях прекарал във Военноморските сили почти двадесет и две години и в началото на 1980 Кати ме караше да си мисля за ранно пенсиониране. Разбрах грижите ѝ: нещата изглеждаха така, сякаш тя се беше разписала за съпруга на служител във Военноморските сили за двадесет години и не беше сигурна дали ще може да изкара до тридесет. Логично бе да се очаква. За тридесет години съвместен живот ѝ беше дотегнала непрекъснатата емоционална и физическа раздяла. Но вътре в себе си Кати знаеше, че все още не бях готов за пенсиониране, така че една година във Военния колеж ни се струваше един чудесен компромис. Щяхме да изкараме една дванадесетмесечна ваканция. Можехме да се отпуснем, да отделим време един за друг и да се наслаждаваме на коктейлите, пикниците, пътуванията и другите неща, които Форт Макнеър предлагаше.

Но, да си призная честно, при замислянето на „ТЮЛЕН-група 6“ бях предвидил командирския пост за себе си и нямаше да съм щастлив, ако не получех това, което искам. Военният колеж започваше

академичната година през месец август. Без да казвам нищо на Кати, поисках среща с Бил Кроу през последната седмица на юни.

— Имам един проблем, адмирале — казах аз.

— Давай да говорим, Дик.

— През следващата година трябва да ида във Военния колеж.

— Където ти е мястото — прекъсна ме той. — Признай си, Дик, нужна ти е почивка. Една година в Макнеър ще ти се отрази добре.

— Сигурен съм в това, сър. Но както знаете, през последните седмици работих по идеята за „ТЮЛЕН-група 6“, а все още не е известно кой ще бъде командващият офицер. Вашият избор може да повлияе на решението ми дали да отида в колежа или не.

— Е, мисля, че ако търсехме човек, ти щеше да бъдеш начело в списъка. Ти си квалифициран за командир на „Шестицата“. Но, Дик, все още никой не е мислил за избор на бъдещия командващ офицер.

— Е, адмирале, без да го увъртам, искам да знаете, че желая да бъда включен в списъка.

— Сигурен съм, че желаяш, Дик. Но пък, от друга страна, ти се блъскаш вече две години. Може би ще е по-добре, ако отделиш малко време за себе си и жена си. Порадвай се на Военния колеж. Разкажи на онези там за змиеядците.

— Ако смятате, че този е курсът, който трябва да следвам, то това и ще направя. Но, сър, занимавам се с тия антитерористични истории почти три години, от падането на шаха до „Пустиня-1“.

— Зная това.

— Сър, честно казано, досега всичко беше само осиране, що се отнася до войната със специални методи. Чарли Бекуит го изработиха, защото тези около него нямат никаква представа от такава война, нито знаят как да използват хората си. По дяволите, адмирале, това тъпо лайнарско мислене си съществува още от вьетнамската война. Моите тюлени винаги бяха изпращани от някой тъпанар, дето и бъкел не разбира какво можем и как го вършим. Може би греша. Може би се проявява проклетото ми самочувствие, но вярвам, че когато се впуснем в действие за втори път, ще има разлика. Познавам хората, познавам обществото им...

С махване на ръка адмиралът ме накара да млъкна.

— Знам, знам, Дик. Но ние наистина не сме мислили за това. Сега, като зная, че наистина си заинтересован, ще повдигна въпроса.

Но не забравяй, че окончателното решение за командира на „ТЮЛЕН-група 6“ зависи от командващия военноморските операции, а не от мен.

— Смятате ли, че трябва да разговарям с адмирал Хейуърд, сър?

Той избърса очилата си, огледа ги отблизо и ги постави обратно на носа си.

— Няма да ти навреди, ако отвориш дума за това. — Погледна ме насмешливо. — Но, Дик...

— Слушам, сър?

— Един съвет. Не използвай съществителното „осиране“ пред адмирал Хейуърд.

Засмях се и отдадох чест.

— Тъй вярно, сър. — Знаех, че Кроу говори сериозно. Ако исках да командвам „Шестицата“ — а исках това повече от всичко досега, — знаех, че ще имам само една възможност: да помоля адмирал Хейуърд да ме назначи.

Внимателно замислях ходовете и думите, като прокарвах серии от сценарии през главата си, докато се убедя, че за каквото и да ме запита Хейуърд, ще реагирам по подходящ начин. През седмицата ми беше наредено да занеса един пакет с документи от разузнаването до канцеларията на командващия. Това беше шансът, който чаках.

Занесох папката и се изправих пред бюрото на Хейуърд. Той беше висок, мършав пилот от морската авиация. Винаги ми е изглеждал като човек, създаден за летец. Едрият, доброжелателен и оплешивяващ Бил Кроу излъчваше общителност. От Том Хейуърд струеше формалността.

— Извинете, сър.

Той вдигна очи и ме погледна:

— Да?

— Извинете, че ви се натрапвам, сър, но се питам дали бихте искали да ми направите голяма лична услуга и да ме посъветвате за нещо. — Надявах се, че това встъпление ще свърши работа пред командващия. Обикновено адмиралите обичат да дават съвети. Но Том Хейуърд не беше нормален адмирал. Той беше единствен по рода си във Военноморските сили. Човек не може да седи и да дрънка празни приказки пред командващия. Задачата ми беше да му доставя документите, а след това да си изляза бързо и тихо.

— Разбира се, Дик. — Не сваляше поглед от мен, докато стоях мирно. Не ми предложи стол.

— Сър — казах с равен глас, — не зная дали ви е известно, но имам заповед да се явя в Националния военен колеж през месец август. — Надявах се, че разтуптяното ми сърце не ме издава по никакъв начин. Усещах как кръвта ми пулсираше в слепоочията ми, в китките на ръцете и в гърдите.

— Не знаех това. Поздравявам ви.

— Благодаря ви, сър. Но знаете ли, съществува нов команден пост в „ТЮЛЕН-група 6“. Питам се дали ще сте така любезен да ме уведомите ще ме вземете ли предвид като потенциален кандидат. Ако го направите, кое от назначенията бихте ми препоръчали, Военния колеж или „ТЮЛЕН-група 6“?

Командващият се облегна на стола си и направи с дланите си къщичка.

— Зная колко усилено работи, Дик. Зная, че си бил под голямо напрежение. Зная и колко часове стоят зад работата ти. — Не ме изпускаше от погледа си. Сякаш следеше някаква цел. — Как е семейството ти?

Добър въпрос. Подтекстът беше: „Семейството ти ще издържи ли още две години раздяла, или ще се разпадне?“ Знаех добре, че вероятно ще се разпадне — Кати и аз вече не бяхме във възможно най-добрите семейни отношения, — но ми се щеше да опитам да поема този команден пост. Реших да парирам въпроса му:

— Сър, съпругата и децата ми са съпруга и деца на офицер от Военноморските сили.

Веждите му се повдигнаха озадачено, а после се върнаха в нормалното си положение.

— Добре — каза адмиралът. Млъкна, а след това продължи: — Е, Бил Кроу ми казва, че ти си човекът, който си е избрал, защото доста време си се занимавал с антитероризма. Но работата няма да е лека. Въпросът е кое назначение би предпочел ти, Дик?

Постът щеше да бъде мой, ако го поисках. Обзе ме някакво неизразимо спокойствие. Същото, което изпитвах и в боя. Времето се забавяше и жадно поемах всяка милисекунда. В съзнанието си видях образите на някои от хората, които ми помогнаха да се издигна до този невероятен пост. Ев Барет, Б. Б. Уитъм, Орела Галахър, Джим Финли,

Уотсън Кръпката и Рон Роджърс от група „Браво“, където за първи път бях командир. Хари Хъмфриз, Коня Кучински, Франк Сколис и Горди Бойс от моята чудесна тълпа откачени убийци от Осми взвод. За миг се върнах обратно в Чау Док с тялото на Кларънс Ришър в ръце. Ще има ли такива като него в новата бойна единица? Вероятно. Мога ли да приема това предизвикателство? Мога ли да поема такъв товар? Да, по дяволите, мога. Знаех, че целият ми живот е преминал в името на този един на милион шанс отново да стана истински воин и да бъда начело на бойна единица, която съм създал по свой образ и подобие.

Гледах командващия право в очите. Гласът ми беше равен и спокоен. Говорех официално, защото главнокомандващите офицери обичат това.

— Сър, знаете, че ще се гордея да бъда първият командващ офицер на „ТЮЛЕН-група 6“. Постът на командира е първото нещо, към което се стреми всеки моряк, а за мен той със сигурност ще бъде особен, защото имам основна роля в подготвянето му.

Главнокомандващият кимна с глава.

— Дик, аз бих желал ти да бъдеш първият командир на „ТЮЛЕН-група 6“.

В съзнанието ми избухваха фойерверки — истинско четвъртоюлско^[5] празненство, — но нито за миг не се издадох.

— Много съм ви благодарен, сър. Смятам, че Военният колеж вече не е тема за обсъждане.

Хейуърд протегна ръката си към мен. Стиснах я, отстъпих назад и отдадох чест.

— Благодаря ви, сър.

След като излязох от кабинета на главнокомандващия, въздъхнах така, че сигурно се е чуло чак в Литъл Крик. Изтичах надолу по коридора като рисивър^[6], завих на ъгъла и нахлух в кабинета на Бил Кроу. Секретарите и адютантите му дори нямаха възможност да реагират, когато профучах през вратата му. Не му казах нищо, а само вдигнах нагоре двата си палеца.

Кроу ме погледна с голяма, широка и топла усмивка, от която разбрах, че е намазал колата на адмирала с цяло кило вазелин.

— Предполагам, командире на „ТЮЛЕН-група 6“, че не си използвал съществителното „осиране“.

[1] Песен от филма „Човекът от Ламанча“. — Б.пр. ↑

[2] Тюлен (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Обидна дума, обикновено използвана за долен и презиран мъж. Втората част на думата (в курсив) е френската дума тюлен, но тя звучи като английска вулгарна дума. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи. Значението е женски тюлен. Смисълът е, че терористите ще бъдат чуканите. — Б. пр ↑

[5] Деня на приемане на Декларацията за независимостта на САЩ през 1776 год. Празнува се с фойерверки. Известен и като Ден на независимостта. — Б.пр. ↑

[6] В американския футбол — играч, чиято функция е посрещането на дълги пасове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

През месец юли 1980 година в Литъл Крийк се проведе конференция по въпросите на войната със специални методи. Присъствах там. Бях зает повече с това да слушам, отколкото да приказвам. Силно желяех да споделя с бригадните генерали начело на групите на Военноморските сили за война със специални методи „1“ и „2“ — Дейв Шейбъл от „1“ и Тед Лайънс от „2“ — за сформирването на нова бойна единица от мен, както и че след петнадесети август ще дойда при тях, за да търся подходящи хора. Но главнокомандващият ми беше заповядал да не казвам на никого за „ТЮЛЕН-група 6“ и подчинението ми беше въпрос на разум и основни познания по математика. Тед и Дейв бяха полковници и както и да го смяташ, четири ленти плюс четири ленти не се равняват на четири звезди.

Започнах да разбирам колко са се ангажирали Военноморските сили с „ТЮЛЕН-група 6“, когато разработвах бюджета. Средствата за муниципии за обучение на „ТЮЛЕН-група 6“ надхвърляха тези за обучението на цялата морска пехота на САЩ. Цялостният годишен бюджет на „ТЮЛЕН-6“ за първата година беше по-голям от бюджетите на тюлените от Източния и Западния бряг, взети заедно — приблизително се равняваше на стойността на два изтребителя Ф-14.

Но парите не значат много без необходимите хора. На 16 август, деня, в който бойната единица беше официално „създадена“ на хартия, отидох до Литъл Крийк, за да започна интервюта с подходящите членове на групата. Направих посещения на вежливост на бригадния генерал, специалиста по войната със специални методи, Тед Лайънс.

Тед все още беше надут, както по времето, когато спорихме за парадната площадка в Литъл Крийк. Не се притесни много от външния ми вид. Пусках си брада, не се бях подстригвал и затова изглеждах необичайно рунтав. Вместо колосана униформа аз носех дънки, разкопчана на гърдите риза и спортно сако. Излъсканите обувки на Идиота вече ги нямаше. Сега бях с разръфани маратонки.

Отпуснах се в един стол в спартански подредената и безупречна канцелария.

— Добро утро, Тед.

— Добро утро, подполковник — поздрави съвсем официално той.

Явно ми предстоеше труден ден. Изправих се и отговорих на поздрава му:

— Заповядайте, сър. — Нищо че казах „сър“, си мислех, „гадино такава“.

Обясних какво правя в Литъл Крик и че незабавно ще започна да разговарям с евентуални членове на групата. Тед поклати глава и каза:

— Не, няма да правиш това. По този въпрос няма нищо черно на бяло, Дик. И за разлика от някои други аз правя всичко по устав. — Потропваше с кокалчетата на пръстите си, за да подчертае всяка сричка. — *По устав.*

— Ти се шегуваш — погледнах го аз.

— О, не. Не се шегувам. Ти, по дяволите, за какъв се мислиш — влизаш и създаваш бъркотия? Тукашната бойна група не отговаря на подобен начин на поведение. При нас се спазват някои формалности. Така че, ако от днес нататък желаеш нещо, Дик, ако желаеш *каквото и да е*, Дик, поднеси го в писмен вид. Изпрати го през командната верига. Изпрати го до щаба, където ще оценят предложението ти. Ако щабът одобри, то предложението ти ще бъде изпратено по реда си за предприемане на съответните действия.

— Е, да ти го начукам, Тед.

— И недей да ми говориш по този начин. За разлика от дните, когато и двамата бяхме командващи офицери, сега аз съм твой пряк началник.

Всъщност той не беше такъв. Нямах да докладвам на Тед, защото той не участваше в командната верига на „ТЮЛЕН-група 6“. Той обаче беше на мнение, че всички тюлени от Източното крайбрежие, а това означава и „ТЮЛЕН-група 6“, влизаха в сферата на административното му ръководство. И беше решил да ме накара да се подчиня. Сега обаче не беше време да се заяждам с него. Затова скръцнах със зъби, станах и поздравих:

— Слушам, генерал. Какви документи желаете да изготвя, за да мога да започна интервюирането на бъдещия персонал за новата бойна единица?

Тед се усмихна гадно.

— Ще бъде достатъчна записка от главнокомандващия, преминала през началник-щаба на Атлантическия флот и наземните сили на Атлантическия флот, изпратена до командващия Групата на Военноморските сили за война със специални методи — ако можеш да получиш такава.

— Слушай, Тед. Днес е събота. Ще изпия няколко бири с момчетата. Ще се върна следващата седмица и ще говорим.

В 09,15 часа в сряда на следващата седмица възбуденият бригаден генерал Едуард Лайънс III клатеше невярващо глава, докато четеше ракетата от адмирал Хейуърд, която бях изстрелял пряко на вниманието на Тед. Беше прокарана през началник-щаба на Атлантическия флот и наземните сили на Атлантическия флот, изпратена до командващия Групата на Военноморските сили за война със специални методи, точно според нареждането на Тед. Съдържанието на телекса беше просто: „Заднико, махай се от пътя на Марчинко или ще те смачкам като гъсеница. Осигури му всичко, което иска. С любов и целувки — адмирал Томас Хейуърд, главнокомандващ военноморските операции.“

Омразата, с която Тед ме изгледа, беше невероятна. И в това нямаше нищо странно. Дъщеря му, която работеше като сервитьорка в бара, ме видяла, че пия с няколко тюлена, и изпяла това на татенцето си, заради което срещата ни започна с мъмрене, защото съм нарушавал указанията за оперативната секретност. Но независимо от погледите и обвиненията Тед не беше в състояние да ми стори нищо. Три часа покъсно интервюирах кандидати за „ТЮЛЕН-група 6“.

Прекарах четири дни в оценяване на моряците от „ТЮЛЕН-група 2“ и на бойците от групата за подводна диверсия в Литъл Крийк. Много от хората, които бяха служили под мое командване преди шест години, бяха шокирани. Помнеха ме като излъскания командващ офицер, който се подстригваше ниско, изискваше от членовете на групата си да обръснат брадите и мустаците си и караше офицерите да носят на куртките картички с имената. А сега ги интервюираше човек, приличащ на Лобо^[1] — човека-вълк, което предполагаше, че косите им ще си останат недокоснати и могат да си пробият ушите.

Какви хора търсех? Разбира се, стрелци. Ако не можеш да убиеш лошия, то всичко се превръща в ННО — „Нещата Наистина са

Осрани.“ Втори въпрос: „Кой е най-добрият начин да се влезе при лошите?“ Остров Ло Ло ме научи на това: Защо да чукаш учтиво на входната врата и да лапаш куршуми, щом като можеш да нахълташ през задната врата, където най-малко те очакват, и да ги нахраниш с малко олово. А забавните начини да се добереш до задната врата са всевъзможни: можеш да се приближиш с плуване или да стигнеш с лодка или хеликоптер; можеш да се изкатериш или да скочиш с парашут.

Трети въпрос: „Какви хора могат най-лесно да се пъхнат през задната врата?“ Мърляви типове. Мърляви типове с универсални умения — шофьори на камиони, кранисти, строители, електротехници, хамали. Но аз не търсех каквито и да е мърляви типове. Трябваша ми навити мърльовци, момчета, които всеки път полагат все повече усилия. Разгледах досиетата от подготовката за подводна диверсия на всеки тюлен, за да видя от каква класа е. Може най-добрият боец да е профучал през изпитанията, а онзи на седемдесет и седмото място да е имал трудности във водата, да не е обичал да пълзи из тинята или просто да е мразел диверсионната дейност, но все пак не се е отказал. Опитът ме е научил, че бодливите свинчета, които преодоляват трудностите с мъка, в боя са по-добри от газелите.

Направих избора си — попълних групата почти наполовина. Останалите хора от „ТЮЛЕН-група 6“ щяха да дойдат от Калифорния. Обадох се в Колорадо на Пол Хенли:

— Пол, заместнико, какво става? Как е работата?

— Не е лошо. Живее се.

Засмях се.

— Страхотно. Искаш ли да си изкарваш хляба като мой заместник?

— К’во?

— Сериозно ти говоря. Имам работа за теб.

— Каква?

— Не мога да ти разправам по телефона. Утре ще летя до Сан Диего. — Казах му номера на полета. — Посрещни ме на летището. Ще ти обясня всичко. И кажи на Мерилия да започне да опакова багажа. Ще докарам задника ти на Източния бряг след по-малко от две седмици.

1 септември беше празник на труда. На 2 септември бях освободен от Пентагона, за да поема новия команден пост. Адмирал Кроу ме изпрати много топло, предаде поздравите ми на един адмирал с две звезди — казваше се Арт Моро и ми пречеше по всевъзможни начини, докато събирах „ТЮЛЕН-група 6“. Обадох се на Ейс Лайънс, който беше получил втората си звезда и се беше насочил към Силите за подвижно тилово обезпечаване в Седми флот в Тихия океан. Последната ми спирка беше в кабинета на главнокомандващия. Бил Кроу ме заведе при него.

Том Хейуърд стана от бюрото си, заобиколи го и застана пред него.

— Бих желал да ви благодаря за предоставената ми възможност да командвам „ТЮЛЕН-група 6“.

— Вие бяхте най-подходящият за този пост, подполковник — отговори Хейуърд.

— Желаете ли да ми кажете още нещо, преди да се разделим?

Командващият пое ръката ми и я раздруса тържествено, но сърдечно.

— Да, Дик — каза той. — Всичко се свежда до следното: няма да се проваляш. Това е заповед.

Когато в два часа преминах с колата си през портала на Литъл Крийк, ме очакваше тълпата от бъдещите ми бойци. Сякаш бях завръщащият се татко мечок от приказката за трите мечки: „Тате, тате, какво ми носиш?“

Отидохме в един частен клуб близо до базата, принадлежащ на Братския орден на групите за подводна диверсия. Изпихме няколко каси бира, разказах на момчетата най-общо какво ще искам от тях, а също, че не трябва да очакват много отпуски за периода от следващия ден до, ммм, 1996 година. Лицата им помръкнаха.

— Казах, че това ще е трудна работа, момчета. Не съм казвал, че ще е готино. — Взех една салфетка и химикалка и нарисувах земното кълбо, заобиколено от подковообразна тоалетна чиния. Над картинката написах „PHOS-6“, а под нея „НПЗРОТЧ“. — Това е емблемата на групата — обясних, докато салфетката преминаваше от ръка на ръка.

Някой попита какво означават надписите.

— *Phos* на френски е тюлен. Земното кълбо означава, че мисиите ни ще бъдат по целия свят, а буквите в долния край означават

„Намираме Повече Задници за Ритане, Отколкото Тоалетни Чинии“.

Тази вечер бяхме група от около тридесет души — елитното ядро на „ТЮЛЕН-група 6“, офицери, старшини и редници. Едно от най-хубавите неща на „ТЮЛЕН-6“ беше, че в тази бойна единица няма да има кастова система. Ако един човек беше достатъчно добър, за да умрете заедно с него, то той е достатъчно добър, за да се храните, да пиете и да чукате заедно. „ТЮЛЕН-6“ щеше да бъде ръководен съобразно Първия закон за морето на Ев Барет и съобразно Първия закон за сплотеността на групата на Марчинко: изработвайте когото си щете, но не и нас.

Пол Хенли седеше до лакътя ми, слушаше и не казваше много. Това нямаше значение. Той беше моя пълна противоположност. Аз бях древният ШУТ — шумен, ужасен и тъп; той беше кротък и дълбок. Пол не беше участвал в бой, но пък всичко останало му беше повече от добре: владееше езици, преминал беше обучение за борба с терористи, имаше мозък и най-доброто от всичко — кураж. А беше завършил и академията. Ако аз бях копеле, то поне имах законно роден син в качеството на заместник-командир.

Лейтенант Мъгси изпи една бира и си поръча още една. Мъгси беше още един випускник на академията. Бил е боксьор в лека категория, посещавал е и курсове за сапъори и беше в състояние да си играе с експлозиви. А разбираше и антитерористичната дейност: той беше човекът, заместил Пол като командир на „МОБ-6“. Мъгси беше едър, грозен и агресивен. Еха!

Сенатора се казваше един друг лейтенант. Висок над два метра, той изглеждаше някак си небрежно и аристократично възвишен. Славеше се като сваляч, който умее да поръчва „необходимите“ вина и знае коя вилица да използва. Беше млад и завършил обучението си неотдавна. Смятах, че ще бъде подходящ, ако трябваше да проникнем при някой и да се представим като изпълнителни директори. А ако не станеше? Е, всяка бойна единица се нуждае от пушечно месо.

От това на човек му става студено, нали? Но такъв е животът в армията. Всяка бойна единица се нуждае от пушечно месо. Малките групи за война със специални методи, изпращани в тила, са пушечното месо на батальоните и дивизиите. Разузнавателните взводове са пушечно месо за ротите, от които са част. Всеки мъж, поемащ поста на сигналиста при патрулиране, знае, че той е примамката — обречен.

Разликата при мен е, че аз обясних на хората, които избрах, защо съм се спрял на тях. Казах им, че са отписани, че в крайна сметка всички ние сме отписани. Въпреки това те дойдоха.

Лейтенант Бузестия получи прякора си, защото приличаше на катеричка, която държи ядки в устата си. Бил е в морската пехота и е воювал във Виетнам. Знаех, че е агресивен кучи син: човек, на когото мога да разчитам, че ще просне терориста, преди терористът да е проснал него — или мен. Женен беше за филипинка и говореше достатъчно тагалог^[2], за да може да мине за местен жител, което беше и негов плюс.

Херцога беше друг бивш носител на бяла каска^[3], редник, също воювал във Виетнам, преди да отиде в офицерската школа. Сега като младши лейтенант, се беше превърнал в опитен офицер инструктор, а „ТЮЛЕН-група 6“ се нуждаеше от такъв. Съчетано с бойния опит, това беше достатъчно за мен.

Измъкнах мичман Трейлър Корт направо от Офицерската школа в Нюпорт, Роуд Айленд. Видях наивното му бебешко лице и веднага разбрах, че можем да го вкараме навсякъде по света като гимназист. Гладко обръснат (не си пусна брада и мисля, че не можеше), с червени бузи, той беше нашият орех на здравето, нашият шофьор на джипката, вечно устремен напред. Биваше го като алпинист и скиор и живееше от ядки, клончета и други полезни неща. Но дълбоко в себе си Трейлър криеше и друга, по-тъмна страна. И точно тази нотка на агресивност ме накара да избира него от групата на предложените ми мичмани.

Последният офицер на масата, мичман Джу Индианеца, според мен беше олицетворение на идеалния офицер специалист по войната със специални методи: едър, снажен и въодушевен бивш редник, който ми напомняше за самия мен в началото на службата ми. Разликата е само в това, че той изглежда по-добре от мен, а аз се бия по-нечестно. Бях му командир в „ТЮЛЕН-група 2“, когато все още беше редник. Помня високия метър и осемдесет, тъмнокос, с хубави мускули и красив като кинозвезда Джу като безгрижен човек. Той всеки ден вдигаше тежести на пресата в гимнастическия салон, с лекота изхвърляше над сто и осемдесет килограма и единствена отговорност в живота му беше възлюбената му синя кола „Форд корвет“.

Дори като начинаещ Джу постоянно ме впечатляваше по време на полеви учения. Винаги искаше най-тежките задачи и ги

изпълняваше с увереност. Той беше агресивен и умен и не зарязваше всичко, след като изпълни задачата си. Войната със специални методи се нуждаеше от хлапета като Джу и аз исках да осигуря кариерата му във Военноморските сили, ако той сметнеше, че има нужда от нея.

Една вечер го запитах какво иска да прави с остатъка от живота си. Каза ми, че винаги е мечтал да стане офицер и да направи кариера във Военноморските сили. Това се беше превърнало в мания.

Разбрах за какво ми говори Джу. На неговите години се бях чувствал по същия начин. Затова го взех под крилото си по същия начин, както бях взел и лейтенант Том Уилямс. С мен се работеше трудно, но съумявах да вдъхвам кураж. Бях убедил Джу да отиде на училище и да посещава необходимите курсове, които да осигурят израстването му. След това, когато се преместих в Пентагона, пренесох на ръка пакета документи на Джу през бюрократичния лабиринт. И благодарение на непоколебимостта му, на моето ходатайство и помощта на някои предприемчиви офицери Джу влезе в Офицерската школа.

Оженил се беше за една млада красавица на име Денис, момиче, с което ходел от петнадесетгодишната ѝ възраст, а той бил на осемнадесет или деветнадесет. Довиждане, „Корвет“, здравей, автомобил комби! За мен това беше положително, защото Джу се нуждаеше от отговорности.

След като завърши училище, пак с връзки уредих да изпратят Джу в „ТЮЛЕН-група 2“. По това време се подготвяше „ТЮЛЕН-група 6“ и исках той да бъде част от него. Уреждайки разпределянето на Джу в Литъл Крийк, татко Диверсант щеше да го има на склад, докато се прибере у дома.

Редниците, които си разказваха разни истории в клуба, имаха толкова различен произход, колкото и офицерите. Бях ги избирал заради младостта и упоритостта им, владееенето на езици и агресивността. Двама от младоците бяха избрани, защото „ТЮЛЕН-група 6“, както и всички останали бойни подразделения се нуждаят от пушечно месо.

Рич Бебето беше един от тях. Когато интервюирах бъдещите членове на „ТЮЛЕН-група 6“, погледнах кръглото, наивно бебешко лице на Рич, възлестото му високо тяло и юмруците като хамбургери и се засмях:

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че ще се справиш, редник?

— Аз зная, че ще се справя, сър.

Поклатих глава.

— Ти си хлапе, което не е видяло бой. Ако те взема, ще го направя, за да те имам като пушечно месо. Ако има въже за изкачване и изглежда, сякаш ще се скъса, ти ще си човекът, който ще иде да го пробва. Ако трябва да хвърлим парашутист от самолета, за да проверим силата на вятъра, ти ще си този. — Изгледах го с ненормалния си поглед на лудия човек акула и смръщих вежди. — Какво ще кажеш?

— Страхотно, подполковник, мамицата му! — Тупна с юмрук по бюрото ми, за да наблегне на думите си. — Бройте ме в групата. Винаги съм искал да бъда шибан тюлен и сега, когато вече съм такъв, искам да съм с останалите тюлени. Дори и това да означава да се претрепя в групата ви, вместо да си седя някъде и да си бъркам с палец в задника, аз съм навит.

Разбира се, взех го. Кой ли не би го направил?

Избрах и други, защото си бяха направо луди. Смятах, че ако ще трябва да скачаме от самолети на десет хиляди метра височина, да падаме свободно и след това да летим с парашутите крила още пет хиляди метра, лудостта съвсем определено е необходима.

Питате колко са луди ли? Окей. Например Змията — луд до безкрайност. Змията беше тъмнокос старши сержант трети клас. Бивш парашутист от Осемдесет и седма въздушна дивизия и квалифициран радиооператор, в него се комбинираха естествените способности на атлет и значителна сила и въображение. Харесвах го, защото не се опитваше да се изкара по-умен от другите — той просто беше по-добър от тях.

Петела Пустър, друг старши сержант трети клас, беше пещерняк и идваше от Северозападното тихоокеанско крайбрежие, специалист стрелец и женкар. По отношение и на двете беше смъртоносен. Пустър получи прякора си от италианците по време на двете пребивавания на „ТЮЛЕН-група 2“ в Средиземно море. Имаше меденочервена коса с близнато на челото, наподобяващо опашката на петел. Местните жители в Неапол и Рим го сочеха с пръст и викаха на разваления си английски: „Миста Пуста Петела.“ Прякорът остана.

Лари и Франк бяха моите близнаци с вид на насипно злато. Бяха се запознали като плувна двойка по време на обучението по подводна диверсия и станали близки като братя. Въпреки че Лари беше в „ТЮЛЕН-група 2“ във Вирджиния, докато Франк беше разпределен в групите за подводна диверсия в Коронадо, Калифорния, те все още започваха и завършваха взаимно изреченията си без проблеми.

Но пък бяха абсолютни противоположности. Лари Златото имаше мърляворуса коса, а лицето му изглеждаше така, сякаш е участвало в твърде много побоища. Франк Златото беше тъмнокос и приличаше на актьора Марк Хармън, но беше по-едър. Лари се поддаваше на настроения. Когато се чувстваше щастлив, изглеждаше така, сякаш досега не е имал щастливи дни през живота си. Франк беше темпераментен, с усмихнати очи, точно от онзи тип мъже, които влизат в бара и заговарят дамите с лекота.

Уменията на Лари включваха сапърска дейност (помагаше ми да приготвя дървените си войници за нападението в Иран) и въздушни операции — можеше да кара самолет. Воювал е като морски пехотинец и знаех, че при нужда ще дръпне спусъка. Освен това за кратко време му бях командир в „ТЮЛЕН-група 2“. Той дойде точно когато аз предавах командването на сменящия ме офицер. Не опознах Лари добре, но имах усещането, че е стабилен и надежден — от онези, които се втурват първи и напускат последни.

Идеалът ми за истински тюлен в „ТЮЛЕН-група 2“ беше такъв тип човек като Лари. Той беше моряк, възпитан в традициите на Ев Барет. Лари беше сержант втори клас и никога не спираше да работи с подчинените си. Преминал беше изпитанията за „ТЮЛЕН-група 6“, преди да имаше такива.

За мен Франк Златото беше неизвестна величина. Но през една просмукана с бира вечер, докато провеждах интервютата в Литъл Крийк, Лари даде гаранции за уменията на приятеля си, написа имената на една мокра салфетка и я напъха в джоба ми.

— Шкипере, той е инструктор в групите за подводна диверсия.

Когато се появих в Коронадо, за да проведа подбора на кадри, салфетката се намираще на масата пред мен. Франк влезе.

— Име?

Каза ми го. Не се познавахме и не знаех какво да очаквам от него. Реших, че ще му изиграя номера си, в който се представям като

откачения подполковник. Вдигнах омазнената салфетка и се престорих, че не мога да разчета написаното. Обръщах я насама и нагам, кривях лицето си и се запъвах над мастилените петна.

— Името ти не е ли Финнъннк Финнуффф?

— Не, сър. — Каза ми името си.

Погледнах го критично, а след това отново погледнах салфетката. Поклатих глава.

— Сигурен ли си, че не се казваш Финнъннк Финнуффф?

— Да, сър.

— Кой е номерът на социалната ти осигуровка^[4]?

Каза ми го.

— Ти си другият човек от двойката плувци на Лари?

— Да.

Смачках коктейлната салфетка на топка и я хвърлих право в близкото кошче.

— Нает си. Махай се.

— Тъ, подполковник...

— Да?

— За какво съм нает?

— Искаш да кажеш, че Лари не ти е обяснил?

— Да. Той само ми каза да се обадя и ако ме питате дали искам работа, да отговоря с „да“.

Оказа се, че Франк си е съвсем наред. Стана летец. Помагаше ни да усъвършенстваме скоковете с парашут и снайперските умения, защото беше отличен парашутист с въображение и бърз стрелец. Но му съдвках задника през първата вечер в Литъл Крийк. Той се появи в тениска с надпис „ТЮЛЕН“.

— Хей, мозъко лайнен... — Сграбчих го за противната дреха. — Ти можеш ли да произнесеш думите „оперативна секретност“?

Коня беше избран от Пол. Той беше бивш щатски шампион по борба и когато го потърсих, беше напуснал Военноморските сили и пръскаше полетата на Охайо. Описах му възможностите, които ще има, ако отново се запише в армията. Появи се в Литъл Крийк след няколко дни, като показваше типичната си еднометрова усмивка и едрите си зъби. Беше едър, силен и страшен. Коня беше един от онези редки хора, които не знаят що е страх. А най-хубавото от всичко беше, че нямаше самолет, който да не може да управлява — от „Пайпър къб“

до „Боинг 727“. Качваше се в кабината и след няколко минути излитахме.

Пръстите, старшина, който ме познаваше от достатъчно време, помнеше защо ме наричат Дик Диверсанта. Не приличаше на тюлен. Тежеше по-малко от седемдесет килограма с мокри дрехи и имаше уши като слона Дъмбо^[5], големи сини очи и обмен на веществата, който работеше с такава скорост, че може би Пръстите изгаряше по сто калории при всяко мигване. Беше експерт сапър и можеше да брои на пръсти само до девет, откъдето и получи прякора си. А и устата му не се затваряше. Пръстите имаше най-малко едно мнение за всяко нещо. В някои случаи имаше и по две-три. Нямахше значение дали те бяха противоречиви или не и затова решихме, че страда от раздвояване на личността. Пръстите беше стрелец плячкаджия, боец работохолик, който по отношение на външния си вид получаваше слаба оценка — беше истински боклук, — но „шест плюс“ за резултатите си. Беше помагал на Мак и мен да подготвим „ТЮЛЕН-група 6“ и беше точно такъв тип задник, какъвто ми трябваше.

„ТЮЛЕН-група 6“ щеше да бъде постоянно базирана на около тридесет мили от Норфолк. Но базата ни нямаше да бъде готова поне още една година. През това време се нуждаехме от място, където да закачим шапките си, да складираме оборудването, да провеждаме телефонни разговори и да окачим табелката за частната си практика. За повечето от нас Литъл Крийк беше позната и удобна територия и затова се устроихме в два кокошарника, разположени на петнадесетина метра зад щабата на „ТЮЛЕН-група 2“. Или поне аз смятах, че изглеждат така — дървени постройки от Втората световна война, широки дванадесет метра и дълги двадесет и четири, издигнати върху бетонни плочи. Едната от тях е била използвана за събранията на Клуба на съпругите, а другата — бърлога на децата скаути.

Аз, моят заместник, началникът по операциите и командирът старшина Мак деляхме една обща стая. Аз си присвоих най-добрите мебели — сиво метално бюро с три крака, което взехме от боклучарника, и разнебитен въртящ се стол. Мебелите на Пол бяха подобни, но в по-лошо състояние. За украса по стените имахме останките от скаутчетата, а някой умник беше лепнал фотография на главата ми върху тялото на главнокомандващия с четири адмиралски звезди.

Положението ни не беше идеално — и не само защото помещенията бяха претърпани и непригодени за нуждите ни. Проклетото ни местоположение беше твърде лесно забележимо. В края на краищата ние бяхме свръхсекретна бойна единица. Носехме цивилни дрехи. Заповядал бях на хората си да снемат от колите лепенките с името на базата и да ги поставят на магнитни ленти, които да слагат на автомобилите, след като преминат през портала. Излизахме и се прибирахме по различно време. Нищо, свързано с „ТЮЛЕН-група 6“, не беше военно, и аз исках точно това. Но на не повече от тридесет метра от нас „ТЮЛЕН-група 2“, облечени в зелените си униформи, гледаха с отворени уста как камионите идваха до бараките ни и разтоварваха кутия след кутия, пълни с разни неща. Поглеждах през телената ограда, която разделяше мъжете от децата, и ги сгълчавах.

— Не пожелавай вещите на ближния си — хоках ги аз.

Инвентарът, трупаш се в бараките ни, изглеждаше като едробюджетния вариант на филма „Отплаване“. Обувки и маскировъчни халати марки „Гортекс“. Парашути. Екипи за алпинизъм. Шлемове и очила. Раници и издути куфари от мека найлонова материя. Ски. Акваланги. Водолазни костюми. Камуфлажно облекло за всякакви условия — от арктическо до пустинно. Пистолети „Смит и Уесън 357“ от неръждаема стомана, за да не ръждясват, когато плуваме с тях. Автоматични пистолети „Берета“ калибър 9 милиметра. Картечници ХК с и без заглушители. Пистолети „Ругер Мини 14“ от неръждаема стомана. Автоматични пистолети калибър 22 със заглушител. Пушки за снайперисти. Зашеметяващи гранати. Пластични експлозиви С-4. Мини тип „Клеймор“. Дистанционни детонатори с радиоуправление. И стотици хиляди куршуми.

Накичихме антени по покривите и изградихме собствена комуникационна мрежа. Използвахме преносими телефони, водонепропускливи радиотелефони, телефони за спътникова комуникация и миниспътникови чинии. Всеки имаше свой сигнализатор за повикване. При включването му от нас се очакваше да се явим в срок от четири часа, готови за заминаване и с пълна екипировка. Ако извършеха мобилизация за втората мисия за спасяването на заложниците, ние щяхме да бъдем готови, въпреки че все още не бяхме завършили обучението си.

Необходими ни бяха две седмици за да се настаним. Доведох Кати и децата от Вашингтон. Те само знаеха, че Военният колеж е изхвъркнал през прозореца и татко имаше нова работа, за която не може да разговаря, но, леле майчице, брадата и косата му стават наистина дълги. Хората, идващи от Западното крайбрежие, също трябваше да си намерят жилища, да си купят превозни средства и да се устроят. Но независимо от всичко обучението започна незабавно. Бях намекнал, че ще се катерим много и затова момчетата започнаха да посещават гимнастическия салон и да работят върху мускулатурата на горната част на телата си. Започнахме и тренировки с огнестрелни оръжия. Повечето тюлени смятат себе си за страхотни стрелци. Аз обаче помнех колко лошо се развиха нещата с група „Браво“ от Втори взвод, преди заминаването ни за Виетнам през 1967 година, когато от 360 куршума аз и петима от моите хора, приличащи на Даниел Буумс^[6], вкарахме само два куршума в едно бавнодвижещо се парче шперплат с размери метър и осемдесет на два и четиридесет.

Стрелците от „ТЮЛЕН-група 6“ трябваше да поразяват целта с един или два изстрела във всякакви условия. Това означаваше, че стрелбата ни трябваше да бъде колкото инстинктивна, толкова и точна. За постигането на тази цел аз разработих програма, според която всеки тюлен трябваше да изстрелва минимум по 2500 куршума ежеседмично. Това количество беше по-голямо от количеството патрони, което повечето тюлени изстрелваха за цяла година.

Хората бяха недоволни, но по мое настояване започнахме с основните моменти. Всяка вечер, когато пистолетното стрелбище в Колежа за персонала от въоръжените сили затваряше, ние вкарвахме нашите групи и започвахме да стреляме — от 17,00 до 23,00 часа. През първите два дни дори не използвахме куршуми. Хората ми окачиха мишени със силуети във всеки коридор за стрелба и след това се упражняваха в прицелване и натискане на спусъците на пистолетите си „Смит и Уесън 357“, модел 66 от неръждаема стомана. Започнахме със стрелба на сухо за всички от три метра, след това преминахме на пет, след това на седем, десет, петнадесет и накрая на двадесет метра. Упражнението беше елементарно, като започваше бавно и ставаше все по-бързо и по-бързо: прицелване и след това стрелба. Прицелване, стрелба. Прицелване, стрелба. Прицелване, стрелба.

На третия ден отново опитахме упражненията, а след това ги повторихме с истински куршуми. Изследвахме всяка мишена, за да видим кой се накланяше и стреляше високо горе вдясно; кой стискаше спусъка твърде силно, което концентрираше изстрелите долу вляво или вдясно; кой очакваше отскока на пистолета; кой мърдаше пистолета; кой накланяше китката си много нагоре или надолу. Отбелязани бяха проблемите и се взеха мерки. За по-малко от седмица момчетата овладяха техниката на стрелбата. Сега им оставаше само да се научат да стрелят точно.

Построихме каси на врати от греди с размери пет на десет сантиметра и брезент. Отново започнахме без патрони, като учехме хората как да влизат през врати по един, след това по двама, след това на групи от четирима и накрая — на групи от шестима. Промъквах се с движения със смъртоносна, сложна хореография, докато всеки усвои изкуството на минаване с танцова стъпка през вратата и влизане в стаята, без да бъде убит или без да убива човека пред себе си. Започнахме да обсъждаме тактическите прийоми при почистване на стая и при определяне дали в нея има приятел или враг. И докато една група тюлени работеше върху влизането в стая, друга група, два коридора по-долу, практикуваше основните положения на стрелбата, като изстрелваше пълнител след пълнител към мишените силуети.

Реших да ги затрудня още повече. Хората ми залепваха картотечна карта с размери десет на петнадесет сантиметра на всеки силует, понякога на главата, на тялото или на рамото, на слабините или врата. За попадение се считаше единствено улучването на картата. Всяка друга дупка в мишената значеше, че трябва да започнат отново. Окуражавах хората си да се разделят на двойки и да се надпреварват в стрелба срещу облози за бира. Близнаците Франк и Лари бяха естествени и гласовити съперници. Мак и Пръстите се отделиха в двойка, като си разменяха любезности, докато дупчеха хартията. Заместник-командирът Пол, чиято ниско подстригана коса растеше и се оформяше в къдрави кичури като на принц Валиант, се съревноваваше с Джу. Змията се състезаваше с Пустър. Чувах над шума от стрелбата как се заяждат и Господ да е на помощ на задника, който пропуснеше картата.

През втората седмица започнахме много внимателно да изпращаме по един човек надолу по коридора, като той стреляше с

истински куршуми. За всички това беше нещо ново. Едно е да се прицелиш и да стреляш, когато гледаш към силуета. Но съвсем различно нещо е да се движиш към него, да приклякаш или да тичаш. Към края на седмицата имах възможност да добавя и вратите към сценария и да наблюдавам как четири тюлена „влизат“ в зоната и я прочистват с истински куршуми.

Работата не вървеше без проблеми и опасности. Закритото стрелбище не беше добре проветрено и затова трябваше да спираме редовно, за да влезе въздух. Стените и подът, които бяха бетонни, създаваха опасност от рикошети. Двама души се разминаха на милиметър със смъртта и някои получиха дребни наранявания, когато стреляхме под ъгъл, какъвто помещението не позволяваше. Но това беше единственото, с което разполагахме, и затова го използвахме.

Всяка вечер, след като приключехме, се измъквахме от портал номер пет в автомобилна колона и отивахме към булевард „Вирджиния Бийч“, свивахме вляво и три пресечки по-долу спирахме пред едно западнало едноетажно помещение, боядисано в безличен, неопределен тъмен цвят. Това беше постоянното ни свърталище-бар, където отидохме през първата ми вечер като командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Барът работеше след полунощ и принадлежеше на Ордена на братството на тюлените и групите за подводна диверсия. Вътре, в двете оскъдно обзаведени стаи, бяха разположени игрални автомати, маси за игра на карти, два бара и микровълнова печка за сандвичи и пици. Беше пълно и с приятелски настроена тълпа действащи и пенсионирани водолази десантници, обожателки на тюлените, приятелки, а от време на време и по някоя съпруга. Заведението работеше през цялата нощ и ако може да се говори за място, в което е създадено единството на „ТЮЛЕН-група 6“, то това място е барът на братството през първите три седмици на месец септември 1980 година.

Тъй като доскоро бяхме стреляли, ние воняхме на олово и фитили, чиято миризма не беше така остра, както кордита, но от нея хората можеха да разберат, че сме се забавлявали. Излизахме опиянени от ученията и момчетата от Източния бряг се будалкаха с тези от Западния и обратно. Това донякъде приличаше на първия ден в детската градина, когато дечицата решават кой ще играе първи в пясъчника. Жените бяха достъпни и в изобилие. Имахме и нови лица в

групата си и старците искаха да ни пробват. Пробите обикновено се извършваха със столове и юмруци.

Гледах как се завързват приятелства — кой с кого се сработва. Седях на бара, пиех си коктейла „Бомбай“ с лед и отбелязвах наум кой може да носи пиене и кой не. Откривах кои от хората ми са агресивни и кои не. Когато се стигаше до бой, стоях встрани и наблюдавах, като се намесвах и разтърдвах хората само тогава, когато имаше опасност от сериозни наранявания. Това, което виждах, ми харесваше. Хората ми можеха да се бият помежду си, но щом като се намесеше някой външен, те му се нахвърляха и го начукуваха в циментовия под. Докато групата се привеждаше във физическа форма, аз и Пол шлайфахме учебния график. Към края на септември бяхме направили всичко, което можеше да бъде направено в Литъл Крик. По-голямата част от оборудването беше доставена. Каквото оставаше да пристигне, можеше да бъде изпратено. Предстоеше ни сериозната работа: първото ни пътуване до Флорида, където в един закътан ъгъл на военновъздушната база в Еглин трябваше да започнем обучението си не на шега.

Натискът на събитията беше така голям, че все още не бях провеждал събрание с целия състав на групата. Ето защо две вечери преди да тръгнем за Флорида, ангажирах залата в базата за вечерта и свиках групата. Поставих Пол и старшина Мак отвън, за да разкарват натрапниците.

Качих се на сцената и заставах пред огромното американско знаме — подходящ фон. Тази ситуация ми напомняше началото на филма „Патън“, но приликата свършваше дотук. Нямах пистолет с дръжка от слонова кост и излъскани ботуши, да не говорим за блестящия шлем. А и начинът ми на говорене се различаваше донякъде от провлаченото гърлено встъпление на Джордж Скот^[7].

Изглеждах бойците си, които бяха наседали на първите няколко реда в залата.

— Да ви го начукам, миризливци такива — казах като встъпление.

Дочуха се няколко изкикотвания. Аз закрачих наляво и надясно по сцената, като разглеждах лицата им. Това, което видях, ми хареса.

— Господа — казах, — няма да ви занимавам с празни лайнарщини.

Дочух одобрителен шепот.

— Вие знаете защо сме тук и с какво трябва да се занимаваме — антитероризъм. А какво означава антитероризъм. Означава, че ние ще им го начукаме, преди те да го начукат на нас. — Една дузина мъже изсвиркаха одобрително. — Точно така — отговорих. — Време е, нали?

Махнах с ръка към събралите се тюлени.

— Вие сте талантиливи бойци — специалисти по войната със специални методи. Всички сте опитни стрелци. Чукате много. — Прекъсна ме смях. — Сега тръгваме на път и ще ви накараме отново да докажете всички тези неща — Откъслечни ръкопляскания и изсвирвания. — Но преди да тръгнем, искам да ви каже няколко неща.

Първо. Не е необходимо да харесвате всичко, което правите. Всъщност хич не ми пука дали харесвате всичко или не. От вас се иска само да го вършите.

Второ. Вие сте системата, господа. Вие. Не можете да подавате топката на друг. Купил съм ви екипировка и всеки трябва да се грижи за нея. Задници такива, вие имате най-хубавите играчки, които могат да се купят с пари. Ако оборудването ви не работи както трябва, то е, защото вие не работите както трябва, а не то. Затова не приемам никакво шибани извинения: „Оборудването ми не работи, сър“ или „Взел съм неподходящ акваланг, сър“, или „Не съм донесъл такова оръжие, каквото трябва, сър“. Вие сте шибаната система. Неуспехът тежи на вашите рамене. Няма да приемам никакви извинения. Абсолютно никакви. Главнокомандващият военноморските операции Хейуърд ме изпрати тук. И знаете ли какви бяха шибаните му думи? Той каза: „*Няма да се проваляш, Дик.*“ Затова аз няма да се проваля, господа, вие също няма да се провалите.

Ходех напред-назад пред знамето.

— Повишавам шибаните правилници за „ТЮЛЕН-група 6“. Вече видяхте това на стрелбището. А сега чуйте следното: всеки от вас ще носи оръжие по всяко време. На работа, след работа, когато е свободен — не се надявайте на свобода, — когато пътува някъде, когато чука, каквото и да прави. Вие, господа, трябва да се превърнете в живо олицетворение на въоръжен пътник. Защо? Защото колкото повече свикнете с тежестта и положението на пистолета, толкова по-малко той ще бие на очи, толкова по-малко ще мислите за него и той ще стане

част от вас. Когато преминем в нелегалност, а вярвайте ми, че това ще се случва, не искам да си играете с гащите, в които сте затъкнали 38-калибровия си пистолет, и с това да позволите на някоя тъпа маймуна с лайнен мозък от охраната на летището в Куагадугу да ви хване, че носите оръжие, и да ви вкара в дранголника. Това няма да се случва при мен.

Слушайте внимателно, господа, защото ще чуете тези думи отново: техниката на безопасност изхвъркна през прозореца. Ще се обучаваме така, както ще се бием — яко. Това означава, че по време на обучението някои от вас ще бъдат наранени. Някои от вас може да умрат. Такъв е животът. Но ние ще пазим гърбовете си. Ще се грижим един за друг. Ако се осерете и погубите партньора от плувната си двойка, аз ще погубя вас. Повярвайте ми, лесно е да се нагласи един фатален случай и аз ще ви погубя. Свършено е с вас.

Лоялността ви трябва най-напред и преди всичко да бъде насочена към партньора ви, към групата, взвода и подразделението. Законът съм аз, господа, и моят закон е прост: ще има шибана сплотеност.

Цареше пълна тишина. Добре. Погледите им бяха приковани в мен.

Прегърбих се и преминах на вълна „Кръстникът“, като заговорих с акцент като на Вито Корлеоне.

— Тази бойна единица... ще бъде като шибаната мафия. Аз... съм *Capo di tutti capi, Padrone*^[8]. Аз правя предложенията и никой не отказва. И аз... аз се грижа за всичко. Освен това ние сме като едно семейство. И никога не трябва да говорите за това, което става в него. Ако имате проблем, идвайте при мене. Преди да идете където и да е, най-напред трябва да дойдете при мен.

Отидох до покрития статив в дясната част на сцената, отметнах черната му покривка и разкрих една карта на Иран.

— Имаме мисия. Все още не сме бойна единица, но имаме мисия — което е добре. Окей, виждате картата. Знаете коя част на света е. Знаете кой е държан там. Ние сме на повикване. Ние сме предвидени.

Смених картата със списък на седем цели, които трябваше да неутрализираме, докато „Делта“ отиваше да измъкне заложниците. Отбелязах ги една по една.

— Това е мисията ни, господа. И при това е доста кофти — истинско осиряне, ако питате мен. Но знаете ли какво? Не трябва да харесваме мисията си — просто трябва да я изпълним.

Затова, когато по време на обучението започне да става тежко и напечено и си мислите „Уморен съм“ или „Старецът ни озорва твърде много“, или сте уплашени, защото се движим твърде бързо и всичко ще бъде една касапница, не забравяйте, че не трябва да ви харесва — трябва просто да го направите.

Сега знаете каква е мисията ни. Всеки път, когато преминавате през етап на обучението, искам да мислите как ще приложите обучението си за тези цели. Всеки път, когато ви се иска да се поотпуснете, си припомняйте тези цели.

Накратко, това е всичко, господа. Или нещата се свеждат до следното: давам ви инструментите. Давам ви възможността. Давам ви подкрепа и опора. Ако ни замерят с лайна, аз ще ги оберя. Ако ни критикуват, аз ще посрещна критиката. Вие трябва да се тревожите само как да станете толкова добри в работата си, че да можете да правите всичко. А смотаните, тъпи минетчии бюрократи с миризливи уста и лайнени мозъци от Пентагона оставете на мен. Това е моя работа. Аз също не трябва да я харесвам. Аз просто трябва да я върша.

[1] Чудовище от комичен телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Официалният език на Филипините. — Б.пр. ↑

[3] Член на Морската пехота на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Номер, подобен на единния граждански номер в България. — Б.пр. ↑

[5] Слонче от детски сериен мултфилм с големи уши, които му служат като крила. — Б.пр. ↑

[6] Герой от американски приключенски сериал. — Б.пр. ↑

[7] Американски актьор. — Б.пр. ↑

[8] Шеф на всички шефове, Кръстникът (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Често са ме питали дали не възнамерявам да се призная за виновен за това, че толкова години си играх със системата. Не се ли чувствам виновен за това, че използвах толкова много цинизми? Не се ли чувствам виновен заради прилагането на силови методи, за да получа каквото искам? Не се ли считам виновен за това, че карах началниците си да дъвчат лайна?

Отговорът ми винаги е бил един и същ: признавам се за виновен. Абсолютно. Виновен по обвинението. Виновен съм за това, че поставях хората си над бюрократичната лайнарщина. Виновен съм за това, че харчих всички пари, до които можех да се добера, за да обуча екипа си както трябва. Виновен съм за това, че се готвех за война вместо за мир. Разбира се, че съм виновен за всички тези неща. *Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa*^[1].

Така че, когато хората ми отлетяха за Флорида, за да започнат обучението си като „мръсна дванадесеторка“ във военновъздушната база в Еглин, аз водех борба в кална вана с бюрокрацията как да бъде управляван „ТЮЛЕН-група 6“ и къде се вмести в командната верига. На тюлените им се падна да се хвърлят от самолети, да се спускат по въжета от хеликоптери и да стрелят до посиняване. На мен се падна да воювам с документи, проклети страница след страница. Не ми харесваше, но го правех.

На книга „ТЮЛЕН-група 6“ беше разпределен да бъде под ръководството на командващия Обединените специални операции, бригаден генерал Дик Шолтс, който живееше във Форт Браг. От своя страна беше той отговорен пред Националната командна служба, ръководена от Обединения щаб. Гледах философски на тази йерархия: президентът ме притежава, Обединеният щаб ме ръководи, а командващият Обединените специални операции ми казва кога мога да пръдна. Що се отнася до мен, административната командна верига на Военноморските сили трябваше да изпълнява само една функция спрямо „ТЮЛЕН-група 6“ — функцията на „тройното «С»“: „Сядай, спри да дрънкаш и снасяй мангизи.“

Организацията налагаше Атлантическата група на наземните войски да управлява финансовите ми въпроси. Оттам се плащаха всички сметки на „ТЮЛЕН–6“. Но според бюрокрацията на Военноморските сили, Атлантическата група за наземните войски и „ТЮЛЕН–6“ не трябваше да разговарят директно. Вместо това беше въведена организационна връзка. Защо ли? Интересен въпрос, но за него нямам отговор. Едно от предположенията ми беше, че Атлантическата група за наземните войски не можеше да говори езика на тюлените, а аз, както се твърдеше, не владее езика на Военновъздушните сили. Независимо от случая, организационната ни връзка беше Групата за командване на Военноморските сили за война със специални методи–2, която ръководеше Тед Лайънс.

Тед не умееше да говори нито езика на тюлените, нито на Военноморските сили. Но свободно владееше езика на безсмислиците. За да направи нещата още по-приятни, си беше внушил, че представлява съществено звено от моята командна верига.

Борехме се. За него аз бях един непокорен касапски пес, който трябва да бъде принуден да се подчинява, и затова дърпаше веригата ми при всяка възможност. За мен той беше ограничено нищожество и когато опитваше да дръпне веригата, аз му откъсвах парчета месо. Оспорваше абсолютно всеки вид специализирано оборудване, което закупувах, като пращаше записки до Вашингтон, че то не е уставно и не е необходимо. Поръчах направени в Германия безбутилки водолазни апарати „Дрегер“. Тед каза, че не можем да ги получим, първо, защото се закупуват от чужбина и, второ, защото имахме на разположение апаратите „Емерсън“, които в момента бяха на въоръжение. Нагазих го с парен валеж и получих дрегерите.

След това закупих 9-калиброви германски автомати „Хеклър и Кох МП–5“. Тед отново се оплака:

— Защо автомати чуждо производство? Не можете ли да си купите „МАК–10“ на една трета от цената?

— Защото „Хеклър и Кох“ са по-добри, Тед. По-точни. По-стабилни. По-добре са приспособени за нашата мисия.

— Аз съм твърдо против.

Той се обади на своите пазители, аз на моите. „ТЮЛЕН-група 6“ получи автомати „Хеклър и Кох“.

Военноморските сили ни отпуснаха четири джипа „Ийгъл“ за провеждане на тактически операции. Използвахме ги, но, честно казано, те нямаше да са ни от голяма полза. Бяха добри за ученията в Щатите. Но зад граница е трудно да намериш резервни части за „Ийгъл“. Освен това в районите, където щяхме да играем, карането на американска кола привлича излишно внимание. Ето защо, като използвах няколко свои контакта в Бон, успях да уредя два направени по поръчка бронирани мерцедеса от серия „Седан500“ и четири джипа „Мерцедес“ за 160 000 долара — отстъпката беше над шестдесет процента. Отвън седаните изглеждаха като големите коли, често срещани в Европа, Близкия изток и из целия американски континент. Но отвътре бяха пригодени за немската антитерористична група „GSG-9“: имаха скрити отвори за стрелба, стенопробивни предпазни брони, скрити полицейски светлини, сирени и комуникационна апаратура. Джиповете имаха куполи на покрива и други забавни неща.

Тед побесня. Но аз натиках мерцедесите в устата му, затворих я, раздвижих челюстите му и го накарах да преглътне.

В промеждутъците между спречкванията с Тед отивах при хората си, които напредваха в тренировъчния цикъл. Към средата на месец октомври всички бяха квалифицирани за скачане с парашут от големи височини и ниско отваряне (включително и старшина Мак, който е трябвало да бъде теглен по рампата на самолета при първия му скок). Бяхме започнали работа и върху бързото спускане по въже — така шестима мъже могат да кацнат върху палубата от височина двадесетина метра за по-малко от четири секунди.

Въжетата, които използвахме, бяха английски — меки синтетични въжета от изкуствена материя с опакова оплетка, които ни позволяваха да забавяме с ръце падането си. За разлика от спускането на рапел, при което се използва въже, закрепено към безопасителен колан, бързото слизане по въже беше просто едно контролирано падане. Ако искахме да слезем по въжетата на кърмата на някой бързодвижещ се кораб, хеликоптерът ни се доближаваше отзад на височината на морските вълни, за да не бъде забелязан. Звукът му се маскираше от самия кораб. След това, в последния момент, хеликоптерът се издигаше бързо над кърмата, започваше да кръжи, докато двете въжета бъдат ритнати надолу и шестима мъже се спуснат по тях, а след това се обръщаше и изчезваше.

Този метод изискваше синхрон до части от секундата и първокласно летене. Пилотът трябва да компенсира промяната в теглото при хвърлянето на въжетата и спускането на хората по тях. Освен това той трябва да се движи заедно с океанските вълни. Вълнение от метър и петдесет може да означава доста неприятно падане от три метра от края на въжето, ако пилотът се осере.

Обучението по стрелба също напредваше: с всеки изминат ден групата ставаше все по-точна. Отначало аз можех да се меря с всички. Сега аз бях този, който купуваше бирата след прекараните два часа на стрелбището. Седемчленните екипажи на лодките стреляха толкова много (по около три хиляди куршума седмично), че някои от пистолетите „Берета“ започнаха да се напукват в основата на изхвъргача и се наложи да бъдат променени от производителите дотолкова, че на практика „ТЮЛЕН-група 6“ използваха направени по поръчка пистолети.

Не всичко вървеше гладко. В Еглин претърпяхме и първия нещастен случай. Всичко стана по време на обучение по стрелба с истински патрони. Прочиствахме стаи. Жертвата беше младеж, когото ще нарека Дони Лий. Американец от китайски произход — единственият в „ТЮЛЕН-група 6“.

В един отдалечен ъгъл на базата в Еглин построихме ред помещения от греди с опънат между тях брезент, за да наподобим стаи. Те можеха да бъдат преподреждани, както желаехме — големи, малки, правоъгълни, квадратни, трапецовидни, — имаха и колове за вратите от шперплат. Вътре в брезентовите стаи поставяхме мишени силуети, които представляваха заложниците и терористите. Целта на упражнението беше двама тюлени да влязат в стаите и да ги „прочистят“, като убият лошите, без да нанаяват заложниците. Обучението беше нещо обичайно за групите за спасяване на заложници. Разбира се, Чарли Бекуит беше използвал почти същия метод за обучение на група „Делта“ преди няколко години.

Идеята беше да се подобри скоростта на стрелците и да се изостри интуицията им. Човек, който не може да различи един лош от един заложник в разстояние на секунда, не ни е от полза. Цивилните разпознават добрите от лошите за около една осма от секундата. Специалистите в борбата с тероризма трябва да действат за стотни от

секундата и решенията им да бъдат както инстинктивни, така и правилни.

Освобождаването на зложници е също прилежно разработено учение. Движения за част от секундата бяха репетирани в продължение на месеци във всевъзможни комбинации, така че ако се случи „А“, хората ми инстинктивно да отговорят с „Б“. През онзи ден започнахме стрелба с револвери. Това е важно, защото носехме револверите със свалени предпазители и стреляхме на автоматична стрелба.

След едно прекъсване групите преминаха на „Берета“. Това са полуавтоматични пистолети с двойно действие. При прочистването на стаи ги носехме с вкаран в цевта куршум и вдигнат ударник, което ги правеше пистолети с единично действие. Силата, необходима за стрелба с пистолет в режим на единичен огън, е значително по-малка от режим на двойно действие. Освен това променихме и реда, по който хората влизаха през вратата. Обикновено двама тюлени нападаха вратата в един и същи ред. Но понякога нарочно разменяхме местата им, защото в реалността законите на мистър Мърфи винаги влизат в действие. Искахме да бъдем готови за това, което ще се обърка, защото то неминуемо ще се обърка.

Дони бил втори човек през целия предобед. Влязъл първи. При влизането партньорът му, когото ще нарека Джейк, се препънал, паднал напред и изпратил един куршум в гърба на Дони.

Раната не беше фатална и Дони беше закаран бързо в болницата. Пристигнах точно след като го вкараха в операционната. Дони беше добро момче — още зеленичък, но пък инстинктите му бяха добри. Винаги беше готов да се усмихне и нямаше нещо, което да не свърши, ако го помолиш. Това, което ме разтревожи толкова много в този случай, е, че вредата беше причинена на него, а не от него. Напълно депресиран, аз седях с хартиена чаша кафе от машина и чаках, докато докторът излезе. Беше оптимистично настроен и аз се поуспокоих.

След два дни преместихме Дони в болницата на Военновъздушните сили, където лекарите настояха за втора операция. След нея състоянието на хлапето се влоши — а и чие ли състояние не би се влошило, след като го отварят от носа до кърмата два пъти седмично. Все още бях разстроен от нещастията, но се бях примирил с това, че по време на обучението на „ТЮЛЕН-група 6“ ще има

нещастни случаи. Но удържах на думата си пред момчетата: преди да минат и двадесет и четири часа, партньорът на Дони, Джейк, вече не беше член на „ТЮЛЕН-група 6“. Всъщност Джейк вече не беше тюлен. Уредих да го преместят в напълно различно подразделение на Военноморските сили. Той беше сторил най-големия грях за тюлените — наранил партньора си. Мисля, че Джейк нямаше да оцелее по време на реална операция.

Извикахме майката на Дони от Хавай. За нея беше най-тежко. Нямаше представа с какво се е занимавал Дони и не можеше да разбере как е ранен. Още по-лошо беше, че не можех да ѝ кажа нищо.

— Как го раниха? — отново и отново питаше мисис Лий.

— По време на обучение.

— Какво обучение?

— Съжалявам, мадам, но не мога да ви кажа.

След около седмица Дони разви лоша инфекция на сливиците. След това изпадна в кома. Всеки ден прекарвах по два часа в болницата и го наблюдавах как лежеше в аспиратора. Започнах да му крещя:

— Мамицата му, ставай, Дони!

Често пъти, когато правех това, той трепваше. Мисис Лий се вълнуваше.

— Той ви чува! — казваше ми тя.

Мисис Лий беше добра майка до самия край. Не се предаде.

Смъртта на Дони не повлия на темпото и напрегнатостта на обучението ни. Не можех да допусна това. В реалния свят човек не спира, за да си смуче палеца и да приказва ли, приказва. Не и когато има поставена задача. Онези филми от Холивуд, в които хлапето умира по време на обучение, а най-добрият му приятел изпада в депресия и не може да лети (досещам се за „Топ гън“), са пълни глупости.

Ако моите момчета не можеха да се справят с такива моменти, те знаеха, че ще ги разкарам. И не след няколко месеца, седмици или дни, а след няколко часа или минути. В елитните части не се дава втора възможност. Човек не глези хората си и не прекарва часове в трогателни разговори с тях. И затова те са елитни части. Хората се записват в група „Делта“ или в „ТЮЛЕН-група 6“, защото искат да вършат неща, които никой досега не е вършил. Не се записват заради медали, слава и хвалби, а защото искат да отидат и да натрупат нов,

непознат за тях опит. И или успяват, или умират, опитвайки. Това не е преувеличение. Това е обикновен факт.

Ето защо, смърт или не, ние продължавахме да работим. Важното беше да не спираме. Искрах „ТЮЛЕН–6“ да разкъса плацентата и да може да удари в гръб врага така, както никой досега не го е правил. Разделих групата на две — Сини и Златни — и докато Сините отиваха в Луизиана, за да практикуват катерене по нефтодобивни инсталации в Персийския залив, Златните летяха за Аризона, където бях наел тридесет мили въздушно пространство за упражнения по скокове от голяма височина с високо отваряне.

За мен този метод имаше смисъл. Представете си, че сте от лошите. Чувате самолет. Поглеждате нагоре. Една тълпа гадни задници от „ТЮЛЕН“ се спуска върху вас. Затова ги очиствате още докато са във въздуха. Майната им на тюлените. Но при скоковете от голяма височина и високо отваряне самолетът лети на девет хиляди метра височина и може би на двадесет мили встрани от вас. Не можете да го видите. Не можете да го чуете. И изведнъж — първоаприлска шега, тъпако. Спукана ти е работата.

Започнахме да използваме парашутите си като крила. Купихме си минибутилки с кислород, които да ни предпазват от загуба на съзнание, залепихме светлини на каските си и компаси на китките си. Скачахме нощем от самолетите „Старлифтър Ц–141“, които летяха толкова високо, че без компасите не можехме да различаваме светлините на Феникс и Тъксън^[2]. По време на дневни упражнения по скокове от големи височини с високо отваряне един от добрите ми парашутисти, когото ще нарека Несъл, не успял да отвори парашута си, намирайки се на около шест километра. Опитал се да го отреже, да се освободи от неизправния парашут, да пада свободно още един километър и след това да използва резервния. Успешно срязал основния парашут, но резервният също не се отворил.

Смъртта му беше вписана като нещастен случай при скачане със спортен парашут в частното имение, откъдето бяхме излетели, тялото му беше занесено в моргата. След няколко часа някакъв местен репортер започна да задава въпроси за четиридесетимата „спортни парашутисти“, които са наели цяло имение и скачат от големи черни самолети без обозначения. Това бяхме ние. Аз дори не бях там, но Трейлър Корт и някои други от моите бързомислещи офицери

прекарвали напрегнат ден. Накрая отвлекли тялото на Несъл от местната морга и го закарали в едно военно медицинско заведение, преди властите и пресата да ги подхванат. „ТЮЛЕН–6“ не можеше да бъде разпитван от никого.

Когато се върнах, група „Злато“ беше подновила обучението си по височинни скокове с ниско отваряне. Хората знаеха, че не могат да си позволят да забавят темпото, и затова не го правеха.

Ако може с прости думи да се изрази нещо сложно, тяхната тиха и свирепа решимост да продължат ме накара да се почувствам горд.

Нека обясня. Когато човек е тюлен, той не прекарва много от времето си в умуване върху това, което прави. Както казва рекламата, „просто го направи!“^[3] Но онези от нас, които са били тюлени, знаят какво означава „да го правиш“ — те знаят как се играе с болката. Те знаят, че смъртта винаги е много реална заплаха. Това са житейски факти, върху които ние не се замисляме надълго и нашироко.

Спортните коментатори, особено онези на игрите от Националната футболна лига, прекарват доста време в приказки за това как играчите довършват играта със счупени кости, с навехнати или изкълчени стави. Самите играчи не се занимават много с говорене. Те просто стискат зъби и нападат. Такива са и тюлените.

След като усвоихме скоковете с високо и ниско отваряне, започнах да се питам има ли и други начини да ударим лошите през задната врата. Стори ми се, че един таен десант може да бъде проведен успешно при скок от търговски самолет. На вас само ви трябва да отклоните за няколко минути самолета от полета му поради „неизправност в двигателя“ или „разхерметизиране на кабината“.

Да предположим, че сме изпратени да извършим десант над Либия и да взривим химически завод, за който Кадафи казва, че не съществува, или пък да ударим тренировъчен лагер някъде дълбоко в Либийската пустиня и да изтрепем две дузини терористи от отряда на Абу Нидал. Решение: уреждаме — разбира се, с участието на местното правителство — редовен полет на „Иджиптеър“^[4] или „Роял Марок еър“^[5], преминаващ над либийските въздушни пространства в близост до мястото, което желаем да посетим. Властите отпращат пътниците, но самолетът излита по разписание, като на борда сме ние. След като се доближи до зоната на целта ни, пилотът се обажда и известява за неизправност при полета, спуска самолета, да кажем, от дванадесет

хиляди метра на около десет хиляди метра и се отклонява някъде между петдесет и сто мили встрани от курса. В най-подходящия момент „ТЮЛЕН-група 6“ изскачат от самолета. След това пилотът се обажда и казва, че всичко е наред, и се връща на курса си. Междувременно ние летим с парашутите крила в продължение на още четиридесет мили, приземяваме се, събираме се, нападаме завода или избиваме терористите, а след това тихо излизаме от страната. Майната ти, Муамар!

Никой в армията не беше правил нещо подобно. Затова взех под наем един „Боинг 727“ и двама пилоти от „Браниф Еърлайнс“ и заедно с Коня, седнал в седалката на втория пилот, летяхме над Аризона и практикувахме скачане от самолета.

Тези упражнения не бяха много забавни и за самия Дики. Бях обещал на момчетата, че няма да ги карам да вършат нищо, което самият аз не съм правил.

„Няма да ви заповядвам да чукате никого, когото аз не бих чукал, и да ходите там, където аз не бих отишъл.“ Така им бях казал. Затова се хвърлях от самолетите заедно със Златните, съживявах се с коктейли „Бомбай“ и „Бен Гей“, отлитах до Луизиана и се катерех по нефтодобивните инсталации със Сините. След това лазех обратно до Литъл Криък, където Тед ме използваше както личната си боксова круша.

Пък и не само той. Секретността около „ТЮЛЕН-група 6“ се отразяваше на личния ми живот повече от всяка друга работа, която бях вършил досега. Кати не можеше да се радва на нито едно от светските предимства, с които се ползва съпругата на командващ офицер, каквито са първенството в базата, почитта на по-младите съпруги и известна показност. Аз бях свръхсекретен. Бях на път. Тя не само беше откъсната от нормалните служебни клюки, но и оставаше сама през по-голямата част от времето. И когато командвах „ТЮЛЕН-група 2“, пътувах доста време. Тогава тя имаше възможност да споделя грижите си с други млади майки. А сега беше по-възрастна от повечето офицерски съпруги, децата ни бяха тийнейджъри и не се нуждаеха толкова от нея. Тя не знаеше нито какво правя, нито пък можеше да говори за малкото неща, за които се досещаше. В резултат на всичко отношенията ни бяха лоши.

Дърпахме се за всяко нещо. Отчуждихме се. Къщата беше мястото, където оставях чантите си, давах прането си и престоявах два дни. Това не беше дом. Но нямах намерение да позволя личният ми живот да влияе на службата. Човек не може да позволи чувствата към жена му и децата да надделят, когато трябва да свърши някоя работа. Ако позволява, той става разсеян, а разсеяността ми можеше да причини нещастни случаи.

Не става дума за това, че един брак минава през хиляди перипетии. Такива проблеми имат командващите офицери в бойни единици като „ТЮЛЕН-6“. Чарли Бекуит и Катрин съумяха да преживеят създаването и разпределението на група „Делта“ без проблеми. Бракът на Пол Хенли устоя на образуването на „ТЮЛЕН-група 6“. Но слабите бракове като моя вероятно са обречени. Пък и да си призная, по онова време съвсем не бях грижовен съпруг.

Разбирам, че създавах големи грижи на жена си. Зная, че ѝ причинявах „военноморско главоболие номер шест“. Самият факт, че „ТЮЛЕН-група 6“ беше секретна единица, предизвика достатъчно проблеми, за да побелее косата на всеки административен офицер.

Официално „ТЮЛЕН-група 6“ дори и не съществуваше. Може и да съм бил командващ офицер, но нямах кого да командвам. По документи фигурирах като директор на изследователска станция в района на Тайдуотър, около тридесет мили от Норфолк. На второ място: „ТЮЛЕН-група 6“ беше на път почти сто процента от времето. Нито една военноморска бойна единица не беше прекарвала толкова голяма част от времето си в пътуване. Групата отсядаше предимно в цивилни заведения. Употребявахме — и злоупотребявахме — коли под наем, търговски транспорт (като така превозвахме оръжията си) и се записвахме в хотелите и мотелите, без да използваме военните си идентификационни документи. Може и да сме се обучавали в Еглин, но живеехме в различни хотели в района вместо в самата база. Бюрократите тъпанари скимтяха. Казвах им да си заврат оплакванията в задниците.

Материално-техническото обезпечаване на „ТЮЛЕН-група 6“ се превърна в административен и счетоводен кошмар. Представете си, че се опитвате да направите сметката на осемдесетина типове, които пътуват двадесет и девет дни в месеца под фалшиви имена. Имаше голям брой квитанции, купища купони и пачки с искания, които

трябваше да бъдат осчетоводявани. Объркването се подсилваше и от това, че работехме най-вече с пари в брой, за да не оставяме следи с документи (в края на краищата ние бяхме секретна група). А когато пътувахме по заповед на военните, използвахме фалшиви документи за идентификация, знаци на несъществуващи поделения и подписвахме фактури с всевъзможни имена — все чужди. Тези неща, изглежда, причиняваха перманентна уртикария на бюрократите от Военноморските сили. От личен опит зная, че на Тед Лайънс причиняваха „главоболие номер шест“.

Дори и когато не пътувахме като търговски лица, създавахме проблеми на Военноморските сили. Военновъздушните сили тъкмо бяха започнали да внедряват гигантския транспортен самолет Ц-5А и той можеше да поеме цялата група заедно с оборудването, докато пътуването със самолетите Ц-130 и Ц-140 изискваше използването на няколко самолета, а всички ние трябваше да пристигаме по едно и също време. Нали си спомняте — сплотеност на групата. Оттренирахме няколко натоварвания в самолет, а след това поръчахме един Ц-5А и накарахме Военновъздушните сили да ни закарат до Луизиана, където кацнахме на резервна военноморска база отвъд Ню Орлиънс.

Не се занимавахме с дреболии като предупреждение или искане на „разрешение за кацане, сър“. Базата разбра за нас, когато нашият Ц-5А — а той е дяволски голям самолет — се изсипа, изрулира и спря, предният му край се отвори и половин дузина коли и камиони, пълни с мърляви типове, които размахваха автомати, се изтърколиха през портала, без дори да кажат едно „здрасти“.

Разбира се, появи се един офицер задник, който изтича по асфалта, за да ни поздрави и да ни впише в книгите.

Мръщеше се, пуфтеше и размахваше тетрадката си като луд.

— Кой сте вие? Откъде идвате? Кой ви каза, че можете да кацате тук? Къде отивате?

Пратих му една въздушна целувка, бутнах му няколко от фалшивите идентификационни карти, които бях изфабрикувал, подписах хартиите му с името Дуайт Дейвид Айзенхауер и му казах да изчезва.

— Не се притеснявайте, капитане.

Натиснах педала на газта и изчезнах. По някакъв начин в Литъл Крийк чуха за посещението ни.

Създадох прикритие за „ТЮЛЕН-група 6“ — „Морска корпорация Фрийпорт“. Имахме си визитни картички и бланки и когато си запазвахме стаи в хотелите на „Холидей Ин“ и наемахме коли, искахме фирмена отстъпка от цената. Сприятелих се с един полковник от щатската полиция на Луизиана, който се казваше Били Поу и ръководеше групата за действия със специално оръжие и тактика. Били ми уреди номера и шофьорски книжки, така че, когато идвахме от Литъл Крийк, можехме да поставяме на колите си номера от Луизиана и да се регистрираме в хотелите с истински луизиански документи. Това може да е било все едно на луизианци, но Военноморските сили не го харесваха никак.

Нещата дойдоха в критичната си точка през последните дни на 1980 година, когато Тед Лайънс и аз си бяхме омръзнали от постоянните сблъсъци помежду ни. Воювахме за всяко нещо — от покупките до командната структура, — но печелех всяка битка. Тед търпеше поражение дори и в сферата, която познаваше най-добре — хартията. В качеството си на бригаден генерал на Групата на Военноморските сили за война със специални методи–2 Тед пишеше доклади за досието ми. Докладът, който той съчини през есента и зимата на 1980 година, беше истинска художествена творба.

„Полковник Марчинко е оригинален офицер, постигнал много като командир на «ТЮЛЕН-група 6» — пише Тед. Но явно писаното го е разтревожило, защото продължава: — Но Марчинко показва една черта от характера си, която до голяма степен засяга офицера съставител на настоящия доклад, както и командира на нашия вид войска. По-точно, често пъти той не се съобразява с командната верига... Отношенията, съществуващи между новоизлюпената бойна единица на полковник Марчинко и другите сили, занимаващи се с войната със специални методи, могат да се сведат до изразите: «Ще правим каквото си пожелаем» или «Кому сте нужни?» Вярвам, че това е пряко отражение на личността на командира... Полковник Марчинко трябва да се подчини на начина, по който работят

Военноморските сили, и моето намерение е да го накарам да направи това.“

Тед отново ме извика в канцеларията си, накара ме да застана пред бюрото върху килимчето, което така добре познавах, и ми пробута нова доза от своето мнение.

— Дик, външният вид на хората от твоята група е позор за Военноморските сили.

Обясних, и мисля търпеливо, че „ТЮЛЕН-група 6“ имат позволение да работят с променени стандарти за външния вид.

— Съществуват променени стандарти, съществуват и неприемливи. Твоята група е неприемлива. Искам да ги накараш да се поизчистят.

— А какво ще кажеш за външния им вид като цивилни хора, Тед? Трябва да минават за работници или студенти, или...

— Накарай ги да носят перуки — прекъсна ме той.

— Това е велика идея, Тед. Но е свързана с една малка подробност. Виждам ги как падат свободно с парашутите си от осем километра и разгъват шибаните си перуки. Или пък трябва да се спуснат по въже, за да влязат през някой прозорец. „Извинете, мистър терорист, но трябва да си наглася перуката, преди да ви очистя.“

— Дик...

— Що за тъпа, лайнарска идея на задник е това, Тед? Тези момчета трябва да могат да извършат десант на чужди летища или да преминават през гранични пунктове, охранявани от шибани тайни полицаи, а ти искаш да носят тъпи перуки? Да не си се сбъркал?

Той настръхна.

— Говоря за установяването на някаква дисциплина. Хората ти са неконтролируеми. — Тед се намръщи. Нещо на бюрото му не беше както трябва. Пъргаво премести един моливник с подострени моливи на сантиметър, с което го върна на определеното му място. След това се обърна към мен: — Виж какво, Дик. Не става дума за късо подстригване. Но „променени стандарти за външния вид“ означава коса, която докосва ушите, а не мустаци в монголски стил и опашчици. Това е обидно за Военноморските сили. Хората ти изпъкват твърде много. Но изниква и друг проблем. Получавам оплаквания от другите командири — срещат трудности със своите хора. „ТЮЛЕН-6“ влияе зле и нарушава спокойствието в цялата база.

— Много лошо, Тед. Май си спомням, че когато командвах „ТЮЛЕН-група 2“, имах желязно правило за брадите и мустаците и то се спазваше. Ако настоящият командир не може да се справи с хората си, то това си е негов проблем, а не мой.

Тед извъртя очи към тавана и ме освободи. След около седмица открих, че е получил дълга записка от командващия Атлантическата група наземни войски, адмирал Дж. Д. Джонсън, който се оплакваше от стандартите за външния вид на „ТЮЛЕН-група 6“ и настояваше Тед да предприеме нещо. Не можех да докажа, че Тед е изфабрикувал оплакването от адмирала, но бях сигурен, че той стои зад всичко това.

Е, имаше начини човек да се справи с бригаден генерал Лайънс. Един от първите уроци, които получих във Виетнам, беше: „Не чакай врагът да дойде при теб — натреси му го.“ Разбира се, бригаден генерал Едуард Лайънс III не може да познава тази тактика. Той никога не е бил изпращан да се бие във Виетнам. Маmicата ти, Тед!

Обадих се по телефона на бригаден генерал Ричард Шолтс, командира за съвместните специални операции във Форт Браг. Шолтс беше истинският ми шеф. С него, както и с Бил Кроу, бяхме на малки имена.

— Генерале — казах аз, — нашият бригаден генерал, задникът Тед Лайънс, ме засипа с тотална критика. Какво ще кажеш за едно идване дотук, за да проведеш инспекция на персонала? Ти си командирът по операциите и ако косата ни е твърде дълга или ако районът ни не е почистен, ти трябва да ми кажеш да се стегна, а не Тед.

Шолтс се съгласи и каза, че ще дойде следващата събота в 09,00 часа.

Нормално инспекциите на униформеното облекло се провеждат на парадната площадка. Но тъй като „ТЮЛЕН-група 6“ беше секретна единица, нашата инспекция се проведе в един от кокошарниците зад щаба на „ТЮЛЕН-група 2“. В петък цялата ни група почисти района — офицери и редници, без разлика, — като събираха с греблата изгнили листа и шишарки. Помислих да очертая пътеките с празни бирени кутии в стила на Ев Барет, но реших, че в настоящия случай по-малко неща ще дадат повече резултати. След това почистихме кокошарниците, доколкото можахме, въпреки че не можеше да се направи много за подобряване на такова осрано място.

В събота в 07,00 часа събрах цялата група. Всички бяхме в парадни сини униформи и с медали. Офицерите носеха саби и бели ръкавици. Бяхме впечатляваща група — един от старшините ми, Майки Т, беше спечелил „Почетен медал на Конгреса“ във Виетнам. Носеше го окачен на врата си. Имаше и много други декорации, вариращи от „Сребърни“ и „Бронзови звезди“ до различни медали, награди и „Пурпурни сърца“.

Самият аз никога не съм се стремял към медали. Във Виетнам Дру Дикс и Хари Хъмфриз отидоха да спасяват медицинската сестра Меги и още няколко цивилни при битката за Чау Док. Армията награди Дру с „Почетен медал“ за действията му през този ден. Препоръчах Хари за „Бронзова звезда“, въпреки че, когато разбрах какво е направила армията с Дру, повиших препоръката си за „Сребърна звезда“. Според мен Хари просто си вършеше работата като тюлен и майната им на медалите. Но другите се впечатляват от похвали. Затова носехме всичките притежавани от нас медали. Накарах няколко пъти групата да застане мирно за тренировка. Металът по гърдите им дрънкаше като някакъв шибан гlockеншпил^[6]. Обсъдихме някои подробности, а след това аз се промъкнах до кокошарника, работното ми място, и зачаках идването на Дик Шолтс. Искях да остана няколко минути насаме с него.

Дик Шолтс не беше професионалист в сферата на войната със специални методи. Всъщност, въпреки че е завършил училището за Специалните войски, той винаги е отказвал да носи съответните отличителни атрибути и зелената барета. Шолтс беше старомоден воин, сериозен, груб и усърден воин, който с гордост носеше иглата за вратовръзка и колана с емблемите на Осемдесет и втори въздушен полк винаги, когато облечеше цивилни дрехи. Винаги съм смятал, че Шолтс не е бил особено доволен от назначаването си за командващ обединените операции. Той би предпочел да води парашутна дивизия. Но дори и разочарован, това по нищо не личеше в начина му на действие. Макар и агресивен, той ни подкрепяше.

Точно в девет часа генерал Шолтс пристигна от Форт Браг и големият му хеликоптер кацна на главната площадка на Литъл Грийд. Изпратих една от административните си плюнки да го вземе, като обясни, че съм в униформа и затова не трябва да ме виждат в базата.

За да дойде до нашите кокошарници, той трябваше да премине през района на „ТЮЛЕН-група 2“, който не беше почистен много добре. Генерал Шолтс внимателно отбеляза това в тефтерчето си и влезе през предната врата на щаба ми.

Поздравих:

— Сър.

Той отговори на поздрава, като огледа униформата ми със сабята и ръкавиците, „Сребърната“ и „Бронзова звезда“ и окосменото като на върколак лице.

— Хубава брада, Дик. Винаги ли оставяш веждите си да стигнат до бузите ти?

— Само когато ми е разрешено да променя стандарта за външния си вид или в джунглата, сър.

— Звучи ми добре — сви рамене той. Започна внимателно да оглежда стаята и лицето му се изкриви в сърдита гримаса. — Няма килими — нищо ли не са ви дали за подовете?

— Не.

— И за стените ли нищо?

— Съжалявам, сър.

— Тези бюра изглеждат пълен боклук.

— Те са боклук, генерале.

— Господи, Дик, какъв кенеф! Само това ли можах да ти дадат?

— Радвам се, че забелязахте. Това е канцеларията, която дели със заместника си, с шефа по операционните въпроси и със старшината. Ако желаете, ще ви заведа да видите тоалетните. Водата в тях тече само в петдесет процента от случаите.

— Ще пропусна това — отговори Шолтс. — Имаш ли кафе?

— Да, сър.

— И как вървят нещата, като оставим настаняването?

— Добре — налях му кафе и му подадох чашата. — Не ме притеснява този боклучарник тук, защото скоро ще се преместим в постоянната си база. Веднага щом завършат строежа на необходимите ни неща. Пък и не се заседяваме много тук. Ако погледнете в задния двор, ще видите, че няма нито една нефтодобивна инсталация, по която да се катерим, или кораб, на който да се качваме. А и от съображения за оперативната сигурност не ни е позволено да се катерим по котвени вериги във Военноморската база. Излизаме далеч в

океана, за да гоним корабите. Стреляме във Флорида, скачаме с парашут в Аризона и се катерим по скалите в Луизиана. Освен това тук има твърде много тюлени. Те ни познават, ние познаваме тях — това създава трудности за всички.

— Съгласен. А какви са ония тъпотии за командната верига?

— Предполагам, че просто трябва да се примирявам с тях.

Шолтс кимна в знак на съгласие.

— Големите организации — каза той — имат проблеми, когато трябва да се справят с безпрецедентни усилия. Обичат всичко да бъде като по книга. Живеят по сбор от твърди правила. Но в твой случай, Дик, няма книга. Във войната със специални методи няма правила — или правила, разбираеми за всеки, който е изградил кариерата си с традиционно мислене. Да вземем за пример Тед Лайънс...

— Трябва ли?

— Мисля, че трябва да го търпиш — засмя се генералът. — Вероятно Тед гледа на теб така, както щабните офицери гледат на нещо или някой, различен от обичайното — като някой буен слон самец, който им гази тревата. Той обработва исканията ти по същия начин, по който обработва и записките с искания за тоалетна хартия или химикалки. Такива хора не виждат — не могат да проумеят защо мисията, която ти е дадена, ти дава приоритет. Те искат да чакаш на опашката с останалите задници.

— Разбирам това, сър — от интелектуална гледна точка. Но наистина става трудно да живея с него.

— Ясно — отговори Шолтс.

— Работата е там, генерале, че дойдохте тук заради глупавите, тъпи заяждания, например стандартите за външния вид. — Разказах на Шолтс за предложението на Тед „ТЮЛЕН-група 6“ да носят перуки.

— Казано като от истински задник — каза той. — Виж какво, ще направя за теб каквото мога. — Допи кафето си. — Е, Дик, да се захващаме за работа.

Минахме между двата кокошарника. Когато приближихме вратата, извиках:

— Пристига инспекционна комисия.

Вратата се отвори отвътре. Майки Т я държеше. Генералът ме погледна през рамо.

— Кучи син — каза той с усмивка. След това поздрави Майки. Протоколът изискваше всички притежатели на „Почетен медал“ да бъдат поздравявани. Майки отговори на поздрава с широка усмивка. Отвътре дочух Пол:

— Мирно! — Дочух и звука на групата, заставаща мирно като един — бум.

Заставах до рамото на генерал Шолтс и казах:

— Сър, готови сме за проверката.

Той премина нагоре и надолу по редиците, като се спираше пред всеки човек, за да провери медалите му и стандартите за външния вид. Никой не носеше обеци или опашки, а косите на всички бяха измити и сресани. Не изглеждаха красиви, но бяха прилични.

След десетина минути генералът, вече видял достатъчно, застава пред групата.

— Дай свободно, Дик.

Кимнах на Пол.

— Група, свободно!

— Радвам се, че съм тук — каза Шолтс. — Радвам се, защото се гордея с вас, мъже, гордея се от това колко много сте постигнали за толкова малко време. Гордея се, защото сте се посветили на изпълнението на една трудна мисия, която зная, че ще изпълните, както е наредено. И се гордея, защото вие сте в отлична форма.

Изкашля се.

— Впечатлен съм от медалите ви. За мен е очевидно, че познавате работата си и ви бива в нея. Но условията, в които живеете тук, ме натъжават. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна на вашия командващ офицер да поправи нещата. Господа, вие натрупвате опит, който досега никой в целия свят не е имал — продължавайте все така и Бог да ви благослови.

През следващата седмица ми казаха за една ракета, изстреляна от генерал Шолтс към адмирал Джонсън. Същината на съобщението била: „Уважаеми адмирале, с удоволствие докладвам, че проведох успешна инспекция на персонала в «ТЮЛЕН-група 6». Хората отговаряха на моите стандарти за външния вид, като се имат предвид тайните мисии по целия свят, с чието изпълнение са натоварени. Но бях отвратен от условията в Литъл Крик, в които са поставени да живеят. Ужасен бях от жалкото състояние на района на «ТЮЛЕН-група

2», през който трябваше да мина, за да стигна при «ТЮЛЕН-група 6». Количествата на бирените кутии, угарките и други отпадъци по земята е шокиращ и служи като сериозно свидетелство за това, че не се обръща внимание на подробностите от страна на командирите. Струва ми се, че вместо да притеснява «ТЮЛЕН-група 6», административното командване при Групата на атлантическите наземни войски–2 начело с бригаден генерал Едуард Лайънс III може да използва по-добре времето си, като се занимае с нещата, които са негова грижа. Любов, целувки и да ви го начукам много. Ваши приятели от Обединеното командване.“

Още веднъж майната ти, Тед.

В промеждутъците между тренировъчните цикли аз и Пол будалкахме любимите си малки момченца. Например прекарвахме целия ден на двадесет и пет мили навътре в океана, където се борехме с четириметрови вълни от малките си китоловни катерчета и работехме по методите си за навлизане в кораби. Да се качиш на един движещ се с двадесет възела кораб, да кажем, е просто нещо. Ние само трябваше да отидем с катерите зад някой огромен кораб, без да ни види никой, да закачим десетметрова стълба за кърмата и да се изкатерим. Разбира се, вълните подмятаха като луди малките ни катерчета, стълбата беше студена и хлъзгава, а и докато се катерехме, трябваше да бъдем готови да застреляме всеки, който се надвеси над кърмата. Ако някой от нас се подхлъзнаше и паднеше, витлото, което се въртеше между краката ни — бум-бум-бум, — щеше да го направи на хамбургер.

Що се отнася до мен, подобни дейности бяха детска игра — ако момчетата го правеха, аз също теглех тялото си нагоре по въжето или се измъквах през люка и скачах във водата. И все пак по някаква необяснима за мен причина момчетата се връщаха в Литъл Крийк изтощени от тези весели и игриви четиринадесетчасови упражнения. Ето защо ги освобождавах от наблюдението на командващия офицер в бара на Братския орден — това беше начин да кажа, че отивам да пия с тях — и ги пусках да си идат у дома, за да се видят с жените си за няколко часа, а аз и Пол изпивахме по няколко бири насаме.

След това, когато почти дочувахме звуците на чукане и целувки, позвънявахме до всички, за да видим колко бързо могат да се върнат до базата. Мъжете ме мразеха за това, но пък беше начин да ги карам да

бъдат нащрек — виждах кой ще дойде, кой е изключил повикващия си апарат, докато чука, кой ще забрави оръжието или парашутите си.

След няколко такива тренировки на сухо на цялата група й писна от мен и моите фалшиви тревоги, тъй като си мислеха, че имат правото на няколко часа за себе си. Твърде лошо. Единственият начин да станем добри при явяването по спешност беше практиката и пак практиката. Скимтяха и се оплакваха, наричаха ме с имена, за които дори и Ев Барет не се беше досетил. Но пък работеха усилено и останаха с мен. През трите години, в които бях командир на „ТЮЛЕН-група 6“, единствените напуснали мъже бяха изгонените от мен. Въпреки ужасния график, липсата на лично време и невероятното напрежение напуснали нямаше.

А понякога имахме и време за развлечения. Взехме участие в едно надстрелване с група „Делта“ във Форт Браг и не се изложихме. Всъщност те бяха избрали най-добрите си стрелци, а аз изпратих Пол и още няколко случайно избрани човека, които по това време се намираха в Литъл Крик. Официалният резултат от състезанието беше равен. Но ние победихме и те го знаеха. Състезанието беше от полза и за двете групи, защото всъщност нямаше по-добри от нас.

Състезанието беше нещо естествено: група „Делта“ беше повече от два пъти по-голяма от „ТЮЛЕН-група 6“ и аз и Чарли спорехме непрекъснато за всичко — от размера на групата ми, избора на оръжие („Делта“ използваша автоматични 45-калиброви пистолети като основно оръжие, докато „ТЮЛЕН-група 6“ носеха калибър 9 мм и „Магнум 357“) до ръководството и тактиката. Аз вярвах, че „Делта“ са подвластни в твърде голяма степен от структурите на административната работа и на обучение на Британските специални войски, а Чарли смяташе, че „ТЮЛЕН-група 6“ са ненужно повлияни от братя Маркс^[7]. Разбрахме се, че не можем да се споразумеем и ако надстрелването не докажа друго, то поне се видя, че моят хаотичен и френетичен график на обучение е толкова ефикасен, колкото и неговият по-контролиран и скован график.

Но в една област имаше пълно сътрудничество и разбирателство между група „Делта“ и „ТЮЛЕН-група 6“: поделенията си разменяха съществена информация за въоръжението. Видове куршуми, специализирани муници, пробивни заряди, заслепяващи и — зашеметяващи гранати — дочуеше ли някой от „ТЮЛЕН-група 6“

нещо ново, се обаждаше веднага в група „Делта“, за да провери дали е пробвано във Форт Браг. Хората от „Делта“ правеха същото.

Въпреки че практикувахме качване на кораб в движение, „ТЮЛЕН-група 6“ никога не бяха извършвали пълно учение за качване на отвлечен от терористи пътнически кораб. За нас сценарият изглеждаше логичен (а също и за Фронта за освобождение на Палестина — това беше терористична група с връзки в Ирак, Сирия и Либия, която пет години по-късно отвлече пътническия кораб „Achille Lauro“). Телефонирах на един свой приятел, когото ще нарека Италианския жребец и който беше изпълнителен офицер на групата към ФБР за спасяване на заложници. Запознах се с Жребеца, когато той беше инструктор по въоръжение в Академията на ФБР в Куантико. Той стана част от неофициалната разузнавателна мрежа, която си създадох в Пентагона. Много бързо се сприятелихме с Жребеца — сериозен бивш полицай от Средния запад, с телосложение на културист, специалист по въоръжението и притежаващ страхотно чувство за хумор. Повечето агенти на ФБР, с които се бях запознал, се държаха като застрахователни агенти. Жребеца вдигаше тежести, вилнееше по забавите — истинска хрътка по отношение на мадамите — и беше дяволски добър стрелец. Ако имаше човек, който да знае къде мога да си намеря „гемия на любовта“ под наем, това беше той.

— Ще проверя това и ще ти се обадя след два дни, приятел — каза Жребеца.

След няколко дни ми се обади с добри вести: Норвежките морски линии бяха готови да ми предоставят пътнически кораб — една „гемия на любовта“, която плаваше празна между Джаксънвил и Маями. Жребеца каза, че екипажът на кораба желае да участва като „пътници“, неговите агенти от ФБР ще бъдат лошите — ценен урок за тях, — а „ТЮЛЕН-група 6“ — кавалерията.

Разработихме една пълномащабна операция, проследявайки кораба, когато той напусна Джаксънвил и отплава на юг. Чухме нападението на „терористите“ — екипажът излъчваше фалшив сигнал за тревога и терористите грабнаха радиото и изложиха исканията си. Ние имахме командна и контролна част и покрихме зоната с дискретно разположени наблюдателни плавателни съдове (знаехме, че са такива,

защото хората на Жребеца ни търсеха, но изобщо не ни видяха) и когато бяхме готови, нападнахме.

Аз се намирах в командния хеликоптер, като наблюдавах екипажа на корабчето, който трябваше да се спусне по въжета върху кърмата на „гемията на любовта“. Следях и действията им от задния люк. Имах комуникационна връзка, позволяваща ми да говоря като божия глас в слушалките на всички играчи. Пол, който имаше нова позивна — ПВ — като свидетелство за прическата му като на принц Валиънт, отговаряше за шест катера. Стрелците в катерите и снайперистите в два малки хеликоптера трябваше да очистят всички терористи от ФБР, които можеше да открият приближаването ни. Щяхме да ги убием, преди да предупредят приятелите си или да изтрепят зложниците.

Ударихме кораба в 22,00 часа, когато видимостта за нас беше най-добра (имахме устройства за нощно виждане) и най-лоша за терористите (те нямаха такива устройства). Всичко беше планирано до секунда. Всеки човек знаеше работата си. Но никой не си спомни, че в мисията си не сме сами. Мистър Мърфи и неговият коварен закон също бяха дошли да се повозят с нас. Ако не внимавахме или ако нямахме късмет, щяхме да навлезем в стадия ОБНП — „осиране без надежда за почистване“.

Окей, ученици, нека сега видим как можете да изчукате един тюлен. Наблюдавах ужасен как пилотите на малките хеликоптери със снайперистите почти се сблъскаха, защото връзката между тях не беше добра. Видях и как катерът на ПВ се приближи от неправилен ъгъл и проклетите терористи го забелязаха веднага. След това хеликоптерът „Черен сокол“, в който се возех аз, застана твърде рано над кърмата на кораба и моите палавници скочиха през люковете, преди снайперистите да са застанали в позиция за защитата им.

Кофти работа.

— Мамка му! — Свалих слушалките от главата си, грабнах дебелото въже и се метнах през борда. Точно в този момент „Черният сокол“ вирна нос и започна да се отклонява от кораба. *Мамицата му!*

Мистър Мърфи се изкикоти: „Марчинко, тъп и смотан заднико, идиот такъв, проклетите пилоти на хеликоптера видяха, че скачат шест

човека. Те нямат никаква представа, че ти също си на въжето.“

Погледнах надолу. Видях някаква палуба под себе си, но от нея не оставаше много. Пуснах въжето и прелетях оставащите три метра и половина, като се фраснах в палубата. Ударих я, когато корабът се надигна от една вълна и при слизането му надолу се понесох по задник към парапетите, безуспешно махайки с крака. Чувствах се така, сякаш се плъзгах по някой проклет коридор за боулинг.

„Лайнен мозък такъв — злорадстваше мистър Мърфи. — Това е пътнически кораб — лъснали са палубите.“

Мистър Мърфи беше прав. Не бяхме помислили за лъснатите палуби. Корабите на Военноморския флот нямат такива.

Загубихме елемента на изненадата — „терористите“ ни очакваха и оказаха сериозна огнева съпротива. Въпросът за това кой кого е убил не представляваше проблем, защото имахме специални канадски куршуми за обучение — симулиращи FX, пълни с червено флуоресциращо вещество — и ако удареха някого, знаехме къде е улучен. Червената боя също ни помагаше и да разберем дали работата с архивните картони с размери десет на петнадесет сантиметра си е струвала.

След като влязохме в действие, положението се пооправи. Тюлените се движеха по предварително заучените танцови стъпки, като прочистваха каюта след каюта, спасяваха заложниците и трепеха лошите. Изглеждаха като демони на смъртта, реещи се из кораба в черните си униформи с тигрови ивици; с шапки, от които се виждаха единствено очите им, с ръкавици и почернени лица. Комуникационната система работеше и знаехме къде се намира всеки от нас и какво прави всяка от групите. Нашата стрелба беше отлична — много по-добра от тази на „терористите“ от ФБР. И въпреки че „загубихме“ трима тюлени, ние очистихме всички лоши с точни убийствени изстрели. Според мен трима убити от нас беше приемлива цифра за упражнение, провеждано за първи път.

От пътуването с „гемията на любовта“ научихме много. Например, докато избивахме всички лоши, които стреляха срещу нас, няхахме достатъчно хора на борда, които да разпитват пътниците, за да проверят дали наоколо няма криещи се терористи. Нямаше дори достатъчно тюлени, които да закотвят кораба, да не говорим за хора, които да се заемат с ранените заложници и да разговарят с истерични

пътници по едно и също време. Установих, че ако трябва да правим това в действителност, „ТЮЛЕН-група 6“ трябва да има подкрепата на група „Делта“ или ФБР.

След упражнението аз и Жребеца разгледахме нещата, за да видим къде бяха станали както трябва и къде се бяха объркали. Беше загрижен за това, че „ТЮЛЕН-група 6“ не бяха запазили никакви вещественни доказателства, а бяха разместили всичко.

— Това не става така, приятел — настоя той. — Ако ще върнеш кораба в териториални води на САЩ, разследването ще трябва да спазва указанията на Правния отдел, защото в противен случай гадовете ще могат да си идат.

— Ако са живи.

— Разбирам — усмихна се Жребеца.

И все пак ни остана изводът, че ако превземем някой кораб в международни води и ако ни бъде наредено да доведем живи някои от терористите, ще трябва да бъдем внимателни по отношение начина на работа, манипулиране на заподозрените и веществените доказателства. Аз си взех бележка и накарах бойците ми да научат наизуст предупрежденията за арестуване въпреки съмненията, че изобщо ще ги произнасяме на глас. Единственото предупреждение, което исках да давам на терористите, беше:

— Първоаприлска шега, копеле такова!

С течение на времето тактиката на фалшивите тревоги започна да ни създава проблеми. Ученията ни бяха усложнени от няколко фалшиви тревоги, за които бяхме свиквани от Обединеното командване, а след това оставахме да чакаме на място. Веднъж ставаше дума за отвлечен самолет. Друг път — терористично нападение. Трети път — двойка откачени кубинци. Ставаше така, че аз събирах всички и им дръпвах реч. Казвах им, че това е то и че отиваме да раздаваме наказания на всички, които се намират там. И майната на всички терористи, майната на всички комунисти, майната на целия свят, с изключение на „ТЮЛЕН-група 6“. Наистина се разгорещявах.

След това принц Валиънт ставаше и казваше:

— Това, което командващият офицер иска да каже, е... — и разясняваше бръцолевенията ми, като поясняваше, че всъщност има само предварителни указания и че все още нищо не е решено и т.н., и т.н., и ме караше да спра да се пеня и да се правя на глупак. Нещата

станаха толкова лоши, че се наложи да се обадя на Обединеното командване и да се оплача от това, че отново и отново ни дърпат нашияника. Не исках повече учения. Исках първата вечер на група „Браво“ в реката при брода Джулиет. Исках остров Ло Ло. Исках Осми взвод при Чау Док. Исках „ТЮЛЕН-група 6“ да иде и да застреля няколко теснооки.

Нямаше да се занимаваме с убийства и в Иран. Беше направена сделка и докато Джими Картър летеше обратно към Плейнс, Джорджия, в деня на встъпването си в длъжност през 1981 година, заложниците бяха освободени от петдесет и тримата шиити терористи. Свърши се с първоначалната ни мисия като част от втория опит за спасяване на заложниците. Останахме само с антитерористичната си роля.

Сметнах, че най-после е ударил и нашият час през януари 1981 година, когато една пуерториканска терористична организация, наречена „Мачетероси“, взриви няколко самолета в Сан Хуан. От Обединеното командване ме информираха за откраднатото ядрено устройство и за някакво морско разположение — остров Виекс, където бях се обучавал като водолаз десантник. Положението изглеждаше обещаващо. Съществуваха всички изгледи: свежа разузнавателна информация от Агенцията за национална сигурност, свикване на тюлените в реално време и нощен скок на 56 души от голяма височина с ранно отваряне на парашутите и летене в продължение на десет мили до целта. Такова нещо никой не беше правил досега.

Събрахме се. Заминахме. Но и Виекс се оказа поредната суха тренировка, поредното учение — те го наричаха „пълна схема на мисията“.

Когато в деня след връщането си от Пуерто Рико с Пол седяхме в бара на Братството, ми хрумна, че на хората ми може да се отрази много добре, макар и да е вредно за кариерите ни, ако организираме нападение с истинска стрелба на щаба на Обединеното командване.

Пол изпразни бирата си и поръча още по една.

— Не се тревожи, шефе, скоро ще ни излезе късметът.

[1] Вината е изцяло моя (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Градове в щата Аризона. — Б.пр. ↑

[3] Реклама на маратонки „Найк“ (Nike). — Б.пр. ↑

- [4] Египетските авиолинии. — Б.пр. ↑
- [5] Мароканските авиолинии. — Б.пр. ↑
- [6] Ударен музикален инструмент. — Б.пр. ↑
- [7] Трио американски комици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Доста време мина, преди на „ТЮЛЕН-група 6“ да ѝ излезе късметът. Независимо от нееднократните речи на президента за това, че терористите може и да бягат, но не могат да се скрият, между месец октомври 1980 година, когато се образува „ТЮЛЕН-група 6“, и месец юли 1983 година, когато предадох командването, имаше стотици инциденти с терористи и САЩ не направиха почти нищо, за да ги пресекат. И не защото няхахме хората или способностите да го направим. „ТЮЛЕН-група 6“ можеше да проведе предварителни атаки срещу терористите, ако съществуваха стабилни разузнавателни сведения за предстоящо нападение над някоя американска цел. Фактът, че имаше толкова много атаки без ответната дейност от страна на „Шестицата“, показва, че или нашият разузнавателен апарат е безвъзвратно оплескан и не е в състояние да открие информацията, необходима за провеждането на началния удар, или че администрацията нямаше смелостта и желанието да действа.

В допълнение Роналд Рейгън виждаше тероризма през собствената си идеологическа призма, вместо да го разглежда през чистото стъкло на войните. Виждаше терора като вторичен продукт на борбата между Изтока и Запада, като форма на войназаместител, обявена от Съветския съюз на Запада, а не като на много по-злокобни борби на анархията срещу реда, на една култура срещу друга, на психопати срещу обществеността — война, която ще надживее студената война. Грешеше.

Затова „ТЮЛЕН-група 6“ тренираше, репетираше и се упражняваше — и всичко това под пълна пара. Но това не беше истинска антитерористична дейност. Играехме си по влакове, самолети и автомобили. Отивахме с колите до Вашингтон и упражнявахме спасяване на зложници от влак в метрото — столичните власти позволиха на „Делта“ и „Шестицата“ да си поиграят една вечер в новата част на метрото, след като то затвори. Посещавахме Атланта и нападахме различни видове самолети в Централната база на „Истърн еърлайнс“. Реквизирахме част от една състезателна писта-път в

Калифорния и прекарахме няколко седмици в усъвършенстване методите на каскадърското каране — всеки трик от завоите на 180 градуса до контролирани челни удари.

Отидохме на школа по алпинизъм — хората ми станаха толкова добри в катеренето по разни неща, че когато се регистрирахме в хотели и им казвах да се прибират по стаите си, често пъти го правеха по външните фасади на сградите. Групата ходи до Германия за съвместни упражнения с командосите от GSG-9 на генерал Рики Вегенер. Играехме на войници с англичаните, французите и италианците. Но не сме правили нищо действително.

Четири от моите екипажи на лодки („запомнете, че в един взвод има два екипажа на лодки и че ще видим този материал отново“) прекараха шест месеца в Египет, където обучаваха някои от армейските рейнджъри на президента Мубарак на някои основни методи за борба с тероризма. Уроците бяха средно успешни. Както и да се опитвахме, не можахме да научим египтяните що е специализирана операция. Ще бъда невероятно ласкателен, ако кажа, че бяха недодялани. Въпреки че работехме с най-елитните им рейнджъри, установихме, че стрелбата им е незадоволителна, физическото им състояние — лошо, а мотивировката им за действие — несъществуваща.

Една от причините за тези недостатъци беше армейската кастова система в Египетската армия. В Египет, както и в повечето страни от Третия свят, редниците, предимно селяни, бяха третираны като роби, докато офицерите, много от които бяха назначени по политически съображения, живееха като принцове. Често пъти офицерите не си правеха труд да се явяват на тренировките — смятаха, че не те, а редниците ще се бият, когато се наложи. Концепцията за офицера, който води начело, беше непозната. Фразата „сплотеност на групата“ не се превеждаше от езика на тюлените на арабски.

Реших да събудя офицерите по свой изтънчен начин — като напляскам няколко от капитаните и лейтенантите пред хората им, ако не можеха или не искаха да вършат както трябва това, което се искаше от тях. Такива действия от моя страна направиха офицерите по-внимателни. Също така те причиниха мигрени и главоболия в президентския дворец, което се дочу и в американското посолство. Помолиха ме учтиво, но твърдо да се въздържам от халосване на

египтяните. Въздържах се. (Трябваше да ми разрешат да продължа със силовите си методи, защото египтяните поне вършеха някаква работа.) Стана така, че нито аз, нито която и да е от другите групи за специални операции, които дойдоха в Кайро за обучение, съдействие, вътълпяване, трениране или образование, не допринесоха много на египтяните. Когато накрая се стигна до влизане в действие през 1985 година и египетските „командоси“ нахлуха в един отвлечен самолет на „Иджиптеър“ в Малта, пред ужасения поглед на американския съветник по специалните операции убиха петдесет и седем пътници-заложници и унищожиха самолета в опита си да го спасят.

Когато мислено се връщам в онези времена, настроението ми никак не се подобрява и от факта, че малко преди да заминем за Кайро, претърпях фрактура на десния си крак при един скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута. Целият ми крак беше някак си чувствителен и египтяните, които имаха сериозни трудности при контролиране на малките лодки в най-добрите условия, удряха крака ми с перилата почти всеки път, когато репетирахме морски десант и евакуация. Пол искаше да ида на лекар. Отказвах — можех да търпя болката, а и се опасявах, че ако отида в медицинско заведение, лекарите може да ме обявят негоден за скокове, плуване и стрелба с моята група. Забраната за скачане, плуване и стрелба означаваше забрана за командване, а аз нямах намерение да изоставя „ТЮЛЕН-група б“, преди да проведем реална антитерористична мисия. Затова страдах тихо, въпреки че отвратителният ми характер често пъти издаваше тежкото ми физическо състояние. Няколко насинени офицери от Египетската армия могат да потвърдят това.

Положителната страна на престоя ни в Египет беше, че имахме възможност да понаучим малко за манталитета на арабите — или поне за този на египетските араби. Можехме да се прокрадваме и да надзъртаме в корабите по Суецкия канал, както и да работим по въпроса за нападенията в пристанищата на евентуални враждебни мишени — нищо неподозиращи чужди съдове, намиращи се в Порт Саид или в Суецкия канал. Всичките ни открития се вписваха в досиета. Никой не знаеше дали някога няма да се наложи да работим тайно в Египет и дали Египет ще остане приятелски настроен към САЩ или не. Освен това „ТЮЛЕН-група б“ беше изпратена на дипломатическа мисия и както учих в Школата за отбранително

разузнаване през седемдесетте години, всички военни дипломати са шпиони, та докато учехме студентите си, попълвахме и операционните си папки и изграждахме тактически бази данни, а докато си играехме, гледахме как израелците и руснаците играят на разузнавателна гоненица с нас и се опитват да разберат какво, по дяволите, прави в Египет тази тълпа задници от Военноморските сили, освен че обучава египтяните да плуват и да се катерят по котвени вериги.

Поради международната роля, която имахме, ние се упражнявахме заедно с антитерористични групи от целия свят. Имаше вероятност, ако бъдем извикани за истинска работа, да координираме действията си с чуждестранни войски. А колкото повече сме работили заедно в миналото, толкова по-спокойни ще се чувстват стрелците един с друг и толкова по-лесно ще бъде, когато става дума за живота на заложници. Уважавах всички — британските SAS, френските GIGN, италианските GIS, норвежките плувци-воини за специални операции — всички те бяха първокласни. Но групата, с която се сблизихме най-много, беше германската „Grenzschutzgruppe-9“ (GSG-9). Командваше я един гаден кучи син, бригаден генерал Улрих Вегенер. GSG-9 беше действала в Могадису, Сомалия, където бяха спасени деветдесет и един пътници и екипажът на отвлечен самолет „Боинг 737“ на „Луфтханза“ през октомври 1977 година. През 1979 година част от групата заминала за Саудитска Арабия, където шиитските фундаменталисти взели заложници във Великата джамия в Мека. Вегенер, тогава полковник, съветвал саудитците по въпросите на тактиката, въпреки че накрая GIGN, а не GSG-9 атакували джамията.

Запознах се с Вегенер през 1979 година. Той беше дошъл във Вашингтон да инструктира Обединеното командване за антитерористичните операции и го наблюдавах, когато, изправен като струна, влезе в залата с безупречно изглеждащата си униформа на Гранични войски. Наблюдавах уверените му жестове, с които демонстрираше: „Знаех какво трябваше да се направи и го направих!“ Обединеното командване беше хипнотизирано от представянето му. Аз също. След двадесет минути слушане на Herr Oberst^[1] Вегенер аз бях готов да премина с маршова стъпка през тухлена стена и да се запиша в частта му. Уредих да бъде включен в списъка на гостите на един от

почетните коктейли в чест на Улрих Вегенер, даден от няколко генерали, и там се запознах с един съвършено различен човек.

Този весел воин наричаше себе си Рики, а не полковник. Беше общителен и изтънчен офицер, който държеше правилно чашата си с вино и очароваше генералските съпруги дотолкова, че бяха готови да смъкнат чорапогащите си. По-късно, когато го бях убедил да посети някои от по-добрите кръчми в района на Вашингтон, открих, че обича да удря каубойските си ботуши в пода, докато слуша кънтри музика, да се шегува със себе си, да изпива подобаващи на тюлен количества бира (оплакваше се, че е твърде светла в сравнение с „der gutt schtuff in Deutschland“^[2]), и беше леснодостъпен. Заедно прекарахме нощта в разходка из баровете от Александрия до Джорджтаун и си направихме признания в любов от пръв поглед. Накрая, когато изядохме двойни порции шунка с яйца, пържоли и изпихме по едно хубаво силно кафе, ние не само изпитвахме уважение един към друг, но и разменихме тайни ръкостискания и декодиращи пръстени. Заклехме се, че ако някога имаме възможността за сериозна връзка, ще я осъществим.

И по тази причина през месец ноември 1982 година, точно в 00,00 часа се озовах в леденостуденото Северно море, увиснал на перилото в усмърдяната от пръдни навигаторска кабина на влекача от Германските военноморски сили, на повече от тридесет мили от сушата. Гледах как шестметровите вълни се разбиваха в кърмата и шамаросваха до оглупяване моите тюлени и командосите на Рики, докато последните се опитваха да проверяват дали китоловните ни лодки, завързани за палубата, няма да бъдат отнесени във водата заедно с четиридесет и двамата щастливи войници, представляващи съвместна ударна сила на „ТЮЛЕН-група 6“ и GCG-9, тръгнала към нефтодобивна кула В/44 на петдесет и осем мили северозападно от остров Силт до датския бряг. На кулата (която щеше да стане известна като „Неприличната дума“ в памет на неприлично трудното и мъчително болезнено трасе с препятствия, което за малко не ме уби по време на тренировката по подводна диверсия) ни чакаха западногермански войници в ролята на терористи и заложници. Целта ни беше да нападнем кулата под прикритието на тъмнината, да изтрепем „терористите“ и да освободим „заложниците“.

Лесна работа, нали? Момчетата от „ТЮЛЕН-група 6“ и преди са нападали нефтодобивни кули. Тренирали бяхме в Мексиканския залив

и по югоизточното крайбрежие на Тасмания, Австралия, където разработихме ефективни методи за катерене и хореографирахме най-добрите начини за превземане на огромните скелетни структури. Лесна работа? *Грешите!* Тази вечер я нямаше топлата вода на Мексиканския залив. Изправени бяхме не само пред леденостуден сезон, но и пред най-неприятната комбинация от вятър и вода, която съм срещал.

Господи, как мразех океана в такова време. Четиридесетметровият влекач непрекъснато се вдигаше над водата и плясваше обратно със серия от тръпки, каращи кила да скърца и кокалите ни да се удрят болезнено. При всяко излитане във въздуха грабвах перилото. Усещането беше, сякаш ме ритат в топките. Колкото и да тренира човек да го ритат в топките, всеки път, когато това му се случи, изпитва болка.

Отвън температурата беше по-млада от тридесетте^[3] и духаше ветрец, който я подмладяваше докъм десетгодишна възраст. Влекачът беше покрит с лед. Не бях виждал по-студено и коварно време. Атлантикът е цар на тези дълги вълни, които вдигат кораба над водата точно дотолкова, че да се види хоризонтът, след това бързо го трясват дълбоко надолу и карат човек да сграбчи перилото в пристъп на моментна паника, изпитвана на увеселителните влакчета — надолу, надолу, надолу. Тихият океан със своите двадесетметрови водни стени и дълбоки падини е вдъхвал респект у поколения моряци, един от които съм и аз. Но никоя вода не е така гадна, така лоша, така жестоко стягаща топките и напукваща сфинктера, както Северното море. Това беше рай за мазохистите. Страдание в най-чист вид.

Искате веществени доказателства? Производителите на нашите лодки твърдят категорично, че лодките им не се преобръщат. Глупости. Конски фъшкии. През първия ни ден, когато влачехме лодките за отдалечаване от германския бряг, огромните вълни на Северното море, коварните течения и силни ветрове обръщаха и претърколиха съдовете три пъти, оставяйки тюлените и немците вкочанени и натопени, докато успеяха да обърнат лодката си и повикат да бъдат изтеглени. Вълните изхвърляха лодките над повърхността и след това ураганият вятър и водата ги поемаха, удряха и обръщаха като палачинки. Замръзнали и мокри, студенокръвните ни братя шваби мислеха, че обръщаме лодките нарочно — заради някакъв откачен *Amerikaner* ритуал на

посвещаване, — докато не им обяснихме, че това не е част от сценария. След това започнаха да ни гълчат за това, че сме толкова тъпи, та не можем да си подберем лодките.

Капитанът на влекача с презрение погледна зеленикавото ми лице и запали лулата си, като изпълни вече вонящата кабина с отвратителна миризма на силен черен тютюн. Той и екипажът му изпитваха професионално задоволство от очевидното ни злочестие. Измъкнах се навън и започнах да се придърпвам назад от надстройката. Трейлър Корт, Пустър и Коня, облечени в термично бельо, английски „сухи“ екипи с качулки и обувки, над които носеха черните бойни жилетки на „ТЮЛЕН“, се занимаваха с въжетата, които придържаха лодките. Змията, по чиито мустаци се бяха образували ледени кристалчета, проверяваше нападателното оборудване в лодките. Той, Трейлър и Пустър бяха водещите ми катерачи — и знаеха, че тази вечер имаше работа, подходяща за тях.

— Всичко окей ли е? — извиках.

Змията вдигна палец и каза:

— Да, шкипере. Но ще бъде адски студено, докато се катерим по онези проклети подпори и тръби.

— Ти дойде да играеш с големите батковци доброволно, заднико. Можеше да си останеш обикновен моряк.

Змията хвана парапета до краката ми, вдигна се на мускули и се преметна до мен.

— Няма да стане, шкипере. Кой, по дяволите, би искал да е стационариран на някакъв шибан кораб?

Разбира се, прав беше. Шест месеца без пиене или чукане беше върховното проклетие, понасяно от всички флотски моряци, а Змията, бивш парашутист, не беше създаден за такъв живот.

Ето го сега — мокър до кости, полузамръзнал и вледенен, втурнал се в една перверзна мисия, която аз и Рики Вегенер бяхме подготвили, за да се доближим колкото е възможно повече до реалността без ненужни нещастни случаи. Аз и командирът на GSG-9 проведохме разговор на четири очи и на тази тема. Той също вярваше, че ако ученията не се провеждат на границата между тренировката и реалността, те няма да помагат на хората да оцеляват в реални ситуации.

Смъртни случаи по време на учение тежаха на съвестта и на двама ни. Но както бяхме говорили и преди, не се чувствахме виновни. Трябваше да поемем напрежението, да стискаме зъби и да понасяме главоболията, тъй като те бяха неразделна част от отговорностите, които бяхме поели. Не ги харесвахме, но си вършехме работата.

Пътувахме вече в продължение на четири часа, макар че ми се струваше цяла вечност, и с усилие се добрах обратно до кабината, където капитанът ми каза, че почти сме стигнали до зоната за спускане на лодките — на три морски мили от нефтодобивната кула.

— Но, *Fregatten-Kapitan*, полковник, ще заобиколим целта най-малко два пъти, за да се убедим, че това е кулата, която ви трябва, и за да се види как водните течения ще влияят на малките ви лодки, така ли е?

— Да. — Нямах намерение да му противореча. Той познаваше тези води, а аз бях една нова коркова тапа в непознат вир. След като определим как се движат теченията, ще можем да решим от коя посока да тръгнем.

Върнах се на кърмата и разясних положението на бойците.

По лицата им се изписа разочарование. Трейлър Корт се обади първи:

— Защо трябва да чакаме, шкипере? Нека просто да тръгнем.

Останалите се съгласиха с него — разнесоха се възгласи от „ја“^[4] и „йес“. Разбрах какво искат да ми кажат. Всичко друго беше по-добре от ударите, които получавахме на борда на корабчето. Но сега не беше време за импровизации. Трябваше да преценим теченията и ветровете, преди да тръгнем.

Час и половина по-късно започнахме да спускаме лодките. На пръв поглед изглежда лесно, но всъщност не беше така — само това ни отне над един час. Спускането на лодките във водата, така че да не се разбият коритата им в корпуса на влекача, беше достатъчно трудно. Още по-трудно беше да вкараме в тях четиридесет и двамата стрелци — изчакваха вълните, след това, натоварени с експлозиви, оръжие, патрони и катераческо оборудване, скачаха с надеждата, че ветровете със скорост от петдесет възела няма да ги отнесат във водата.

Заставах над парапета. Под мен лодката се люлееше и танцуваше. Бързо прехвърлих мислено всички възможности. Накъде да скоча, да падна и да плувам, ако не улуча лодката? Ако падна във

водата, дали трябва да се притеснявам повече от гребните винтове на лодките или от великанските витла на влекача. Ако водата ме отнесе към кърмата, дали вакуумът от витлата на влекача ще ме завлече под тях, за да ме направи на хамбургер? Колко болка мога да понеса? *Какво, по дяволите, правя тук?*

Когато скачах, ми стана кристално ясно защо Рики Вегенер — съвсем не е глупав той — учтиво беше отказал да пътува с кораба, за да присъства като наблюдател на нефтодобивната кула. Заминал беше с хеликоптера през деня. Затова той носеше звезди, а аз — белези.

Най-после, след почти час, вкарахме всичките четиридесет и двама зловни, хапливи бойци в малките лодки — може и да не бяха от типа, за който те бяха подготвени, но поне се бяхме махнали от проклетия влекач и се движехме към целта. Това означаваше, че след като я неутрализират, ще получат топли дрехи и студена бира — ако все още са живи. По време на последните приготовления на палубата на влекача се реши, че във всяка лодка трябва да останат по трима души: боцман, радиооператор и един силен стрелец, които да отвързват на огъня, да изваждат плувци и да боравят с въжетата за водене на лодките между кулата и влекача. В любещото Северно море трябваше да влязат останалите двадесет и четири стрелци — дванадесет двойки плувци, по две на всяка от шестте колони на нефтодобивната кула.

Морето беше толкова бурно, че дори и на разстояние хиляда метра губехме от погледа си кулата и трябваше хората, останали на борда на влекача, да ни насочват с помощта на радарен екран и приемо-предаватели. В нормални условия обикновено приближавахме кулата от различни ъгли, за да си осигурим успешно нападение. Но в тези бурни води опитвахме да останем близо и да се виждаме един друг, за да не се изгуби някоя от лодките ни.

Лавирахме към огромната кула, чиито светлини все още се виждаха съвсем слабо в тъмнината. Проверих часовника си: 01,45. Струваше ми се, че сме прекарали часове на лодките, макар че след разбора установихме — достигнали сме мястото за скачане във водата за петдесет минути.

Питате как беше там, в морето? Толкова лошо, че всъщност с удоволствие напуснахме лодките и се пъгнахме в ледената вода. Ако

не друго, то поне шибацият вятър не се усещаше във водата. Нагласих маската си и се прехвърлих през перилата, хванал едно въже. Всяка плувна двойка носеше по едно. Целта беше да се завържем за крака на кулата, за да не ни отнесе течението. Никак не обичам безследно изчезнали.

Заплувах към една от огромните колони, от която можехме да достигнем вертикалните скоби, позволяващи да се изкачим на палубата при жилищните помещения. Над мен платформата, десететажна скелетна конструкция от бетон и стомана, светеше като някаква футуристична космическа станция. Протегнах ръка към масивната колона, но една вълна ме отблъсна от нея. По дяволите! Плувах срещу течението. Някакво напречно течение ме грабна, вмъкна ме под водата и ме захвърли върху облепената с раковини стоманена колона.

Измъкнах се на повърхността, плюейки вода. Още два опита и успях да метна въжето около колоната. Когато направих това, разбрах, че мистър Мърфи е дошъл с нас и присъствието му беше очевидно: цялата повърхност на кулата беше покрита с около петмилиметров слой лед.

Бързо свиках най-добрите си катерачи — Трейлър, Змията, Пустър и Коня — и обясних положението. Трябваше да намерят начин да се изкачат и спуснат пещерняшки стълби, които да закрепят с титанови куки, така че и останалите да могат да се качат.

Пустър тръгна пръв, огъвайки тялото си нагоре по хлъзгавата цилиндрична повърхност на скобата, като псуваше яко — ако можеше да го чуе, Ев Барет би се възгордял. Вдигахме шум, но това нямаше значение, защото вятърът беше силен, пък и бяхме сигурни, че терористите не ни очакват толкова рано.

Погледнах часовника си: 02,25. Изоставахме малко от моя график. Газех из водата. Разсъждавах над участта, която си бях избрал. Чаках цяла вечност.

— Мааааамка му! — Тялото на Пустър се появи от тъмното. Стовари се по гръб във водата на пет метра от нас с удар, от който ми прималя.

Изплувах до него, сигурен, че е мъртъв или в безсъзнание, или пък че си е счупил гръбнака. Той лежеше във водата и пръстите на

ръцете му конвулсивно се свиваха и отпуснаха. След това малките червени мустаци зад маската мръднаха. Накрая изпъшка:

— Мамицата му, горе е адски хлъзгаво.

Беше наред. Слава Богу! Усмихнах се. Вдигнах очи към небето.

— *Ставай*, заднико! Ставай! Би трябвало да се движиш в *тази* посока. — Посочих над главата си.

Той се обърна, изплува към подпората и каквато машинка си беше, започна отново. Този път свали ръкавиците си.

— Ръцете ми се хлъзгаха — обясни той.

— Ще загубиш малко от кожата си.

— И какво от това? Ще имам по-добро сцепление.

Този път и Змията, Коня и Трейлър тръгнаха нагоре. Трейлър беше този, който най-после се изкачи достатъчно високо, за да закачи първата стълба, приличаща на онези, по които се катерят цирковите артисти. Дадох сигнал на първите шестима мъже да започнат катеренето. Не след дълго последваха и останалите три стълби, всяка закачена с титановите куки за скобите. Подканих останалата част от екипа да започва нападението.

Планът представляваше истинска операция „ЦЕЛУВКА“. Щяхме да се изкатерим по стълбите до вертикалните скоби. След това, стигнем ли до скелетната надстройка на самата нефтодобивна кула, да намерим пътя нагоре, да се прехвърлим през парапетите и да очистим лошите. Двадесет и четирима от нас бяха достатъчно, за да ударим едновременно кулата от всички страни.

Гледах как двама немци се набираха нагоре по стълбата, която спусна Коня. На около шест метра височина ги удари минисмерч и куката се извади от нишата, в която беше загнездена. Паднаха във водата, все още вързани един за друг с въжето на плувната двойка. Измъкнаха се на повърхността, изплуваха до една опора и се хванаха за нея. Стълбата падна и замина на майната си. Опитах се да пресметна разходите. Всяка титанова кука се равняваше на билет за полет с „Конкорд“ от Ню Йорк до Лондон.

Махнах на швабите да дойдат до стълбата на Пустър и да се качват по нея. Като се убедих, че нямат проблеми, тръгнах след тях. Бях последният катерач. По средата на пътя издадох багажа. Какво, по дяволите, прави тук един старец? Висях дванадесет метра над бурния

океан. Погледнах часовника си: 05,18. Бяха изминали три часа от влизането ни във водата до окончателната позиция за нападение.

Задъхан и потен, независимо от ледения въздух, се прехвърлих през парапета и започнах да гледам как всеки заема предварително планираната позиция в така наречените от мен „международни двойки“ — двойки стрелци от различни националности. По палубата нямаше никакво движение и беше тихо, като изключим естествения шум на вятъра и морето и съсканията, стоновете, стърженето и пищенето на пневматично, хидравлично и електрическо оборудване. Помислих си, че може би мистър Мърфи е паднал от стълбата и се е удавил. Кучият му син. Дадох сигнал с ръка. Трейлър и Рич Бебето с по един партньор стрелец закачиха експлозивни на главната врата. Един друг от моите смъртоносни стрелци, дребно войнствено петле, когото наричах Малкия Карлос, заедно със Змията, с един тюлен, едър колкото оръжеен шкаф, когото бях нарекъл Хо-хо-хо, Пустър и техните швабски партньори блокираха прозорците, аварийните люкове-изходи и електроцентралите.

Дотук всичко беше много лесно — от лошите нямаше нито знак. Дали не ни правеха някакъв номер? Нямаше ли да я оплескаме? Включих предавателя си.

— *Напред!*

Настъпи Четвърти юли, Денят на Бастилията и юбилеят на проклетата кралица^[5]. БУУМ! — зарядите разбиха вратите; БААМ! — момчетата хвърлиха заслепяващи гранати в контролната зала и бързо влязоха вътре.

Следвах рамото на Трейлър. Пистолетът му, „Смит и Уесън“, беше зареден и готов за стрелба. Забелязах някакво движение зад едно електротабло, което не се виждаше добре от дима на гранатата.

Инстинктивно Трейлър завъртя пистолета си и изпрати три от специалните куршуми с боя.

— Умри, копеле гадно!

На гърдите на един от лошите се появиха три червени звезди. Вдясно от него забелязах движение. Швабският партньор на Трейлър завъртя своя ХК П-7 и очисти терориста с два 9-милиметрови восьмични куршума, които попаднаха в гърлото му. Дори и с подплънките, които носеше, този кучи син щеше да има проблеми с дишането в продължение на около два дни.

— Чисто е — обяви Трейлър по радиото. Сега Карлос, Змията, Хо-хо-хо, Рич, Коня и останалите започнаха последователно почистване на стая след стая в главните помещения на кулата. Свързах се по радиото с влекача и лодките и им казах да се съберат на едно място. Дочух няколко разпокъсани изстрела от пистолети и картечници.

— Имам заложници. Живи. — Това беше гласът на Лари Насипното злато. — Но са минирани.

Мамка му! Минирани. Къде, по дяволите, е детонаторът? Дали е електрически или с радиоуправление? Дали... Гласът на Пустър се намеси:

— Спипах минетчията с детонатора — беше заспал и скрил детонатора под дюшека. Развързвай ги, Лари.

Прекратихме учението в 07,30 часа. Съдиите (трима германци и трима американци) обобщиха резултатите: убити двама от лошите, ранени трима, заловени осем. Двама от добрите ранени. Дванадесет заложници освободени, без да има ранени. С една дума, прилична работа като за сутрин.

Намерих Рики в столовата — обработваше една чиния със супа от волска опашка, от която се вдигаше пара, и парче черен хляб, обилно намазано с бяло германско масло, а до лакътя си имаше чаша черно кафе.

— Приятно ли е, хер генерал?

Той ме погледна със зловна усмивка.

— *Ja*, презерватив такъв. Сутринта беше интересна. Напредвахте добре. — Млъкна, за да лапне една голяма лъжица супа. — Но тези упражнения винаги ми отварят голям апетит. А на теб? — попита той и загриза хляба.

А на мен? Стоях в гумения костюм с ожулени и замръзнали пръсти и болки в ставите, а от брадата ми се сщеждаха капки вода. Бях се облекчил в костюма си, което е честа практика по време на операции, и мириших на клозет.

— Ти, негодни кучи сине, духач и миризлив лайнен мозък, надуто, префърцунено, шибано нацистко швабско копеле! Седиш си тук и сърбаш шибаната супа с шибания хляб и си пиеш горещото шибано кафе, докато шибаният ми задник замръзваше в шибаното

Северно море, и ми задаваш този въпрос? Да ти го начукам, хер генерал!

Той се засмя гръмогласно:

— На мен ми се струва, *презервативе*, извини ме за грубостта, че тази сутрин ти си този, на когото го начукаха.

Кучият син имаше право. Но пък той носеше звездите, а аз — белезите.

Наистина след посещението при GSG-9 бяхме измръзнали и ни болеше. Но пък поне ни се падна да си играем с хора, които ни харесваха. Малко след завръщането ни в Щатите бях извикан в Щаба на Обединеното командване, за да ме уведомят, че част от „ТЮЛЕН-6“ е необходима за тайна операция в Ливан. Никак не харесвах ливанците.

Но през зимата на 1982 година в Ливан имаше американско военноморско подразделение, което беше част от международните сили, изпратени там след кланетата в бежанските лагери Сабра и Шатила; през миналия септември хора от фалангистките милиции си бяха отмъстили за убийството на чаровния си водач Башир Гамайел чрез избиването на около хиляда невъоръжени палестински мъже, жени и деца.

Ето защо Щабът на Обединеното командване и — без особено желание — Държавният департамент бяха решили два намалени по състав екипажа от „ТЮЛЕН-6“ (дванадесет човека вместо четиринадесет) да бъдат внедрени тайно в Бейрут. Мисията ни се състоеше в оценяване на възможни терористични заплахи срещу американски цели, проучване на посолството и охраняващите го морски пехотинци и предлагане на подобрения. Както се беше случвало често и преди, тръгнах малко преди Коледа.

Избора направих внимателно. Разбира се, ще взема Пол и Херцога. Сметнах, че Джу Индианеца ще пасне. Включени бяха и Златните близнаци, както и Змията, Коня, Пръстите, Пустър и едрият, брадат кучи син, когото наричах Хо-хо-хо, защото се смееше по този начин. Също така взех и любимия си младши редник за пушечно месо Рич Бебето. (Казах му, че ще се нуждаем от някой доброволец в случай, че се наложи да хвърлим някого на вълците. Той попита дали

да доведе и малката си Червена шапчица. „Ако тя наподобява чалма, вземи я“ — отговорих му аз.)

Дъждовете в Ливан бяха подранили през зимата на 1982 година и чувствах влага и студ, докато си пробивах път през претъпкания терминал на бейрутското международно летище, облечен само в леко сако и пуловер. Метнах раницата на рамо, взех в ръка чантите си и позволих на човешкия поток да ме повлече към митническите и имиграционни гишета.

Бях летял от Норфолк до Вашингтон, от Вашингтон до Ню Йорк, от Ню Йорк до Париж. Прекарах нощта в Париж и вкусих малко от ваканционното настроение — така и не узнах името ѝ, но тя беше виетнамка и доста красива, — станах в пет часа, взех такси за летище „Орли“, намиращо се на половин час от града в югоизточна посока. Оттам излитаха самолетите на авиолиниите от Средния изток, отиващи до Бейрут. Пътувах с лек ръчен багаж и малък пистолет калибър 380, който лесно можеше да бъде скрит, когато минавах през детекторите на метал.

Командоското ни оборудване, тежкото въоръжение и специализираните ни играчки пътуваха с Херцога, Лари, Франк и Рич Бебето. На тях се падна най-лекият маршрут: полет със самолет на Военновъздушните сили до базата в Сигонела, Сицилия; спокойна нощ за почивка със студена бира; след това рано сутринта полет със самолет „Ц-2 Грейхаунд“ на Военноморските сили за пощенски доставки, който щеше да ги спусне на летищната палуба на самолетносача „Индипендънс“, спрян близо до ливанския бряг. Оттам четиримата мои тюлени щяха да извършат десант с един контингент от Морската пехота, след това да сменят дрехите си, да се смесят с тълпата и да се отправят на север към града. Аз трябваше да ги посрещна с плячката им от външната страна на летищния терминал след седемдесет и два часа.

Пол, Коня, Пустър и Змията щяха да отлетят до Амстердам, а след това да се придвижат по суша до Атина. Там оставаха два дни, за да се убедят, че са „чисти“, след което да отлетят до Кипър, откъдето да вземат ферибота до Бейрут. В срок от четиридесет и осем часа трябваше да пристигнат в „Мюзиъм Кросинг“ — едно от малкото

места за преминаване между Източен и Западен Бейрут без опасност за живота. Джу, Хо-хо-хо и Пръстите имаха най-обиколния и опасен маршрут: Лондон, Париж, Франкфурт и Дамаск. След като пристигнат в сирийската столица, трябваше да вземат таксита и да стигнат до Бейрут по суша, да се регистрират в хотел „Самърланд“ на брега на север от летището.

В този конкретен патрул с бой аз бях водачът. Работих соло в продължение на един ден, запознавах се с релефа на земята, разпореждах се за транспорт, търсех подходящи квартири и се оглеждах за какво ли не. За всичко. Усмихнах се на мустакатия чиновник, който подпечата паспорта ми. Преди да премина през имиграционната служба, в ирландския ми паспорт имаше банкнота в пастелно розово и жълто от петдесет ливански лири. Сега имах виза за два месеца, а петдесетте лири бяха изчезнали.

— *Shukran* — Благодаря ви.

— *Aufwan* — Няма за какво.

Тръгнах по рампата към външните врати. Изглеждаше, сякаш отвън има въстание, но това си беше обичайната блъсканица, характерна за летищата от Третия свят — от Кайро до Карачи. Само дето в Ливан всеки беше въоръжен до зъби.

Три шофьори на такси се сбиха за мен и аз се предадох на победителя — дребен мургав човек с една-единствена гъста вежда и усмивка на мошеник поради зле защитата му заешка устна. Поведо ме към нещо, което някога вероятно е било „шевролет“. Последвах го, като го наблюдавах как подскача пред мен и върти рамене. Стигнахме до колата. Той спря. Обърна се. Масивната вежда се вдигна цял сантиметър.

— Закъде?

— Хотел „Комодор“, Игор^[6].

Той вдигна палец.

— *Sahafa* — Преса? Журналист?

— Да. *Sahafa*. „Айриш уйкли флагпоул“. Чувал ли си за него?

— Той ме погледна с поглед, който помислих, че за бейрутците е въпросителен.

— Не, мистър.

— Няма значение. Никой не е чувал за него. — Качих се на седалката за пътника, метнах чантите си на задната седалка и след

известна борба почти успях да затворя вратата.

— Как се казваш, *habibi*^[7]? — попитах аз.

— Говорите арабски?

— Не. Само няколко думи. Мога да ти кажа да вървиш на майната си и да питам за писоар.

— Това е достатъчно. — Шофьорът се обърна към мен, като усмивката му изглеждаше още по-абсурдна заради устната му. Тръгна, без да забелязва автомобилите от двете ни страни.

— Наричайте ме Абу Саид, *habibi*, Саид Абу Саид. — Поклати глава, протегна ръка и потупа чантите. — *Ya, habibi*, моля не правите това. Изкушава. Поставете под свои крака, моля.

Напъхах багажа както трябва и след несигурен завой таксито излезе от района на летището. Преминахме през две пътни блокади и тръгнахме на север по магистралата, която влизаше в града. Две коли „Волво“, които, изглежда, се състезаваха на стотина метра пред нас, внезапно се удариха и отскочиха настрани. Едната зави натам-насам, обърна се на сто и осемдесет градуса и спря. Другата се отклони към банкетата и с хлъзгане се закова на място. Шофьорите излязоха с пистолети в ръце. Абу Саид настъпи газта и профуча покрай стрелците. Добре дошли в Бейрут!

Пропуснаха ни през пост на Морската пехота, охраняван от момчета с розови бузи и незаредени автомати. Едно от идиотските „правила за влизане в бой“, обнародвано от бюрократите във Вашингтон, гласеше, че морските пехотинци нямат право да се защитават. Обърнах се и погледнах назад. Постовите бяха лесна цел. Погледнах отново напред и пред мен се простря крайградската картина на бомбардирани, изтърбушени сгради.

— „Бурж ал Баранеш“ — палестински лагер — обясни Абу Саид, докато минавахме през него. — Израелци не харесва.

Свърна вляво на едно кръстовище, зави надясно и заобиколи по неразрушената част на едно кръгово движение. Върху табелката на сградата вляво прочетох, че току-що сме подминали кувейтското посолство. Минахме и край нещо, приличащо на футболен стадион.

— Спортен център — обясни Абу Саид. — Организация за освобождение на Палестина използва за склад за оръжие. Израелци бомбардирани. Сирийци стреляли с танкове. Всеки — „бум-бум“.

Продължихме напред. Пейзажът вдясно от мен беше осеян с хаотично разпръснати, плоски като палачинки къщи.

— Лагер Шатила — обясни шофьорът. — *Kataeb* — Фалангисти... — Той прокара пръст през гърлото си. — Убили много палестинци тук.

Свихме вляво, след това вдясно по един малък път с коли, паркирани в две редици, а отстрани на пътя имаше блокове, преживели войната без много големи щети. Отново направихме S-образен завой и изведнъж пред мен вдясно се разкри великолепен изглед на синьо-зеленото Средиземно море. Дори и след всичките разрушения изгледът беше впечатляващ — този град трябва да е бил невероятно красив, преди ливанците да решат да извършат национално самоубийство. Отпуснах се на облегалката. След неколкостотин метра таксито беше разлюляно от силен гръм и трус, последван почти веднага от експлозия с опасен звук някъде зад нас. Обърнах се и видях черно-кафяв дим, издигащ се от жилищната зона, която тъкмо бяхме напуснали.

— Какво беше това?

Абу Саид се качи върху тротоара и спря. Излезе, погледна назад към пушека и с небрежен тон каза:

— Бомба в кола. Опасно.

— Няма майтап.

Върна се в таксито и се наведе над кормилото, затвори вратата с рязко движение и включи на скорост.

— Няма майтап, *habibi*.

С много усилия се изкачихме по стръмна, тясна улица, която прорязваше каньон в някакъв жилищен квартал, разположен на хълма. След това се спуснахме в слалом от другата страна, като се промъкнахме на косъм между пешеходците и паркираните автомобили, когато двойка пожарни коли с виещи сирени се понесоха срещу нас, без да обръщат внимание на насрещното движение. Последва друг, още по-стръмен хълм. Най-последно таксито спря пред входа на хотела с хриптене и с виеща се от радиатора пара. Дадох на Саид Абу Саид банкнота от сто ливански лири. Той се поклонил и се усмихна.

— *Shukran, habibi*. Желая ви приятно прекарване — спокойно.

— Благодаря, Абу Саид — наведох се, за да измъкна багажа си. — Ще ми трябва шофьор за няколко дни. Ти свободен ли си?

Той кимна утвърдително и каза:

— Триста щатски долара на ден и по петдесет за всяко преминаване на Зелената линия под обстрел.

— Двеста и петдесет на ден и по петдесет за всяко прекосяване на Зелената линия под обстрел, но без да ни улучат — протегнах ръка аз.

— Дадено — засмя се Абу Саид. — Да ви чакам ли сега, *habibi*?

— Не. Ще се видим утре сутринта в осем часа. За днес искам да се настаня, а след това ще ида да разглеждам града пеш.

Вдигнах чантите, влязох във фойето на хотел „Комодор“ и ги оставих пред гишето на рецепцията. Насреща вляво видях приятен на вид бар, облицован с червена пластмаса, със стъклени врати, които, стори ми се, водят към плувен басейн отново с бар.

„Комодор“ беше реномиран световен хотел. Той беше журналистически хотел в европейски стил: рай за сметките с разходите. Сметките от бара се превръщаха в сметки за пране, ресторантските квитанции се превръщаха в сметки „Телекс“ или „Международни телефонни разговори“. Същите неща се правеха и със злато и скъпоценности — можеха да бъдат закупени за гостите и да се впишат като сметки за стаи. Дори и винарската изба беше известна: сервитьорът на „Комодор“ можеше да донесе почти всичко, стига да има време да уреди отпечатването на етикетите.

Настаних се, захвърлих багажа си в опърпаната стая с изглед към задния двор, слязох в бара, изпих два коктейла „Бомбай“ и тръгнах на разходка.

От хотела излязох на улица „Хамра“, сърцето на търговската дейност в Западен Бейрут. По улиците патрулираха френски войници по двама, като автоматите им бяха праметнати през вратовете. Присъствието им трябва да е било окуражаващо, защото улица „Хамра“ кипеше. Коли и таксите натискаха пронизващите клаксони и създаваха непрекъсната какофония, наподобяваща звуците на биещи се котки. Магазинчетата за бърза храна скоростно въртяха бизнес с печени пилета, шварма и фалафел^[8]. Сергии с безалкохолни напитки предлагаха студен плодов сок. Магазинери, отдавна изгонени от бомбардираните си магазини, трупаха стоката си по тротоара.

Въпреки спокойствието групичките младежи в джинси, кожени якета, с недотам добре скрити оръжия, които се шляеха пред жилищните блокове и магазини, ми създаваха същите усещания както

преди десетилетие, когато наблюдавах мистър Чарли по Делтата на река Меконг. Купих си един еклер в пекарницата и с удивление видях нещо като фабрика за бомби, когато вратата на мазето на магазина се отвори за миг. Малко информация се намести в главата ми. Бейрут беше точно като Виетнам, където някоя мирна колибка често пъти играеше ролята на вход за таен тунел, водещ към скривалище на оръжие. Окей, ливанци! Мамка ви! Човекът акула пристигна.

С помощта на карта намерих пътя към Американския университет, разходих се покрай стените и вратите му, а след това минах бавно между бетонните руини, където растяха бугенвилеи, а по някои от тях се въдеха и улични котки с отворителен характер. Продължих към крайбрежния път, „Авеню дьо Пари“, за да видя седеметажната сграда на американското посолство от страната му с изглед към морето.

Минах край посолството. То беше една реликва от времето, когато посолствата са били толкова открити и незащитени, колкото и обществените библиотеки; спрях за няколко минути, за да седна и да съзерцавам неумолимото, безкомпромисно и упорито синьо старозаветно небе, а след това се изправих и продължих разходката си. Не ми трябваше много време, за да се убедя, че сигурността в посолството беше пълна нула. По протежение на пътя към него бяха натрупани нависоко торби с пясък, за да предпазват от стрелба откъм улицата. Но ако терористите минат по незащитения път с камион, пълен с тротил, експлозията щеше да бъде насочена към сградата вместо в обратна посока. А всеки можеше да докара колата си до самите врати: нямаше тежки бариери, които да не позволяват приближаването на превозни средства. Поставени бяха само леки прегради и варели, пълни с пясък. Повечето от застаналите отвън охраняващи ливанци носеха само пистолети и нищо по-сериозно. Морските пехотинци с автоматите се намираха вътре, където най-малко имаше нужда от тях.

През останалата част на деня обикалях улиците, като се запознавах с обстановката между посолството и хотела и търсих апартаменти, които можем да използваме като скривалища. Проблемът беше там, че не можех да чета арабския вариант на „Дава се под наем“, а и да разпозная дали има такива надписи. Стъмни се рано, малко след 16,30, и се отправих към хотела и неговия приятен бар. Когато се качих

в стаята си, внимателно прегледах багажа. Беше претърсван. Това нямаше значение, защото не носех нищо, което да покаже кой съм; с изключение на това, че няхах самообръсначка, всичките ми книги бяха британско издание — имах и един празен репортерски бележник. Слязох в бара и още не се бях настанил на стола, когато барманът постави пред мен един двоен „Бомбай“ с лед. Стаята ми може да беше мърлява, с разръфан мокет, капещи чешми и разтегнати пружини, но барът определено си беше заведение с пет звезди. Всичко е въпрос на приоритети и хотел „Комодор“ беше степенувал приоритетите си както трябва.

В осем часа на следващата сутрин Абу Саид седеше пред хотела и ме чакаше. Двигателят на колата работеше. Метнах се на предната седалка.

— *Yallah* — Да тръгваме.

— Къде?

— За кафе. Закарай ме в най-добрата кафетерия, която ти е известна.

— Дадено, *habibi*. — Абу Саид се усмихна под влажния си мустак, настъпи газта и изфуча надолу по хълма към морето.

Прелетяхме по крайморската улица „Коуст роуд“ южно от Халде. Прелетяхме е слабо казано. Абу Саид караше като тюлен. Шосето беше с две платна и когато движението в южна посока беше твърде бавно за него, той прекосяваше разделителната ивица, надуваше клаксона, включваше дългите светлини и караше срещу насрещните коли, като финтираше и се промушваше между платното и банкета при разминаването със спиращите и отбиващи от пътя коли и камиони. На около шест километра източно от летището той зави в един набразден коларски път и след още половин километър друсане спря пред малък анонимен магазин, прозорците на който бяха защитени с два реда торби с пясък.

— Най-добро кафе в Бейрут. Кафене на мой братовчед.

— Страхотно. Сега, Абу Саид, моля те, бъди така добър да дойдеш с мен. Нуждая се от твоите напътствия и съвети.

През този ден вездесъщият Абу Саид ми помогна да си намеря два апартамента — един за моето „бюро «Новини»“ и един за „фотографите“ и „техниците“ ми, които щяха да пристигнат на следващия ден следобед. Платих месечен наем плюс наема за още един

месец като бакшиш — всемогъщият подкуп за бързо свършена работа, който помага в целия Среден изток. И така се сдобих с два комплекта ключове. Освободих стаята си в хотела и оставих чантите си в по-големия апартамент. Наех и един от безкрайно многото братовчеди на Абу Саид за втори шофьор. Вече разполагах с два псевдошевролета и двама мустакати шофьори на име Абу Саид и затова започнах да ги наричам такси „Алфа“ и такси „Браво“.

На третия ден привечер групата ми пристигна непокътната. Прибрах Херцога, Лари, Франк и Рич Бебето от летището, взех Пол, Змията и Коня от „Мюзийм Кросинг“ и отидох с трудности до хотел „Самърланд“, който се намираше близо до плажа в северна посока от Шатила. Джу, Хо-хо-хо и Пръстите провеждаха съвещание в бара. Необходими ми бяха три часа, за да ги откъсна от трите млади приятни създания, които желяеха да се присъединят към нас за вечерта.

Апартаментите скривалища едва ли можеха да бъдат по-добре разположени. Единият се намираше на каменния път, на не повече от шестстотин метра от американското посолство. Това беше четиристаен апартамент на третия етаж и гледаше на север към Средиземно море и част от Джуния — укреплението на маронитските християни. Вторият апартамент се намираше близо до главната квартира на „Уницеф“. Беше по-малък, но удобен и ни позволяваше лесен достъп до задната врата на посолството.

Средствата за комуникация бяха важни. В багажа на Херцога имаше няколко радиоапарата и организирахме три отделни комуникационни мрежи. Едната беше предназначена за свързка между двата апартамента, другата за обаждане от улицата с помощта на миниатюрни приемо-предаватели. Дори си имахме и портативни телефони за спътникова комуникация и спътникова чиния, с помощта на които можехме при нужда да разговаряме директно с Щаба на Обединеното командване. Вечно предпазливият Херцог беше донесъл и нова играчка — ръчен апарат за кодиране на речта. При използване се набира шифровъчен код, след което съобщението се записва на лента. При обаждане по телефона — може и от улични автомати, хотелски телефони и прочие — се възпроизвежда записът от лентата в слушалката. Получателят записва съобщението и използва същия цифров код, за да разшифрова съобщението. Комбинацията може да бъде сменявана ежедневно, а дори и ежечасно, ако е необходимо.

Параметрите за работата ни бяха строго ограничени. В посолството знаеха, че ще идва група за проучване от щаба на Обединеното командване, но загубените дипломати не искаха да имат нищо общо с нас. Според тях безопасността на посолството беше окей и първокласна и нямаше място за тревога. Време беше да се веселим и да пеем „ла-ла-ла“.

Майната им! Ще трябва да ги спасяваме напук на самите тях.

Разделих групата на двучленни екипи — плувни двойки. Пол и Херцога, Змията и Пустър, Златните близнаци, Рич и Хо-хо-хо и Джу и аз. Мисията ни беше да проверим дали съществува заплаха от терористи и ако има такава, как може да бъде блокирана. Знаехме, че морските пехотинци биваха обстрелвани от снайперисти от шиитските бедни квартали срещу летището и затова изпратих Пол и Херцога да разузнаят зоната от една страна, а Златните близнаци трябваше да видят гледната точка на хората от другия край, за да определят целите си. Змията, Пустър, Джу и аз щяхме да се съсредоточим върху посолството. Останалите две двойки имаха задачата да обикалят насам-натам и да преценяват настроенията в града, за да се опитат да определят зоните с повишена опасност.

Мамицата му! Целият град беше една зона с повишен риск. На следващата сутрин Джу и аз отидохме на кратка разходка из спретнато нагласените пътеки, които пресичаха Американския университет в Бейрут, намиращ се зад посолството. Джу носеше фотоапарат с автоматично фокусиране и за минувачите той беше просто поредният задник, който снима разни неща. Но това, което всъщност вършеше, беше класическо оценяване на цел: произвеждаше визуален „разказ“, показващ до каква степен не е защитена задната част на посолството и колко лесно може да се проникне в него от всяка страна.

Разхождахме се, разговаряхме и правихме снимки в продължение на час, а след това решихме да намерим място, където да хапнем. Пред един малък магазин близо до улица „Бекхаази“ Джу се обърна към мен:

— Усмхни се... — и вдигна фотоапарата.

— Здравей, мамо — магнах с ръка аз.

Направи снимката и се обърнахме, за да продължим надолу по улицата.

За по-малко от секунда шестима тийнейджъри с извадени пистолети и двама с автомати „Калашников АК–47“ се хвърлиха към нас от една уличка, като говореха бързо на арабски, сочеха фотоапарата на Джу и ни махаха, за да спрем.

Джу понечи да реагира и да се защити. Спрях го само с мръдване на едната си вежда — не искахме никакви неприятности посред бял ден на претъпкана улица. Вдигнах ръце и опрях гръб до стената. Джу направи същото.

— Какво има? — попитах и се усмихнах окуражаващо на въоръжените хлапета. Не получих никакъв отговор. — *Parlez vous francais?*^[9]

Едно от хлапетата ми отговори на френски със силен акцент:

— Кой сте вие?

— Je suis journaliste^[10]. Sahafa. Преса.

Хлапетото преведе за приятелите си. Не бяха впечатлени. Автоматите сочеха гърлата ни. Само за сведение забелязах, че превключвателите на автоматите бяха в положение за автоматична стрелба и хлапетата са поставили пръстите си на спусъците. Опитах се да си припомня какво усилие е необходимо, за да задейства човек автомат АК–47. Беше съвсем минимално и затова реших, че не искам.

Оня с френския се обърна към мен:

— Приятелят ви направи снимка на секретна военна инсталация. Казах на Джу какво е направил.

— Изглеждай засрамен, заднико! — скастрих го аз.

Джу наклони глава и промърмори нещо под носа си. След това отвори фотоапарата, извади лентата и я изтегли, като освети всичко.

— Питай ги сега доволни ли са, защото, ако не са, ще ги избия, копелета недни?

Хлапетото, което говореше френски, взе лентата от Джу. Оръжията бяха свалени.

— Каква инсталация обезпокоихме? — попитах аз.

Хлапетото посочи с ръка към магазина:

— Милиционери живеят тук. Мурабитоун.

— Това секретна инсталация ли е?

Хлапетото кимна сериозно и каза:

— Цялата улица принадлежи на Мурабитоун.

— Ами съседната улица? — посочих на запад.

— Принадлежи на милицията Амал Шиа — обясни хлапето и пак кимна.

— А там? — посочих на изток.

— Една улица Мурабитоун. Съседна улица Сирийска национална партия. — Посочи с ръка към бордеите на Хамра. — Там Хизбула — Партия на божията милиция на шиитите.

С благодарност наклоних глава.

— *Shukran. Merci beaocur.*^[11] — И Джу и аз си тръгнахме.

— Тука е като в проклетия Южен Бронкс — каза Джу. — Всяка улица е територия на някоя банда.

Към края на първата седмица знаехме, че „те“ наблюдават посолството. Това, което не знаехме, беше кои са „те“. Имаше твърде много нездрави, повтарящи се неща: едни и същи автомобили пристигаха по различно време; едни и същи брадати лица спираха, сякаш за да видят колко часови са на пост; едни и същи таксите и камиони приближаваха страничната врата, за да проверят дали някой ще ги спре или не.

Аз разработих свой график. Наблюдавахме посолството двадесет и четири часа с помощта на камери, бинокли и уреди за виждане при слаба светлина. Змията и Пустър, които дежуреха в гробището, започнаха да се катерят и да слизат по стената на блока. По този начин не биха безпокоили стрелците, които често пъти спяха на стълбището, а и никой нямаше да чува асансьора, когато двамата се прибираха и излизаха.

Доколкото можехме да разберем, в Западен Бейрут имаше над две дузини отделни въоръжени групировки, без да се броят многонационалните сили, израелците, сирийците или ние. В числото на въоръжените влизаха милиции, частни армии, улични банди, обикновени главорези и заклетии терористи, така че можехме да избираме нашите лоши от пълен спектър.

Към началото на втората ни седмица в Бейрут бяхме чули избухванията на половин дузина бомби в леки коли. Два пъти бяхме тичали до мястото на експлозията, за да видим размера на щетите. Бяха значителни. Натъпчете един „Мерцедес“ с експлозиви и същото

количество пирони и друг непотребен метал, взривете го в оживен район в най-натоварения час и ще постигнете нелоши резултати.

Има и нещо наистина страшно при бомбите в колите. Във всяка кола може да бъде поставена бомба. Тези бомби се правят, за да убиват невинни хора по ужасяващ начин; почти незабележими, без специализирано оборудване, те могат да бъдат взривени или с часовников механизъм, или с инфрачервени сигнали, или с уред с дистанционно радиоуправление.

Оръжията, с които разполагаха уж обезоръжените милиции в Бейрут, бяха ужасно много. Но никой танк или гранатомет, минохвъргачка или дори гаубица нямаха страховития, отблъскващ ефект на бомбите в автомобилите.

Набезите на Пол до бордеите в Южен Бейрут също предизвикаха песимистични предвиждания.

— Морските пехотинци са въввлечени в една война, която не могат да завършат — каза той. Пол обясни, че те са изправени пред партизани и на шиитите, и на друзите. На юг израелците провеждали разузнаване със стрелба из бордеите на шиитите в Хей ал Селум. — Морските пехотинци държат низината близо до летището, докато милициите държат възвишенията и хълмовете на изток. Това е откачена история. Но десетте правила за влизане в бой със стрелба, по които работят морските пехотинци, са абсолютно безумие — заключи Пол.

По време на пост, на моторизиран или пеши патрул, зареденият пълнител трябва да бъде вкаран в оръжието, като затворът трябва да бъде спуснат, оръжието поставено в режим на безопасност и в цевта не трябва да има куршум.

— Не трябва да бъде вкарван куршум в цевта, ако това не е наредено от офицер. Освен в случаите, когато действате в самозащита, в които случаи е позволена употребата на смъртоносно оръжие.

— Единствената инструкция, която не са дали на бедните задници, е: „Когато стрелбата започне, наведете се напред, поставете глава между краката си и се целунете по задника за сбогом.“

Според Пол сигурността на Морската пехота беше толкова лоша, колкото тази на посолството. Отпразнувахме навечерието на Коледа, като проведохме свое проникване в посолството, за да видим колко близо може да стигне врагът, без да бъде забелязан. Отговорът не беше

добър: Пръстите, Херцогът и Рич Бебето имаха възможността да поставят достатъчно „заряди“ (използвахме пластмасови бутилки, пълни с вода), за да могат да превърнат цялата сграда в купчина бетонни палачинки, и нито едно отговорно лице не ги видя или не ги попита какво търсят тук. Лари и Франк взеха парче пластмасова тръба с размерите на базука и се промъкнаха до плажа от другата страна на посолството, където поставиха пластмасовата тръба насочена към една канцелария, за която смятахме, че е на станцията на ЦРУ.

Змията и Пустър се изкатериха по задната стена на посолството, добраха се до един затворен прозорец и лепнаха на него бележка с надпис: „Момчетата бяха тук и да ви го начукаме на всички...“ Аз и Пол разузпахме предната врата. Ако бяхме убийци, тук щеше да има клане. Ливанските часови спяха, морските пехотинци бяха вътре, а поделението за сигурност на посолството беше просто една шега. Дори египтяните биха се справили по-добре.

Прекарахме Коледа в големия апартамент с изглед към морето и ядохме печени пилета, пържоли и бира, докато обсъждаме как терористите биха ударили посолството.

— С реактивни гранати — каза Пустър. — Това е предпочитаното оръжие в района — всяка милиция има стотици от тях.

— Плюс факта — добави Франк, — че с реактивна граната можеш да удариш отвсякъде — разбиваш някой апартамент наоколо и стреляш в канцеларията на проклетия посланик.

— Не в *неговата* канцелария — поправи го Пол, — а в тази на секретарката му. С външния прозорец.

— Независимо как ще стрелят, шкипере — обобщи Пустър, — искам да кажа, че наоколо има много от тези гранати, лесно се използват и са ефективни.

— Много лесно може да бъде координирана една атака с реактивна граната — вметна и Рич Бебето. — Изстреляй едновременно двадесет, а дори и тридесет и ще предизвикаш голяма бъркотия.

Пръстите отвори една тенекия с бира „Хайнекен“ и отпи бавно голяма глътка. Оригна се и въздъхна:

— Не става.

— Какво не става? — попита Пустър, топна една кълка в чесновия сос и задъвка.

— Нападението с реактивни гранати, Пуст. Мисля си, че ако искаш да удариш едно посолство, ще искаш да го удариш здравата.

— Партизани стреляха с реактивни гранати по посолството в Ел Салвадор — обади се Змията.

— Използват ги и във Филипините. И какво? Това не означава нищо. — Пръстите беше категоричен. — Първо, те са били партизани, а не терористи. Второ, не са имали нищо по-тежко.

— Е, та? — попита Пустър и запрати костта в кошчето с попадение, заслужаващо три точки.

Хо-хо-хо реши да се намеси:

— Смятам, че Пръстите е прав. Реактивните гранати са една възможност, но тук имат и минохвъргачки, а и Амал притежава няколко бронетранспортъора, оставени от Организацията за освобождение на Палестина, а също и един-два танка.

— Хизбула също има танкове — каза Херцога. — А може би и гаубица.

— Мама му стара! — възкликна Пол. — Вероятно проклетите фалангисти имат повече оръжие от самата Ливанска армия, но какво доказва всичко това?

— Доказва, че това място е едно шибано буре с барут — каза Джу.

Лари Насипното злато седеше на прозореца в ъгъла, тихо смучеше бирата си и общуваше със Средиземно море. Извъртя се и ни отправи един меланхоличен поглед.

— Момчета — каза провлачено той, — ще ви издам една малка тайна. Ако аз бях едно изтаковано танго, нямаше да се шматкам наоколо и да си пиляя тактическата шибана изненада с някаква си шибана реактивна граната. Когато искаш да привлечеш вниманието на някого, го удряш точно между очите с един шибан дирек, широк шест на дванадесет сантиметра. Струпваш най-голямата шибана бомба, която можеш да купиш с мангизи — а това си е една шибана кола бомба. И това е шибаната истина. Толкова по въпроса. — Обърна се отново, за да си гледа морето.

— Е, да ти го начукам много, старшина — изкикотих се аз. Пресуших бирата си. — Господа, това е най-дългият коментар, който някога сме чули от Лари, а може би и най-дългото наблюдение, което

изобщо някой е чувал от Лари. Ето защо на него трябва да гледаме с уважение.

— Да, ама е прав — каза Пръстите.

— Обзалагам се на задника ти, че е прав — отговорих. — Ще използват кола бомба. Затова нека се заемем с малко обратна инженерингова дейност: те искат да влязат през задната врата на чичо Сам, а ние не искаме да ги пуснем. Как се прави това?

Пет дни по-късно имахме отговора. Бях телефонира на магьосниците технолози по телефона за спътникова комуникация и бях обяснил проблема. Изпратиха ни две черни вълшебни кутии и една страница с инструкции.

Концепцията беше достатъчно проста: бомбите с радиоуправление се взривяват чрез изпращане на сигнал със специфична честота. Ако човек излъчва на честотата, използвана от устройствата за радиоуправление и сигналът му попадне на някое активно устройство, детонаторът ще се активира и бомбата ще избухне.

Черните кутии имаха диапазон от триста и пет метра. Оставаше да се види дали работят.

Имаше само един начин. Пол и аз взехме по една кутия, опаковахме ги в найлонови раници и след това ние двамата заедно с Пръстите и Лари излязохме на бавна разходка из Западен Бейрут. Аз се возех при Абу Саид „Алфа“; Пол взе Абу Саид „Браво“.

Карахме бавно. Лари седеше на задната седалка, като в скута си държеше дипломатическо куфарче, специално направено да побира автомат ХК МП5К. За да стреля, Лари трябваше само да натисне спусъка на дръжката на куфарчето. Там имаше етикет на организация за телевизионни новини. Аз седях на предната седалка, а раницата се намираше на коленете ми и кутията в нея беше включена.

Движихме се по крайбрежния път към Мазраа в северния край на Факахани — окръга, в който Организацията за освобождение на Палестина беше установила щаба си по време на дългата окупация на Ливан. Сега най-малко повредените жилища бяха населени от нови наематели — ливанските мюсюлмани. Според Абу Саид много от тях били бедни шиити. Оттам щяхме да се отклоним на юг към Бир Хасаан

и Бир Абед, които бяха два от най-бедните шиитски квартали. Изглеждаха подходящо място за хора, които се занимават с направата на бомби.

— Какво иска най-напред? — попита Абу Саид.

— Да покажа на колегата си старите канцеларии на щаба на Организацията за освобождение на Палестина — отговорих. — Той е телевизионен продуцент от Америка и много важен човек. На такъв му викат тузар. — Казах това с най-искрено изражение.

— А, тузар — изгрухтя ливанецът. — Ще ви закарам.

Отклонихме се от крайморския път и тръгнахме към бомбардираните къщи, бункери и канцеларии, които някога са били дом на легионите на Ясер Арафат. Въпреки всичко улиците, все още покрити с отломки, бяха пълни с хора.

Абу Саид посочи към една обгоряла къща вдясно:

— Тук била една от канцелариите на Арафат.

Лари изпръхтя.

— И тук — през улицата — още канцеларии на Организация за освобождение на Палестина.

Лари погледна през полуотворения прозорец и попита:

— Сега кой живее тук?

— Шиити, които загубили свои домове.

Обикаляхме квартала, като Абу Саид показваше местата, които са принадлежали на палестинците. След това отново зави на юг и се насочихме към стария лагер Сабра.

Изведнъж едно триетажно здание на три преки напред изригна като вулкан. Голяма, червена огнена топка погълна къщата, ревът на експлозията беше оглушителен, а ударната вълна подхвърли таксито ни във въздуха на тридесетина сантиметра.

— Исусе! — Лари се наведе към пода, когато едно парче бетон удари покрива на колата.

— Завий обратно и ме чакай тук — казах, изскочих от колата и затичах по посока на експлозията. Лари ме последва, стиснал в ръка куфара. Колкото повече се приближавах, толкова по-горещо ми ставаше. Пламъците бяха обхванали всичко. Шест автомобила бяха подхвърлени като кибритени клечки и на мястото, на което се намираще сградата, сега зееше кратер с дълбочина около десет метра, пълен с горящ чакъл. Ливанци, някои от тях разкъсани на парчета,

лежаха на улицата. Двама мъже се опитваха да отворят вратата на едно горящо комби, в което бяха заключени две жени. Тъй като пламъците станаха по-големи, мъжете се отказаха от усилията си и всички гледаха, отвратени и прималели, без да могат да отвърнат очи от горящите жени.

В далечината се чуха сирени и клаксони. На улицата се появиха два пикапа, на които с болтове бяха закрепени 20-милиметрови трицевни оръдия. Двама стрелци, облечени доста странно в подплатени черни кожени якета и дънки, стреляха в небето, без да се целят. Сигурно са сметнали, че има израелска бомбардировка.

Хванах Лари за рамото и се върнахме при таксито.

— Това не може да бъде истина — казах, докато си пробивахме път между истеричните ливанци.

— Има ли някакво значение, шефе?

Спрях се, за да погледна назад към касапницата:

— Не. Вече не.

Искането ми за среща със старши служител от посолството беше уважено, макар и с нежелание. За да поддържаме оперативна секретност, щяхме да отидем само аз и Пол и трябваше да променим външния си вид, в случай че наблюдателите правят снимки или записват на видео влизащите и излизащи хора.

Въведоха ни в огромна канцелария на горните етажи. Прие ни още един дипломат като от филмите: висок, с посивяла коса и с възвишено аристократична външност. Съвсем не криеше това, че не иска да присъства на тази среща.

Представихме се. Стисна ни ръцете хладно, а след това седна на дивана и зачака да му представим материалите си.

Извадих черната кутия, както и някои събрани от нас доказателства за сигурността на посолството. Веднага започнах по същество:

— Сър, аз и хората ми прекарахме три седмици в проучване на околността и смятаме, че сте уязвими за нападение.

— Ако това е мнението ви, полковник, то уверявам ви, че ще го обмисля най-стриктно.

— Изследвахме сигурността ви и в нея има зеещи дупки.

Той прочисти гърлото си:

— Полковник, това посолство някак си е успяло да устои на ливанската гражданска война, която се води с пълна сила от 1975 година насам. Издържахме на Организацията за освобождение на Палестина, на сирийците и на израелците. Все още сме тук. А сега вие идвате, прекарвате три седмици в страната и каквито мигновени експерти сте се навъдили, ми казвате, че охраната ми има „зеещи дупки“. Нека ви припомня, полковник, че аз познавам тази страна и хората ѝ, познавам и се доверявам и на служителите си. Сигурността на това посолство е наред и това е позицията ми.

— Но ситуацията е променена през последните шест седмици, сър. От нашето проучване се вижда, че на американците сега се гледа като на съюзници на маронитите, а не като на честни посредници, които защитават всички ливанци. Съществува недоволство у общностите на шиитите, сунитите, друзите и...

Той ме прекъсна:

— Добре познавам политическата ситуация тук, полковник. И макар че има известни промени в нея, сигурността ни няма нужда от подобрения.

— Моите уважения, сър, но смятам, че положението ви ще се обърка много.

Дипломатът се изчерви.

— Полковник, няма нужда от...

— Проучването ни показва, че в близко бъдеще не е изключено посолството да бъде цел на нападение с кола бомба. Ето защо, сър, най-горещо ви препоръчвам да промените достъпа до посолството, да подсилите въоръженото присъствие в района му и да използвате устройства като това. — Показах кутията.

— Какво е това?

— Радиопредавател, който излъчва на честоти, използвани за взривяване на бомбите в колите. Обхватът му е от около триста метра. Предлагаме да поставите чифт от тези кутии на покрива. По този начин всяка кола бомба с радиуправление в околността ще избухне, преди да се приближи достатъчно, за да нанесе щети на посолството.

— Искате да кажете, че ще унищожим колата, преди да е стигнала до посолството? — изгледа ме с невярващи очи посланикът.

— Да, сър.

— Но това ще предизвика ранявания и смъртни случаи.

— Е, вярно е, сър, но...

— Неприемливо е — отсече той.

— Кое е неприемливо?

— Предизвикването на ранявания и смърт. Не можем да вършим такива неща. Безразборните ранявания и убийства ще се отразят лошо на имиджа ни.

— Извинете грубостта ми, сър, но вашият имидж да върви на майната си. Тук става дума за това, че искаме да запазим вас и хората ви живи.

— Не по този начин. — Старшият служител погледна към кутията с отвращение. — Такива неща не са... правилни. Това не е подходящ начин за работа, полковник. Подобни устройства ще бъдат нечестни спрямо ливанското население и аз не искам да имам нищо общо с тях.

Стана.

— Сега моля да ме извините. Благодаря, че дойдохте, полковник. Надявам се вие и хората ви да пътувате в безопасност до дома.

Е, майната му! Майната им на всички дипломати! Същия ден опаковахме играчките си, преминахме през охраната на морските пехотинци, показахме личните си карти от Военновъздушните сили, отидохме с ферибота до самолетоносача „Индипендънс“, един самолет ни откара до Сигонела и заминахме за Норфолк.

Старшият американски служител не беше сред шестдесет и тримата убити, когато на 18 април, около деветдесет дни след като напуснахме Бейрут, един шофьор самоубиец, каращ камион, натоварен с експлозиви, превърна неговата седеметажна сграда на дипломатически фантазии в чакъл. Той се отърва само с една драскотина, което показва какъв късмет имат лайнарите. Колите-бомби имат допълнителни радиодетонатори, просто за в случай, че шофьорите самоубийци ги хване шубето. Ако черните ни кутии бяха на покрива, по всяка вероятност бомбата щеше да бъде взривена, преди да премине през хилавите барикади и да отиде чак пред вратата на посолството.

Но както каза той по време на нашия инструктаж, черните ни кутии може да предизвикат жертви от цивилното ливанско население, а да не дава Господ да умират ливанци, когато вместо тях могат да умрат американци.

[1] Господин полковник (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Хубавата бира в Германия (нем.) Schtuff е английска дума, изписана така, както би я изказал германец. — Б.пр. ↑

[3] Температурата е по Фаренхайт — Б.пр. ↑

[4] Да (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Празници, чествани с фойерверки. — Б.пр. ↑

[6] Име на камериер от американски сериен мултфилм. — Б.пр. ↑

[7] Уважаеми (араб.). — Б.пр. ↑

[8] Арабски ястия (араб.). — Б.пр. ↑

[9] Говорите ли френски? (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Журналисти сме. (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Благодаря много (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Предадох командването на „ТЮЛЕН-група 6“ на полковник Боб Гормли на 5 юли 1983 година. Идеята за напускането ми не беше моя, но бях изкарал три години (повечето командни постове са за по две години) и започнах да усещам тънки намеци, че Военноморските сили ме искат на друго място.

Как успявах да ги доловя? Ето един пример. Буквените оценки по рапортите за досиетата са подобни на училищните.^[1] „А“ е най-добрата, а „F“ е равна на слаб две. Тед Лайънс редовно ми пишеше оценки „В“ и „С“ и ме закопаваше с коментари като: *„Бидейки под моето административно управление, подполковник Марчинко се намира под оперативния контрол на командващия за обединените операции и последният може най-добре да прецени дали постиженията на «ТЮЛЕН-6» заслужават запазването на командир, който не се съобразява с властите и оказва силно отрицателно влияние на добрия порядък и дисциплината извън собствената си група.“*

Вицеадмирал Дж. Д. Джонсън, който ръководеше Атлантическата група наземни войски, редовно беше вземал страната на Тед, докато Дик Шолтс дойде, за да ни инспектира. След посещението на Шолтс отношението на Джонсън се промени. Той започна да ни помага и да ни подкрепя и за всеки неприятен доклад, който Тед пишеше по мой адрес, изготвяше доклад с противоположно съдържание. Отговорите му съдържах текстове като: *„«ТЮЛЕН-група 6» е строго секретна група, от която са пряко заинтересовани Белият дом и Обединеното командване. Това е единствената по рода си организация. Ето защо структурата, процедурите и обучението ѝ трябваше да бъдат наченати без улеснението от опита на съществуващ подобен модел... Той трябва да преодолее неизбежната инерция на една система, подготвена да се справя с не чак толкова спешни неща. Често пъти е трябвало да излиза от системата, за да посреща суровите изисквания на сроковете за развиването на «ТЮЛЕН-група 6». Естествено, предизвиквал е учудване. Не ми е*

известен начин, по който би могъл да избегне това. Хората на делата и хората на думите често пъти влизат в недоразумение... Жалко е, че строго секретната природа на този проект и объркващата командна верига са довели до неласкавата оценка на подполковник Марчинко от прекия му началник.“

Но в крайна сметка всичките похвали на адмирал Джонсън не можаха да ми помогнат. Ведомството „ТЮЛЕН“ искаше да си ида. Ето защо на последния ми доклад за годност като команден офицер получих оценки „Н“ и „Г“, които са толкова ниски, че всъщност се намираха извън оценъчната скала. Човек получава оценка „Н“, когато командващият военноморските операции го залови, че се намира в неговото легло и чука неговата съпруга на тяхната годишнина. Човек получава оценка „Г“, ако дефлорира четиринадесетгодишната дъщеря на командващия върху билиардна маса в местната кръчма под съпровод от одобрителни скандирания на тълпа похотливи тюлени.

Аз получих оценки „Н“ и „Г“, защото към 1983 година бях направил много повече от обикновено стъпване с подковани обувки върху Тед Лайънс. Номерата с Тед повторих и с бригадните генерали от Групата на Военноморските сили за война със специални методи–1 в Коронадо Дейв Шайбъл и заместника му Катал Флин-Ирландеца. Към 1983 година им бях омръзвал, бях заплашвал, отблъсквал, провокирал, обиждах и правех номера на бригадните генерали, занимаващи се с войната със специални методи по двете крайбрежия на Щатите. Що се отнася до мен, действията ми бяха оправдани — имах да изпълнявам мисия. По мнението на останалите аз бях преминал всякакви граници. Взимах най-добрите им хора. Докато те се бореха за всяко пени, аз — пред погледите им — си палех цигарите със стодоларови банкноти. Получавах най-хубавите играчки. Най-лошо от всичко беше, че съсипвах системата им. Отнасях се с повече уважение към моряците си с по-ниски звания, отколкото към полковниците и бригадните генерали. Ядях и пиех с редниците и старшините; организирах шумни забави и казвах „мамината ви“ на офицери от генералския състав.

Заваляха телефонни обаждания и записки. Проведоха се ред събрания. Взето беше решение и през месец юни 1983 година ме уведомиха, че ще бъда сменен, както и кой ще ме смени. Все се бях надявал, че Пол Хенли ще ме наследи. Но не би. След по-малко от

четири седмици бях освободен. Нямах никакво право да се обаждам. Свалянето ми беше решено от командната верига на Военноморските сили по подбуда на бригадните генерали, заети с войната със специални методи и техните началник-щабове. Аз нямах право на глас. Пък и нямах никакво влияние: моят командир беше бригаден генерал от армията. Той можеше да ме протезира, докато бях командир на „Шестицата“. Но не можеше да попречи на Военноморските сили да ме снемат. Майната ти, Диверсанте.

Проведоха се няколко от обичайните празнувания, които предхождат смяната на командира, но липсваше носталгията, солидарността и другарството. Не получих никакви почетни значки, нито никакви други неща, които обичайно биват давани на отиващите си командири, защото бойците ми не узнаха навреме, че си тръгвам, за да могат да ги приготвят.

На церемонията ми нямаше червен килим, нито пък заместник на главния боцман, който да ме изпроводи на брега с тръбата си, нямаше корабна камбана, бели ръкавици, саби и излъскани обувки и униформи. Когато напуснах „ТЮЛЕН-група 2“ в Литъл Крийк, церемонията ми се проведе на голямата парадна площадка и духовият оркестър на Военноморските сили ми направи серенада. А тази смяна на командването се проведе при закрити врати в свръхсекретното ни помещение в Дам Нек. Облечен бях в цивилни дрехи. Говорих по-малко от десет минути, разказвайки за някои от физическите и бюрократични трудности, които ние от „ТЮЛЕН-6“ бяхме преодолели заедно.

След това Боб и аз прочетохме заповедите си. Излъгах, когато стигнах до онази част, в която казах, че съм готов да предам командването. Това нямаше значение. Думите бяха изречени. Прехвърлянето на командването беше извършено. Свърши се. Чувствах се празен, сам, предаден и разярен. И с основание: цял живот се бях подготвял да командвам бойна единица като „ТЮЛЕН-група 6“ и да я водя в действие. Постигнал бях голяма част от мечтата си — създадох, проектирах, изградих, оборудвах и обучих смятаната от мен за най-добра група воители в историята на страната. Но сега ме изблъскваха встрани, преди да мога да постигна целта, която смятах за най-фундаментална: да водя хората си в бой. Чувствах се обезглавен.

Заведох шепа хора в офицерския клуб в Дам Нек и след това — след това си отидох.

Да, често пъти съм дразнил околните и съм се държал отвратително. Но дори и враговете ми ще признаят, че „ТЮЛЕН-6“ беше най-добре обучената, най-смъртоносна и най-способната антитерористична група, съществувала някога. Да, нарушавахме правилата. По дяволите — ние натрошихме правилата на дребни парченца и ги изхвърлихме през прозореца. Но правилата, които изхвърлихме, бяха предназначени за бойните групи на самолетносачите и на ядрените подводници, а не на седемчленни взводове. Като тюлени, ние трябваше сами да напишем устава си — една импровизирана библия на доктрината за нетрадиционната война. Това беше достатъчно трудно в една система, която исторически много по-трудно може да бъде накарана да направи завой, отколкото боен кораб, движещ се с пълна скорост. Проблемът беше усложнен от „ТЮЛЕН-група 6“, която не само написа отново правилата на конвенционалните Военноморски сили, но ревизира целия правилник на тюлените. „ТЮЛЕН-група 6“ не се вместише никъде в системата на Военноморските сили. Ние бяхме сираци, отхвърлени парии и аз бях главният парий.

Нещата в „Шестицата“ започнаха да се променят, след като ме отстраниха. Боб наложи външен вид в стил Тед Лайънс: никакви монголски мустаци, никакви опашчици, никакви обеци. Косата можеше да докосва яката, но да не слиза под нея. Хората, които бях избрал заради мърлявия им външен вид, сега започнаха да изглеждат като спретнати богаташки копелета.

По-важно за успеха на мисията на „ТЮЛЕН-6“ беше, че Боб смени установения стил на командване. Той беше пасивен, а не активен командир. Аз винаги водех от предните линии. Боб водеше отзад. Оставаше в канцеларията си и изпращаше хората си на учение. Не тренираше заедно с тях. Не пиеше с тях. Не общуваше с тях. Под ръководството на Боб Гормли сплотеността на групата не се отнасяше за командващия офицер.

Чувах за тези обезкуражаващи неща, но от разстояние. Предстоеше ми отпуск от тридесет дни и исках да го използвам. Не можех да си припомня кога за последен път бях имал тридесетдневен отпуск. Жена ми гостуваше на семейството си и аз прекарах месеца в

цапотене на къщата ни с прясна боя. Това упражнение ми се отрази добре — помогна ми да преодолея част от разочарованието, което изпитвах. След това, отпочинал и загорял от слънцето, заминах за Вашингтон. Военноморските сили все още ми дължаха една година в Националния военен колеж и беше време да я приема.

Само че нямаше да ми позволят да ида в Националния военен колеж. Никой не ми каза, че ще ми забранят това. Всъщност, ако не бяха шушуканията на някои от главнокомандващите за това какво щеше да се случи, аз щях да се появя във Форт Макнеър, за да се запиша, и да бъда публично опозорен, когато Военноморските сили ме информират, че не фигурирам в списъка на учащите. Но разузнавателната ми мрежа от „ГЮЛЕН-група 6“ все още функционираше. Предупредиха ме и така и не се явих. Вместо това отидох в командването на личния състав на армията и се изправих пред един контраадмирал, когото познавах от няколко години. Ще го нарека Дейв. Не изглеждаше особено щастлив да ме види.

— Дочувам, че няма да ми разрешат да ида в Националния военен колеж.

Дейв взе да мънка и сумти, а след това каза:

— Е, Дик. Политиката е да не бъдат изпращани хора, които нямат поне деветдесет и пет процента шанс за повишаване в полковник.

— Аз измежду тях ли съм?

— Така изглежда. В досието ти е записан Член 15 — „официално порицание“.

— Искам да го обжалвам. Порицан бях за автопроизшествие, в което дори не бях на волана. Шофьорът ми се блъсна в стълба, а не аз.

— Въпросът за това, кой е виновен, не е важен. В порицанието се казва, че шофьорът ти е бил на служба повече от осем часа — карал си го да работи твърде дълго.

— В „Шестицата“ няхаме работно време, Дейв.

— Зная. Но правилникът си е правилник. Нарушил си го и са те хванали. Освен това вече всичко е свършено. Молбата ти е отхвърлена. Няма да идеш във Военния колеж.

— Това е странно.

— Защо?

— Защото все още не съм писал никаква молба. Как, по дяволите, могат да отхвърлят нещо, което още не е написано?

Дейв се усмихна неловко.

— Хей, подполковник, това не е за ранга ми.

— Значи да вървя на майната си, така ли?

Той сви рамене, а след това каза:

— Слушай, Дик. Ти имаш отлично досие. Свършил си добра работа. Мога да ти уредя нещо страхотно на Хавайските острови. Или пък в Норфолк — ще ти уредя някоя щабна работа до 1988 година. След това ще се пенсионираш с тридесетгодишен стаж.

— Звучи ми примамливо.

— И по-добре така да бъде — става дума за работа в страната. Норфолк ще бъде идеалното място за теб. Близко е до дома ти. Ще можеш да идваш на работа късно и да си тръгваш рано — към три часа вече ще седиш у дома си до басейна. Ще си устроиш прекрасно имота, за да си гледаш спокойно старините.

— Не се обиждай, Дейв, но върви на майната си. Няма да се прибера у дома, за да се скапвам. Все още не.

— Както решиш. Но ако беше умен, щеше да приемеш предложението ми.

— По дяволите, познаваш ме от петнадесет години и никога не съм бил много умен, адмирале. И това е проклетият ми проблем. Аз просто съм един от онези задници, които обичат да работят.

Старият ми шеф, Ейс Лайънс, беше прехвърлен обратно в Пентагона. През последните две години Ейс, произведен в звание вицеадмирал — с три звезди, — беше командир на Втори флот и отговорностите му засягаха района от Карибско море до Северно море. Сега беше получил поста на Бил Кроу — заместник-командир по военноморските операции, отговарящ за плановете и политиката. Всъщност Ейс Лайънс беше операционният шеф за Военноморските сили на САЩ.

Отидох направо в неговата канцелария и поплаках на рамото му. Той като грижовен баща ме постави на коленете си, погали ме по главата, избърса ми носа и ме приласка като квачка пиленцето си. След това ме изрита в задника и ме окуражи да си потърся някаква работа.

Към края на 1983 година Ейс се постара да ме скъта в безопасност в едно пренаселено място в Командния център на

Военноморските сили в Пентагона, който се състоеше от оживени и претъпкани стаи в D-образния коридор на четвъртия етаж. Там работех като член на колектив грозотии, които непрекъснато следяха движението по моретата и проследяваха кризисните ситуации в целия свят. Един ден през месец септември видях няколко катерици от разузнаването да се измъкват от секретната стаичка и да умуват пред морските карти по стените. Малка червена лампичка светна в главата ми. Обикновено тези момчета не ставаха от бюрата си, освен ако любимият им отбор току-що не е спечелил световната купа по бейзбол или пък ако не надвисне някоя криза във връзка с Международната отбранителна конвенция номер 4. Беше месец септември и следователно твърде рано за мачовете за световната купа.

Прокраднах се покрай стената и се вмъкнах между тях.

— Хей, момчета, от коя страна губим днес?

Не оцениха хумора ми. Но преди да изръмжат „чиба“, една от катериците изпусна дума, която не беше предназначена за мен: „Гренада“.

Пробутах своята версия на остроумен отговор:

— Гренада ли? Какво става там, карнавал ли има?

Никакъв отговор.

— Хайде, момчета, ако съществува дори и най-малък шанс да се уреди нещо за чукане, искам да бъда включен.

Тишина.

Отдалечих се, изпращайки към гърбовете им учтивия израз „Да ви го натикам отзад“. Упътих се към бюрото си, където лежеше секретният ми телефон. Не трябваше да ме поставят в командния център и да ми осигуряват секретна телефонна линия и компютризиран телефонен указател с приоритетни номера. Това улесняваше открадването на информация. След три часа, прекарани в разговори със седем командващи и куп младши офицери, имах доста добра представа за това, което ставаше. Щяхме да нападнем Гренада и „ТЮЛЕН-6“ щеше да бъде част от операцията.

Мамицата му! Аз бях издал командването преди по-малко от деветдесет дни. Все още считах „Шестицата“ за моя група. По дяволите, та аз бях осигурил личния състав и екипировката за нея. Аз бях обучил хората. Аз ги бях направил най-добрите стрелци в света. А

сега някой друг щеше да ги води на война. Това не беше правилно, мамка му! Нямаше правда на този свят.

Шест минути по-късно се намирах в кабинета на Ейс и го молах да намери възможност да ме изпрати в качеството, на какъвто и да е — да помагам, да съветвам, да наблюдавам, да докладвам — за каквото и да е, но не да седя на задника си в стая без прозорци и да слушам съобщенията по радиото.

— Това съм го правил преди, Ейс, по времето на „Пустиня-1“, и се заклех, че никога повече няма да бъда толкова безпомощен.

Вицеадмирал Ейс Лайънс ми отговори деликатно, така както заслужавах:

— Майната ти, заднико! Не вдигай шум. Пет минути след като излезеш от тази врата, ще си помислиш, че си командир и това ще струва скъпо. По дяволите, Дик, ти не си командир, смениха те. Сега работиш тук, при мен. Затова, лайнен мозъко, вдигай си задника и се връщай в Командния център на Военноморските сили, където ти е мястото.

След като видя как се намусих, Ейс омекоти удара си:

— Окей, окей. Виж какво, Дик, ще бъда кратък. Ще те изпратя на секретаря на Военноморските сили като мой първи съветник за Гренада.

С подвита опашка се върнах в своя ъгъл и започнах да гледам кръвнишки. Продължавах да следя развитието на нещата. Колкото повече откривах за Гренада, толкова повече изтръпвах. Това ще бъде осиране от световна класа.

Как беше планирана операцията ли? Лошо. Доколкото можех да си я припомня и — както съветвах секретаря на Военноморските сили Джон Леман — се случи следното:

„А къде се намира Гренада, адмирале?“

„Нямам никаква представа. Взemi една карта, полковник, чувал съм това име — може би в някой от операционните ни планове «Острови»“.

„Да, ето го тук в атласа, адмирале, но, по дяволите, нямаме тактически карти, а само морски.“

„Ами иди в някое туристическо бюро и намери някакви туристически карти. Ще трябва да ни свършат работа.“

И точно това направиха, мама му стара!

„Това е информацията от разузнаването, адмирал.“

„По дяволите! За какво ходят американски граждани да учат медицина там? На какво се учат? На магьосничество ли? Хей, а тия проклети кубинци какво правят там? Защо не знаехме нищо за тях досега? Как сме пропуснали тази информация? О, как ще се обърка уикендът ми! По дяволите, полковник, жена ми и аз сме включени в турнира за голф и няма да отида. Загазил съм го вкъщи.“

„Сър, току-що възникна и още една подробност. Според нас тези кубинци тук са задържали като заложници онези студенти там на онзи остров, ето там.“

„А кой, по дяволите, се занимава със заложниците, полковник?“

„Обединеното командване, сър. Група «Делта». «ТЮЛЕН-група 6».“

„Ами хващай шибания телефон и им се обади. О, полковник, обади се и на Морската пехота. Те се занимават с островите. Иво Джима, Гуадалканал, Окинава — знаете ги. Спомням си, че имам Група с готовност за морски десант към Морската пехота, която чака да тръгне през океана към Бейрут. Имам една страхотна идея. Нека ги отпратим надолу към Гренада и да им създадем малко работа по пътя. Нека поизцапат обувките си и да пикаят в храстите. Тогава ще бъдат готови за ония средиземноморски чалмалии.“

За един славен, щур уикенд избърсаха прахта от някакъв план, лъснаха го, избърсаха го и го промениха така, че в него да се включи и Обединеното командване, и — voilà^[2] — роди се нов план за бойни действия!

Но на всеки самолет „Ц-141 Старлифтър“, превозващ рейнджъри от армията на юг, на всеки команден и контролен самолет ЕЦ-130ЦЗИ, на всеки десантен кораб и бронетранспортъор от десантната група на Морската пехота, на всеки американски военен самолет, хеликоптер или кораб незабелязано се беше промъкнал един злобен гратисчия. Казваше се Мърфи и девизът му беше „закон“.

— Обединеното командване беше добре организирано и обучено за операции по спасяване на заложници. Бойните групи на Обединеното командване имаха специално оборудване, средства за поддръжка и най-важното — собствена надеждна система за комуникация.

„Мърфи: Групите на Обединеното командване не можеха да разговарят с командира на конвенционалната тактическа група или пък с Морската пехота.“

— „ТЮЛЕН–6“ имаше определена среща „въздух-вода“ близо до бреговете на Гренада с американски боен кораб на Военноморския флот.

„Мърфи: Никой не каза на пилота, че не се намира над целта, когато подаде сигнал за скок. Никой не беше казал на тюлените, че има бурни ветрове на повърхността и високи вълни. Никой не провери дали корабът се намираше на мястото си.“

Резултатът беше такъв, че четирима добре обучени членове от семейството ми „ТЮЛЕН-група 6“ се удавиха в морето. Не бяха убити по време на действие. Това, което направи смъртта им криминално престъпление, беше, че нямаха никаква възможност да убият някого. Скочиха с над четиридесет и пет килограма оборудване в морето, където дълбочината е само три метра и половина, и се удавиха. Няма справедливост на този свят. Уведомих секретаря на Военноморските сили Лемън за смъртта им. Разказах му за Боб Шамбергер, един от първите в „ТЮЛЕН–6“. Той беше старшина, ръководител и се отнасяше като истински баща към хората си. Дундуркаше бебетата им, измъкваше ги под гаранция от затвора, помагаше им да решават личните и професионални проблеми и загина заради Мърфи. Разказах му и за Кодиак, който тъкмо беше станал баща. Хлапакът беше горд като паун, че вече има очевиден наследник и бъдещ член на „ТЮЛЕН–6“. Той също загина в ръцете на Мърфи. С тях загинаха и други двама стрелци. Четирима воители от „ТЮЛЕН–6“ сега стоят на вечна стража на дъното на океана и чакат зова на тръбата, за да се приготвят за поредната война.

— Местните островни правителства бяха предварително уведомени за предстоящите действия, макар да е всеизвестна истина, че в повечето от тях от години насам са проникнали агенти на кубинското разузнаване. *Синьор Мърфи дочу рано за това и го разказа на кубинците в Гренада, така че те се приготвиха да посрещнат гринговците.*

— ЦРУ нямаше постоянни агенти или оперативни работници в Гренада. Но те знаеха как да постъпят. Мистър Мърфи се погрижи подготовката на тайните операции да бъде извършвана от двама

ветерани от осраната операция „Пустиня–1“ — подполковник Дик Гад, който се беше пенсионирал, и полковника от Военновъздушните сили на САЩ, Боб Дътън (като и двамата по-късно ще добият още по-голяма слава като участници в скандала с иранските контри).

Мистър Здрав разум казва: „Последния път, когато тези двамата се опитаха да подготвят операция, не стана нищо.“

Мърфи отговаря: „Не се тревожи, ще се справят.“

Мистър Здрав разум казва: „Но те са офицери от Военновъздушните сили, а кубинците се намират на земята.“

Мистър Мърфи отговаря: „Хайде бе, нали ти казах, че могат да се справят.“

— По време на основното нападение по въздуха водещият самолет „Старлифтър“, пълнен с въоръжени до зъби щури рейнджъри, оплеска приближаването си, защото компютризираната му система за определяне на мястото за пускане на товара се повреди. Затова самолет номер 1 зави и си тръгна, а рейнджърите във втория самолет Ц–141 скочиха първи.

Мърфи: „Вторият самолет беше пълнен с чиновници и тѣпанари — групата за поддръжка на рейнджърите, чиито оръжия вероятно дори не са били заредени.“

— Един генерал от Военновъздушните сили, отговарящ за тази част на нападението, свързана с доставяне на хеликоптери за хората от „Делта“ и „ТЮЛЕН“, очевидно е решил, че не трябва да нарушава ограниченията за шума в един от съседните острови, като излети преди съмване. Не искал да събуди никого. Освен това генералът вероятно е смятал, че по този начин бойците, специалисти по войната със специални методи, могат да нападнат целите си посред бял ден и да ги виждат по-добре. Резултатите, които Мърфи обожава, включваха голям брой ранени и доста повредени хеликоптери.

— Тюлените нападнаха и успешно превзеха радиостанцията на острова. След като неутрализираха защитаваната от врага цел, се обадиха, за да обяснят, че мисията им е завършена, и да питат къде са бойците, на които трябва да предадат обекта.

Войски ли? Искате някой да дойде и да вземе превзетата от вас цел? Съжалявам, лейтенант, това го няма в плана. Защо вие и хората ви не приключите и не се върнете на корабите си?

И как да направим това, сър?

Защо не с плуване, лейтенант?

И те точно така и направиха.

Дори и след превземането на острова мистър Мърфи не се отказа. Успя някак си да надхитри командира на оперативната група, вицеадмирал Джо Меткалф, и го накара да се опита да прекара до дома твърде много военни сувенири автомат „Калашников АК-47“. Разкриването на гафа на Меткалф в пресата му коства четвъртата звезда и го принуди да се пенсионира предварително.

След като изредих всичките тези неща за секретаря Лемън, се видя, че главният победител в операция „Убедителна причина“ беше сеньор Мърфи. Макар и студентите по медицина да бяха освободени без наранявания, четирима тюлени загинаха съвсем безпричинно: командването и контролът се провалиха напълно; стрелците от „Делта“ и „ТЮЛЕН“ бяха използвани като щурмови отряди, а не като бойци специалисти по войната със специални методи, чиято цел е „хирургическата“ намеса, претърпени бяха много загуби на хора поради невнимание и глупост, а Военновъздушните сили бяха действали по-скоро като професионален съюз на асансьорните техници, а не като пилоти бойци. Това беше достатъчно, за да ми се повдигне.

В началото на 1984 година бях извикан в канцеларията на Ейс.

— Знаеш ли какво ми причиняваше истинско главоболие във Втори флот? — попита той.

— Посещенията на конгресмени?

— Не се прави на много умен, Дик. Говоря за истинско главоболие.

— Не, сър.

— Добре. Ще ти кажа. Военноморските сили се бяха съсредоточили така силно върху съветската заплаха, че не обръщат внимание и не прахосват силите си, за да се борят с други може би еднакво опасни потенциални противници.

Кимнах. Не съм бил командир на „ТЮЛЕН-група 6“ през последните три години просто така.

— Тероризмът.

— Умно момче — каза адмиралът и започна да барабани по бюрото с кокалчетата на пръстите си. — Дик, ние сме мирновременни военноморски сили и мислим като такива. Това поражда мисълта за отговорност, когато стане дума за борба с тероризма. Германците, италианците, французите, англичаните — те си имат работа с тероризма всеки ден. Британските военноморски сили не се занимават само с изучаване на съветската заплаха, те имат предвид и заплахата от Ирландската републиканска армия. Французите трябва да се тревожат за баските терористи и за „Пряко действие“. Немците — за фракция „Червена армия“ и „Баадер Майнхоф“. Италианците? „Червените бригади“. Междувременно ние весело вървим в крак с тях. След това внезапно нещата се осират: някой задник взривява посолството в Бейрут или пък получаваме разузнавателни сведения за това, че иранците ще нападнат Шести флот със самолети-камикадзе или с лодки с дистанционно управление, и пощуряваме, защото не сме подготвени.

— Е, адмирале — казах аз. — Един от големите проблеми, които съм имал в „Шестицата“, беше да убеждавам командната верига, че антитероризмът е нещо, от което Военноморските сили се нуждаят.

— Каква беше обичайната реакция?

— Доста димни завеси. Повечето командващи офицери се интересуваха повече от това, че играя на техен терен, отколкото от това, дали щабът им ще бъде взривен от някой чалмалия. Беше толкова зле, колкото във Виетнам. Знаеш, че с взвода ми цъфвахме в някой лагер на специалните сили дълбоко в джунглата и проклетият командващ офицер започваше да скимти, задето ядем от неговите порции и използваме питейната вода и да не дава Господ да се нуждаем от куршуми или гранати. Винаги ми се е искало да питам: „Ние с един и същи враг ли се, бием или не?“

— Точно така. — По лицето на Ейс се разля една кисела усмивка. — Точно това е проблемът.

Стана и започна да се разхожда из стаята.

— Системата — каза той — проявява тенденцията да бъде статична, неподвижна, скована. Това е опасно. Ние като командири имаме склонността да реагираме, вместо да поставяме начала. Това също е опасно. Защо е опасно? Защото тези условия водят до

самодоволство. А самодоволството е най-лошият шибан враг, който военният може да има.

— Тъй вярно, сър.

— И е точно така. — Ейс постави двете си ръце на бюрото и се наклони напред като горд проповедник, застанал зад амвона си. — В крайна сметка, момчето ми, ние не сме подготвени. Военноморските сили имат тридесет шибани правилника за отношенията с обществото, но няма един-единствен шибан лист хартия за това — какво да правим, ако сме изправени пред вероятността да ни удари бомбардировач самоубиец или пък радиоуправляема лодка, пълна със семтекс^[3]. Слагаме печат „Свръхсекретно“ на милиони листа хартия, а най-чувствителните ни инсталации са уязвими за нападения двадесет и четири часа в денонощието.

Започнах да разбирам накъде бие.

— Виж какво — продължи Ейс, като тъкмо започваше да се развихря. — Кой отговаря за сигурността във Военноморските сили? Бюрократите. Тъпите идиоти. Те мислят пасивно за всяко нещо. „Колко катинара имате?“, „Колко метра верига използвате, за да заключите задната си врата всяка вечер?“, „Колко списъка имате?“ Така не може да се осигурява никаква шибана сигурност, Дик.

Той удари по бюрото си.

— Не може да дърпаш хората, за да променят начина си на мислене за тероризма — трябва да ги *бутаеш*. Затова искам да разтърся цялата система. Затова искам да раздрусам клетката на Военноморските сили така, както никой досега. Искам нашите командири на бази да видят колко са уязвими. Искам да им натреса това нещо и да ги накарам да се научат от опит, да научат нещо, което няма да захвърлят в някое чекмедже и да го забравят. Искам да сложа край на всичкото проклето самодоволство. Заплахата е реална. Аз зная това. Ти го знаеш. Време е и *те* да го разберат.

Изглежда ме със същото възторжено и зловещо изражение което добиват старшините, ако замислят нов и коварен начин да будалкат нищо неподозиращите офицери.

— Иди и ми напиши една проклета записка. Проектирай поделение, което да изпита уязвимостта на Военноморските сили от терористи. Ела със записката следващия месец. А сега върви по дяволите и започвай да работиш!

Нарекох я „Червена клетка“, макар че официално се водеше ОП–06Д. Първоначално беше класифицирана някъде над „свръхсекретна“. Първоначално в групата имаше четиринадесет души: трима офицери и единадесет редници — цял взвод с два екипажа на лодки и седем плувни двойки. Класически дизайн „ТЮЛЕН“.

Тринадесет от нас бяха от „ТЮЛЕН–6“. Единственият външен човек беше един червенокос мърляв тип, ирландец с бебешко лице, Стив Хартман. Заслужил беше два медала „Сребърна звезда“ за секретни мисии в Лаос и Северен Виетнам като боец от разузнавателните части на Морската пехота. Хартман не беше боец според официалната дефиниция, използвана от специалностите по войната със специални методи — не беше нито от Специалните сили, нито от „ТЮЛЕН“. Но въпреки това беше един зъл кучи син, чиито таланти включваха и отваряне на ключалки, мотоциклетни надпреварвания, скокове с парашут и побоища из кръчмите. Притежаваше черни колани за три различни форми на карате и имаше достатъчно възможност да използва последните за добри цели.

Хартман беше единственият от нас, който някога е ял мозък от жива маймуна. Притежаваше и цапнатата уста на нюйоркски моряк, с която се беше сдобил по най-подходящия начин: на коленете на баба си по майчина линия. Баба Ноел държала кръчма за ченгета в Джаксън Хайтс, район в Куинс, където знаят как да се бият. Криела зад бара една бейзболна бухалка и знаела как да я използва.

Човек не можеше да не хареса Хартман. Може и да не е бил тюлен, но владееше езика на морската пехота, което включваше арсенал от каруцарски псувни, освен това е бил и разпределян на работа в ядрена подводница. Това означаваше, че винаги можеше да бъде водач на патрулите — в края на краищата беше единственият между нас, който излъчваше светлина в тъмнината. Тъй като поддържахме старата традиция да се надстрелваме за бири и обеда, най-доброто от всичко беше, че той се явяваше редовен източник на пиене и храна за нас (докато не се научи да стреля, което му отне около месец).

От „Шестицата“ откраднах майор Херцог за заместник-командир на „Червената клетка“, както и лейтенант Трейлър Корт. Бих искал и

Пол Хенли да се присъедини, но го бяха изпратили на друго място и не беше свободен. Редниците бяха Пустър Петела, Коня, Змията, Бузестия, Хо-хо-хо, Златните близнаци Франк и Лари, един тип, когото наричах Минкстър, един умник, известен като Арти Ф, и любимият ми специалист сапър и оръжейник Док Тремблей. Не се наложи да ги убеждавам твърде много да дойдат да играят с мен. Досега имаха по-малко часове, прекарани в обучение и повече в писарска дейност, подстригване и игра на футбол. Командният офицер не харесваше как момчетата пиеха и вилнееха. Змията отново искаше да носи обеща. Рич Бебето, който смяташе, че всички офицери са задници, се оплакал гласно от бумацината. Получил отговор, че ако не му харесва, може да напусне. Той напусна — и попадна право в ръцете ми. Останалите дочуха, че събирам нова група и дойдоха един след друг — „Тате, искам и аз да играя.“

Идването им беше класически пример за това как корабите напускат потъващия плъх.

Освен това имах идеалната работа за любимите си мърляви типове. След почти една година, прекарана в подготовки, писане на паметни записки за щаба и борба с бюрокрацията, най-после можех да събера бойците си и да изрека тайните думи: „Ще бъдем терористи.“ За такива воини сектанти задачата беше идеална. Освен че поддържахме квалификациите си от „ТЮЛЕН“ за плуване под вода, парашутизъм и диверсия, ние бяхме оставени на спокойствие. Нямаше официален цикъл за обучение, нито организирана програма. Всеки човек беше отговорен за собственото си състояние на готовност и боеспособност.

Личното ми положение също беше сладко. Независимо от оценките „Н“ и „I“ в рапортите ми накрая бях произведен полковник през февруари 1985 година. Досието ми, за което имаше известни противоречия, беше разгледано от адютанта правист на Ейс Лайънс, полковник Морис Сайнър. Сайнър беше прекарал стотици часове в продължение на пет месеца, изучавайки докладите за годността ми и претегляйки плюсовете и минусите. По негово мнение (и въпреки напрегнатите антагонистични задкулисни игри на бригадните генерали, занимаващи се с войната със специални методи от Западното и Източното крайбрежие, както и голям брой полковници и генерали с една и две звезди, с които се бях спречквал) аз имах правото да бъда

повишен в звание. Ейс, който извършваше всичко по устав, изпрати констатацията на Сайнър на адмирал Рон Хейс, заместник командващия военноморските операции, който след съгласието с констатациите на Сайнър от страна на хората си одобри повишението ми. По-късно Ейс щеше да ми каже:

— Дик, това е единственият случай, в който системата работи изключително в твоя полза.

И не беше далеч от истината.

Временно или не, притежавах четири нашивки. Имах и политическа сила: работех за Ейс Лайънс и чрез него — за командващия военноморските операции. Според собственото ми тълкуване на положението не приемах ничии заповеди и не търпях глупостите на никой друг. Бях опиянен от себе си — безсмъртен по същия начин, както преди смъртта на Ришър, — чувствах, че групата ми е имунизирана срещу апаратчиците, бюрократите и силно заразният вирус на кретения, който поразяваше такава голяма част от Военноморските сили. Що се отнасяше до мен, не съществуваше генерал с една, две или три звезди, освен главнокомандващия, който да може да ни пипне. Приятелите ми ме обвиняваха, че живея в свят от фантазии, но това ме устройваше.

„Червената клетка“ беше включена към състава на Пентагона, но всъщност щабът ни се намираше в един бар в източната част на Дюкстрийт. Барът се наричаше „При Макгий Стрелеца“ и в него хората от взвода се събираха почти всяка вечер, за да пият, да буйстват и да се будалкат помежду си. Аз нямах много други занимания: през 1985 година се разделихме с жена ми. Решението беше правилно. Аз и Кати се бяхме отчуждили един от друг. Вече нищо не ни свързваше. Бях насочил вниманието си изцяло върху работата. Това означаваше, че пътувах почти през цялото време. Когато най-после се прибирах у дома във Вирджиния Бийч — Кати беше отказала отново да се мести във Вашингтон, — предпочиташ компанията на тюлените пред тази на жена си и намирах извинения да се прибирам късно и да излизам рано. Прекарвах доста време из половин дузината барове на Вирджиния Бийч, където се навъртаха тюлените. Вечерята в дом Марчинко в редките случаи, когато се намирах там, преминаваше в неловка и болезнена тишина. Когато бяхме заедно, се чувствахме разделени от

толкова дълбока пропаст, че Кати сигурно се е радвала на отсъствията ми. Децата бяха големи и можеха да приемат раздялата.

Поговорихме за тези неща и аз се изнесох. Тя задържа къщата във Вирджиния Бийч и продължи да се среща с всичките ни стари приятели. Аз се преместих в един апартамент-студио в старата част на Александрия и започнах ергенски живот. Апартаментът беше малък, но на удобно разстояние от Пентагона и от неофициалния ни щаб в „Стрелеца“. Змията и жена му дори си наеха апартамент от другата страна на Дюк стрийт, точно срещу „Стрелеца“. Той представляваше надстройка с две спални и го делиаха с Пустър Петела. Повечето вечери Пустър и Змията се катереха по външната стена на сградата да се приберат вкъщи. Катеренето често пъти се превръщаше в състезание, на което останалите залагахме, като ги гледахме от паркинга на „При Макгий Стрелеца“. Ако Змията и Пустър се прибираха в неприемлив за Кити час, а това се случваше често, тя ги затрудняваше допълнително, като заключваше вратите на терасата, което ги принуждаваше да висят на ноктите на ръцете си, докато успеят да отворят прозорците. Понякога в такива случаи се изкатерваха доброволци, за да помогнат на злочестите тюлени.

Ако щабът на „Червената клетка“ беше „Стрелеца“, то площадката ни за игра беше целият свят. Можехме да действаме като истински терористи: пътувахме инкогнито, прекарвахме оръжията си на борда на пътнически самолети, избирахме целите, преди да нападнем, купувахме материалите за бомбите от железарски магазини или крадахме необходимите неща от военноморските бази; изработвахме модели на експлозивните заряди и сами си правехме бомбите. Вече готови, се обаждахме заплашително по телефона в съоръжението и провеждахме нападенията си. (Играта на терористи не е новост за водолазите десантници. Най-първите от тях, обучавали се във Форт Пиърс, Флорида, през 1943 година — по онова време са ги наричали „Р и П“ или „разузнавачи и похитители“, — при завършването си провели десантно учение и отвлекли адмирала, отговарящ за Седми военноморски окръжен щаб в Маями. И това е станало в положение на пълна *бойна* тревога!)

Понякога използвахме военен транспорт, за да достигнем до целта си. Но в повечето случаи бяхме като революционните партизани на Мао Цзе Дун, които „преминават през масите като риба през вода“.

Всъщност едно от притесненията на командващия военноморските операции адмирал Джеймс Уоткинс беше дали можем да пренасяме достатъчно оборудване със себе си през цивилни летища. Нямаше защо да се тревожи. Доказах му го в един късен есенен следобед. Тъкмо се бях завърнал от Лос Анжелос, където провеждах бърз преглед на сигурността, и Ейс ми нареди да се явя в кабинета на командващия за отрицателно време.

Явих се по дънки, работна риза, спортно сако и маратонки и незабавно ме вкараха вътре. Адмирал Уоткинс седеше зад бюрото си. Ейс седеше с лице към него.

Поздравих:

— Сър!

Уоткинс ме погледна:

— Загрижен съм за твоята група „ОП–06/Делта“, която лети по пътническите самолети. Новите разпоредби за сигурността ще ни попречат да движим „Клетката“ пълноценно, особено след като Ейс ми каза, че ще носите оръжия и оборудване.

— Не мисля, че сте прав, сър.

— Защо?

— Ами, адмирале — бръкнах в дънките си под чатала си, измъкнах един тъпоцевен револвер 38-и калибър и го поставих на бюрото на командващия. — Така се случи, че току-що летях с един пътнически самолет от Лос Анжелос — свалих и колана си, в чиято катарама беше скрита деветсантиметрова кама — и носех всичко това — завърших аз, като извадих чифт белезници от задния си джоб. От сакото си извадих сгъваема палка и я прибавих към купчината вещи върху бюрото.

Адмирал Уоткинс ме гледаше с широко отворени очи.

— Носил си всичко това в пътнически самолет и не са те спрели?

— Тъй вярно, сър.

Уоткинс се засмя. Погледна ме и каза:

— Свободен си.

Обърна се към Ейс:

— Ейс, радвам се, че този момък е на наша страна.

Във Виетнам научих, че най-добрият начин да нанесеш удар на Чарли е през задната врата. Сега аз щях да бъда Чарли и да нанеса удар на Военноморските сили през собствената ѝ задна врата. Мисията на „Червената клетка“, както Ейс и аз я създадохме, беше да определя уязвимостта на съоръжения в базите, на командните и контролните пунктове, на операционните центрове, машините и средствата на въоръжение във Военноморските сили. Щяха да ни плащат да създаваме главоболия на хората — беше твърде хубаво, за да е вярно.

Независимо от арогантните ми речи пред мъжете от „Червената клетка“ Ейс беше изготвил дебела книга с напътствия, за да е сигурен, че „Клетката“ върши работата си според правилника. Придружаваше ни и юрист от Военноморските сили, за да проверява дали действаме съобразно закона. Всеки сценарий беше разработван внимателно, за да показва слабостите на една база, след това получаваше одобрението на Ейс, после и на заместник-командира по военноморските операции и неговия щаб, а най-накрая и на главнокомандващия на войската, в чийто район щяхме да работим. Ейс твърде добре познаваше склонността ми към импровизации и ме беше предупредил:

— Отклониш ли се от това, за което сме се споразумели, с теб и хората ти е свършено.

Вярвах му и повечето пъти се придържах към неговите правила.

Всеки командир на база също получаваше предварителни инструкции за това, какви точно цели ще атакуваме и кога ще го направим, за да могат да си засилят охраната. Ако се сметнеше за нужно, присъстваха и съдии, за да отчитат броя на пострадалите и убитите в ученията, когато използвахме бомби за поразяване на персонала. И за да се помогне на всяка база да поправи грешките си, ученията се записваха на видеолента. С помощта на оборудване за работа в условията на слаба осветеност и със съдействието на предишни тюлени в качеството на оператори на камерите осигурявахме нагледни уроци по борба с терористите. Видеолентата беше доказателство, че „Клетката“ правеше всичко, което казвахме, че сме направили — никой командир на база не можеше да спори за това къде сме били и къде не.

— Идеята — ръмжеше Ейс — е не вие, задници такива, да стреляте като тълпа откачени. Идеята е да научим Военноморските сили как да направят труден живота на терористите. Те са като крадци

и ако една терористична група извършва оценка за нападение на две бази и едната от тях, изглежда, е в готовност, терористът ще нападне по-слабо подготвената база. Ето това искаме да разберат командирите на бази.

В началото на месец септември 1985 година „Червената клетка“ проведе една генерална репетиция в Норфолк. Теренът беше познат и затова операцията не изискваше много предварителна работа от страна на „Клетката“. Истинската работа беше да се открият начини, по които да вмъкнем снимачните си екипи в терористичните си „нападения“. В края на краищата от моите не се искаше просто да преминават през кордоните на охраната — всяка операция трябваше да бъде записвана. За щастие, като оператори на камери бяха наети трима бивши тюлени от „ТЮЛЕН-група 6“, а те можеха да се промъкват и прокрадват почти толкова добре, колкото и „Червената клетка“. В разстояние само на два дни успяхме да предизвикаме хаос във Втори флот и в щаба на Атлантическия флот с бомби и димни гранати и да запишем по-голямата част на видеолента.

След Норфолк свиках „Клетката“ на събрание в „Стрелеца“. Вдигнах тост с коктейл „Бомбай“.

— Окей, смрадливци, вече сме в действие и е време да тръгнем на път.

Командващият Военноморските сили Уоткинс беше бивш подводничар на ядрена подводница. Значи, най-доброто място за началото на набезите ни беше Ню Лондон, Кънектикът, където беше домът на ядрените подводници от клас „Трайдънт“ и „Буумър“. Посетих Ню Лондон и разговарях със съответните командири, които не бяха особено зарадвани от предстоящото ни идване. Въпреки хладния прием ние разработихме поредица сценарии, които получиха одобрение нагоре и надолу по командната верига. Накрая, рано през месец юни, заминахме на север, на гости на подводничарите.

Базата (всъщност те бяха две) се намираше на брега на река Темза, на около шест мили северно от Лонг Айлънд Саунд. В един район по-нагоре бяха разположени типичните за военноморските поделения ергенски жилища, магазин, кинотеатър, пощенска лавка, бараки; там бяха разположени и службите за командните и контролни функции на двете бази. По-важното беше, че имаше и склад за боеприпаси, в който се съхраняваха тактически оръжия като торпеда, а

и по-загадъчни ядрени устройства. По-надолу, в реката, се намираха укритията, в които връзваха подводниците от клас „Буумър“ („Трайдънт“, твърде големи, за да могат да преминават под моста на щатско шосе 1–95, закотвяха другаде).

Ние се разположихме в Гротън, Кънектикът, малко по-надолу от базите, и започнахме да разучаваме. Не ни отне много време, за да установим, че базата е широко отворена.

Колко широко? Нямаше истински портал, а само път, по който се влиза. Между двете бази имаше железопътни линии за движение в западна и южна посока. Веригите на оградите, предназначени да не пропускат хора от главния път в базата, бяха разядени от ръжда. А в най-източния район на горната база нямаше дори и ограда — само една тридесетметрова шистова скала, обрасла с храсталаци и магарешки тръни. В подножието ѝ се намираще оръжейният склад, заобиколен от двуметрова ограда с единична верига.

Готвихме се в продължение на три дни. Бузестия отиде в един магазин за железарски стоки на „Ейс“^[4] и закупи три чанти стока, които превърна в запалителни устройства, бомби и необезвреждаеми мини. Бомбите бяха увити в светлоотразителна хартия, мините и запалителните устройства имаха червени мигащи лампички „експлозиви“.

Наех един малък самолет и Коня ни прекара под моста на шосе 1–95, като намокрихме колелата си в Темза. Летяхме над укритията за подводниците. Никой не ни разкара. Наехме лодка и издигнахме съветското знаме на кърмата ѝ, а след това минахме бавно край подводниците в доковете, като ги снимахме съвсем открито и записвахме секретни подробности от конструкцията им. Сухите докове бяха открити и незащитени — ако искахме да се блъснем в някоя подводница, нищо не можеше да ни попречи.

Впуснахме се в бродене из местните барове. Хартман, който беше служил на подводници, базирани в Ню Лондон, представи списък на най-добрите. Терористите, особено европейският боклук от средна ръка, от който са съставени групи като „Червените бригади“, „Баадер Майнхоф“ или „Директно действие“, обичат да бродят из баровете. Там подслушват клюки от базите, пребъркват джобове и крадат пропуски. Един предприемчив терорист може да иде в бар, в който се навъртат военни, и да излезе с документи за себе си и колата, с

комбинации от сейфове, които често пъти биват съхранявани в портфейли (невероятно, нали), а дори и с операционни графици, които хората захвърлят, без да мислят, в куфарчетата си. Открихме баровете, посещавани от хората на Военноморските сили, както и заведенията, където ходеха работниците от корабостроителниците на „Дженерал Дайнамикс“ (там се строяха „Трайдънт“). Работата беше тежка, но не се оплакахме.

След това Минкстър, който можеше да говори най-добре с арабски акцент, се обади по телефона и отправи първата заплаха. Обади се по обществения телефонен номер на Ню Лондон.

— Военноморска база. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Да — отговори Минкстър. — Тук е Движението за свободна еякулация на Палестина. Освободете всички затворници или ще си изпатите, ционистки неверници такива!

Затвори телефона, преди операторката да може да каже: „Каквоооо?“

Същата вечер базата се намираше в пълна бойна готовност. Охрана от морската пехота патрулираше около оградата в близост до главния вход. Хора от военноморската охрана пазеха страничния портал, през който минаваше един път до болницата на базата. Разположените около оръжейния склад сензорни устройства за долавяне на движения бяха включени. Но сензорите защитаваха сградата само от две страни. В края на краищата кой би постъпил толкова невъзпитано, че да влезе отзад?

Похитителите на Рики, ето кой. Бузестия и аз наблюдавахме как Франк, Лари, Змията и Пустър се спуснаха надолу по скалата и тихо влязоха през широко отворената „задна врата“.

Ръгнах Бузестия.

— Картината от остров Ло Ло се повтаря. Всички наблюдават предната врата, а ние влизаме да плякосваме отзад.

След като четиримата тюлени извършиха тайния десант, спуснахме при тях хората от снимачния екип, които се разположиха в удобни позиции, за да снемат действието.

Лентата се движеше. Лари и Франк се завряха под верижната ограда и се прокраднаха до другата страна на склада. Пустър и Змията отидоха от другата страна. Някакъв часови, който носеше автомат без куршум в цевта, им се изрепчи. Още преди да може да реагира, Пустър

го „застреля“ с пистолет със заглушител и той падна. Един от съдиите го вписа като убит. След това започна веселото. Пустър минира два резервоара за пропан-бутан. След това той и Змията отвориха ключалката на една от страничните врати и поставиха експлозивен заряд с детонатор с часовников механизъм в съседство със зоната за подготовка на ядреното оръжие. Между торпедата скрихме още импровизирани експлозивни заряди.

За да направи поражението оскърбително, Пустър закачи на склада един огромен надпис върху спален чаршаф. Надписът беше: „БУУУМ! С любов и целувки ви поздравява Движението за свободна еякулация на Палестина.“ После всички се изкачихме по скалата, скочихме в колите, които бяхме паркирали на съвсем видно място до пътя, и си заминахме.

След задоволително прекараната вечер се заехме със сериозна терористична дейност. В един от избраните от нас барове подбрахме чифт от по-добре изглеждащите работнички на „Дженерал Дайнамикс“. Докато те танцуваха с Пустър и Франк Насипното злато, аз им откраднах пропуските.

Мамка ви, госпожи.

Бяхме нанесли удар на първата база без проблеми. На втория ден нападахме болницата, комуникационния център и щаба без никаква съпротива. Причината беше ясна още от самото начало. Подводничарите бяха много подредени хора. Те работят по проверочни списъци. След като нещо е проверено, то се зачерква от списъка и никога вече не се проверява. Терористите не работят по проверочни списъци, а удрят целите според случая. Затова чакахме, докато охраната посетеше някое място, а след това нападахме и бяхме сигурни, че никой няма да ни чака.

Същото нещо се оказа вярно и относно укритията за подводниците. Пак през втория ден изпратих Минкстър, Рич Бебето, Коня и Арти Умника нагоре по реката до един пристан за яхти. Там те се преоблекли във водолазни костюми, сложили дрехите си във водонепромокаеми торби и слезли с плуване до укритията. Изкачили се по скелето, преоблекли се, закачили торбите на пристана и отишли на работа. Най-напред намерили часовите, които си седели на спокойствие в кабинките, за да си пият кафето, и ги умирили. След това скрили експлозиви между плоскостите за управление на една от

ядрените подводници. Качили се на друга подводница и поставили разрушителни заряди в контролната зала, в отделението на ядрения реактор и в торпедната зала. Когато ги попитали какво търсят там, те се измъкнали с оправданието, че са от поддръжката от „Дженерал Дайнамикс“. Никой не им поискал да се легитимират, но дори и да са го сторили, те имаха картите, откраднати от предишната вечер. Щяха да ги размахат, като внимателно поставят палци върху снимките, и никой нямаше да разбере нищо.

Тюлените свършили работата си, преоблекли се във водолазните си костюми и доплуваха до яхтклуба, където ги чакахме.

След това отново излязохме да се веселим.

Командирът на базата, полковник, не беше особено щастлив, когато му показахме записите. Шефът му, един ескадрен командир с две звезди, когото ще нарека адмирал Перко, беше още по-малко очарован.

— Полковник — каза той, — това учение не беше честно и не трябва да се брои. Хората ви не играха според правилата.

— Какви правила, сър?

— Ами вие сте се спуснали по скалата, за да нападнете оръжейния ми склад. Не сте ми казали, че ще правите такова нещо. Плували сте по реката и сте дошли в доковете, когато сте нападнали подводниците. Ако знаехме, че ще дойдете оттам, щяхме да ви очакваме. Не можем да поставим хора, които да наблюдават всичко.

— Убеден съм, че Абу Нидал от Народния фронт за освобождение на Палестина ще вземе под внимание съображенията ви, ако решат да нападнат базата, сър.

— Не ми се правете на умник, полковник.

— *Moi?* Дики?

— Не, сър. Дори не бих помислил такова нещо, сър.

Командирът на базата ме изгледа намръщено.

— Вашите така наречени терористи се обадиха и казаха, че ще ударят магазина. Ние имахме готовност, но те не го направиха.

— Не, полковник. Вместо това ние ударихме комуникационния център.

— Това не е честно.

— Вижте какво, господа. Нека обясня по-подробно. Терористите не работят по никакви правилници. Тук имате една приятна, спретната

база, която вероятно работи много ефективно. Но по отношение на сигурността вие сте изключително уязвими. Не показвате никаква инициатива. Видеокасетите, които командващият военноморските операции ще получи, а съм сигурен, че си умира от желание да ги види, защото и той е подводничар, показват как взривих четири от ядрените ви подводници и как можех да взривя всичките, ако исках.

Адмирал Перко се наежи:

— Това е друг въпрос, полковник. Хората ви нямаха право да се качват на подводниците. Няма пропуски.

— В такъв случай защо не ни спряхте?

— Този въпрос не е честен.

— Адмирале, тук честността няма никакво значение. Споразумяхме се, че ще играем с подводниците. Най-добрата защита срещу вражеските подводници е да ги държим в пристанището. Следователно лошите трябва само да огънат един вал или да развалят една управляваща плоскост или пък някое витло — и флотилията ви от подводници за мултимилиони долари закъсва.

Подхвърлих откраднатите пропуски на бюрото на Перко с думите:

— Може би ще искате да върнете тези карти.

— Господи — въздъхна той, — това е...

— Адмирале — прекъснах го аз. — Морските пехотинци, които се грижат за вашия главен портал, не използват същите радиочестоти, както наетите от вас полицаи, които патрулират около базата. Полицаяте могат да разговарят със службата ви за сигурност, но не и с командването за разследвания и сигурност на Военноморските сили. Никой не носи заредено оръжие. Никой не спира нарушителите. Верижните ви огради са високи само два метра. Всеки може да отиде с плуване в укрытията за подводниците. Сигурността тук намирисва.

Перко се засегна:

— Не бъдете недисциплиниран, полковник! Започваше да ми писва от него, но запазих благоприличен тон:

— Не съм недисциплиниран, адмирале. Заместник-командващият по военноморските операции е загрижен за сигурността ви. Вярвам, че има основания за загриженост, защото сигурността тук наистина смърди, и точно това ще напиша в доклада си.

Когато напуснах, добрият адмирал вече пишеше оплакване до Ейс. Първото от многото писма, които той щеше да получава.

Бяхме свършили добра работа през седмицата. Бяхме показали слабостите на базата за подводници и дадохме повод на хората от охраната да помислят. Дори успяхме да ядосаме адмирала — нещо, което приемах като комплимент. Бих желал да го тероризирам и през уикенда, но една местно спонсорирана регата с яхти по Темза ни накара да променим плановете си. Ейс беше твърд по отношение на някои процедури: можехме да си правим бъзици с Военноморските сили, но не и с невинни цивилни граждани. И все пак уикендът беше твърде красив, за да се прибираме у дома. Затова, вместо да се върнем във Вашингтон, ние отидохме на север в Масачузетс на двудневно ядене на миди.

Един от цивилните членове на снимачния ни екип беше бивш тюлен от първите хора в „ТЮЛЕН-група 6“ — висок лейтенант, известен като Сенатора. Кариерата му във Военноморските сили беше прекратена от нещастен случай по време на обучение, при който беше загубил едното си око. Сега той работеше за една консултантска фирма по въпросите на сигурността, която осъществяваше филмирането на нападенията на „Червената клетка“.

Родителите на Сенатора имаха голяма къща точно на плажа в Южен Масачузетс, на около четиридесет мили от Бостън, и точно там отидохме всички. Накупихме бира в количества, достатъчни за потопяване на една лодка, и прекарахме уикенда в ядене на пуканки, раци и пушена риба, като готвехме всичко на плажа. Партито продължи 48 часа без прекъсване.

Парти ли? Обърнахме го на карнавал, какъвто се провежда през Сирна неделя. Празненството ставаше все по-шумно и буйно и съседите започнаха да идват един по един. Жените оглеждаха мускулестите тюлени. Тюлените оглеждаха добре сложените жени. Пустър се влюби. Борихме се един с друг и хвърляхме всеки, който ни попаднеше — най-често млади и хубави момичета — във водата. Играхме волейбол в стил „ТЮЛЕН“, който е доста груб спорт. Очертахме спретнати пътеки от празни бирени кутии в стила на

Евърет Е. Барет, за да проявим таланта си като специалисти по парков дизайн.

Пригответе храна като за тюлени — издълбахме огромна дупка, натъпкана с морски водорасли, и в нея опушихме раците, мидите, пуканките и картофите. По-късно, след като изпиехме достатъчно бира, еднометровата дупка щеше да бъде готова за ходене по жарава.

Някои от нас предпочитаха да си приготвят собствени уникални храни. Родителите на Сенатора наблюдаваха удивени и ужасени как Лари Насипното злато *laissez les bons temps roulez*^[5]. Направи класическо освинване с бира „Куърс“ в стил „Лари Насипното злато“ и отиде да скита сам по плажа. След известно време — никой не може с точност да каже колко — се върна, носейки една мъртва чайка. Стоеше мълчалив и като гледаше мрачно в запаления от нас огън, отхапа главата на чайката.

— Какво прави той? — поиска да узнае татко Сенатор, като гледаше как Лари дъвче.

— Прави си зъбен камък от чайка — търпеливо обясни Херцога.

Останалата част от групата трябваше да бъде задържана с физически усилия, за да не хукне да търси мъртви същества, които Лари да яде. Беше дълга, дълга нощ.

В неделя сутринта, след като всички дойдоха в съзнание, наехме една лодка за лов на раци, заредихме я с пет-шест каси бира и прекарахме утрото в обиколки около брега. След третата каса Змията реши, че ще се вози в плоската лодка, която теглехме след себе си. Добра се до нея, като се придържаше за теглещото въже и се настани с две опаковки от по шест кутии бира.

Останалите бяхме доволни просто да лежим на слънцето и да гледаме огромните къщи, накацали над далечния бряг. Изведнъж Трейлър Корт роди една умна идея:

— Упражнение по хвърляне на вещи и изваждането им — извика той. — Всички тюлени във водата!

Заповедта си е заповед. Трябва да даваме пример. Без да чакам, се хвърлих през десния борд и цопнах в Атлантика напред с главата, като заплувах встрани от лодката. Ох! Водата беше ужасно студена — толкова, че топките ми почти се свиха с пукане. Изтласках се към повърхността и се задържах отгоре ѝ в мига, в който голямата,

мускулеста ръка на Змията, се бе насочила към мен като бухалка. Той ме грабна за гърлото и ме метна с лекота в плоскодънката.

— Благодаря — изхриптях.

— За тебе винаги, полковник. — Змията посочи към Лари Насипното злато, който се метна надолу с главата. — По-добре тръгвай, полковник, защото Лари ще трябва да бъде изваждан.

Потънал до кръста във водата и местейки последователно ръцете си по петнадесетметровото въже, се добрах до лодката. Малко преди да се изкача на кърмата, бях оставил маратонките и един от чорапите си в разпенената дияря на витлото. Изтощен се строполих на ръце и колена върху палубата.

— Как беше, полковник? — попита Пустър.

— О, супер беше, Пустър, страхотно! Защо и ти не опиташ?

Лежах по гръб на предната палуба, мокър, измръзнал и солен. Портфейлът ми беше подгизнал. Маратонките — потънали в океана. Отпечатъците от пръстите на Змията, който ме изтегли от водата с едната си ръка, се виждаха на врата ми като пет ухапвания от жена. Адамовата ми ябълка туптеше болезнено. Но слънцето беше ярко, небето — синьо, а над мен стоеше някой и наливаше бира в отворената ми уста.

Помислих си, че Господ ме е пратил на тази земя, за да мога да бъда точно тук и да правя точно това с тези мъже — *моите* мъже. Всичко беше абсолютно, напълно, неотменимо, изцяло и докрай идеално.

[1] Оценките в училищата на САЩ са буквени, а не цифрови. — Б.пр. ↑

[2] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Пластичен експлозивен материал. — Б.пр. ↑

[4] Верига от магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] ... се втурваше в живота (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

В цивилния живот настъпването на деня на труда означава, че това е краят на лятната ваканция; времето, когато, въпреки че сезоните още не са се сменили, онова чувство на промяна витае — онова вътрешно усещане, че нещо ще се случи. Така беше и с „Червената клетка“ през този ден — Деня на труда, 1985 година. Бяхме изкарали хубава пролет и чудесно лято — като разтърсвахме военните части и притеснявахме командващите офицери по цялата страна.

Най-хубавото от всичко беше, че се чувствах така близък с хората от „Клетката“, както с първата си група във Виетнам — група „Браво“ от Осми взвод. Разликата беше, че вместо Уотсън Кръпката, Орела Галахър, Рон Роджър, Джим Финли и Джо Камп — те бяха най-откачените стрелци и плячкаджии, които съм срещал някога — този път имах четиринадесет човека, които можеха да стрелят така, както го правят най-добрите в занаята; да карат самолети и хеликоптери, да извършват височинни скокове от седем мили с ранно отваряне на парашута, а екипировката им бе такава, за каквато не сме и мечтали във Виетнам, и се будалкаха с адмиралите по начин, до този момент непознат в историята на Военноморските сили.

Но промяната съвсем определено се чувстваше. Ейс Лайънс тъкмо беше получил известие, че ще го повишават. Щеше да се сдобие с четвъртата си звезда и да замине за Хавай, където да стане главнокомандващ Тихоокеанския флот. Изводите от подобно преместване бяха многозначителни. Един бърз преглед на командирите или заместник-командирите на Военноморските сили показва, че много от тях са служили в Седми флот, били са начело на командването на тихоокеанските войски или са назначавани за главнокомандващи Тихоокеанския флот. Следователно имаше вероятност придвижването на Ейс да доведе накрая до избирането му за главнокомандващ Военноморските сили.

Но всъщност, като погледна назад, виждам, че повишението беше един удачен, дори коварен начин Ейс да бъде разкаран и изваден от командната верига. Голяма част от хората в чиновническия апарат

на Военноморските сили, съставен предимно от бюрократи, възприемаха Ейс като размирник, скандалджия и привърженик на силовите методи. Признаваха заслугите му за доброто представяне на Военноморските сили по време на разговорите с руснаците за морските инциденти през 1984 година в Москва, но у дома той отстояваше едно твърдоглаво и на пръв поглед трудно за възприемане мнение, което останалите адмирали с четири звезди не можеха да смелят лесно.

Най-обезпокояващата черта на Ейс според тях беше манталитетът му на воин. Той беше смел и нетрадиционен. Можеше да псува като каруцар, уважаваше подчинените си, настояваше системата да бъде драстично променена и не се боеше да нарича нещата с истинските им имена. Всичко това го превръщаше в твърде голяма заплаха за другите. Затова Ейс беше повишен и преместен от щабната си работа в отдела за планове и политика, където не командваше много хора. Сега думите и действията му имаха значително отражение върху Военноморските сили на САЩ през всичките двадесет и четири часа на денонощието. Преместиха го в Хонолулу, за да командва персонал, не по-голям от 250 000 души, и да работи с годишен бюджет, надхвърлящ пет и половина милиона долара, но пък се намираше на безопасно разстояние от тежнението на политическите тенденции.

По-важното за мен и моята малка „Червена клетка“ беше това, че сега Ейс щеше да се намира на разстояние шест хиляди мили от мястото, от което можеше да защитава задника на Дики Диверсанта.

Разбира се, мрачният подтекст в преместването на Ейс не ме осени веднага. Дори не и като най-смело предположение. Разбира се, ако сетивата ми бяха така остри през 1985 година, както през 1967, щях да усетя, че ми готвят засада; косата на врата ми щеше да настръхне право нагоре и щях да тръгна на лов из коридорите на Пентагона с моя М-16, зареден и с освободен предпазител. Но това не се случи. Имах прекалено приятни развлечения. Аз и момчетата щяхме да прекараме уикенда около Деня на труда през 1985 година заедно с Роналд Рейгън. Е, всъщност не точно с президента, но бяхме в неговия самолет, който кацаше във военноморската въздушна станция в Пойнт Мугу, на около 125 мили южно от президентското ранчо в Санта Барбара, винаги, когато семейство Рейгън отиваше на почивка там. При наличието на

всички мерки за сигурност на това място то създаваше идеалната възможност за нашите уникални развлечения и игри.

Командирът на базата в Пойнт Мугу беше летец от Военноморските сили на име Горди Накагава. Горди е бил военнопленник два пъти през живота си: първо интерниран по време на Втората световна война, а след това като пилот от авиацията на Военноморските сили, заловен от виетконгците. Харесвах го и дори го обожавах. За разлика от повечето командири на бази той държеше много на сигурността. Дори беше сформирал група за боравене със специални оръжия и тактика. Освен мъже в нея имаше и жени. Горди с любов я наричаше Групата на рамбовците и рамбовките.

Горди Накагава беше стрелец и играч от световна класа и много му хареса идеята хората му да потанцуват рок с „Червената клетка“, когато президентският самолет се приземи. Тайните служби имаха друго мнение по въпроса: „Ние не си играем. Точка“ — казаха те.

Свих рамене. Както и да е. Това, че те не могат да играят с нас, не означава, че ние не можем да си поиграем с тях.

За Калифорния замина цялата „Клетка“ с изключение на Хартман, когото оставихме да стои в канцеларията (още не ми е простил това). Но за негов късмет „Стрелеца“ работеше през Деня на труда.

Горди и аз се бяхме спрели на този уикенд, защото, въпреки че президентският самолет се намираще на асфалта, базата щеше да представлява една заспала дупка. Думата „*функциониране*“ не влиза в речника на Военноморските сили през уикендите, особено през дългите уикенди. Терминът „*бойна готовност*“ никога не е предизвиквал спомени за неделите, когато всеки от Военноморските сили спи до късно. Това е историческа традиция — помните ли Пърл Харбър?^[1]

„Клетката“ пристигна десет дни преди да започнат празненствата, като ние се точехме един по един с пътнически полети до Лос Анжелос и Санта Барбара. Момчетата наеха шест превозни средства — от кадилаци до пикапи. Отидохме до Пойнт Мугу и се настанихме в мотела, използван от секретната служба на президентския самолет и подразделенията за сигурност на Военновъздушните сили. Така щяхме да имаме възможност да наблюдаваме противника. В това време снимачните екипи и тежкото

оборудване пристигнаха с реактивен самолет на Военноморските сили, който ги докара до военната база в Аламеда.

С настаняването си „Червената клетка“ започна изследване на базата. Аз оставах в сянка, играейки ролята на Абу Нидал, и позволявах на „Клетката“ да работи със свое темпо. Хората знаеха, че целта ни е да проверим всеки елемент на системата за сигурност в базата. А как точно где го направят, това си беше тяхна работа. Аз предлагам някои специфични неща, от време на време изготвях някоя особено злостна операция, която исках да видя проведена по определен начин, но в повечето случаи момчетата се оправяха сами.

Главната ми роля беше да наблюдавам и да представя предложения след учението. Затова прекарах известно време с Горди, за да видя какво можеха хората му, или пък излизах да патрулирам с Боб Лейзър, командира по въпросите на сигурността в Пойнт Мугу, за да му показвам нещата, за които би трябвало да внимава. Но през по-голямата част от времето се движех между групите и наблюдавах как се подготвят. Не дърпах нашийниците им, когато намираха нови лукави начини да осъществяват перверзните си форми на развлечение.

Пустьър Петела (винаги съм смятал, че трябваше да го наричаме Пустьър Ловката ръка) „нае“ един велосипед с десет скорости и всеки ден караше по пътя, минаващ покрай Пойнт Мугу. Обиколките му го доведоха до един рядко използван портал зад пистата. За негова радост вратите бяха заключени с верига и обикновен катинар. Купи си резачки за болтове, преряза веригата, хвърли катинара в морето и ги замени със свой катинар и верига.

През това време Херцога беше наел една лодка от местната marina^[2]. Той и Лари се шляеха на разстояние от брега и търсеха жени, които се пекаат без горница. В същото време оглеждаха и бреговата линия на базата за евентуалното разположение на наземни сензорни устройства. С помощта на бинокли следяха и движението на групата за действия със специални оръжия и тактика, полицейските патрули, претърсванията от страна на службите за сигурност и морските пехотинци, когато всеки от горните провеждаше обичайните си обиколки. Терористите ми си водеха бележки точно както правят истинските.

За да заздрави своята сплотеност, „Червената клетка“ групово проверяваше местните барове и кръчми. Отново извличахме ценна

информация. Кой къде пиеше. Какви слухове се носят. Какви значки с инициали и пропуски носят хората. Често пъти, докато водачите ни се намираха вътре и се насилваха да се смесят с тълпата, като пиеха студена бира и джин „Бомбай“ или други отбрани напитки, двама или трима мързела изоставаха на паркинга и започваха да свалят лепенките от предните стъкла и броните, за да могат хората от „Клетката“ да ги използват на взетите под наем коли.

В петък вечерта бяхме готови. „Клетката“ беше проучила слабостите в базата и беше открила доста. Детска игра беше да прехвърлиш някого през оградата — дори и посред бял ден, и то непосредствено до главния портал. Как ли? Коня докара колата до портала, натисна клаксона и започна да ругае по адрес на часовите. Отминавайки, хвърли няколко опаковки мляко към тях. „Опала“ — всеки гледа в Коня.

В това време, три метра встрани от часовите, Хо-хо-хо и Док Тремблей прескочиха оградата, висока два метра и половина, и изтичаха навътре. Майната ви, часови!

Това беше лесна работа. Ние отваряхме телефонни разпределителни кутии и подслушвахме разговори. Прослушвахме и полицейските честоти със скенери „Беъркат“. Изготвихме собствени тактически карти, в които бяха указани кратките пътеки, задните врати и маршрутите за измъкване. След прецизна оценка целите бяха набелязани и степенувани по важност.

Президентският самолет вече се намираше на земята и беше паркиран в един отдалечен ъгъл на летището — заобиколен от тъпаците от службата за сигурност и от „Сините одеяла от Военновъздушните сили“ (хората от сигурността, които носеха сини барети). За мен нямаше значение дали самолетът се охранява от двадесет души или от двеста. Ще ги оправим за грандфинала.

След тази увертюра се впуснахме в действие. Базата, която трябваше да се намира в пълна бойна готовност, тънеше в дрямка. Часовите гледаха телевизия в кабините си. Стартовата площадка с намиращите се на нея самолети „Хорнет Ф-18“ беше пуста. Полицайте идваха и си отиваха съвсем формално. Никой не се вживяваше в работата си. Дори и телефонната операторка, която прие заплахата на Минкстър от „Движението за еякулация на Палестина“, не работеше с пълна пара.

— Тук е „Движението за еякулация на Палестина“. Ако израелците не освободят сто седемдесет и трима от политическите ни затворници след два часа, поделението ви ще се окъпе в американска кръв. Войната на всички войни ще започне върху вашата проклета земя, която обича ционистите.

— Бихте ли ми продиктували името отново, моля?

— „Е“ като еякулация, „я“ като еякулация, „к“ като еякулация, „у“ като еякулация, „л“ както еякулация... — мърмореше Минкстър, като сполучливо имитираше акцента на Ясер Арафат.

Е, да. В часовете преди започването на Деня на труда базата Пойнт Мугу приличаше на малко полузадрямало калифорнийско градче. Точно затова моят партизанин от „Движението за еякулация на Палестина“, лейтенант Трейлър Корт, облечен в открадната униформа на полковник вместо с черна пижама и куфия^[3], се появил в петък в 19,00 часа. Отишъл до портала и обяснил на охраната, че трябва да докладва за явяването си на работа във вторник, но е дошъл по-рано, така че би могъл да прекара уикенда в ергенските жилища, за да не плаща за мотел. Трейлър носеше лична карта, която бяхме откраднали в един бар преди две вечери, но тя не му била необходима — съществуващите пропуски в сигурността на Военноморските сили му осигурили вход без никакви проверки.

Отишъл право в ергенските жилища, напъхал се в една свободна стая и разопаковал оръжията, очилата за нощно виждане, радиооборудването и експлозивните устройства, които го накарахме да внесе в базата. След това с помощта на телефона в стаята си използва кодиращия апарат в джоба на куртката си, за да ни информира, че брегът е чист. Чудесно! Изпратих Хо-хо-хо, Коня и Рич Бебето, облечени в модните черни терористични дрехи, до оградата. Никой не ги видял и не ги спрял. Отишли в стаята на Трейлър, преоблекли се в работни дрехи, взели експлозивите и излезли да откраднат един камион за превоз на оръжия, който предишния ден бяхме забелязали в автомобилния парк.

Тримата откарали камиона в оръжейния склад, разбили вратата, запалили с бутане един вилков мотокар и натоварили камиона с яркосини двеста и тридесет килограмови учебни бомби, които намерили там. Монтирали на бомбите детонатори с дистанционно управление и мини, покрили обемистия товар с камуфлажна мрежа и

го закарали обратно пред паркинга на ергенския щаб, където Трейлър можел да го наглежда. След това с вид на невинни агънца тримата излезли с безгрижна походка през портала, махайки с ръка на полицаите.

През това време Франк и Змията бяха облекли водолазни костюми, за да оттренират своята версия на десант през тиха вечер. Пустър ги закарал до едно място на тихоокеанското шосе, малко над резервата, простиращ се над северния край на базата. Придружени от един предишен член на „ТЮЛЕН“–6, кинооператора Нийл, изплували на около една миля по течението на малката река, докато стигнали в блатистия резерват. Опитали да проникнат направо през него, но планът им бил осуетен — имало тиня, дълбока около метър. Затова се върнали обратно и поели по другия маршрут, като си проправяли път по границата на резервата и се придвижвали на югоизток с последователно, болезнено лазене по корем.

След като бавно лазили около осемстотин метра и преминали през един канал, който органите на сигурността забравили да преградят с пръти или мрежи, терористите се натъкнали на четиричленен патрул от рамбовци и рамбовки в периферията на базата.

Тюлените лежали и се спотайвали в тридесетсантиметровата блатна трева, докато ботушите на патрулните минали на няколко сантиметра от носовете им.

Един от рамбовците клекнал на края на канавката и запалил цигара. Другият се присъединил. През това време Франк, Змията и Нийл се опитвали да не обръщат внимание на мравките, които лазели по лицата и влизали във водолазните им костюми. След цяла вечност рамбовците и рамбовките започнали отново обиколката си, но единият от нищо неподозиращите полицаи оставил отпечатъка на ботуша си върху боядисаната с черна камуфлажна боя ръка на Франк.

Когато отново останали сами, продължили с изпълнението на мисията си. Змията, Франк и Нийл с бавно пълзене се придвижвали, използвайки канавката по протежение на пистата за рулиране. Змията и Франк влезли в някакъв хангар, където намерили работни дрехи и се преоблекли, след това излезли на стартовата площадка и поставили експлозивни във въздухозаборниците на шест изстребителя Ф–18. Нийл записвал всичко на видеолента с помощта на обективи за работа при слабо осветление. След като приключили със задачата си, тръгнали с

маршова стъпка право към задния портал, отключили го, излезли и отново заключили. Пустър ги чакаше. В края на краищата време беше за лека нощ.

Минкстър и Бузестия не успяха да се приберат за „лека нощ“. Те бяха първите ми хора, станали пушечно месо. Нуждаех се от някой, който да отклонява вниманието, за да бъда сигурен, че Франк и Змията ще се доберат до стартовата площадка. Затова изпратих Минкстър и Бузестия в хранилището за течното гориво в другия край на базата, където вдигнаха достатъчно шум, за да предизвикат някаква реакция.

Това беше важно. Исках да разбера кой ще отговори на тревогата. Дали ще реагират полицаите или ченгетата от отдела за отбраната, или пък рамбовците и рамбовките? А и когато полицаите заловят „лоши“, как постъпват с тях?

Следяхме придвижването на охраната по скенерите на полицейската честота. Трейлър, който се намираше на покрива на ергенските жилища с бинокъл за нощно виждане, правеше коментар за движението на хората и за това, къде отиват. Беше като лекция по шляене.

Полицаите от отдела за отбрана намериха Бузестия и Минкстър в момента, в който двамата „поставяха“ експлозиви. Издадоха се, като минаха нарочно през зона, богато оборудвана със сензори. Полицаите заобиколиха хората ми и ги арестуваха. Пребъркаха ги набързо, сложиха им белезници, набутаха ги на задната седалка на една кола и ги закараха в участъка на отдела за отбрана, който се намираше до района на база Пойнт Мугу.

Само че не бяха пребъркали хората ми достатъчно внимателно. Бузестия имаше в джоба си ключ за белезници и пистолет в кобур, намиращ се в чатала му. Обискирала го една жена, която по обясними причини нямала желанието дори и служебно да опипа слабините му, особено след като Бузестия я помолил да го направи: „Хей, скъпа, какво ще кажеш за едно погалване? Хайде, просто си сложи ръката долу, където е топло и твърдо!“

„Голяма грешка № 1“ — Бузестия беше въоръжен и опасен. Използвал и ключа, и пистолета много добре. Най-напред освободил Минкстър. След това окупирали участъка и взели всички полицаи за заложници. Сега полицаите трябваше да викат на помощ групата за работа със специално оръжие и тактика.

През това време Херцога и Змията „взривиха“ главната радиоантена на база Пойнт Мугу. Цялата комуникация между щаба на рамбовците и рамбовките и останалата част от хората, подготвени за действия в екстремални ситуации, беше преустановена, защото съдиите прецениха, че бомбардирането от „Червената клетка“ беше предизвикало достатъчно поражения, за да унищожи командните и контролни функции на полицията. „Експлозията“ изкара навън и противопожарната охрана, която вече беше достатъчно притеснена от редица фалшиви тревоги, предизвикани от предвидливия Пустър.

Това беше премиерата ни.

Призори се разкри и друг проблем на сигурността. Ние, терористите, бяхме бодри — бяхме си починали. Силите за сигурност обаче бяха започнали да се изморяват — за тях не бяха предвидени почивки по време на смяната им. Горди беше изградил отбор, но нямаше резервни играчи. Всички бяха вдигнати по тревога веднага и все още бяха на работа.

Това беше „Голяма грешка №2“. Умореният полицаи е небрежен полицаи. Вече беше съмнало, когато Хо-хо-хо, Рич и Коня плениха шестима души, включително жени и деца, тръгнаха рано на закуска в кафетерията, разположена извън базата, малко по-надолу от портала. Завързаха очите на пленниците си и ги предадоха на Златните близнаци, за да ги използваме като човешка валута. Сега полицаите се намираха в добре познатата задънена улица — обща практика беше да не се търгува със зложници полицаи, но жените и децата бяха съвсем друго нещо. Терористите се споразумяха с изтощените представители на полицията и малко след 9,00 часа Минкстър и Бузестия бяха освободени от полицейския участък.

Знаехме, че полицаите планират пътна блокада половин миля по-надолу от участъка, защото бяхме подслушвали разговорите и телефоните им. По тази причина решихме да ги изненадаме. Златните близнаци размениха зложниците срещу нашите хора. След това Франк наду газта в неочакваната от никой посока — право през главния портал и оттам в базата.

Слушахме разочарованите крясъци по полицейското радио, а после, след първоначалното объркване, дочухме и възторжени възгласи. Сега всички вярваха, че „Червената клетка“ съвсем се е

оплескала, защото колата се носеше право срещу стартовата площадка, а от нея нямаше изход.

Франк с колата, преследван от три джипа, пълни с рамбовци и рамбовки, начело на веселата гонка фучеше из базата. Прелетяваше през тесните алеи, движеше се слаломно в обратна посока по еднопосочните улички и обръщаше назад, за да види дали преследвачите му ще ги хване шубето, като кара срещу тях. Излетя на стартовата площадка и настъпи газта докрай по главната писта. Обвит в прах, крещеше: „Давай, Силвър!“^[4], и когато стигна до задния портал, трябва да бе вдигнал двеста километра.

— Хей — попитал Бузестия, — а как ще се измъкнем оттук?

— Няма проблеми — отговорил Франк. — Voilla^[5].

Бузестия погледнал през предното стъкло. Кой е този до задния портал? Миста Пуста Петела с десетскоростния си велосипед, стоманената верига и катинар „Медеко“.

Пустьър се поклонил. Франк преминал през портала. Пустьър заключил вратата. Всички си заминали. Имахме прекрасен видеозапис на рамбовците и рамбовките, които се опитваха да разбият катинара и веригата, което, разбира се, беше невъзможно. Групата за работа със специално оръжие и тактика нямаше резачки за болтове и хората не желяеха да минат през вратата и да съсипят джиповете си, пък да не говорим за държавното имущество. Отново беше време за почивка.

В събота си поиграхме на гоненица с местната полиция. Коня, Док Тремблей и Хо-хо-хо минаха с шум през коридорите на жилищния комплекс, разположен на около една миля от главния портал, където живееха редниците от базата. Видът на тримата типове със злобен външен вид, черни тениски, дънки, шапки с процепи за очите и автомати в ръце предизвикал истински писъци от мамчетата и татковците. Няколко дузини от тях се обадили на телефон 911, за да докладват за случилото се. Използвахме оплакванията, за да блокираме местната полиция, екип агенти на ФБР, които бяха решили да дойдат да играят, полицията от отдела за отбраната и два джипа, пълни с рамбовците и рамбовките на Боб Лейзър. В предната част на жилищния комплекс се беше заформило нещо, приличащо на събор на полицейските сили — дузина коли със светещи лампи и четирима шефове на организации за прилагане на закона, каращи се шумно кой, по дяволите, командва тук.

Ние, разбира се, не давахме пет пари за това, кой според тях командва. Знаехме кой командва — ние. Затова, докато полицаите спореха, поставихме димни гранати-експлозиви в сградата на главния щаб, в електроцентралата, в прехвалената оръжейна стая на Горди Накагава и в склада за горивните материали.

Майната ви, полицаи!

Последвалите експлозии доведоха противопожарната команда. Също така предизвикаха и задръстване с дължина шест мили по тихоокеанското шосе, което минаваше покрай базата. Защо ли недоволните хора, тръгнаха на излет, както и шофьорите, работещи в неделя, ругаеха градската полиция? Защото онези от сигурността бяха спрели движението, за да може всяка кола в околността да бъде проверена за терористи. През това време лазаретът на база Пойнт Мугу се претоварваше. Болниците в базите се предвиждат за дребни неразположения — болки в ушите, кръвотечения от носа и навехнати глезени. Сега се разправяха с дузини жертви на „шокова травма“, „критично“ ранени и „умиращи“ пациенти, а лекарите роптаеха: „А бе аз не съм назначен, за да се занимавам с такива неща!“

Горди Накагава наблюдаваше от кабинета си хаоса с кисела усмивка.

— Проблемът — казах му аз — е в коминоподобната организация.

— Моля?

— Представи си базата като група успоредни комини, заобиколени от оградата. Коминът, занимаващ се с безопасността, докладва на Агенцията за национална сигурност. Медицинският комин докладва на друга организация — Военноморската болница в Бетесда. Коминът от щаба докладва в Бюрото за военноморския персонал. Самолетното ти поделение докладва на Военноморските въздушни сили. Може всичките те да се намират в района на твоята база, но имат отделно командване. Като терорист аз използвам тази система срещу теб. Настроявам всеки сектор на твоята база срещу останалите и резултатите — посочих с ръка към царуващата навън дезорганизация — са прекрасни за наблюдение.

Горди помисли върху думите ми и каза:

— Хитър си, дяволе!

В понеделник сутринта бяхме докарали Военноморската въздушна база Пойнт Мугу до пълна бъркотия и в нея цареше тотален хаос. Бяхме взривили повечето от целите си без никаква съпротива. Местните полицаи бяха така изморени, че се опитваха да минават през врати, без да ги отварят. Противопожарната група отскачаше като топка насам-натам. Лекарите бяха на път да обявят седяща стачка. ФБР си вдигнаха чуковете и се прибраха у дома, защото никой не играел честно. Единствено крайбрежната охрана си плаваше покрай брега без никакви притеснения.

Горди беше възхитен от учението, защото можеше да види къде са уязвимите му места. Боб Лейзър беше доволен, защото накара рамбовците и рамбовките да се разтичат и разтърсят топките и циците си. Грешките им щяха да бъдат коригирани и следващия път да бъдат много подобри. Аз бях изпаднал в еуфория, защото момчетата бяха работили и играли здравата и се бяха развличали. Двама от тях дори намерили време да чукнат по нещо, с което аз не можех да се похваля.

Почти беше време да се прибираме. Но оставаше една примамлива цел, на която не можехме да устоим — президентският самолет, който по разписание трябваше да излети следобеда. Беше твърде изкушаваща цел, за да я подминем. Облечени в дрехи на механици, Франк и Бузестия се качиха в камиона за оръжията, останал на паркинга пред ергенските жилища, и го закараха в далечния край на летището, където обслужваха и зареждаха с гориво президентския „Боинг 707“. Излязоха от камиона и задействаха експлозивите, поставени на учебните бомби. Като допълнително застраховане Бузестия постави още един заряд — минира седалката на шофьора.

След като приключиха с работата си, Франк и Бузестия спокойно се върнаха в ергенските жилища и се преоблякоха в стаята на Трейлър. Тримата натовариха багажа в колата и се приготвиха да си тръгнат. След това се качиха на покрива на сградата, за да наблюдават резултатите от делото си.

Като жест на приятелство към групата за работа със специално оръжие и тактика, преди да се разделим, поставихме експлозиви в аварийния им камион. Когато Минкстър отново се обади по телефона и отправи заплахата си срещу президентския самолет, буквално всички рамбовци и рамбовки на Боб се втурнаха към камиона, който

„експлодира“ в облак дим. Съдиите отсъдиха десет убити и десет ранени. Майната ви, рамбовци и рамбовки!

Когато най-после останалите живи рамбовци и рамбовки откриха камиона за оръжието (необходим им беше повече от час, за да стигнат до площадката в съседство с президентския самолет), те се доближиха към него много предпазливо. На снимките се виждат напрегнатите им лица. Имаха намерение да извършат всичко като по учебник.

Оградиха района. Извикаха групата за борба с диверсии. Тя пристигна и прекараха петнадесет минути в консултации. След това много внимателно експлозивните заряди в каросерията бяха свалени жичка след жичка. След като бомбите бяха обезопасени, един рамбо се качи в кабината, за да откара камиона.

„Бааам!“ Нашата димна граната-мина експлодира и взриви целия товар от двеста и петдесет килограмови бомби. Това беше осъществената мечта на всеки водолаз диверсант, една жива картина от „Наръчник на бомбаджията“. Трейлър ми телефонира, за да ми каже, че гледката от покрива е грандиозна.

— Шкипере, липсва само надписът „Край на филма. Продукция на Дик Марчинко по сценарий на «Червената клетка»“.

Разсмях се с глас:

— Чакай да видят продължението!

Когато се върнахме от Пойнт Мугу, времето се промени от топло и приятно в мразовито и потискащо. На едно прощално парти на Ейс Лайънс се срещнах с приемника му и моят нов шеф в ОП-06 — висок и оплешивяващ вицеадмирал на име Доналд Джоунс. Слабо познавах Джоунс. В качеството си на щабен служител, работещ извън системата на Обединеното командване, той ми беше помогнал да прехвърля един едноок офицер от Коронадо в „ТЮЛЕН-група 6“. Джоунс беше съставна част от мафията в Коронадо, а в нея влизаха офицери, които ме харесваха, като Боб Стантън — полковника, който ме научи да пиша паметни записки при началото ми на службата в Атлантическата команда за обучение на сухопътни и морски войски. В Коронадо имаше и хора, които не ме харесваха — например Катал Флин Ирландеца с отвратителния нрав, бригаден генерал на тюлените от Западното крайбрежие по времето, когато формирах „Шестицата“. Джоунс беше приятел и с приемника на Флин, Ч-Ч-Ч-Чък Лемойн, който ме харесваше още по-малко от Ирландеца.

Достатъчно неприятен беше фактът, че Ирландеца щеше да бъде назначен да ръководи Агенцията за национална сигурност. Според Ейс той беше твърде скован и дребнав, за да му се повери такава отговорност. Сега ОП–06 бе прехвърлена на един приятен, но в никакъв случай агресивен адмирал — летец, специалист по борбата с подводници. Неговата почтителност беше точно обратно на това, което се изискваше в работата му. Raison d'être^[6] на Ейс беше да заплашва. Джоунс бе по-малко склонен към дразги.

Купонът на Ейс се проведе в офицерския клуб на Форт Майърс. Бяхме събрали няколко подаръка, които бяха представени с много шум — на раздяла „Червената клетка“ беше приготвила минирана бутилка водка за Ейс. След представянето дойде времето за ритуалното потупване по гърба и горещите hors d'oeuvres^[7].

Отново ме представиха на вицеадмирал Джоунс. Той протегна ръка за поздрав — при допира дланта му беше влажна и мека като умряла риба.

— Изненадан съм, че все още не сте в затвора!

Ако бях проникателен, щях да разбера, че работата за този човек не е едно от големите удоволствия в живота.

Но измъдрих някакъв отговор и се върнах при своя „Бомбай“.

Удар номер едно.

След около месец бях забравил напълно поздрава на вицеадмирал Джоунс.

— Иска ли му се на някой една ваканция из Европа?

Херцога вдигна ръка. Последваха го и Рич Бебето и Хартман.

— Твърде лошо, миризливци. Вече съм съставил списъка — Златните близнаци и Хо-хо-хо. Пътуването ще бъде кратко и затова ще носим малко багаж.

Летяхме с военен самолет. Отидохме до Лондон, където се прехвърлихме на малък реактивен самолет с два двигателя, който каца на два пъти — в Сигонела и Неапол. По време на този полет си спечелих нов приятел — един адмирал с две звезди, който си мислеше, че целият самолет е негов. Когато видях Лари, Франк, Хо-хо-хо и мен, облечени в дънки, с дълги коси и монголски мустаци, а и след като не го поздравихме, той пощуря.

Един адютант се заинтересува, както адютантите са склонни да правят, кои сме ние.

— Изпълнявам някои функции от името на главнокомандващия — отговорих аз. — Довиждане.

След една минута адютантът се върна и попита:

— А къде са заповедите ви?

Показах средния си пръст и отговорих:

— Ето ги. Чао!

Само след минута се върна отново. Адмиралът искаше да види документите ни.

— Ако адмиралът желае да види шибаните ми документи, с удоволствие ще отида и ще му ги покажа. Но що се отнася до останалите членове на групата, това не е негова работа.

Дадох на адютанта името и адреса на вицеадмирал Джоунс.

— Моля ви, изпращайте всички запитвания на този адрес! А сега бъди добро момче и се разкарай!

Адмиралът с двете звезди не зададе повече въпроси, но Джоунс получи писмо. За разлика от Ейс той не захвърляше оплакванията, а се съобразяваше с тях.

Може да е прозвучало като каприз, когато казах на момчетата, че отиваме в Неапол. Но причината за посещението не беше повърхностна. В Италия съществуваше истинска заплаха от терористи. През 1981 година „Червените бригади“ отвлякоха бригаден генерал Джеймс Дозиър във Верона. Държаха го четиридесет и два дни, преди да бъде освободен от италианските сили за борба с тероризма. През 1984 година убиха Лиймън Хънт, американския генерален директор на многонационалните сили, които следяха спазването на споразумението за мир между Израел и Египет. Тези действия, както и други, станаха причина Ейс Лайънс да се загрижи за един адмирал от Военноморските сили на САЩ в Неапол. Ще го наричам Мот.

Въпреки че Ейс беше станал главнокомандващ Тихоокеанския флот и вече не ръководеше „Червената клетка“, той поиска от мен да заведа групата си в Неапол и аз се съгласих. Когато пристигнахме, открих, че Неапол беше все така оживен, както го помнех. Мислех да посетя свърталищата, където си играех по време на едногодишния си престой, когато работех за Трътлата, или пък баровете, където Ев Барет

водеше Втори взвод от Групата по подводна диверсия–22. Но разполагахме само с пет дни и затова се захванахме за работа.

Взехме под наем две коли и един мотоциклет и отидохме до дома на адмирала, за да го огледаме. Разходихме се по улиците, водещи към къщата, като отбягвахме неаполитанските таксита, коли, автобуси и мотоциклети. Обиколихме дома му няколко пъти, за да добием представа за района. След това позвънихме.

Мисис Мот отвори вратата. Тя беше привлекателна жена на около четиридесет години, спокойна и с уверена усмивка. Представих себе си, Лари, Франк и Хо-хо-хо и обясних кои сме и какво правим. На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Казвах на адмирала, че сме уязвими — обясни тя. — При цялата тази дейност на „Червените бригади“ и отвличания от мафията съм малко нервна. А пък и сега, когато отвлякоха този кораб, „*Achille Lauro*“, кой може да знае какво още ще се случи. Но от Агенцията за национална сигурност ни казват, че тук сме в безопасност. Около къщата има висока оградна стена, гледаме две огромни кучета пазачи и въоръжен шофьор ни води навсякъде.

— Това изглежда добро начало. Ще видим какво можем да направим, за да ви помогнем.

Адмиралът слезе и ни поздрави топло.

— Нека ви разведа наоколо — предложи той.

Излязохме.

— Намираме се на върха на един хълм, което е добре — обясни той. — А сме и част от квартал, в който живеят военни — наоколо са само хора от Военноморските сили, така че винаги можем да повикаме помощ, ако се случи нещо.

— Може би — казах аз.

— А?

Приближих се до сива кутия, закачена на стената на къщата и я отворих. В нея имаше електропрекъсвач. Завъртях го. От вътрешността на къщата дочух вайканията на мисис Мот:

— Какво става с осветлението?

— Толкова по въпроса с електричеството — казах и завъртях прекъсвача.

— Агенцията за национална сигурност не забеляза това нещо — възкликна адмиралът.

— Сценарий номер едно — спират ви тока. Излизате, за да го оправите. Хващат ви, мятат ви в багажника на колата си, пътят оттук до *autostrada* е пет минутки и — хоп! — превръщате се в новия генерал Дозиър.

Лицето на адмирал Мот определено помръкна.

Хо-хо-хо се опитваше да отвори една шахта, намираща се точно до предната врата на къщата. Открехна капака и го вдигна, сякаш беше направен от картон.

Лари и Франк светнаха с фенерчета в тъмнината.

— Сценарий номер две — десет килограма пластичен експлозив, за да ви поднесат изненада, когато минавате през вратата.

Лицето на адмирала посърна още.

— Тръбопроводите за водата също се намират там. Лесно може да се бърника из тях. Може би малко количество бактерии във водата...

— Маmicата му! — възкликна адмиралът. — Агенцията за национална сигурност не ми каза и за това.

— Франк — казах, — покажи на адмирала колко е лесно да му се отиде на гости.

Франк се прехвърли през стената без трудности, претича през полянката, изкатери се по една лозница и се вмъкна през прозореца на спалнята за по-малко от тридесет секунди. Махна ни с ръка.

— Но от Агенцията за националната сигурност поставиха натрошени стъкла по стената, така че никой да не може да прескочи.

— Предполагам, че са пропуснали някое и друго място.

— Е да, но кучетата биха спрели всеки, който се опита да се прехвърли през стената.

— Лари...

Лари измъкна от праметнатата през рамото му чанта 9-милиметров пистолет със заглушител.

— Куршумите са кумулативни и се движат със скорост, близка до скоростта на звука — обясни спокойно той. — От такива кучетата умират.

Челото на адмирал Мот се сбръчка.

— Какво предлагате, полковник?

— Ще съставя дълъг списък с предложения, сър, след като направим пълно проучване — пет дни, считано от днес. Но засега защо не поставите всички в пълна бойна готовност и не накарате хората от

Агенцията за национална сигурност да затворят достъпа до къщата ви? През това време ние ще се опитваме да ви взимаме за заложник. По този начин ще изпитаме някои от другите мерки за сигурност, които Агенцията е взела.

Адмиралът разтърси ръката ми.

— Звучи чудесно, полковник. С интерес ще чакам доклада ви. Надявам се, че ще се видим с вас и хората ви, преди да си тръгнете.

— Мисля, че можете да бъдете сигурен в това, сър — отговорих с многозначителна усмивка.

Както базата на НАТО, така и поделението на Военноморските сили в Неапол се намираха в пълна бойна готовност заради инцидента с кораба „*Achille Lauro*“, който все още не беше разрешен по време на престоя ни. Но мерките за сигурност все още си бяха истински майтап. Отвялякохме адмирал Мот още първата нощ. Той произнесе реч в клуба на съюзническите офицери в базата на НАТО. Речта му намери добър прием — събитието беше предавано по телевизията. Жена му гледаше гордо. Ние го следяхме така грубо, че дори и египтяните биха надушили, че нещо не е наред. Агенцията за национална сигурност не усети нищо. Ние снимахме, задавахме въпроси, натрапвахме се. Нищо. Никой не кльвна.

Въоръженият и опасен шофьор на адмирал Мот също не ни видя. Вмъкнахме се в офицерския клуб, без да представяме лични карти. Разговаряхме и се държахме така, сякаш го притежавахме. Часовите ни пропуснаха.

Проследихме колата на Мот извън базата и когато тя зави между хълмовете, я отбихме от пътя и заставихме шофьора да спре срещу някакви дръвчета.

Лари и Франк изскочиха с пистолети в ръка и шапки с процепи за очите и устата. Пребориха се с въоръжения шофьор, издърпаха адмирала през вратата, вързаха очите, ръцете и краката му и след това безцеремонно го хвърлиха в багажника на колата си. Мисис Мот откачи напълно. Не беше готова за подобни развлечения.

Хо-хо-хо махна учтиво с ръка, след което настъпи газта и запраши по пътя.

— Чао, мисис Мот — извика той.

Закараха адмирала в къщата му — всъщност той се прибра преди жена си — и го оставиха. Лари ми разказа, че бил потресен, но се

усмихнал закачливо и като влязъл през входната врата, измърморил някакви злобни неща по адрес на Агенцията за национална сигурност.

Същата нощ Лари и Франк наблюдаваха Casa^[8] Мот, скрити в дърветата откъм вътрешната страна на високата стена. Лари дори влязъл през входната врата и се сприятелил с огромните мастифи^[9]. За доказателство, че си е поиграл с тях, беше завързал листчета на шиите им.

След това, точно в 07,30 часа колата на адмирала дошла, за да го закара в службата. Шофьорът натиснал клаксона. Адмирал Мот излязъл и тръгнал към входната врата.

Лари изскочил от дърветата.

— *Bon giorno, Ammiraglio.*^[10]

— О, не! Не отново!

— *Si, Ammiraglio, ripetutamente.*^[11] — Заврял пистолета между ребрата на адмирала и тръгнали един до друг към колата. Шофьорът и човекът от Агенцията за национална сигурност седели на предната седалка. Лари се държал учтиво. Разговаряли с адмирала. Никой не забелязал нещо нередно.

Заедно отишли във Военноморската база, минали през портала, покрай часовете от Морската пехота и нагоре по асансьора до командния център.

— Сега ще отворим сейфа ви и ще разгледаме всички операционни кодове — предложил Лари.

— Бихте ли се съгласили на чаша прекрасно еспресо вместо това?

— Не, сър — поклатил глава Лари. — Но ако имате морски чайки...

По-късно през деня Лари и Франк „убиваха“ офицери. Персоналът от Военноморските сили получаваше непрекъснати предупреждения за евентуалните ужасни последствия от ходенето на работа с униформи и от каране на колите с натовски регистрационни номера. Но униформите бяха по-евтини от цивилните дрехи, а и натовските номера осигуряваха лесно намиране на паркинг в зоните с ограничени места за спиране.

Ето защо Лари и Франк взеха моторетките си и зачакаха пред портала на Военноморската база. Следяха колите с натовски номера и шофьори, облекли върху цивилните си ризи светлокафяви униформени сака с обозначения на званията им и всичко останало. Приближаваха се до колата на някой червен светофар и плясваха на прозореца хартиена лепенка. След това изчезваха с рев в тълпата от автомобили. На лепенките имаше дупка от куршум и надпис „Вие сте един мъртъв военноморски задник, сър. Любов и целувки! «Червените бригади»“. А беше адски трудно да ги остържеш от стъклото.

Прекарахме пет плодотворни дни. Но пък елате да видите разярени адмиралите. Когато си тръгнахме от Неапол за Лондон и оттам за дома, адмирал Мот беше разширил сфинктерите на хората, отговарящи за охраната му и беше обсипал щаба на Агенцията за национална сигурност със заграден артилерийски огън под формата на оплаквания от идиотите, изпратени уж да осигурят безопасността му. Той може да е бил доволен от нас, но офицерът, началник на „идиотите“ от агенцията, определено не беше очарован от работата ни. А за късмет, началникът не беше никой друг, а самият Флин Ирландец — добрият стар приятел на новия ни шеф адмирал Джоунс.

Удар номер две.

Кариерата ми се срива в деня, когато Ейс замина за Хавай, а аз не знаех това. Знаеха го други, не аз. Опиянен от идеята за собственото си безсмъртие, продължавах да играя играта според собствените си разбирания. Бракът ми се беше разпаднал и „Червената клетка“ обзе живота и съществуването ми. Тя бе единственото нещо, което ме интересуваше. Пък и имах всичко — носех четири нашивки. Бях сформирал това, което считах за най-добрата група нетрадиционни бойци на света. Работехме където и както аз пожелаех и правехме каквото аз исках да правим. За първи път в кариерата ми никой не дърпаше нашияника, не ми слагаше намордник и не ме връзваше.

След това Ейс напусна, за да стане главнокомандващ Тихоокеанския флот и дебелият защитен стена, предпазваща гърба и фланговете ми, изчезна.

Предишният изпълнителен помощник на Ейс, Фил Дюр, се опитваше да ми обясни някои неща, но не го слушах. Не беше минала

и седмица от завръщането ми от Неапол, когато, мотаейки се по коридорите извън ОП–06 в търсене на някакво занимание, се сблъсках с Фил. Не го бях виждал от известно време — най-малко откакто Ейс замина за Пърл Харбър.

Харесвах Фил. Големият кръглолик пенсилванец, който се движеше бавно и някак си тежко, беше работил усилено и предано за Ейс. Фрасна ме по рамото и ме попита как вървят нещата. За около две минути му разказах за операцията ни в Неапол и той се смя до сълзи. Фактът, че бяхме отвлекли адмирал Мот два пъти в разстояние на дванадесет часа, го накара да се смее с глас.

След това ме дръпна встрани.

— Дик, направи нещо, за което няма да съжаляваш.

— Разбира се. Казвай!

— Изчезни оттук!

— Какво...

Фил посочи с пръст вратата на ОП–06.

— Вече не те искат тук. Неудобен си. Създаваш им неприятности. Адмиралите пишат оплаквания, а новият ги взема на сериозно. Ейс можеше да пази задника ти. Сега... сега е невъзможно.

— Аз съм голямо момче, Фил.

— Ще ти намерят майстора. Започват да подготвят някакво следствие. Подкокоросват ги старите ти приятели от Западното крайбрежие.

— Това са глупости. Освен това аз нямам какво да крия. Мога да разгромя всичките им обвинения.

Той ме притисна с гръб към стената.

— Може и да си най-големият в цялата шибана флота, но това не означава нищо. Повярвай ми, Дик, ще те накажат жестоко.

— Глупости.

— Много време ти трябваше, за да получиш четирите си нашивки. Ако искаш да си ги запазиш, изчезни оттук!

Но аз се сметнах за по-хитър.

— Майната им! — казах му. — Оставам.

Удар номер три.

[1] Пристанище на южния бряг на остров Оаху, Хавай, на който е разположена военноморска база на САЩ, атакувана от японците през

1941 година. Това е довело до влизането на САЩ във Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Сложно приспособление за вкарване на яхти и други увеселителни лодки в доковете. — Б.пр. ↑

[3] Памучно парче плат, носено от арабите на главата (араб.). — Б.пр. ↑

[4] Известна фраза от телевизионния сериал „То“ по Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

[5] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Причина за съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Ордъоври (фр.) — Б.пр. ↑

[8] Къща, вила (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Порода големи кучета. — Б.пр. ↑

[10] Добър ден, адмирале (ит.). — Б.пр. ↑

[11] Да, адмирале, отново (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Трябваше да послушам съвета на Фил Дюр. Докато „Червената клетка“ си играеше весело на лоши момчета по света, Агенцията за национална сигурност под ръководството на Флин Ирландеца тайно организираше свое партизанско нападение — над мен и „ТЮЛЕН-група 6“.

Агенцията за национална сигурност даде на операцията си кодовото наименование „Железен орел“. Разследването беше обявено, когато Джон Б. Мейсън, един от първите в „ТЮЛЕН-група 6“, беше изправен на съд по тридесет и седем обвинения в представяне на фалшиви документи за пътни разноси и в изготвяне на фалшиви отчети. (През месец септември 1987 година Мейсън най-после се призна за виновен по четири обвинения за фалшифициране на бонове и за кражбата на водолазно оборудване на стойност 3800 долара през 1983 и 1984 година.) Освен това двама редници, които бяха дошли в „ТЮЛЕН-група 6“ след моето напускане, бяха изправени пред военен съд за представяне на фалшиви документи за пътни разходи и бонове.

Боб Гормли — командир на „Шестицата“, когато двамата редници бяха извършили престъпленията си — бе повишен. Аз бях този, когото Агенцията за национална сигурност разследваше.

Накрая „Железният орел“ се превърна в лов на вещици, който отне шестстотин човекогодина от времето на Агенцията. Според Главната счетоводна служба сто човекогодина струват на Военноморските сили около десет милиона, следователно те изхарчиха някъде около шестдесет милиона, за да ме разследват — и не намериха нищо.

Е, не съвсем.

Ако Агенцията за национална сигурност имаше за цел да съсипе кариерата ми, то операцията се увенча с пълен успех.

Майната ти, човек акула!

— На 3 април 1986 година бях освободен от „Червената клетка“ по бързата процедура. Новият шеф на ОП-06 (което на жаргона на Военноморските сили означава надутата титла „Директор на отдела за

военна политика и текущи планове, канцелария на заместник командващия по военноморските операции за планове, политика и операции“) контраадмирал Роджър Бейкър ми заповяда да се явя пред коменданта на нийоркския военен окръг до 16,00 часа днес. „Вие сте следствен.“ Съгласно указанията се явих във Вашингтонския щаб на Военноморските сили. Началник щабът ме поздрави с „добре дошъл на борда“, а след това с рязък тон ме освободи до „ново разпореждане“. Прекарах следващите шест месеца в апартамента си в Александрия, чакайки това ново разпореждане. Времето не беше напълно загубено, защото наваксах някои непрочетени неща и отново започнах да лъскам обувките си отгоре и отдолу.

— На 22 юли 1986 година, само двадесет и пет дни на новия си пост, новоназначеният секретар на Военноморските сили Джеймс Уеб някак успя да намери време да прочете цялата папка с документите ми, след което по административен път ме махна от списъка за повишение в полковник. Юридическият му съветник беше полковник на име Руди — същият Руди, който беше оспорвал повишението ми преди осемнадесет месеца; когато като подполковник беше юридически съветник на заместник-командира по военноморските операции Рон Хейс.

— На 20 май 1986 година бях подложен на седемнадесетчасов разпит от Агенцията за национална сигурност. Преписът от разпита беше незабавно засекретен и ми отказаха достъп до него. Това не беше единственият документ, който не можех да видя. В крайна сметка Агенцията за национална сигурност иззе шестдесет и четири папки с досиета от „ТЮЛЕН-група б“, които изпълниха три сейфа със секретни материали. Картотеките за папки бяха претърпени с хиляди разписки, бонове, бележки, паметни записки и други вещи от миналото. Но въпреки секретността, с която бяха обвити действията на хората, занимаващи се с войната със специални методи, изтичаха някои сведения от агенцията за трупащите се „доказателства“ срещу мен.

От Агенцията за национална сигурност ми иззеха пистолета, подарен от предишните колеги тюлени месеци след напускането ми от поста командир на „ТЮЛЕН-група б“, а също и едната от двете катарамии от чисто сребро, които те бяха направили за Пол и мен. Независимо от факта, че всички разпитани от агенцията се заклеха, че всеки от тях е внесъл по двадесет долара за подаръците и че те не са

закупени с правителствени пари, Агенцията за национална сигурност все пак задържа пистолета и катарамата. Конфискуваха и катарамата на Пол, макар и да не разбрахме защо.

— През септември 1987 година секретарят на Военноморските сили Джеймс Уеб накара насила Ейс Лайънс да излезе в пенсия. Предшественикът на Уеб, Джон Лемън, нарече уволняването на Ейс от поста главнокомандващ Тихоокеанския флот „отмъщението на кретените“.

— Уволних се от Военноморските сили със звание подполковник на 1 февруари 1989 година или след тридесет години, три месеца и седемнадесет дни действителна служба. Въпреки че бях следствен в продължение на повече от две години, Агенцията за национална сигурност не ме обвини в непристойност.

— През месец юли 1989 година бях „поканен“ да взема участие в разглежданото пред голямо жури дело за мнимо налагане на по-високи цени на специалните гранати, използвани от „Група 6“, група „Делта“ и други специални елитни поделения, за което един предишен член на „ТЮЛЕН“ е имал финансова заинтересованост. Мейсън излежава петгодишна условна присъда, след като през септември 1987 година се беше признал за виновен във фалшифицирането на бонове и кражбата на водолазно оборудване на стойност 3800 долара през 1983 и 1984 година, когато е бил в „ТЮЛЕН-група 6“. На Мейсън му беше дадена условна присъда срещу обещанието да сътрудничи при други разследвания — най-вече при това срещу мен. След прослушването щатският прокурор в Александрия реши да предяви срещу мен обвинения в заговор.

— През септември 1989 година бях инструктиран от Боб Гормли какво мога да кажа и какво не по отношение на кариерата ми във Военноморските сили. (Двамата бяхме служили заедно във Виетнам през 1967 година, когато той беше капитан, а аз мичман; след това през 1974 г., когато и двамата бяхме майори, аз го бях сменил като командир на „ТЮЛЕН-група 2“. През 1983 година Гормли беше полковник, а аз подполковник и той ме смени като командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Сега Боб, който все още беше полковник, се стремеше към отдела за планове и политика на Военноморските сили.) Много от незасекретените ми доклади за годност сега бяха секретни. Съществено важно бе за защитата ми да мога да обясня какво съм

правил като щабен служител в ОП-06 и като командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Но Военноморските сили отсъдиха, че по-голямата част от дейността ми между 1977 и 1985 година не може да бъде разяснявана.

— След като Военноморските сили ми сложиха намордника, случаят отиде на съд. През ноември 1989 година бях съден по три обвинения в заговор. Джон Мейсън, понастоящем с присъда, много искаше да направи сделка с правителството и беше главният свидетел по обвинението срещу мен. Оправдаха ме по едното обвинение, а за другите два случая съдебните заседатели имаха еднакъв брой гласове „за“ и „против“.

— Второ разглеждане на делото ми се проведе от 16 до 24 януари 1990 година. По едно от обвиненията бях оправдан и осъден в заговор по последното не без намесата на съдията, който промени равния брой гласове на заседателите и това доведе до осъждането ми.

— На 9 март 1990 година бях осъден на двадесет и един месеца затвор и глоба от 10 хиляди долара.

— Сутринта на 16 април 1990 година, понеделника след Великден, се представих във Федералния правителствен затвор в Питърсбърг, Вирджиния. Това беше един от най-тягостните моменти в живота ми. Не защото се боях от затвора — Бог ми е свидетел, че мога да се грижа за себе си и пази Боже човека, който се опита да ми посегне, — а защото знаех, че съм несправедливо осъден. Разярен бях от това, което системата направи с мен, и от това, че не бях способен да променя нещата в по-добра насока.

Случи се така, че не влязох в затвора сам. С мен дойде и старият ми приятел мистър Мърфи. Тъй като беше понеделник след Великден и много от служителите бяха в почивка, не можах веднага да ме изпратят в лагера, а ме оставиха за ден и половина в затвора с максимално строг режим от другата страна на улицата. Не бяха обработили документите ми както трябва и получавах храна, но без прибори. Нямах нищо против да ям тестени ястия по този начин (в края на краищата по времето, когато бях Идиота, ги смучех през носата си), но овесената каша представляваше изключително предизвикателство.

Когато прекосих улицата към Камп Суомпи с пететажната затворническа сграда, външен гимнастически салон и стометрова писта от сгурия, нещата се подобриха. Кльопането е с почти същото

качество, както в офицерския клуб в Литъл Крик. Другите затворници, чиновници, извършили криминални престъпления, търговци на наркотици и крадци, повечето от които нямаха никаква представа кой съм и какво съм направил, ми напомнят определени хора в Пентагона. Никой не ме притеснява — включително и охраната (тук са познати като КГК — съкратено от „Конски гъзове с ключове“) — и през повечето време стоя сам.

Животът е търпим. По кабелната телевизия се гледат „Си-Ен-Ен“ и „Х-Б-О“^[1]. Откакто съм тук, съм прочел над шестдесет книги. Правя гимнастика по два-три пъти дневно. Теглото ми спадна от 105 на 88 килограма, обиколката на кръста ми — от 91 на 79 сантиметра. Вдигам по 220 килограма на пресата и по 86 на пресата за коремните мускули. Изкарвам главозамайващите шестдесет цента на час за затворническата си работа — градинарство, оформление на лехи и поддръжка в затворническата фабрика на фирма „Юникор“, които произвеждат всичко — от електрически кабели за военните до бюра за правителствените канцеларии. Половината от заплатата ми отива за изплащане на глобата. И когато пиша това, седя в килията си на третия етаж, която делия с един мотоциклетист и търговец на наркотици на име Джес.

През изминалите три месеца имах много време да помисля върху миналото и бъдещето. Едно от най-приятните неща на престоя ми в затвора е пощата. Получавам купища писма от тюлените и водолазите десантници, с които съм служил. Ев Барет, който сега е пенсионер и живее във Флорида, ми драсна няколко реда, за да ми каже да пазя смотания си шибан задник от неприятности. Дори Пол Хенли, който мрази писането, успя да прати две писма насам. Дузина тюлени, избрани от мен за „Група б“ — някои от които все още са там, други, вече пенсионирани или пръснати по различни поделения, — ми писаха, за да ми заръчат да не падам духом, да ми разкажат по някоя клюка или да споделят, че си спомнят за мен винаги, когато седнат на студена бира. Писмата на момчетата от „Шестицата“ са много скъпи, тъй като някои от тях получиха предупреждения, че контактите им с мен могат да означават загуба на секретните пропуски или на работата им, но въпреки всичко ми писаха.

Всъщност сега, когато седя тук, си мисля, че би било лесно да се затворя в себе си, да се ожесточа, постоянно да ругая и да псувам

целия свят. Но картичките и писмата ме напомпват и ми помагат да устоя. Винаги съм проповядвал единството на групата. Тук, зад решетките, тези мои думи се връщат при мен чрез писмата и знаей, че съм постигнал нещо голямо.

В края на краищата тюлените, които съм избрал и обучил, са моето наследство. И независимо от опитите на Военноморските сили да изкоренят голяма част от това, което съм създал, моето наследство продължава да живее. Естествено, нещата са се променили. „Шестицата“ е много по-традиционно поделение, отколкото по мое време. Сега е три пъти по-голямо от това, което беше под моето командване — тромаво е и трудноподвижно, колкото група „Делта“. „Червената клетка“ съществува още, но ударението е преместено. Вече не правят толкова много учения на живо, а когато правят, сценариите са така нагласени, че командирите на бази по-често да побеждават, отколкото губят.

Но хората, които съм избрал и обучил, предават наученото на едно ново поколение тюлени. Някои от хлапетата, които избрах за пушечно месо, сега са старшини, майори и полковници. И както партизаните, те работят тихо в системата, за да изградят поделения за водене на война със специални методи така, както съм ги учил. Постоянно ме информират за напредъка си. И са се научили да вършат нещата като мен. Когато днешните тюлени разработват оперативните си планове, то те не планират „мъстинчета“, а „марчинковчета“.

А по отношение на бъдещето, винаги съм се шегувал, че ще направя една търговска фирма от „ТЮЛЕН-група 6“ с девиз: „Вие се обадете, ние ще мъкнем“ и име „ЩН Инк“ („Щури Наказвачи Инкорпорейтид“).

Нещата не са чак толкова пресилени. Правителството на САЩ има директиви, които правят убийството неприемливо като национална политика. Правителството има правила, според които вражески цели, като химически заводи за военна продукция, ядрени съоръжения и бомби, могат да бъдат поразявани единствено по време на реални военни действия. Но какво става, когато една суперсила, каквато е САЩ, е изправена пред хора като Муамар Кадафи, Мануел Нориега или Саддам Хюсейн?

Израелците имат възможността да извършват предварителни нападения срещу определени цели, както направиха при

комбинираната атака на командоси от израелската армия и хора на „Мосад“^[2], за да убият втория по важност терорист на Организацията за освобождение на Палестина Абу Джихад в дома му в Тунис през април 1988 година. Други нации, включително Франция и Великобритания, също са провеждали тайни нападения над човешки и други цели. Съветския съюз провежда активна кампания от подмолни операции. Но Съединените щати винаги са обявявали подобни тайни войни срещу враговете си с нежелание.

Един от начините САЩ да отговорят на удари и да запазват възможността за правдоподобно отричане може да бъде чрез поддоговаряне на тайните си нападения. Така че, вместо да започвате сложна и скъпа военна операция срещу Муамар Кадафи, оставете Дик Диверсанта и неговата фирма „ЩН Инк“ да свършат работата. Само се обадете на 1-800-ТЮЛЕН Р САЩ.

Помислете си. Имам приятели, вече пенсионирани, които могат да карат всичко — от самолет „Чесна“ до „Боинг 737“ и хеликоптер ХХ-53Х. Имам собствена разузнавателна мрежа. Мога да набавя специализирано оборудване. Всичките тези елементи се намират лесно извън мрежата на военните. Набирането на персонал също не представлява проблем — най-трудното решение ще бъде изборът на малцината, които да съставят окончателната група.

„ЩН Инк“ би могла да върши работата с ищах. Ще има най-много два взвода; четири екипажа на лодки; четиринадесет двойки плувци. Ще си помагат, както постановява Първият морски закон на Ев Барет. Ще извършват десант по двама или четирима по вода, въздух или суша — както в „ТЮЛЕН“. Ще изкарват прехраната си от земята. Ще влизат през задната врата, точно както на остров Ло Ло. Ще развиват схватливостта си, както в „ТЮЛЕН-група 6“. Ще наблюдават моделите на работа, както в „Червената клетка“.

След това, когато сме готови, скачаме с парашута. Стреляме. Измъкваме се през задната врата. Ако ни хванат? Лошо — но знаехме какво рискуваме. Ние сме пушечно месо, разходен материал. А правителството пак би имало правдоподобни доказателства за невинността си. Искате един-два от химическите заводи на Кадафи да хвъркнат във въздуха ли? Искате някой да отвлече Мануел Нориега? Искате да изпарите ядрените инсталации на иракчаните близо до Багдад?

Е, мистър Президент, мистър Секретар по въпросите на отбраната, мистър Председател на Обединеното командване и мистър Главнокомандващ Военноморските сили — вие се обадете, аз ще мъкна. О, половината хонорар в предплата, ако обичате!

Нещата не са чак толкова пресилени. Повярвайте ми!

От затвора ми дадоха петдневен отпуск около коледните празници на 1990 година. Прекарах го в апартамента си в Александрия, като посещавах стари приятели, които не бях виждал от месеци; готвех огромни количества люта храна, насладих се на първия си стек от осем месеца насам, радвах се на свободата да спазвам свой напълно неконтролиран график и се опивах от празничната атмосфера.

През коледната вечер имах посетител. Ще го нарека Тони Меркалди. Тони работи за една от тайните агенции, чиито телефонни номера не се вписват в никой от правителствените телефонни указатели. Той е от онези хора, за които авторите на шпионски романи пишат, но никога не срещат. Познавам го от няколко години и мога да гарантирам, че е добър в занаята си.

Мерк е едър човек, но само от пръв поглед. Ако го погледнете втори път, което едва ли ще направите, той ще ви се стори обикновен, дори незабележим. Кестенява коса, нито твърде дълга, нито твърде къса; кръгло лице, което се губи в тълпата; физика, която не издава нищо за човека. Тези неща го правят така ефективен — когато работи, хората не го запомнят.

Поех палтото на Тони, налях му една напитка, взех за себе си диетична кола — не ни е позволен никакъв алкохол по време на отпуската — и седнахме на дивана.

Той вдигна наздравица.

— Честита Коледа, Диверсанте!

— Благодаря. Добре е човек да бъде навън за няколко дни.

— Обзалагам се, че е така.

Поговорихме, разказахме по някоя клюка за стари познати и се посмяхме за нещата, които сме вършили заедно в миналото. Радвах се да го видя.

След това Тони стана сериозен. Усили радиото, докато шумът стана неприятно силен, и се доближи до мен.

— Какво ще кажеш за една перманентна ваканция от Сейнт Питърсбърг?

— Само ако ще има много чукане.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Пък и... не зная, Мерк. Изкарвам добри пари и уча занаят. Към пролетта ще бъда страхотен градинар.

— Вече имаш занаят — засмя се той.

— Какъв?

— Проникване в ключови инсталации. Както си спомням, ти се изложи доста.

— А, този занаят ли имаш предвид?

— Този занаят. — Гласът му стана по-тих. — Имаме проблем, Дик. Слушал си новините. Знаеш какво става в Ирак. Ще има война — и ще загиват хора.

— Е, и?

— Какво мислиш за помощ от твоя страна?

— Зависи — отговорих.

— От какво?

— От условията. И от проблема.

— Проблемът е, че сме идентифицирали няколко потенциални цели в района на Багдад, които трябва да бъдат потвърдени и елиминирани.

— Елиминирани?

— Или трябва да бъдат изкарани наяве, което на мен ми се струва непрактично, но знаеш колко се нервират онези, които съставят вариантите; или пък трябва да бъдат унищожени по местоживееене.

Кимнах с глава. Той не искаше невъзможни неща от мен.

— Окей. Какви са вероятностите и статистическите данни?

— Играчите на военни игри говорят за загуби от порядъка на осемдесет процента, ако изпратят „Шестицата“.

— Това е адски високо.

— Нещата са се променили от времето, когато ти беше командир. Много по-трудно се работи. Плановете преминават през ръководни инстанции — и биват обърквани.

— Затова искаш да ида аз.

Той кимна утвърдително.

— Има някои от нас, които смятат, че можеш да снижиш загубите до четиридесет процента.

Усмихнах се кисело.

— Добре е да знаеш, че някои хора имат грижата да изпратят най-добрите. В какви условия ще работя?

— Тъй като ще търсиш законни военни цели, най-доброто условие е отново да облечеш униформата си. По този начин всичко ще бъде официално — в края на краищата става дума за военни цели.

— Отговорът ми се състои от три думи: „Майната ти, смрадливоце.“ Няма да стане. Идиотът с лайнения мозък се е поучил от горчивия си опит. Военноморските сили изхарчиха милиони в опита си да ме прецакат. Няма да им дам втора възможност, като отново облека униформата.

Мерк вдигна ръка:

— Разбрано, Дик. Знаех, че ще кажеш това, но имах заповед да те питам. — Отпи от чашата си. — Та при какви условия би решил да се захванеш с работата?

Помислих малко.

— Аз да избира хората си. Да работя по свои правила. Неограничен бюджет. Казваш ми целта. Даваш ми разписанието. След това ме оставяш на спокойствие.

— Ще предам това. — Намали радиото, изправи се, протегна се и взе палтото си от стола, където го бях оставил. — Не се предавай, брат ми! Ще ти се обадя.

Отпускът ми приключи вечерта на 26 декември, когато се явих в празничното, приятно заведение на Федералното бюро за затворите в Питърсбърг. 15 януари дойде и отмина. Операция „Пустинен щит“ се превърна в операция „Пустинна буря“. Аз все още седя зад решетките. Но нещата може би не са така пресилени, както изглеждат — накрая Тони все пак се свърза с мен.

Една картичка за деня на св. Валентин с познат почерк си проправи път през затворническата система. Загадъчното съобщение в нея беше кратко и приятно: „Скъпи френски свалячо СИС. Не забравяй какво ти каза Томи Х.“ Подписът беше: „До срещата ни в по-добри условия.“ Накъсах картичката и я пуснах в тоалетната.

На фонетичен френски език „сваляч СИС“ се превръща в *Rhoque Six* — Тюлен шест.

А Томас Хейуърд беше главнокомандващият Военноморските операции, който ми каза: „Дик, не се проваляй.“

И „по-добри условия“? О, много ми хареса тази мисъл.

Така че, майната ви, Военноморски сили. Аз ще се върна... но няма да нося униформа. И няма да се проваля.

[1] Американски телевизионни компании. — Б.пр. ↑

[2] Израелската разузнавателна служба. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

ALUSNA (Air Liaison, U.S. Naval Air) — Военноморски аташе за Военновъздушните сили.

Baader-Meinhoff — Познати са и като фракция „Червена армия“. Оперират главно във Федерална Република Германия.

Balaclava — плетена шапка, използвана често при антитерористични операции, за да скрива лицето.

Bearcat — скенер за радиочестоти. Може да се купи от магазините на „Рейдиошак“ и други.

Black — синоним за всякакви подмолни и тайни операции.

Black Hawk — Армейски хеликоптер за войскови транспорт.

Boomer class — Стратегическа ядрена подводница на въоръжение във Военноморските сили на САЩ.

BUPERS — Бюро за личния състав.

C-130 — Транспортен самолет с турбовентилаторен двигател, за първи път произведен от „Локхийд“ през 1951 година и все още лети по целия свят.

C-141 — Самолетът „Старлифтър“ на „Локхийд“. Реактивен транспортен самолет с полетен диапазон, стигащ до пет хиляди мили.

C-3 — Жълтеникав, твърд пластичен експлозив отпреди Виетнамската война. Използва се във взривните заряди МК-135.

C-4 — Бял пластичен експлозив. Толкова е стабилен, че можете да го запалите и нищо лошо няма да се случи. Просто не го настъпвайте, за да загасите пламъка.

C-5A — Тук не става дума за експлозиви. Това е най-големият транспортен самолет на Военновъздушните сили.

Christians in action — ЦРУ на жаргона на тюлените (Central Intelligence Agency).

Chu-hoi — (виетнамски) дезертър. Те често пъти бяха използвани в Провинциалните разузнавателни групи (виж PRU).

CINC (Commander-IN-Chief) — Главнокомандващ.

CINCLANT (Commander-IN-Chief AtLANTic) — Главнокомандващ Атлантическия район.

CINCLANTFLT (Commander-IN-Chief, AtLANTic FLeeT) — Главнокомандващ Атлантическия флот.

CINCPAC (Commander-IN-Chief PACific) — Главнокомандващ Тихоокеанския район.

CINCPACFLT (Commander-IN-Chief PACific FLeeT) — Главнокомандващ Тихоокеанския флот.

CNO — Главнокомандващ военноморските операции.

Cobra feast — Пир с кобра. Камбоджанска церемония, при която змиеядците изяждат голямо количество змии.

Cockbreath — Миризливец. Така тюлените наричат хората, които само обещават, но не вършат работа.

COD (Carrier On-board Delivery) — Самолет за превозване на материали и оборудване.

COMNAVSPECWARGRU (COMmander, NAVal SPECial WARfare GRoUP) — Командир на групата от Военноморските сили за война със специални методи. Двама са: единият се намира в Коронадо, Калифорния, а другият — в Литъл Крик, Вирджиния.

COMPHIBTRALANT (COMmander AmPHIBious TRaining Command, AtLANTic) — Командир на Атлантическата команда за обучение на сухопътни и морски войски.

CSO (Chief of Staff Officer) — Началник-щаб.

CTJTF (CounterTerrorist Joint Task Force) — Съвместно оперативно съединение за борба с тероризма.

DCM (Deputy Chief of Mission) (В Държавния департамент). Заместник-командир на мисия.

Di-di-mau (виетнам.) — Махай се оттук.

DOD (Department Of Defence) — Министерство на отбраната.

Draeger — Водолазен апарат немско производство с рециркулация на кислорода. Не изпуска мехури и не шуми и по тази причина е идеален за десант на тюлените.

E-5 E-2 е самолет. Също и E-4 (военното обозначение на „Боинг 747“). Но E-5 е военноморско звание, еквивалентно на сержант от армията или морската пехота.

EC-130 — Самолет C-130, конфигуриран от Военноморските сили (или ВВС) като самолет за командване, контролиране и комуникация (К).

Ekerforde — Наименованието на немските водолази десантници.

EOD (Explosive Ordnance Disposal) — Обезвреждане на боеприпаси.

ERA (Equal Rights Amendment) — Поправката на Марчинко за равните права на хората. Всички трябва да бъдат третирани по един и същи начин — като свини.

F-111 — Самолет на ВВС, който може да раздава наказания навсякъде, където има въздух.

F-14 — Самолет на Военноморските сили, който може да раздава наказания навсякъде, където има въздух, и да каца на самолетносач.

Fakahani — Район на Западен Бейрут, в който Организацията за освобождение на Палестина разположи щаба си.

FUC (Female Ugly Commmander) — Грозен полковник от женски род (Трътлата).

Geek — Идиот (виж MARCINKO).

GIGNrie Nationale (Groupement d'Intervention de la Gendarmerie Nationale) — Френско поделение за борба с тероризма.

GIS (Groupe Internatonole Speciale) — Поделение на италианските карабинери за борба с тероризма. Известни са като пиячи на грапа.

GSG-9 (Grenzschutzgruppe-9). — Западногерманско поделение за борба с тероризма.

HAHO (High Altitude, High Opening) — Скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута.

HALO (High Altitude, Low Opening) — Скок от голяма височина с късно отваряне на парашута.

HH-53H — Хеликоптер „Сикорски Х-53 Сий Сталиън“, оборудван за специални операции.

HK — Оръжие „Хеклър и Кох“, обикновено автомат с калибър 9 милиметра.

HUMINT (HUMan INTelligence). — Разузнавателни сведения, събирани от агент или агенти.

Hush-puppy — Заглушител за оръжие.

Hydra-shok — Изключително смъртоносен куршум с кумулативно действие, произвеждан от „Федерал Картридж Къмпани“.

IBL (Inflatable Boat Large) — Надуваема лодка голяма.

IBS (Inflatable Boat Small) — Надуваема лодка малка.

IED (Improvised Explosive Device) — Импровизирано експлозивно устройство.

JSOC (Joint Special Operations Command) — Обединено командване за специални операции.

JTF (Joint Task Force) — Обединена оперативна група.

Kampfsschwimmerkompanie (Нем.) — Плувци-воини. Немският еквивалент на „ТЮЛЕН“.

КС-135 — Летяща бензиностанция на ВВС на САЩ.

КН-11 — Шпионски спътник на Агенцията за национална сигурност.

Langley — Щаба на ЦРУ.

LANTFLT (AtLANTic FLeeT) — Атлантически флот.

LSP (Louisiana State Police) — Полиция на щат Луизиана.

LZ (Landing zone) — Зона за кацане.

M16 — Основно използваното във Виетнам оръжие с калибър 223.

M60 — Автомат, стрелящ с куршуми 7,62 милиметра.

MAC-10 — Автомати, предпочитани от търговците на наркотици.

Marcinko — виж GEEK.

Marvin — Съкращение на тюлените за състава на виетнамската армия — (Army of the Republic of Vietnam).

MC-130 — Самолет на ВВС на САЩ за специални операции.

MEP (Movement for the Ejaculation of Palestine) — Движение за еякулация на Палестина.

Mini-14 — Вездесъщата полуавтоматична пушка на „Ругър“ с калибър 223.

MNF (MultiNational Force) — Многонационални сили.

Mossad (Mossad Letafkidim Meouyachadim), или Централният институт за разузнаване и специални служби. Израелската служба за външно разузнаване.

MP5 — Автомат „Хеклър и Кох“, предпочитан от подразделенията за борба с тероризма, включително и „ТЮЛЕН-група 6“ и GSG-9.

NCA (National Command Authority) — Национално военнополитическо ръководство. Командната верига на най-високо ниво, състояща се от президента и секретаря по отбраната.

NCO (Noncommissioned Officer) — Сержант.

NILO (Naval Intelligence Liaison Officer) — Свързочен офицер от разузнаването на Военноморските сили.

NIS (Naval Security and Investigative Command) — Командване на групата на Военноморските сили за безопасност и разузнаване.

Nung — Китайски наемен войник.

NVA (North Vietnamese Army) — Северновиетнамска армия.

OP-06 — Заместник-командир за военноморските операции, отговарящ за плановете, политиката и операциите.

OP-06B — Помощник на заместник-командира за военноморските операции, отговарящ за плановете, политиката и операциите.

OP-06D — Официалното обозначение на „Червената клетка“.

OPSEC (Operational SECURITY) — Оперативна сигурност. Много важен елемент при подмолните операции.

PBR (Patrol Boat/River) — Патрулна лодка/речна. Пластмасовият боен катер, използван по реките на Виетнам.

Reary, Camp — Съоръжение на ЦРУ за обучение, разположено близо до Уилиамсбърг, Вирджиния. Известно е и като Фермата.

Phoque (фр.). — Тюлен.

PLO (Palestine Liberation Organization) — Организация за освобождение на Палестина.

PRC-101 — Преносим апарат за спътникова комуникация.

PROCOM (PROvincial COMmander). — Командир на провинция. Офицер от Северновиетнамската армия, който отговаря за определена провинция.

PSC-101 — Преносим терминал за спътникова комуникация.

Quantico — Там е Академията на ФБР и база на групата им за спасяване на заложници.

RH-53D — Хеликоптер за специални операции.

RPG (Rocket-Propelled Grenade) — Реактивна граната (съветско производство).

RVN (Republic of VietNam) — Република Виетнам.

SAS (British Special Air Service) — Британските специални сили. Девизът им е „Побеждават смелите“.

SATCOM (SATellite COMmunication) — Спътникова комуникация.

SEAL (SEa-Air-Land). — Специалните групи на Военноморските сили за действие по море, въздух и земя. Най-елитната група за специални операции в арсенала на САЩ. При създаването им през 1962 година, имаше само петдесет тюлени. На жаргона на тюлените SEAL е съкращение за Sleep-Eat-and Live it up — Спи, яж и си живея живота.

Seawolf — „Сийулф“. Боен хеликоптер на Военноморските сили, използван във Виетнам.

SECDEF (SECretary of DEFence) — Секретар по отбраната.

SFOD-D (Special Forces Operational Detachment-Delta) (Delta Force) — Оперативно поделение на Специалните сили — Делта, (група „Делта“).

SIGINT (SIGnal INTelligence) — Радио и радиотехническо разузнаване.

Smith — Пистолет „Смит и Уесън“. Общо наименование за „Модел 66“ — револвер от неръждаема стомана с десетсантиметров барабан и калибър 357.

SOF (Special Operations Force) — Сили за специални операции.

SOSUS — Подводна мрежа от подслушвателни устройства, използвана за засичане на вражески подводници.

SpecWar (Special Warfare) — Водене на война с използване на специални методи.

SR-71 — Шпионски самолет, летящ нависоко.

SURFLANT (SURFace Force AtLANTic) — Брегови десантни сили от атлантическия район.

SWAT (Special Weapons And Tactics) — Специални оръжия и тактика.

TAT (Terrorist Action Group) — Група за терористични действия.

TECHINT (TECHnical INTelligence) — Техническо разузнаване.

UDT-21 — Групи за подводна диверсия-21. Първият дом на Марчинко далеч от дома.

UDT-22 — Групи за подводна диверсия-22. Вторият дом на Марчинко далеч от дома.

UDT (Underwater Demolition Team) — „Група за подводна диверсия“ (На жаргона на тюлените: UnderDeveloped Twerp — Недоразвит тъпак — или Urinal Drain Technician — Техник по писоарите).

UNODIR (UNless Otherwise DIRected) — В случай, че няма други заповеди.

USNR (Unated States Naval Reserve) — Резерв от личен състав на Военноморските сили на САЩ.

VC (Victor Charlie) VietCong) — Кодово наименование за Виетконг — Виктор Чарли.

VCNO (Vice Chief of Naval Operations) — Заместник командващ военноморските операции.

WIA (Wounded In Action) — Ранен по време на бой.

WP (Willie Peters) White Phosphorous grenades — Гранати с бял фосфор (наричат се Уили Питърс).

XO (Executive officer) — Изпълнителен офицер.

Zulu — Обозначение за средно време по Гринуич. Използва се във всички официални военни комуникации.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.